

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

LEXI BLAKE

writing as Sophie Oak

UNEXPECTED BLISS

Nights in Bliss. Colorado. Book 13

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Beklenmedik Mutluluk

Colorado, Bliss'te Geçen Geceler Kitap 13

**Lexi Blake,
Sophie Oak
adıyl
yazıyor**

Beklenmedik Mutluluk
Bliss, Colorado'da Geceler Kitap 13

DLZ Entertainment LLC tarafından yayınlanmıştır

Telif Hakkı 2023 DLZ Entertainment LLC
Chloe Vale tarafından düzenlenmiştir
ISBN: 978-1-942297-83-3

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Lexi Blake'in haber bültenine [kaydolun](#)
ve seçtiğiniz kitapçıdan 25 dolarlık hediye çeki
kazanma şansını yakalayın.

Haberler, eğlence ve ücretsiz Thieves kısa öyküleri
dahil olmak üzere özel içerikler için bize katılın.

Her ay yeni bir yarışma var!

Abone olmak için [burayı](#) tıklayın.

Teşekkürler

Bliss'e bu geziyi bir süredir planlıyordum. Lost Boys kitaplarına bakarsanız, Mel'e biraz benzeyen bir kadından ve bazı istihbarat çevrelerinde dolaşan söylentilerden bahsediliyor. Yani Elisa'nın hikayesi uzun zamandır beklenen bir şeydi, ama bunu bu şekilde anlatmayı beklemiyordum. Babasını aramaya gelen ve kitap boyunca ilk başta ona mantıklı gelmeyen birini ve bir yeri sevmeyi öğrenen, nispeten sert bir kadının hikayesini anlatmayı bekliyordum. O mücadele eder, kalbini kapatır ve ikna edilmesi gerekir.

Sonra 2022 geldi ve ben bu fikri hemen çöpe attım.

Elisa aracılığıyla kanser olduğum dönemde yaşadıklarımın bir kısmını işleyebileceğimi biliyordum, ama bu daha da ötesine geçti. Bu, (yazarken) bu dünyada geçirdiğim 52 yılda öğrendiklerimi işlediğim bir hikaye haline geldi. Elisa'yı Mel Hughes ile aynı odaya koydum — benim tuhaf, belki de çılgın, başlangıçta sadece gülmek için yaratılmış bir karakter ve onun sevgisini reddetmesine izin veremedim.

Böylece Elisa'nın yolculuğu daha yumuşak ama yine de sonsuz derecede daha güçlü hale geldi. Aşk ve dostluğu kabul etmeyi, başımıza gelen kötü şeylerin bizim suçumuz olmadığını, yerden kalkıp tekrar denemekle daha güçlü olduğumuzu kabul etmeyi öğrenmek haline geldi.

Bu kitap, bana yardım eden, tozumu silen ve yeni göğüslerimin güzel olduğunu söyleyen insanlara adanmıştır.

Kim'e, Liz'e, Lee'ye, Margarita'ya, Jillian'a ve Rebecca'ya.
Jeremy ve Courtney'e. Esta'ya.

Rich'e. Sadece otuz yıldır evliyiz ama seni hayatım boyunca sevdim.

İçindekiler

Teşekkürler Önsöz	
Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm On	
Birinci Bölüm On	
İkinci Bölüm On	
Üçüncü Bölüm On	
Dördüncü Bölüm On	
Beşinci Bölüm On	
Altıncı Bölüm On	
Yedinci Bölüm On	
Sekizinci Bölüm	
Epilog	
Yazarın Notu	
Lexi Blake'in "Casusluk Yapmayı Sev" adlı kitabı	
Lexi Blake'in Altın Kelepçeli Adamlar kitabı Lexi Blake	
hakkında	
Lexi Blake'in Diğer Kitapları	

Önsöz

Elisa Leal aynaya bakarak ne zaman tekrar kendisi gibi hissedeceğini merak etti. Neredeyse otuz beş yıldır bir bedende yaşamış, onu çok iyi tanımış ve şimdi tamamen değişmiş olması tuhaftı. Başka birine bakıyormuş gibi hissediyordu.

Eskisinden daha fazla yara izi olan birine. Göğsü sanki biri beyzbol sopasıyla vurmuş gibiydi.

O cilt, içinden nasıl hissettiğinin dışa yansıyan kanıtıydı. Yaralı. Dövülmüş. Zulüm görmüş.

Öyle olmadığını biliyordu. Ona bakan insanlar yetkin ve nazikti. En azından, onun izin verdiği kadar nazikti. Gerçek bir şiddet olmamıştı, ama yine de saldırıya uğramış gibi hissediyordu.

"İyileşmen uzun sürmeyecek," dedi yumuşak bir ses.

Kız kardeşi Sabrina, eskiden annelerinin yatak odası olan odada büyük aynanın önünde yarı çıplak durduğuna aldırış etmedi. Anneleri bir yıl önce öldüğünde, ikisi de büyük ama sade odaya taşınmamıştı. Sabrina, yıllar önce üniversiteden eve döndükten sonra taşındığı garajın üstündeki küçük dairede kalmaya devam etmişti. Elisa ise büyüdüğü odada kalmıştı. Annesi hastalandığı ve Sabrina'nın ona bakmak için yardıma ihtiyacı olduğu için geri dönmüştü.

Sonra Elisa hastalandı.

Ameliyat olacağını ve ardından radyasyon ve kemoterapi ile uzun bir rehabilitasyon süreci geçireceğini öğrendiğinde, Elisa'nın bu odadaki kötü anıları ne kadar kötü olursa olsun, alt kattaki büyük odada kalmasının daha kolay olacağına karar verdiler.

Şimdi bu odayla ilgili yeni kötü anıları vardı, ne mutlu ona.

Nefret ettiği cerrahi sütyeni aldı ve dikkatlice kollarını geçirip omuzlarına taktı. Duş alıp giyinip vücudunun durumuna bakmak için gereken süreden daha uzun süre onu çıkaramazdı. Ruhunun durumunu düşünmek bile istemiyordu. "Öyle hissetmiyorum."

Sabrina taşıdığı tepsiyi yere koydu. Sandviç, çorba ve büyük bir bardak buzlu çay hazırlamış gibi görünüyordu. "Çünkü sen, sevgili kardeşim, bir kriz içindesin."

"Krizde mi?" Sütyenini kapattı ve bornozunu giydi. Yemek yemek istemiyordu, ama Sabrina yemediği takdirde endişeleneceği için kendini zorlayacaktı. "Ne zamandan beri terapist oldun?"

Onun dünyasında kriz, evin yanması ya da düşman savaşçıların birliğine saldırması anlamına geliyordu.

Eski birimi. Hayatının o kısmı da artık bitmişti.

"Oh, bu profesyonel bir görüş değil." Kız kardeşi tepsideen fazlasını getirmişti. Elinde büyük bir zarf tutuyordu. Yüzünde belirgin bir düşünceli ifade belirdi. "Ya da belki de öyledir. Ben profesyonel bir terapist değilim, ama krizde olmak ve tüm o acıyı annemin olması gerektiğini düşündüğü yere gömmek konusunda uzmanım. Ruh sağlığı konusunda kötü bir rol model olamayacağını biliyorsun, değil mi? Stres ve değişimle başa çıkmak için sağlıklı yollar aramakta özgürüz."

Sabrina bir konuda haklıydı. Annelerinin acıyla başa çıkma yöntemi, onu tamamen görmezden gelmekti.

Sertleş, evlat. Sana hayatta kalmanın dersini veriyorum. Asla zayıflığını gösterme. Kimseye. Ve bir erkeğe güveniyorsan, çocukluğundan hiçbir şey öğrenmemişsin demektir.

Muhtemelen terapiye ihtiyacı vardı, ama bu zayıflığını kabul etmek anlamına gelirdi.

Kahretsin, Sabrina haklıydı. Annesi hâlâ buradaydı, hâlâ kafasının içinde yaşıyordu. "Ben iyiyim. Ve haklısın. Çabuk iyileşeceğim ve yeni halime alışacağım. Dr. Lowell'a göre, artık on sekiz yaşındaki birinin göğüslerine sahibim. Bunların otuz beş yaşındaki halime yakıştığından emin değilim."

"Cildin iyileşecek. Onun için endişelenmiyorum. Eskisinden daha da muhteşem görüneceksin, ama sen bunun farkında değilsin. Beni endişelendiren içsel şeyler."

Elisa, hazırladıkları küçük masaya oturdu ve çayından bir yudum aldı. Yıllarını geçirdikleri bu eve ikisi birlikte geri dönmeleri hâlâ tuhaf geliyordu. Garip ve biraz da üzücüydü, çünkü gerçekte ikisi de dünyayı görmek, bu evi geride bırakmak istemişti. Başaramamışlardı. Elisa boşanmıştı ve Sabrina annesinin kontrolünden kurtulamamıştı. Biraz flört etmişti ama öğretmenlik kariyerine ve annelerine bakmaya odaklanmış, kendi hayatını yaşamayı bırakmıştı.

"İç dikişler erir," diye kız kardeşini teselli etti.

Sabrina inledi. "Sen çok kelimeciksın. Ben senin duygularından bahsediyordum. Birden fazla duygun olduğunu düşündüğüm için 'duyguların' diye *çoğul* kullandım."

Duyguları vardı. Öfke. Pişmanlık. Düşmanlarından intikam alma ihtiyacı. Yalnızlık.

Bunu bir kenara itti çünkü bunu sindiremiyordu. Annesinin ona öğrettiği şeyi yapması gerekiyordu. Bir adım öteye atmak. Hareket etmeye devam etmek. Devam etmek, çünkü hareketsizlik ölüm anlamına geliyordu.

Bu yaşamak için bir yol muydu?

"Brina, gerçekten farklı olduğunu söyleyebilir misin? Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum. Anlamaya çalışıyorum." Eğer bildiği bir şey varsa, o da kız kardeşini sevdiğiydi. Küçükken beri Sabrina'ya göz kulak olmuş, elinden geldiğince onu korumuştı. Sabrina'nın onun berbat biri olduğunu düşünmesinden nefret ediyordu. Kendisinin berbat biri olduğunu bildiği halde.

Sabrina iç geçirdi ve karşısına oturdu. "Olmaya çalışıyorum. Biriyle görüşüyorum. Flört etmek gibi değil. Yardım etmek gibi."

"Bir terapist mi gidiyorsun?" Bu, yaşadığı tüm bu duygusal karmaşayı açıklardı. "Neden bir terapist ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun?"

Sabrina, tuhaf bir şekilde hiç de eğlenceli olmayan bir sesle güldü. "Bir bakalım. Soğuk, hırslı, bizi üsten üsse taşıyıp duran bir anne..."

ihtiyaçlarımızı hiç dikkate almadan. Bir baba, evi terk etti ve bir daha geriye bakmadı. Çocukluk travması, hakkında konuşmak istemiyorum. Yetişkinlik travması, hakkında konuşmak istemiyorum. Annemin ölümünü izlemek. Seninle de aynı şeyi yapmak zorunda kalacağımdan çok korkmak." Kız kardeşinin gözlerinde yaşlar vardı. "Bazı şeyler yaşıyorum. Senin de aynı şeyi yaşadığını anlamanı isterdim."

"Anlamadığımı mı sanıyorsun?" Sözleri çok sert çıkmıştı. Öyle demek istememişti. Kız kardeşinin acısı karşısında sert davranması bir alişkanlıktı. Kız kardeşi çok şey yaşamıştı ve hepsiyle zarafet ve nezaketle yzleşmişti.

"Bence evliliğin ve kariyerin bitti ve son zamanlarda kendi lmnle yüzleşmek zorunda kaldın." Sabrina'nın sözleri tereddüt etmedi. "Ve bunların hiçbirisi için ağlamadın. Hiçbir zaman esnek olmayı ğrenmediğin için kırılacağından endişeleniyorum ve fark ettiğim şey, senin olmadığın bir dünyayla yzleşemeyeceğim."

Derin bir yorgunluk onu sardı. "Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Sorun da bu. Seni zorlamazsam, bu evde kalıp asla dışarı çıkmayacağından endişeleniyorum."

Kız kardeşi hayatının bazı gerçeklerini unutuyordu. "On sekiz yaşımdan beri ordudayım. Dünyayı gördüm."

Sabrina başını salladı. "Hayır, sen orduyu gördün ve çoğunlukla annenin sana öğretmiş olduğu şeyi gördün, yani görev ve sorumluluk, gerçek aşkın bir saniyesini bile değil. Orada olduğu ve zamanının geldiğini düşündüğün için bir adamla evlendin. Onu sevmiyordun. Onun mantıklı olduğunu düşünüyordun."

"Mantıklıydı." Aynı hedefleri ve birbirini tamamlayan kariyerleri vardı. Mantıklı görünüyordu, birlikte bir hayat kuracağı bir adam gibi, ama evliliklerinin üçüncü yılında, seks yapmaktan daha çok hoşlandığı birini buldu ve onu terk etti.

"Hayatın her zaman mantıklı olduğunu düşünmüyorum," dedi sessizce. "Birçok şeyi mantıkla aıklayabileceğimizi sanmıyorum. Bence hala annemin yaptığı hataların bedelini ödüyoruz. Onlarla yüzleşip kendini affetmek yerine, onları bize aktardı ve dikkatli olmazsak, biz de çocuklarımızı aktaracağız."

"ocuk sahibi olmayacağım," dedi Elisa i çekerek. "Onlara bırakabileceğim tek şey, vücutlarında bir saatli bomba gibi duran genler. Çocuklar için

"Ama sen hep çocuk istemiştin." Sabrina, yanında getirdiği zarfı eline aldı. "Bu yüzden evlendin. Evlilikten çok çocuk istemiştin"

"Ama sen hep çocuk istemiştin." Sabrina, getirdiği zarfa elini koydu. "Bu yüzden evlendin. Evlilikten çok çocuk istemiştin."

Bu da muhtemelen sorunun bir parçasıydı. Dennis ondan alabileceğinden fazlasını istiyordu. Evlendikten sonra Elisa'nın ısınacağını düşünmüştü, ama Elisa her zaman Dennis'in gitmesini beklediği için ısınmamıştı.

Şimdi bakınca, annesinin hayatına girmiş ve onu yeniden yaratmaya çalışmıştı.

Bu çok berbat değil miydi?

"Annemle babam arasında gerçek bir ebeveynlik olmadığını fark ettim, bu yüzden bir çocuğu sevmenin ne demek olduğunu bilmiyorum çünkü bunu hiç hissetmedim." Kendine böyle söyledi. Bu, o özel rüyadan uzaklaşmasını kolaylaştırdı.

"Ve işte burada yanılıyorsun."

"Yanlış mı?" Kız kardeşi ne demek istediğini anlamamıştı. "Sanki kendi geçmişimi bilmiyormuşum gibi mi?"

Kız kardeşi başını salladı. "Bilmiyorsun. Annem yalan söyledi. Sen kanserin için genetik test yaptırdığında, ben de yaptırdım."

"Bunun farkındayım." Sabrina'nın Elisa'nın sahip olduğu BRCA genine sahip olup olmadığını bilmek istiyorlardı, Elisa'nın hayatında büyük bir kaosa neden olan o küçük yumruya yol açan gen.

"Genetik danışmanla oldukça uzun bir konuşma yaptım ve o seni üvey kardeşim olarak nitelendirdi," dedi Sabrina.

Bu, Elisa'nın dik oturmasına neden oldu. "Ne?"

"Babalarımız farklı," diye açıkladı Sabrina. "Ne olduğunu anlamak istediğim için sana söylemedim. Annemin tüm kayıtlarını sakladığı tavan arasını aradım ve bir dizi eski günlük buldum."

"Annem günlük tutuyor muydu?" Sesinde titreme duyabiliyordu. Bu önemliydi. O zarfın içinde ne varsa önemliydi. Hayatı boyunca izlediği tek bir yol olduğunu düşünmüştü. Her zaman bu eve geri dönen yol.

Ama ya bir dönüm noktasında olsaydı?

"Birkaç yıl tuttu," diye onayladı Sabrina. "Çok fazla sırrı vardı. Gençken istihbaratta çalışıyordu."

"Biliyorum." Annesi orduda çok yükselmişti, Elisa'nın kendisinden çok daha fazla.

"Sanırım CIA'de çalışıyordu."

Elisa buna burun kıvırdı. "Elbette öyle."

Sabrina zarfı ona doğru kaydırıldı. "İşte topladığım kayıtlar ve konuşabileceğin bazı kişiler. Önemli olan, annemin yaklaşık bir yıl boyunca bir adamla birkaç gizli operasyonda çalışmış olması. O adamın adını bulmak, şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biriydi ve şu anda birkaç gözetim listesinde olduğumdan eminim. Sanırım o adam senin baban."

Dünyası biraz sallandı. Onu yaratan babasının DNA'sını kimin sağladığı gerçekten önemli miydi? O zarfı açmak hayatını gerçekten nasıl değiştirecekti? Annesi, evlilik dışı bir çocuk sahibi olduğu için utanç duyduğu için yalan söylemişti. Annesi bu konuda katıydı. Kız kardeşinin bulduğu bilgiler çok az şey ifade ediyordu.

"O hayatta," dedi Sabrina. "Colorado'da Bliss adında küçük bir kasabada yaşıyor. Senin hakkında hiçbir şey bilmediğinden neredeyse eminim. Annem, hamile olduğunu öğrendiğinde onunla tüm ilişkisini kestiğini anlatır. Onu sevmiyordu ama o... Bu konuya girmek istemiyorum. Annem, onun hakkında bilmek istemediğim şeyleri aşırı derecede ayrıntılı anlatırdı. Diyelim ki, birlikte geçirdikleri zamanın bir yönünü seviyordu, ama gerçek bir ilişkide uyumlu olamayacaklarını düşünüyordu."

"Ona zalim mi davranıyordu?"

"Bence tam tersiydi. Bence fazla iyi biriydi. Ve uzaylılarla ilgili bir şeyler vardı, ama ben hepsini anlamadım. Sanırım bir kitap falan yazıyordu," dedi Sabrina kaşlarını çatarak. "Onunla tanışmak isteyebileceğini düşündüm. O senin baban. Açıkçası, ben de onunla tanışmak istiyorum."

O onun babası değildi. Onun babası yoktu. "O bir sperm donörüydü."

"Öyle miydi?" Sabrina onu zorlamaya kararlı görünüyordu. "Annen ona senin hayatında yer alma şansı vermedi. Belki sen verebilirsin. Ve kasaba

çok güzel bir yere benziyor. Yani, radyasyon tedavisi bitene kadar gidemezsin, ama senin için güzel bir tatil olabilir."

"Haftalarca işim bitmeyecek ve sonra bir iş bulmam gerektiğini biliyorsun. İş bulmam gerekecek."

"Neden? Birikmiş paran var ve bu evin borcu da bitti.

Biraz zaman ayırabilirsin." Sabrina'nın ağzından çıkan her kelime birer cazibe gibi geliyordu. "Bir sonraki adıma acele etmene gerek yok. Biriyle konuşup, askerlik sonrası hayatında ne istediğini bulmana yardım etmesini istesen nasıl olur?"

Yine terapi konusuna dönmüşlerdi. "Ne kadar rahat hissederim bilmiyorum."

"Terapist sana bir şeyler söylemek için orada değildir. Sana bir şeyler anlamana yardım etmek için oradadır. Sen konuşursun, onlar yargılamadan dinler. Terapistine her şeyi söyleyebilirsin ve bu kapıları açmanın içindeki bir şeyi serbest bırakması garip bir şeydir. Sen sorunları çözmeyi seven birisin. Bundan çekinmezsin. Kanseri teşhisi konduğunda, yapman gerekeni yaptın."

"Çocukluğum kanser değildi." Ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, onları sorgulamaya başladı.

"Bu, mutluluk potansiyelini yok ediyor, bence öyle ve bunu tedavi etmen gerekiyor." Kız kardeşinin gözlerinde şimdi yaşlar vardı. "Umarım bunu yaparsın ve umarım o zarfı açarsın ve bu seni yeni bir yere götürür. Ama sana söz veriyorum. Bunların hiçbirini yapmasan bile, ben burada olacağım. Seni seveceğim. Ne karar verirsen ver, senin ablan olacağım. Şimdi sandviçini ye, ben de ilaçlarını getireyim."

"Ben yapabilirim..." Elisa durdu. İlaçlarını kendisi alabilirdi ve kız kardeşinin teklifini bir hakaret olarak görme dürtüsü onu çileden çıkarmıştı.

Annesinin hayatını mı yaşamak istiyordu? Hiçbir şefkat göstermeyen ve gerçek sevgi barındırmayan hayatı mı?

"Teşekkürler, Sabrina." Zarfı uzattı. "Çok teşekkür ederim. Akşam yemeğinde yardım etmemi istersen söyle."

Kız kardeşinin yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Söylerim. Belki bir film izleyebiliriz. Hemen dönerim."

Sabrina, aylardır hiç olmadığı kadar neşeli adımlarla dışarı çıktı.

Terapi işe yaramayacaktı. Sorunlarını konuştukları için ikinci bir şans elde edilmezdi, ama kardeşi mutlu olacaksa, deneyecekti.

Babası konusuna gelince, bu da işe yaramazdı. Dışarıda onu tanımak isteyen bir babası olması önemli değildi. Muhtemelen annesi kadar soğuk, gergin bir askerdi. Hayatında daha fazla katılık istemiyordu. Babası altmışlı yaşlarında ya da daha yaşlıydı. Muhtemelen mükemmel bir asker eşi ile evlenmiş ve onları nefret eden birkaç çocukları olmuştu ve herkesin mutsuz olduğu ve hiçbir şeyin olmadığı küçük bir kasabaya emekli olmuşlardı.

Ama bu Sabrina'yı mutlu edecekse, en azından bulduğu bilgileri okuyabilirdi.

Elisa arkalarına yaslandı ve zarfı açtı. Luthor
Melvin Hughes.

Babası. Normal bir hayatı mahvettiği için muhtemelen ona kızacak normal bir adam için normal bir isim.

İçini çekip okumaya başladı ve sandviçini aldı, çünkü artık biraz acıkmıştı.

* * *

Sylvan Dean, kendini bulduğu hücreye bakındı ve Hale'in onu çıkarmak için parası olup olmadığını merak etti. Küçük dairelerinin kirası geçen hafta ödenmişti ve bu genellikle sahip oldukları paranın çoğunu götürüyordu. Van, işi bitene kadar tekrar maaş almayacaktı.

Tabii asıl sorun, Hale'in onu kefaletle çıkarmak için irade bulup bulamayacağıydı.

Başı ağrıyordu ve bu lanet olası bir akşamdan kalma yüzünden bile değildi. Bütün gece oturmuş, burada başına gelebilecek her türlü kötü **şeyi** düşünerek beyni kaynıyordu. Midesi bulanıyordu ve bu da akşamdan kalma yüzünden değildi.

Hayır. Başladığı kavgayı kaybetmesinden kaynaklanıyordu.

Tam olarak başlatmış sayılmazdı. O herif Melanie'ye elini attığında ve ona bunu isteyen bir sürtük dediğinde başlatmıştı.

Ne yazık ki, polis memuruna göre, o pislik ilk yumruğu atmadığı için saldırıdan sorumlu değildi. Sorumlu olan Van'dı ve Melanie'nin elle taciz edilmek istemediği kimsenin umurunda değildi. Polis onu tutuklamak için bunu tamamen görmezden gelmişti.

Solunda, dünyayı öldürebilecek gibi görünen bir adam horluyordu ve Van, adam uyanmadan buradan çıkabilmeyi umuyordu, çünkü muhtemelen huysuz olacaktı.

Lanet olsun. Kafasını beton duvara yasladı, saf umutsuzluk onu tehdit ediyordu.

Yirmi yedi yaşındaydı ve hayatında gösterecek hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir şey. Gerçek bir evi yoktu. Ailesi, karavanla ülkeyi dolaşmanın yeterli bir eğitim olduğuna inandıkları için, resmi bir ilkokul eğitimi almamıştı. Birkaç aydan fazla süren hiçbir ilişkisi olmamıştı, bir şeyler olunca yoluna devam etme zamanının geldiğine karar verirdi.

Babası bu zamana kadar bir eş ve birkaç çocuk sahibi olduğu için, babasının hayatını bile yaşamıyordu. Kıtayı dolaşıyor olabilirdi, ama yalnız değildi.

Ailesiyle birçok sorunu vardı. Sorumsuz, unutkan ve kolayca fikir değiştiren insanlardı. İkisinin de sabıka kaydı yoktu, ama Van'ın güzel bir sabıka kaydı oluşmaya başlamıştı.

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve polis memurlarından biri içeri girdi. Uzun boylu, sert bakışlı bir adamdı. Van onun yaşını elli civarında tahmin etti ve uzun yıllar boyunca edindiği otoritenin gücüyle yürüyordu.

Kahretsin. Bu sıradan bir polis memuru değildi. Bir şeyin sorumlusuydu ve bu onun için kötüydü.

"Sylvan Dean? Bu ne biçim bir isim böyle?" Polis memuru ellerini beline koymuş, yumruklarını sıkıyordu.

"Annemin bana verdiği isim. Onun savunması olarak, o sırada muhtemelen bir tür doğal ağrı kesicinin etkisi altındaydı." Otorite figürleriyle arası iyi değildi. Ağzını açmasaydı, belki de tutuklanmaktan kurtulabilirdi.

Adamın kafasının patlamasını bekledi, ama kanun adamı sadece güldü. "Bu her şeyi açıklıyor. Güçlü arkadaşların var, Dean. Seni serbest bırakacağım, ve eğer kardeşinle konuşup onun şartlarını kabul edersen, Mark'la konuşup suçlamaları düşürmesini sağlayacağım. O benim kuzenim ve sarhoş olduğunda tam bir pislik olabiliyor. Onunla ilgileneneğim ve bir daha böyle davranamayacağını anlamasını sağlayacağım. Ama sorun sadece o değildi. Senin de sorunların var, evlat. Umarım kardeşin bunları çözmene yardımcı olabilir."

İçinde iki kez düşündü. Ne demişti? Kardeşi mi? Birkaç kardeşi vardı ve hiçbiri onun nerede olduğunu bilmiyordu.

Hale. Hale muhtemelen bu durumdan kurtulmak için konuşmuştu, ki bu garipti çünkü ikisi arasında çekici olan oydu. Hale genellikle birini gerçekten sevmedikçe konuşmaya zahmet etmezdi.

Bu, burada çözemeyeceği bir gizemdi. Beş yüz tane, hepsi bir tür cinayetle ilgili dövmesi olan adam dönüp esnemeye başladığında ayağa kalktı.

Biraz daha hızlı hareket etti ve kapı arkasından kapandığında ve memur onu küçük bir odaya götürdüğünde mutlu oldu.

Memur kapıyı açtı ve içerideki kişiye başını salladı. "Bay Dean, geldi. Size sorun çıkarırsa haber verin."

Van, odanın içini görebilmeden önce durdu.

Bay Dean mı? Kardeşlerinden hiçbiri Bay Dean olarak bilinmezdi. Bir tanesi hariç.

Hale olmazdı...

Belki de hapishane o kadar da kötü değildi. Hapishanede çok şey öğrenilebilirdi ve yemek garantisi vardı.

"Sylvan, sen de girebilirsin."

Evet. Bu onun ağabeyiydi. Bu Jake Dean'di.

Babasıyla yüzleşmekten korkmazdı. Ya da annesiyle. Ya da ailesindeki başka birinden.

Tabii ki, gerçekte ailesinden başka kimse gelmeye zahmet etmezdi. Evrenin ona yol göstermesi için dualarını ve iyi dileklerini gönderirlerdi. Çakralarını sıfırlamak için hangi komüne gitmesi gerektiğini söylerlerdi.

Onu hapisten çıkarmak için Oklahoma City banliyösüne gelmezlerdi.

Odaya girdi ve tabii ki kardeşi tüm otoriter ihtişamıyla oradaydı. Koyu renkli düğmeli bir gömlek ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş pantolon giymişti. Kahverengi saçları, birkaç yıl önce son gördükleri zamanki gibi hala askeri tarzda kesilmişti. Van Dallas'tan geçiyordu ve kardeşini aradı. Jake ve en iyi arkadaşı Adam ile geçirdiği birkaç gün muhteşemdi, sonra yoluna devam etti ve o zamandan beri sadece birkaç kez konuştular.

Jake evlenmişti ve Van o sırada Baja'da sörf yapıyordu. Davetiyesi iki ay gecikmeli olarak kendisine iletilene kadar davetiyesini almamıştı. Cep telefonu numarası birçok kez değişmişti, ama Jake'in numarası görünüşe göre aynı kalmıştı.

Hale, Jake'in en iyi arkadaşı ve... partnerinin oturduğu küçük masanın arkasında durdu. Adam Miles, Jake ile orduda tanıştıklarından beri en iyi arkadaşındı ve yıllarca birlikte çalışmışlardı. Şimdi birlikte yaşıyor, birlikte çalışıyor ve bir eş paylaşıyorlardı.

Onların biseksüel olduklarını düşünmüyordu. Bu onu rahatsız etmezdi. Bu ilişkinin nasıl işlediğinden emin değildi, ama kardeşi mutlu eden bir ilişkiydi ve önemli olan da buydu.

"Selam, Van." Adam gülümseyen tek kişiydi. "Hapishane nasıldı? Arkadaş edindin mi?"

"Adam." Jake, ortağına kaşlarını çatı. Hale de ona kaşlarını çatmış gibiydi.

Hale yorgun görünüyordu, sanki bütün gece uyanık kalmış gibi, ki muhtemelen öyleydi. Tişörtü buruşuktu ve kot pantolonunda son yaptığı geçici işten kalma boya lekeleri vardı.

Bu geçici işler onların tek işi olacaktı çünkü Van da önceki gece kovulmuştu.

Kesinlikle yeni bir sayfa açma zamanı gelmişti. Artık eğlenceli olmaktan çıkıp her şeye yeniden başlamak zorunda kalana kadar, bir sonraki eğlenceli zamanı bulma zamanı.

Bunların hiçbirisi kardeşinin sorunu değildi. "Jake, Hale'in seni aradığı için üzgünüm."

Jake, bakarken çenesi taş gibi sertleşmişti. "Başka kimi arayabilirdi ki? Anne babamızı mı? Onların şu anda telefonu var mı ki, yoksa annem telefonların dünyaya kötü enerji yaydığına mı karar verdi? Hale yalnızdı ve senin parasız olduğun için kefaletini ödeyemeyeceğini çok iyi biliyordu."

"Jake." Şimdi de Adam bakıyordu.

Jake ve Adam, bir dizi bakış ve hafif homurtularla bütün bir konuşmayı yapmış gibi görünüyordu — hepsi Jake'den geliyordu.

Bu arada Hale, yüzünde somurtkan bir ifadeyle duvara yaslanmıştı. Sanki Van'ın çileden çıkmak üzere olduğunu ve bunun yükünü onun çekeceğini biliyormuş gibi.

Ya da tüm bu lanet olası dramadan bıkmış gibi.

Kendi başlarına yola çıktıklarından beri, maceralar, daha fazla macera yaşamak için yeterli para kazanmakla geçen zamanla bölünmüştü. Sorun, maceraların çok uzun zaman önce sıkıcı hale gelmeye başlamış olmasıydı.

"Adam, Hale, kardeşimle biraz yalnız kalabilir miyim?" diye sordu Jake, sessiz tartışma bitmiş gibi görünüyordu.

Adam ayağa kalktı ve şık gömleğini düzeltti. "Tabii ki, ama neden geldiğimi unutma."

"Meraklı olduğun için geldin," diye suçladı Jake.

"Buraya geldim çünkü senin durumunu anlıyorum ve umarım bu durumu benim kadar iyi idare edersin." Adam, Van'a bir bakış atarak dışarı çıktı. "Ve onun burada olmasının sebebinin sana olan ilgisi olduğunu unutma. O sağlam biridir ve bazen kibirli bir pislik gibi görünse de, tanıdığım en iyi adamdır."

"Bu aslında Hale'e çok benziyor," diye itiraf etti Van.

Jake ve Hale'in aynı anda gözlerini devirdiklerini fark etmedi değil.

Kahretsın. O Adam'dı.

Ve bu birdenbire o kadar da kötü bir şey gibi gelmedi. Hayatında Hale olmasaydı, şu anda bir hapisane hücreinde oturuyor olacaktı. Yalnız kalacaktı.

Hale'in neye ihtiyacı olduğunu düşünmenin zamanı gelmiş olabilir.

Güvenlik. İstikrar.

Kökler.

Hale, Adam'ın arkasından çıkmaya başladı. Van onu durdurdu. "Hey dostum, kardeşimi aradığın için teşekkürler."

Hale'in koyu renkli gözleri kapandı. "Kızacağımı düşündüm, ama başka ne yapacağımı bilemedim. Hiç paramız yok. Kredi kartımız yok. Hiçbir şeyimiz yok."

Ve bu durumun değişmesi gerekiyordu, yoksa en iyi arkadaşını kaybedecekti. Artık bunu görebiliyordu. Hale çaresiz durumdaydı ve bir şeyler kurması gerekiyordu.

Bu onun yaptığı bir şeydi. Bir şeyler inşa ederdi. Mobilya. Evler. Ayrıca bir şeyleri tamir ederdi.

Van, eşyaları kırmayı bırakmanın bir yolunu bulmalıydı.

Kapı kapandı ve kardeşi ile baş başa kaldı.

Jake, muhtemelen uzun bir nutuk atacağına işaret eden derin bir nefes almaya başladı.

"Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsan yapacağım." Van nutku önlemek ve konuşmanın gitmesi gereken yere gelmek istedi.

Jake, belli ki bir tür tartışma bekliyordu, durdu. "Sana şunu söyleyeceğim, bu şekilde yaşamak istiyorsan Hale'den ayrılmalısın. O, anne babamızın yaşadığı türden bir hayata uygun değil."

Jake de öyle değildi. Mümkün olduğunca çabuk ayrılmış ve ABD Ordusu'nda bir istikrar bulmaya çalışmıştı, bu da anne babasını çok korkutmuştu. "Biliyorum."

"Dürüst olacağım. Kaelin ve Jessa'nın göçebe bir yaşam sürmekten mutlu olduklarını biliyorum ve küçük çocuklar da bundan memnun görünüyorlar, ama senin yerleşik bir hayata geçeceğini düşünmüştüm." Jake, Van'a sanki çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibi bakıyordu. "Hale ile ayrıldığınızda, ikinizin hoşunuza giden bir yer bulup yeni bir hayat kuracağınızı düşünmüştüm. Son sekiz yılda on iki kez taşındığınızı öğrendiğimde çok şaşırdım. Ve bu, ilk kez tutuklandığın da değil."

Hayır. Bu onun dördüncü suçuydu, ancak ilk saldırı suçlamasıydı, yani kariyerinde yükseliyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama sonra kendimi zor bir durumda buldum ve içgüdüsel olarak oradan ayrılmak istedim," diye itiraf etti. "Ve içgüdülerime boyun eğme konusunda oldukça iyiyimdir."

Jake içini çekti ve masaya oturdu, Van'a da ona katılmasını işaret etti. "Bak, yakın olmadığımızı biliyorum, ama sen benim

kardeşimsin ve sana ne olacağına önem veriyorum. Yaşlandıkça, anneme ve babama olan öfkem azalıyor. Son birkaç ayda onlarla bile konuştum. Gerçek şu ki, ebeveyn olmak zor, ve bana hiçbir faydası olmayan öfkeyi sürdürmek daha da zor. Adam'ın kardeşine yakınlaşmasını görmek... Onun birlikte büyüdüğü birine yakın olabilmemesini biraz kıskanıyorum."

"Ben doğduğumda sen on iki yaşındaydın. Hayatında önemli bir figür olduğumu sanmıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Olmak istemediğimden değil. Ben büyürken sen benim kahramanımdın. Annemle babamın senin askere gitmene şok olduklarını biliyorum, ama daha çok korkmuşlardı."

"Biliyorum. Onlar şehre geldiklerinde bu konuyu konuşmuştuk." Jake kaşlarını çatı. "Bozuk karavanlarıyla, benim sokağıma park edip komşuları korkuttukları zaman." Aniden güldü. "Onları misafir evinde kalmaya ikna etmeye çalıştım, ama annem bunu kabul etmedi. Ve ön bahçeye kompost istasyonu kurdu."

"En azından garaja kuru tuvalet koymakta ısrar etmedi," diye belirtti Van.

"Serena kararını verdi." Jake tekrar ciddileşti. "Hepimiz istediğimiz çocukluğu yaşayamıyoruz, ama ebeveyn olmak benim bizimkine farklı bir gözle bakmamı sağladı. Ve sana. Mutlu olduğunu sanmıyorum, Van. Gözlerimin içine bakıp bana bunun istediğin ve ihtiyacın olan şey olduğunu söyleyebilirsen, eve döneceğim ve sen bir telefon aldığında ara sıra mesajlaşmaya devam edebiliriz. Yapamazsan, sana daha fazlasını sunmak isterim."

"Hepimizle işinin bittiğini sanıyordum."

"Dediğim gibi, eskisine göre daha yaşlı ve daha yumuşak başlıyım. Ya da belki de öyle söylememeliyim. Belki de eskisine göre daha yaşlı ve çok daha güçlüyüm. Adam'ın, kendisine sırtını dönmüş bir kardeşi ile dost olduğunu gördüm. Sadece biraz yardıma ihtiyacı olan aptal kardeşime yardım edebilirim."

Kardeşi ona bir can simidi uzatıyordu ve bunu kabul etmemesi aptallık olurdu. "Ben mutlu değilim, Hale de öyle, ve bu durumu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Jake elini uzattı ve omzuna hafifçe vurdu. "İyi haber şu ki, ben biliyorum. Birkaç aylığına benimle Dallas'a gel, sonra nereye gitmek istediğıne karar veririz. Birkaç fikrim var."

İçinde bir şey yerleşti. Jake kontrolü ele almıştı ve bu iyi bir şeydi. Bir süreliğine.

Birinci Bölüm

Bliss, CO

Sekiz ay sonra

Hale Galloway, Movie Motel'in yedi numaralı odasının kapısını tıklattı ve bunun şanslı numarası olmasını ve kapının ardında ne varsa çok kolay bir şekilde halledilebilmesini umdu, böylece Alamosa'ya yetişebilirdi. Sipariş ettiği musluklar gelmişti ve banyo işine başlamak için sabırsızlanıyordu. Tabii ki kendi banyosu değil. Müşterisinin banyosu. Sahip olduğu herhangi bir banyo, pençeli ayaklı küvetlere ve antika pirinç kulplara hiç ilgi duymayan en iyi arkadaşıyla paylaşılacaktı. Onu seviyordu, ama Van, lüks bir karavanda büyümüş bir çocuğun zevkine sahipti. Ki, onun savunması olarak, öyle de olmuştu.

Hale, banyoyu bitirdiğinde ne kadar lüks olacağıyla pek ilgilenmiyordu. Müşterinin sonuçtan memnun olması ve kendi kulübesinin peşinatını ödeyebilecek kadar para kazanması, onun için önemli olan tek şeydi.

Kendi kulübelerine.

En azından Hale, buraya bir kulübe alabileceklerini düşünüyordu. Van bazen Dallas'a geri dönmekten bahsederdi, ama Hale bu konuyu konuşmaya çalıştığında, Van konuyu değiştirdi. Bu, Van'ın tipik davranışıydı. Bir şey ciddiye binince, dikkatini o anda ilgilendiği televizyon programı veya popüler kültür olayına geri çevirirdi.

Van'ın gözlerinde, Hale'e onun huzursuz olduğunu gösteren o bakış belirmeye başlamıştı. Van huzursuz olduğunda, kaçınılmaz olarak onların ziyaret edebileceği yeni ve havalı bir yer bulurdu.

Hale, Bliss'in her şeyin başı ve sonu olabileceğini düşünüyordu.

Burada düşünebiliyordu. Dallas'ta yaşadıkları onca ay boyunca hiç yapamadığı şekilde burada olabiliyordu.

Tek ailesi ile, kendisine huzur veren tek yer arasında seçim yapmak zorunda kalacak mıydı?

"Hemen geliyorum," dedi kadınısı bir ses. Ses biraz kalın, boğuk ve seksi bir tondaydı.

Seksi olması önemli değildi. Buraya çalışmak ve bu bayanın du  unu tamir etmek için gelmişti, hepsi bu. Kadının en son ihtiya  ı olan şey, tamircinin ona asılmasıydı. Ayrıca, bu kadının sesinden ne kadar seksi olabileceğini düşünmesi, libidosuna ne olmuştu böyle? O   yle bir adam değildi. Kadınları seks objesi olarak görmezdi. Öyleyse neden kapıyı a  acak kişiye bu kadar ilgi duyuyordu? Özellikle de kadın bir turistti, yani muhtemelen kocası ve çocukları ya da kış festivaline götürdüğü erkek arkadaşıyla birlikte buradaydı.

Yine de, kapı a  ıldığında kendini ceketini düzeltirken buldu.

Lanet olsun, o ses, üzerinde sadece ince bir bornoz olan, kısa saçları yüzüne yapışmış, muhteşem bir Amazon kadınına aitti. Makyaj yapmamıştı, ama yüzünde bir ışıltı vardı. Bir an orada durup ona baktı. Aptal gibi.

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Du  umu tamir etmeye mi geldin, yoksa beni seri katil mi edeceksin? Karar vermen için sana biraz zaman vereceğim."

Ve alaycıydı. Komik olanları severdi. Alet çantasını kaldırdı. "Du  ."

Kadın başını salladı. "Az konuşan bir adam. Hoşuma gitti. Pekala, içeri gel. Sanırım benim saray gibi evimde du  u bulabilirsin." Geri çekildi ve adamın odaya girmesine izin verdi. Adamın arkasından kapıyı kapatırken dişleri hafifçe takırdadı. "Ne oldu bilmiyorum. Du   başlığı koptu ve her yer su oldu. Elimden geldiğince çabuk kapattım. Sa  ımda hala şampuan var. Çok fazla değil ama. Lavabo   ampuanı durulamak için çok küçük. Bunu sadece birkaç dakika önce aradım. Burada mı yaşıyorsun?"

Kadının hızlı bir şekilde yardımına ihtiya  ı olduğu için banyoya doğru yöneldi. "Hayır, bu bir nevi ek i  . Gene eskiden bu i  i kendisi yapardı ama benim hemen her şeyi tamir edebildiğimi öğrendiğinden beri

mümkün olduğunda beni çağırıyor. Sen aradığında tesadüfen resepsiyona bir şey bırakmaya gelmiştim. Bu yüzden buraya bu kadar çabuk gelebildim."

Ve umarım duşu tamir edip aynı hızla gider.

Alamosa'ya gidip akşamını armatürleri takarak geçirebilirdi.

Ya da fuar alanında düzenlenen partiye gidebilirdi. Belediye binasındaki büyük spor salonunu süsleyen bir grup yerliyi görmüştü. Salonun yeni olduğunu söylemişlerdi. İnşaat, o ve Van buraya taşınmadan birkaç hafta önce bitmişti. Bir grup insanın, Kış Festivali için sıcak bir mekanın ne kadar güzel olacağını konuştuklarını duymuştu. Yıllık festivalde kayak ve snowboard yarışmaları, çok sayıda el işi, çocuklar için yiyecek ve aktiviteler vardı.

Flanders ailesinin bir tür protesto yapacağından oldukça emindi, ama henüz onları çözememişti. Henüz pek bir şey çözememişti ve bu ferahlatıcıydı. Çoğu zaman insanlar kolayca anlaşılır ya da kolayca görmezden gelinebilirdi. Bliss'te durum böyle değildi.

Jake'in Van okuldayken onları buraya göndermeyi teklif etmesinin nedeninin bu olduğunu düşünüyordu. Dallas'ta birçok seçenek vardı, ama Jake Adams State Üniversitesi'ni de listeye dahil etmişti. Burası Bliss'e ve ikisinin de eskiden çalıştığı pansiyona yakındı.

"Peki, teşekkür ederim." Düzgünce yapılmış yatağının üzerine serdiği havluyu aldı ve saçlarını kuruları. "Korkarım bu kasabaya yeni geldim ve buradaki ilk günüm pek başarılı geçmedi."

Küçük banyoya girdi. Normalde küçük konuşmalardan hoşlanmazdı. Bu konuda pek iyi değildi. Ama kız çok güzeldi. Ondan sadece birkaç santim daha kısaydı, kıvrık siyah saçları kulaklarının üst kısmına kadar uzanıyordu. Saçları, yüksek elmacık kemikleri ve kahverengi gözleri olan yüzünü çerçevesliyordu. Onu asıl etkileyen dudaklarıydı. Dolgun ve koyu pembeydi. Kendini önündeki göreve odaklanmaya zorladı. Hissettiği çekim tuhaftı ve rahatsız ediciydi.

O, bir göreve odaklanabilen bir adamdı. Bazen fazla bile. Bazı insanların sinir bozucu bulduğu bir şekilde dünyadan kopabilirdi. Bu kasabayı sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Sosyal ipuçlarını kaçırdığında, buradaki insanlar sadece omuz silker ve

tekrar denerlerdi ya da yargılamadan yoluna devam ederlerdi. Birinin "bu sadece Hale" dediğini duymuştu. "Sadece Hale" olmayı seviyordu.

Bu kadın dikkatini dağıtıyordu ve o dikkatinin dağılmasına alışık değildi.

Duşa odaklanması gerekiyordu. Yemi yutmayacaktı çünkü bu, kendini aptal durumuna düşürmekten başka bir şeye yaramayacaktı. Van daha yumuşak başlıydı. Yanlarında bir kadın olduğunda, kadınlar neredeyse her zaman Van'a ilgi duyuyor ve ona katlanıyordu çünkü... şey, o bir işe odaklanabiliyordu ve buna seks de dahildi.

Seks boş bir hale gelmişti. Biriyle bağ kurmak istiyordu, ama bu muhteşem tanrıça gibi kadınla olmazdı.

Bu yüzden banyoya gitti ve duş başlığını aldı. Kadın onu, özenle düzenlenmiş makyaj çantası ve tanıdık görünen bir ilaç şişesiyle birlikte lavabonun üzerine koymuştu. Ulusal bir zincirden reçeteyle alınmış bir ilaçtı. İlaç dışarıya dönüktü ve o, ilacın adını hemen tanıdı. Tamoksifen.

Kalbi sıkıştı. Teyzesi, ilk meme kanseri tedavisi sonrasında yıllarca bu ilacı kullanmıştı.

"Neden başarısız olduğunu söylüyorsun?"

Kahretsin. Bu soruyu sormak istememişti. Aslında ilgisini çekmemesi gerekiyordu. Belki de onu duymamıştı. Belki de onu tuhaf bir tamirci olduğu için görmezden geliyordu. Alet çantasını açtı ve bir yıldız tornavida çıkardı.

Kadın kapıda duruyordu, ama bornozunun üzerine kalın bir kazak giymişti. "Uzun zamandır kayıp olan bir akrabamla iletişime geçmek için buradayım, ama onun son bilinen adresine gittiğimde kimse yoktu. Komşulara sordum, ama onu hiç duymadıklarını söylediler. Eskiden orada yaşayan kadının oğullarıyla birlikte Dallas'ta olduğunu söylediler."

Bu iş kısa sürecek gibi görünüyordu. Görünüşe göre biri duş başlığıyla oynamış ve gevşek bırakmıştı. Bir noktada vidalardan biri çıkmış ve muhtemelen temizlikçi tarafından temizlenmişti. Zamanla ve kullanımla, duş başlığı yerinden çıkmış ve onu tutan ikinci vidayı bükmişti. "Kimi arıyorsunuz? Dallas'la şaşırtıcı derecede çok bağlantımız var. Ortağımın ailesi o bölgeden."

"Oh," dedi garip bir iç çekişle. Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Belki de Teksas'ı sevmiyordu. "Luthor Hughes'u arıyorum. Eskiden ordudaydı. SFC'ydi."

Askeri konularla hiç ilgilenmemişti. İnşaatla daha çok ilgileniyordu. "Onun ne olduğunu bilmiyorum, ama Luthor adında birini tanımıyorum. Burada bir Hughes olduğunu biliyorum, ama o kesinlikle asker değildi. Biraz tuhaf biridir, ama yeterince iyidir."

"Oh, pardon. Hala askeri hayatı tam olarak geride bırakamadım. Luthor Hughes birinci sınıf çavuşuydu," diye açıkladı. "Annemle istihbarat biriminde çalışıyordu."

Hale burnunu çektirdi. "O zaman kesinlikle aynı kişi değil. Bu adamın orduda olduğunu hayal edemiyorum. Yeterince iyi biri, ama onu uzaylılar hakkında konuşturmayın."

"Uzaylılar mı?"

"Evet, küçük yeşil adamlar gibi, ama o sana bunun uzaylıların kendileri tarafından uydurulmuş bir efsane olduğunu söyleyecektir," diye açıkladı, doğru vidaları bulurken. "Yeşil kısmı. Ona göre daha çok gri renkliler."

"Huh. Hughes oldukça yaygın bir isim," diye kabul etti. "Belki de tüm bunlar büyük bir fiyaskoydu."

Konuyu burada bırakmak iyi olurdu. On dakika içinde işini bitirip yoluna devam edecek, o da kendi yoluna devam edecekti. "Nerelisin?"

Bu geveze adam da kimdi?

"Kuzey Carolina. Çocukluğumdan beri orada yaşıyorum," diye itiraf etti. "Annem ordudaydı ve zamanı geldiğinde ben de orduya katıldım. Bu yüzden birçok yerde yaşadım, ama her zaman Kuzey Carolina'nın Jacksonville şehrine geri döndüm."

"Sen asker misin? Saç kesiminin meme kanseri yüzünden olduğunu sanmıştım." Siktir et onu. Evet. Hale, Hale gibi davranıyordu ve Hale, ağzından çıkanları kontrol edemeyen bir aptaldı ve durumu yatıştırmak için Van yoktu. Ona döndü ve gözleri büyümüş ve yüzü kızarmıştı, bu yüzden midesi sıkıştı. "Çok üzgünüm. Bunu söylememeliydim. İlaçları fark ettim. Teyzem yıllarca bunları kullanmıştı."

"Hormon engelleyici." Kız başını salladı. "Evet, radyasyon tedavim bittikten sonra almaya başladım. Kemoterapiden sonraydı, ameliyattan sonraydı. Hayatımın son yılı neredeyse tamamen kanserle geçti. Teyzen iyi mi?"

"Ben on dört yaşındayken öldü," diye itiraf etti. "Tüm ilaçlara rağmen, kanser kemiklerine metastaz yapmıştı."

"Üzgünüm," dedi sessizce, bakışları yumuşayarak. "Şanslı olduğumu söylediler. Agresif bir kanserim vardı ama erken teşhis ettiler. Ellerinden gelen her şeyi yaptılar ve şimdi tekrarlamamasını umuyoruz. Saçlarıma gelince, kemoterapi nedeniyle kaybettim. Eskiden çok düzdü. Şimdi kıvrıkcık olarak çıkıyor."

Gülümsemeden edemedi. "Kemoterapi bukleleri. Aynı şey teyzeme de olmuştu. Aslında çok sevmişti."

Elini uzattı ve koyu renkli buklelere dokundu. "Alışmaya başladım. Bu arada, benim adım Elisa."

"Hale," diye cevapladı ve unutmaya çok kolay olan görgü kurallarını hatırladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Peki, partnerinizle ne zamandır birliktesiniz?" Birdenbire rahatlamış gibiydi, gördüğü üzüntü yerini rahatlığa bırakmıştı. "Yardım edebilir miyim?"

Bir çift el daha olursa daha kolay olurdu. Duş başlığı büyük ve hantaldı. "Ben vidalarken bunu tutabilir misin?"

Kadının dudakları kıvrıldı. "Tabii."

"Çocukluğumuzdan beri birlikteyiz," dedi, onun yanında kendini ne kadar rahat hissettiğini keyifle fark ederek. Onun tavırlarında bir şey onu rahatlatıyor, yaptığı işe değil de ona dikkatini vermek istiyordu. "Onunla on sekiz yaşındayken tanıştım. Koruyucu aileden yeni çıkmıştım ve kovulan diğer dört çocukla birlikte bir karavanda yaşıyordum."

"Karavanda mı yaşıyordunuz?"

"Evet, ama hiçbir şeye bağlı olmayan bir şey." İlk vidayı takmaya başladı ve beş dakika içinde işinin biteceğini fark etti, ama bunu istemiyordu. "Bir kamp alanı kiraladık, ama aramızda bulunan tek araba o şeyi asla hareket ettiremezdi. Orası sadece uyumak için bir yerdi. Neyse, onun ailesiyle birlikte geldiğinde tanıştım. Babası mevsimlik bir iş yapıyordu ve şirket kamp alanının masraflarını karşıladığı için birkaç hafta orada kaldılar."

Çünkü babası mevsimlik bir iŖte alıŖıyordu ve Ŗirket kamp alanının ücretini ödüyordu. O da alıŖıyordu. Para biriktiriyordu ve biz arkadaş olduk. İŖ bittiğinde, ikimizin parası ikinci el bir kamyonet almaya yetti ve uzun bir süre göçebe gibi yaŖadık."

"Bu çok komik, çünkü dŖnnce, asker olmak bir bakıma göçebe yaŖamak gibi," diye dŖnd. "Her zaman Kuzey Carolina'da yaŖadığımı söylüyorum, ama o da gençken sadece bir s gibiydi. Ev elli yıldan fazla bir süredir ailemize aitti, ama annem görevdeyken evi kiraya verirdi ve biz de onunla giderdik. Yani kardeşim ve ben. Sadece mz. Dünyanın her yerini gezdim ama pek bir Ŗey gördüğümü hissetmiyorum. Ya okuldaydım ve annem bizi bir yere götürecek kadar alıŖıyordu ya da alıŖıyordum ve eğlenmek için fazla ciddiymdim."

"ok fazla eğlendim," diye itiraf etti. Çok fazla, ama *eğlence* kelimesini çok geniŖ bir anlamla kullanıyordu. ılgın zamanlar geçirmişlerdi. ılgın olmaktan hoŖlandığından emin değıldi. Gençken kaldıkları komünler ve gençlik yurtlarından daha çok burayı seviyordu. Burada altı ay ya da orada bir yıl kalacakları bir daire bulsalar bile, bu kasabaya gelene kadar hiçbir yer ev gibi gelmemiŖti.

Van'ın kardeŖiyle geçirdikleri aylar, Jake'in onlardan beklediğı Ŗeyi gerekleŖtirmiŖti. Ona, gvenebileceğı istikrarlı bir aileye ve arkadaşlara sahip olmanın ne kadar güzel olduğunu göstermişlerdi. Çocuklarla birlikte olmaktan keyif almıŖtı. Çocuklar genellikle açık ve dürüsttü ve tuhaf davrandığında ona bunu söylerlerdi. Dürüst geri bildirimleri takdir ediyordu.

Bir ift ocuk sahibi olmak istiyordu. Doğal bir baba figürü olabileceğinden emin değıldi, ama öğrenebilirdi. alıŖıp yolunu bulabilirdi ve hata yaparsa Van yanında olacaktı.

Ancak Van'ın yanında olup olmayacağını merak etmeye baŖlamıŖtı. Van'ın Dallas'a geri dönüp onu geride bırakmayı planlayıp planlamadığını merak etmeye baŖlamıŖtı. En iyi arkadaşının yanında olma ihtiyacını aŖmıŖ olabilirdi. Hale bundan emin değıldi ve bununla nasıl baŖa çıkacağını bilmiyordu. Ayrıca, mızızızlanan bir erkek bebek gibi görünmeden bu konuyu nasıl aacağını da bilmiyordu.

Kadın yaklaşıp elini kaldırıp kafayı yerinde tuttu. Evet, bu, kafayı yerinde tutup vidaları çevirmeye çalışmaktan çok daha kolaydı. Vidalar zordu. Ekstra bir çift el yardımcı oldu.

Ama bunu hayatının erken dönemlerinde keşfetmişti.

"Ordudaki yıllarımın eğlenceli olduğunu söyleyemem," dedi, gözleri duş başlığında, onu izlerken. "Ama ödüllendiriciydi."

"Partnerimin kardeşi eski asker. Arkadaşlarının çoğu da öyle. İyi insanlar." İlk vidayı sıkıştırdı ve vücudunu hafifçe kaydırarak bir sonrakine geçti. Kalçası kadının kalçasına değdi. "Üzgünüm."

Kadın ona baktı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Bence sorun yok. Dar bir yer ve her şey. Evet, orduda birçok harika insan var. Ama benimle çalışanların çoğu benim eğlenceli bir insan olmadığımı söylerdi herhalde."

"Askerlerin eğlenceli olması mı gerekir?"

O gülümsedi. "Eğlenceli olabileceğini garanti ederim, ama muhtemelen benim altında çalışırsanız eğlenceli olmaz. Ben çok ciddiydim."

"Şimdi ciddi değilsin?"

Bir an düşünmüş gibi göründü. "Bilmiyorum. Deniyorum. Daha az ciddi olmak için değil, daha fazla neşe bulmak için. Terapistim öyle diyor. Neşeye daha açık olmam gerekiyor. Meğer mutluluktan korkmak mümkünmüş."

Bunu daha önce hiç böyle ifade ettiğini duymamıştı. Durdu ve bir anlığına ona baktı. "Neden mutluluktan korkarsın ki?"

"Çünkü onu anlamıyorum. Çünkü benim normal halim değil. Sanırım bu duyguya güvenmiyorum," diye açıkladı.

"Huh. Bunun hakkında düşünmem lazım. Bu oldukça derin bir konu."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ben düşündüğümde bana oldukça açık geldi. Neredeyse sekiz aydır terapi görüyorum ve eğer bir şey öğrendiysem, o da korkunun insanları aşağı çeken her şeyin merkezinde olduğu gerçeğidir."

"Benim için öfke olduğunu düşünmüştüm."

"Bak, öfke bazı insanların korkuyu işleme biçimidir. Aslında çoğu insan için böyledir. Normal sinirlilik gibi değil," diye devam etti. "Mesela, önümü kesen adama kızgınsam, bu sinirliliktir. Öfke ise farklıdır."

Her şeye doğru isimleri vermeye başladığımda hayatla başa çıkmanın ne kadar kolaylaştığına gülüyorum."

"Yani, benim sürekli içinde yaşadığım düşük seviyeli öfkenin aslında korku olduğunu düşünüyorsun." Son vidayı da sıkıştırdı.

Kadın geri adım attı, gözlerinde artık biraz endişe vardı. "Ben terapist değilim. Kendi duygularını sen daha iyi bilirsin."

Kadının endişeli olduğunu görebildiği için yüzündeki ifade yumuşadı. Muhtemelen bu yeni bilgiyi, basit gerçeklerden rahatsız olan insanlara, çoğunlukla erkeklere, denemişti. Kimse onlara korku hissetmiş olabileceklerini söylediğinde hemen savunmaya geçen bazı erkekler tanıyordu. "Hiç de değil. Aklımı başımdan aldın ve söylediklerini düşünmem gerek. Mantıklı geliyor. Şimdi seni duşa sokabilirsek belki günün iyi geçer."

"Teşekkürler." O anlık ihtiyatlılık yine kaybolmuştu.

Duşu açtı ve duş başlığı sabitlendi. "Her şey hazır. Artık günlük işlerine dönebilirsin."

"Teşekkürler. Birkaç gün burada kalacağım. Belki bir hafta," dedi. "Daha fazla konuşmak istersen. Belki akşam yemeği yiyebiliriz. Tabii ki partnerinle birlikte."

En son ne zaman bir kadın ona çıkma teklif etmişti? Hatırlayamıyordu. Belki de hiç. Özellikle de bu kadar güzel ve ışıltılı bir kadın. Ondan hoşlanmıştı. Elbette, ona çekici geliyordu, ama fiziksel çekiciliği görmezden gelebilirdi. Ona daha önce hiç hissetmediği bir şekilde çekici geliyordu. Bu kadında onu çeken bir şey vardı. Ve ona çıkma teklif etmişti. *Ona*. Onun tam bir tuhaf olduğunu henüz fark etmemişti ve en azından birkaç günlüğüne bunu saklayabilirdi. "Evet. Çok isterim. Trio adında bir yer var."

Kadının gözleri parladı. "Evet, az önce gördüm."

Cesur davranacaktı. Hiç cesur davranmazdı. "Bu akşam saat yedi uygun mu?"

"Evet. Harika olur. Orada buluşuruz," dedi gülümseyerek. "Ve senin sayende saçlarım şampuandan arınmış olacak."

Onu her halini sevmişti, ama bunu söylemek onu korkutabilir diye düşündü. Kahretsin. Öğrenebilirdi. Max Harper ona "sıkıcı dünya" dediğı şeye nasıl uyum sağlayacağını öğretmeye başlamıştı ve öğretiminin bir parçası da "çok yoğun" şeyler söylediğinde koluna yumruk atmaktı. İşe yarıyor olabilirdi. Aniden, onun buraya bir neden için geldiğini hatırladı. "Oh, ve akrabaları hakkında bir şey sormak istersen, kasabada bir festival var. Burada herkes birbirini tanır. Etrafta sorabilirsin."

"Bu kaba bir davranış olarak görülmez mi?" diye sordu.

O gülümsedi. "Kibarca sorduğunuz sürece kimse aldırılmaz. Burası farklı bir yer. Birçok yer böyle der, ama Bliss'te bu gerçekten doğru. İnsanlar harika. Ama biri size pancar içirmeye çalışırsa, kaçsanız iyi olur. Cassidy, kötü viskiyle toprağın tadını giderebileceğini düşünüyor. O zaman tadı toprak ve potansiyel ölüm gibi oluyor. Umurumda değil. Uzaylılar beni alabilir. Oh, ve cinayet oranını dert etme. Abartılıyor."

"Ne?"

Uzun zamandır hissetmediğinden emin olduğu bir duygu ile dışarı çıktı. O günü ipe çekiyordu.

* * *

Sylvan Dean fuar alanına baktı ve hissettiğı belirsiz paniğı merak etti.

Bliss'i seviyordu. Burada kendini... iyi hissediyordu. Ama birkaç ay sonra mezun olacaktı ve sonra Dallas'a geri dönüp ağabeyi için çalışması gerekiyordu. Anlaştıkları şey buydu. Jake onun üniversite masraflarını karşılayacak, o ve Hale de yaşam masraflarını karşılayacaklardı ve sonunda pazarlama alanında bir işletme diploması ve ağabeyinin şirketinde bir iş sahibi olacaktı.

Bu güzel bir anlaşmaydı ve o en büyük kardeşini gerçekten seviyordu, ama ayrılırsa Hale'in onunla geleceğinden emin değildi.

Bu duyguyu kafasından silip attı, çünkü şu anda bununla uğraşması gerekmiyordu. Çok zamanı vardı. Mezuniyetine daha aylar vardı. Anı yaşa. Bu onun mottosuydu.

Bu yüzden gelecek için plan yapmak ona garip geliyordu, ama yine de gelecek her yerde onu çevreliyor gibiydi. Her yerde koşuşturan, kıkırdayan ve dünyaya enerjilerini yayan çocuklar vardı. Üçlü ilişkilerin sayısı biraz şok ediciydi.

Sadece kendi görüş alanında üç tane saydı.

Max, Rye ve Rachel Harper çocuklarıyla karda oynuyorlardı. Aslında, Max iki çocuğun tırmanma oyuncağı olarak kullanılıyordu, Rye ve Rachel ise hoşgörülle onları izliyorlardı.

Cameron Briggs, Rafael Kincaid ile paylaştığı eşiyle birlikte duruyordu. Laura Niles, Cam'e sıcak bir fincan kahve uzattı, Rafe ise kızları Sierra'yı kucağına alıp ona büyük, parlak renkli Noel ağacını göstermişti. Üç yaşındaki kız, tüm o güzel süsleri iri gözlerle seyrediyordu.

Üçüncü üçlü, uygun bir şekilde Trio adını taşıyan mekanın sahibi ve işletmecisi olan patronunu içeriyordu. Zane Hollister, karısı Callie ile birlikte küçük kasabanın pub'ını işletirken, Nate Wright şerifin ofisini yönetiyordu. Nate ve Zane'in kollarında birer erkek bebek vardı. İkiz oğulları. İsimleri vardı, ama Van ne olduklarını bilmiyordu. Çok sayıda çocuk vardı ve hepsinin bir ismi vardı.

Komik olan şey, Hale'in hatırlayacağıydı. Hale bu tür şeylerde iyiydi.

"Hey, bir kahve alabilir miyim?" Henry Flanders, Zane'in her festivalde pub'ını temsil etmek için kurduğu standı doğru yürüdü. Standda, Trio'nun en popüler kış içecekleri ve ikramlarını sunan sade bir bar vardı.

Van gözlerini kısarak baktı, çünkü kahve her yerde ve çok daha ucuza servis ediliyordu. "Kahve menüde yok. Sana alkolsüz İrlanda kahvesi servis edebilirim."

"O da sadece kahvedir," diye işaret etti Henry.

"İrlanda kahvesi kadar pahalı bir kahve," diye karşılık verdi Van.

Henry kaşlarını çattı. "Stella'nın standından kahve alabileceğimi biliyorsun."

"Ve ben Zane'in değerli kahvesini bedavaya dağıttığım için kovulabilirim. Bu, viskiyle karıştırıldığında bir tür sihir yarattığına yemin ettiği özel bir karışım." Patronunu tanıyordu. Zane havalı biriydi, ama

Trio'da içki yapma konusunda kendi kuralları ve çok özel fikirleri vardı.

"Zane'in seni kovacağından ciddi olarak şüpheliyim," diye cevapladı Henry.

"Ve tek istediğinin bir fincan kahve olduğunu sanmıyorum." Bliss'te geçirdiği aylar boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da Henry Flanders'ın kahvenin nereden geldiğini sormadan asla bir fincan kahve sipariş etmediğiydi. Henry, sürdürülebilir olmayan kaynaklardan elde edilmiş bir fincan kahveyi içmeyi göze alıyorsa, çok daha büyük bir av peşindeydi.

Henry, kırklı yaşlarında, sıradan bir çekiciliğe sahip bir adamdı ve söylentiler doğruysa, eskiden casusluk yapmıştı. Jake'e göre, bazen çorapla Birkenstock giyen bu adam, dünyadaki en korkutucu adam olan Jake'in patronunu eğitmişti. "Tamam. Hale ile benim için konuşmanı umuyordum."

Evet. İşte buradaydı. Bu, Hale'in yeni işi ile ilgiliydi. "Neden kendisiyle konuşamıyorsun?"

"Hale beni şaşırtıcı derecede iyi kaçınıyor," dedi Henry sinirli bir şekilde. "Ve beni görmezden geliyor. Nell'i bile görmezden gelebiliyor. O şarkı söylerken bile."

O, en iyi arkadaşıydı. Hale, neredeyse her şeyde gözleri açık uyuyabilen stoik bir huysuzdu. Hale, izin vermediğinde hiçbir şey onu rahatsız edemezdi. Van, Hale'in birini dinlemek istemediğinde yaptığı gibi meditasyon yapamayan gerçek Tibet rahipleriyle tanışmıştı. Tabii ki Hale buna meditasyon demezdi. O buna beynini boşaltmak derdi.

Bu da meditasyon sayılırdı, ama Van bu sanatın ustasıyla tartışmayacaktı.

"Eminim senden kaçınmıyordur." Hale, Flanders ailesinden tamamen kaçınıyordu. Bebekleri bile biraz yargılayıcı görünüyordu. Çocuğun geri dönüşüm kutusunu ıskaladığında ona bakış attığını görmüştü. "Meşgul."

"Evet. Onunla konuşmak istediğim de bu. Eski Jones malikanesinin yenilenmesi için yaptığı planlar hakkında onunla konuşmam gerekiyor."

"Ian Taggart'ın satın aldığı kulübeyi mi kastediyorsun?" Nispeten küçük, üç yatak odalı bir kulübenin neden

bir çiftlik evi olarak kabul edildiğini anlamıyordu. Görünüşe göre aynı zamanda bir tür simge yapı olarak da kabul ediliyordu. "Ona hayaletli olduğunu söylemeliydin."

Henry gözlerini hafifçe devirdi. "Saçmalama."

Van saçmaladığını düşünmüyordu. "Bazen geceleri, bir şeyin gıcırdandığını duyduğuma yemin edebilirim. Salıncak gibi bir şey. Ve inlemeler de var."

Henry aniden öksürdü ve elini ağzına götürdü. "Eminim normal bir yerleşmeden başka bir şey değildir. Bak, hayalet olsun ya da olmasın, Ian'ın inşaat malzemesi seçimleri konusunda endişeliyim. Kapı ve pencerelerde güvenlik iyileştirmeleri yapılmasını anlıyorum. Ian'ın işini düşünürsek, bu en iyisi. Ama iç mekan tamamen farklı bir konu. Bence Hale onu daha çevre dostu malzemeler kullanması için nazıkçe yönlendirmeli. Ian benim arkadaşım. Onun akıl hocasıydım."

"Ona, bir erkeğe, kendini tarihin en aptal herifi gibi hissettirecek şekilde nasıl bakılacağını öğrettin mi?" Çünkü kardeşi Big Tag dediği adam bu konuda çok iyiydi. Van, adamın adını bilmediğinden oldukça emindi, çünkü ona sürekli "limonlu tart bile yapamayan Dean'in küçük kardeşi" diyordu.

Adam limonlu tartları severdi. Van'ın yapabildiği tek şey hariç, limonlu her şeyi severdi. Adama limonlu martini ikram ettiğinde, Taggart ona aptal gibi bakmış ve süper eski viskisini içmeye devam etmişti.

"Oh, bence o bu yetenekle doğmuş," diye onayladı Henry. "Ama karbon ayak izini silme isteği ile doğmamış. Hale'in ana yatak odasının banyosunu genişletip, çok başlıklı bir duş taktırmayı planladığına dair bir söylenti duydum."

Görünüşe göre Henry hala istihbarat toplamakta iyiydi. "Evet, görünüşe göre Bay Taggart her taraftan süper sıcak suyla yıkanmak istiyor. Ayrıca çocuklarını da bu suyla yıkayabilmek istediğini söyledi."

"Ian, düşük akışlı tek duş başlığı kullanmayı düşündü mü?" diye sordu Henry.

Henry'nin yüzünde "sana ders vereceğim" bakışı belirmişti. Ayrıca, o çocukları görmüştü. Düşük akışlı bir şeyin o çocukları temizleyebileceğinden emin değildi. "Bu, sen ve Big Tag'in konuşması gibi geliyor. Bence Hale sadece işini yapmaya çalışıyor. Bu onun için büyük bir iş.

hemen hemen her zaman yapmak istediği şey. Bütün bir evi yenileme fırsatı buldu. Aldığı maaşla başka bir şey satın alıp onu da yenileyebilir."

Henry'nin ağız açık kaldı. "Bunu vadinin her yerinde yapmayı mı planlıyor?"

Oh, bu işe bulaşmış ve muhtemelen en iyi arkadaşını ciddi bir belaya sokmuştu. "Ben öyle demedim."

"Bu düşündüğümden daha kötü." Henry geri çekildi. "Hale'e konuşmamız gerektiğini söyle."

Henry'nin neredeyse kaçtığını izledi. Hale'e hiçbir şey söylemek istemiyordu. Hale, hayaletli olup olmadığı belli olmayan bir evi yenileme hayalini yaşıyordu. Bazen Van, kafasında HGTV şovunun oynadığını görebiliyordu. *Hale'in Perili Reno'su*. Van'ın Vermont'taki komünde öğrendiği becerileri kullanarak mekanı temizlediği bir bölüm de dahil edilebilirdi. Elma şarabı yapmayı ve dostluk bilezikleri örmeyi de öğrenmişti, ama görünüşe göre sıkışıp kalmış ruhları serbest bırakmak akılda kalacak olan şey olacaktı.

"Henry kahve çekirdeklerinin organik olmadığını öğrendi mi?" Şerif Wright kabine yaklaştı.

Normalde kolluk kuvvetlerinin kendisine yaklaşması Van'ı biraz gergin yapardı. Nate Wright farklıydı. Bliss'te polislik yapmak farklıydı çünkü polisler herkesi tanıyordu. Bliss'te yaşıyor ve ailelerini burada yetiştiriyorlardı. Nate Wright'ın yanında kendini rahat hissediyordu. "Hayır. Yeni... eski Jones çiftliği konusunda üzgün."

Şerif gözle görülür şekilde rahatladı. "İyi. Dinle, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Kahretsin. Şerif onun sabıkası olduğunu öğrenmiş miydi? "Senin gibileri kasabada istemiyoruz" konuşmasını mı yapacaktı? Kovulacak mıydı? O kulübeyi terk etmemeliydi. Oradaki patron sabıkasını biliyordu ve umursamıyordu. "Evet."

Nate'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "İyi misin?" "Kovulacak mıyım?"

"Neden seni kovayım ki..." Nate iç geçirdi. "Zane beni seni kovmam için gönderir mi sence? O bunu kendisi yapar. Kovulacak ne yaptın ki?"

Şimdi gerçekten başı beladaydı. Omuz silkti ve tezgahı temizlemekle meşgul oldu. "Hiçbir şey. Sadece şaka yapıyordum."

Nate bir anlığına ona baktı. "Tutuklandığını bildiğimi biliyorsun, değil mi? Hepimiz biliyoruz."

Van yüzünün kızardığını hissetti. "Açıklayabilirim."

"Açıklamaya gerek yok. Van, sabıkası olan herkesi kasabadan kovarsak, kasabada kimse kalmaz," diye açıkladı Nate. "Alexei tek başına bir kitap doldurabilir, ama sanırım Max onu tutuklama sayısında geçiyor. Bunların çoğu hafif suçlar ve bence Rachel'in yapmasını istediği pisliklerden kurtulmak için tutuklanıyor. Hope, kocasını öldürdüğünü düşündüğü için Bliss'e geldi. Sorun değil. Ona bir dahaki sefere o pisliğin öldüğünden emin olmayı öğrettik. O da toplum merkezinde ders veriyor. Ofis müdürüm bir avukat arkadaşına saldırıp saçını çaldığı için tutuklandı. Bu yüzden saçımı kısa tutuyorum. Trev McNamara'nın sabıka kaydı internette mevcut. Birkaç bar kavgasına karışmış olman kimsenin umurunda değil. Bir kavgaya daha karışman gerekiyorsa, Hell on Wheels'da yap. Şimdi, Old Timber Road'daki kulübede meydana gelen hırsızlık hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Biraz rahatladı. Zane'in onun geçmişini araştıracağını bilmeliydi.

"Hale'in tamir ettiği mi?" Taggart kulübesinde geçirdikleri aylar gibi uzun sürmemiş, hızlı bir işti. Hale'in tadilatı yaptığı yere ilk kez taşınmışlardı. Bir ay orada kaldılar, sonra Taggart'ın evine taşındılar ve muhtemelen baharın ortasına kadar orada yaşayacaklardı. Van, o devasa duşu denemeyi dört gözle bekliyordu.

"Evet. Sahipleri orayı kısa süreli kiralık olarak kullanıyorlar," diye açıkladı Nate. "Dün, tutukları bakıcı içeri girdiğinde birinin orayı mahvettiğini gördü."

Tamam. Şerif, sabıka kaydının sorun olmadığını söylemişti, ama şimdi bir mazeret istiyordu. "Haftalardır oraya gitmedik. İş bittiğinde oradan ayrıldık ve bir daha geri dönmedik."

"Çok alıngansın," dedi Nate başını sallayarak. "Bunu senin yaptığını sanmıyorum, Sylvan. Beni endişelendiren bir şey buldum. Orada yaşadığını kim biliyordu?"

"Bir şey mi buldun?"

"Bir not. Not defterinin bir sayfasına senin ve Hale'in isimleri ve kulübeye giden yol tarifi yazılmıştı. Not defteri kulübeden alınmıştı," dedi Nate.

Kahretsin. Hafızasını tarayarak bir isim ya da yüz bulmaya çalıştı, ama çok fazla sonuç çıktı. "Eğer biri bizden birini dövmek isteseydi, bu kesinlikle ben olurum, Şerif. Hale hiç belaya bulaşmadı. İnsanlarla neredeyse hiç konuşmaz. Ona kızgın birkaç eski sevgilisi olabilir, ama bunun sebebi çoğunlukla bir kadından nasıl ayrılacağını bilememesi. Bu konuda son derece kötüdür. Dürüst olmak gerekirse, onlarla birlikte olmakta da oldukça kötüdür. Ben bir ilişkiye başlama konusunda daha iyiyim."

"Yani kadınsa, sana kızgın demektir. Erkekse, sana kızgın demektir."

Bu durumu oldukça iyi özetliyordu. "Evet, muhtemelen. Birisi kızgınsa, genellikle bana kızgındır."

"Hale bir aziz olduğu için mi?"

Van böyle söylemezdi, ama Şerif haklıydı. "O benim gibi insanları kızdırmaz."

"Artık çevrimiçi terapi alabileceğini biliyorsun," dedi Şerif. "Ya da Alamosa'da bir terapist var."

Şerif biraz pislğin tekiydi. "Size bir şey getireyim mi, Şerif?"

Nate içini çekti ve Stetson şapkasını düzeltti. "Aklına bir şey gelirse bana haber ver. Cam'i kulübeye göndereceğim, seni soran var mı diye bakacak. Oradaki bazılarının senin nerede kaldığını bildiğinden şüpheleniyorum."

Kayak merkezinde barmen olarak çalışırken birkaç arkadaş edinmişti. "Evet, ve o kulübeyi yeni adresim olarak bıraktım. Muhtemelen bir posta kutusu almalıydım, ama çok fazla posta almıyorum. Her şeyi Dallas'taki kardeşimin evine yönlendirmeleri için kulübeye haber vereceğim. Gelecek yıl bu zamanlar nerede olacağımızı bilmiyorum."

Nate şaşırmış görünüyordu. "Hale'in bir kulübe aradığını sanıyordum. Geçen gün Marie ile konuşurken gördüm, emlakçı tavrını takınmıştı."

Marie Warner, Bliss'in her şeyiydi. O ve eşi Teeny, Trading Post adında çok amaçlı bir mağaza işletiyorlardı. Mağazada market ürünlerinden spor malzemelerine kadar her şey satılıyordu. Ayrıca bir çay dükkanı ve bir kitapçı da işletiyorlardı. Bölgede bir mülk satıldığında, Marie bunu da hallediyordu. "Hale, elindeki işleri bitirdikten sonra yeni bir proje arıyor. Hepsini bu. Bir kulübeyi satarak para kazanmayı denemek istiyor. Umarım hayaletli bir kulübe değildir."

Nate yüzünü buruşturdu. "O zaman dikkatli olmalı. Buralarda çok cinayet işleniyor. Umarım bir süre burada kalırsınız. Barmenlikten sıkılırsanız, şerif yardımcısı pozisyonu boş. Aslında iki pozisyon, çünkü Cam yarı zamanlı çalışmak istiyor."

Nate döndü.

Şerif yardımcısı olmaya niyeti yoktu. "Sabıka kaydını unuttun mu?"

Nate arkasını dönmedi, sadece elini kaldırdı. "Hayır. Umurumda değil."

Şerifin uzaklaşmasını izledi. İyi bir şerif yardımcısı olamazdı. Hiçbir şekilde. Ama kalırlarsa Bliss'te ne yapabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Kardeşini hayal kırıklığına uğratma düşüncesi onu kemiriyordu. Jake'e geri döneceğine söz vermişti.

Hayatı boyunca gerçekten güvenebileceği tek kişiler Hale ve Jake'ti ve bir noktada ikisi arasında seçim yapmak zorunda kalacağını hissediyordu.

"Hey," arkasında bir ses fısıldadı.

Arkasını döndü ama kimse yoktu. Kahretsin. Hareket eden bir kabin hayaletli olabilir mi? "Uh, merhaba?"

"Sessiz ol evlat. Kimlerin dinlediğini asla bilemezsin."

"Evet, şu anda kimin konuştuğunu bilmiyorum ve bu beni biraz korkutuyor."

Kabinin arkasındaki kapı hafifçe açıldı ve karşısına kamyon şoförü şapkası takmış yaşlı bir adam çıktı. Mel Hughes, altmışlı yaşlarında zayıf bir adamdı. Kısa süre önce, sarkık kulaklı ve avcı cinsi bir köpeği evlat edinmişti. Köpeğin uzaylıları tespit edebildiğini iddia ediyordu ve Van, köpeğin onu kabul etmesinden memnun olmuştu

Çünkü bir uzaylı tespit edildiğinde ne olacağını bilmek istemediğinden emindi.

"Sadece ben ve Ripley varız," dedi Mel, köpeğine başını sallayarak. "Bir şeyler oluyor ve bana destek olman gerekiyor. Hükümetten biri gelip sana beni soracak."

"Öyle mi?"

"Öyleler." Mel'in sesi alçak ve ciddiye. "Bu sefer bir kadın gönderdiler, ama onun asker olduğunu anlayabiliyorum. Hatta eskiden tanıdığım birine biraz benziyor, yani başka bir şekilde bürünmüş bir uzaylı olabilir. Ona beni tanımadığını söylemelisin. Beni hiç duymadığını söyle."

O adamı pek tanıımıyordu, ondan biraz korkuyordu çünkü herkes Mel'in çok tatlı bir adam olduğunu söylese de, çeşitli silahları kullanmayı bilen ve belki de hiç silah sahibi olmaması gereken birine benziyordu. "Tamam."

Mel başını salladı ve Ripley kuyruğunu sallayarak arkasından uzaklaştı.

DMW... WDM... Bir sürü kısaltma vardı. Kardeşinin şirketi bir sürü kısaltmadan oluşuyordu ve o bunları asla doğru yazamazdı ve nasıl dokuzdan beşe kadar çalışabilirdi ve...

Oh. Vay canına, bu kadın çok güzeldi. Kahretsin. Çok güzeldi ve onu daha önce hiç görmemişti, muhtemelen festival için buradaydı.

Kulağına telefonu dayamıştı ama gülümseyerek cebine geri koydu. Kabarık ceketiyse çok sevimli görünüyordu, kafasındaki örgü şapkadan koyu renk bukleler görünüyordu. Etrafına bakındı ve kasabanın her yıl diktiğı büyük Noel ağacının yanında duran küçük ağacın önünde durdu. Ağacın yanı sıra, yılın bu zamanında kutlanan diğer tüm bayramlar da sergileniyordu. Hanuka, Mawlid al-Nabi, Rohatsu ve kış gündönümü için yapılan sevimli semboller, güzel bayanın baktığı şey değildi. Hayır. O, oyulmuş pancarlarla süslenmiş küçük ağacı inceliyordu.

Evet, bunun için bir açıklama yapması gerekecekti. Belki akşam yemeğinde açıklayabilirdi.

Kadın ona döndü ve bir karar vermiş gibi görünüyordu.

O, kızın doğruca kendisine doğru geldiği için daha dik durdu.
Ona.

Menüye bakarken ona parlak bir gülümseme attı.

"Alkollü sıcak çikolata alabilir miyim?"

"Tabii ki." O da gülümsedi, hala çekiciliğini koruduğunu umarak. O çekiciliğe sahipti. Yıllardır ekiciliğiyle geçiniyordu. "Bugün nasılsın?"

"İyiyim. Buralı mısın? Mel Hughes adında bir adam arıyorum. Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Oh, işte karar anı gelmişti. Mel'i arayan askeri personel miydi? Bliss yasasına uyup "hükümeti içeri almayacaksın" diyebilirdi... ya da içgüdülerini takip edebilirdi.

"Tabii ki tanıyorum."

Evet, kovulacaktı, ama kadın gülümsediğinde, buna değeceğini düşündü.

İkinci Bölüm

Elisa, yakışıklı tamircinin onu götürdüğü büyüleyici fuar alanına bakındı. Bütün alan, yerlerde ve binaların çatılarında kar olan bir kış harikalar diyarı gibi düzenlenmişti. Satıcıların kurduğu küçük dükkanlardan buhar çıkıyordu. Çocuklar her yerde oynuyor, ebeveynleri onları izliyordu. Aile bu insanlar için önemli görünüyordu, çünkü günün tadını çıkaran birkaç geniş aile saymıştı.

"Peki, nasıl bir yer?"

Sabrina az önce aramıştı. "Burası çok güzel bir kasaba. Sanki kar küresi içindeymiş gibi. Ya da Hallmark'ın Noel filmlerinden biri gibi. Kötü haber ise babamdan hiçbir iz bulamadım. Bulduğumuz adrese gittim ama şansım yaver gitmedi. Sonra babamla aynı soyadına sahip bir adam olduğunu öğrendim ve onun evine gittim ama kapıda tuhaf bir not vardı. Bir sığınakla ilgili bir şeydi." Anlamamıştı ama notta kadının adını fark etmişti. Notta, Mel ve Cassidy'nin Ripley ile birlikte sığınağa gittikleri yazıyordu. Ripley, onların çocuğu olabilirdi. Cassidy, babasını aradığı evin sahibinin adıydı. "Görünüşe göre Cassidy Meyer Dallas'ta değil. Tabii sığınak Dallas'ta değilse."

"Kayıtlarda onun ikinci isminin baş harfinin *M* olduğu yazıyor," diye işaret etti Sabrina. "Aynı kişi olmadıklarından emin misin? Birçok kişi ikinci ismini kullanır."

"Hiç emin değilim, ama önce adamı bulmam lazım. Ya da sığınağını. Bir tür hazırlıkçı gibi görünüyor. Bir not bıraktım," diye açıkladı. "Ama beni geri aramayacağını düşünmeye başladım. Onunla ilgili bu kadar çok kaydın gizli olması garip."

Geri çekilmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Anlamadığım bir şeye bulaşıyor olabilirim."

Bütün sabah bunu düşünmüştü. Tabii, seksi tamirciyi düşünmediği zamanlarda. Uzun zamandır gözüne çarpan tek erkeğin bir partneri olması gerçeğini çoğunlukla hayıflanarak. Tabii ki, partneri olmasa bile, ona aynı şekilde bakmayacağı ihtimali yüksekti. Biseksüel olabilirdi, ama muhtemelen oldukça belirgin cinsel tercihleri vardı.

"Kesinlikle olmaz," dedi Sabrina. "İstifa etmeyeceksin. Oraya yeni geldin. Onu bulmak için birkaç gün bekle ve sonra onu tanımak isteyip istemediğine karar ver. Sen..."

Kız kardeşi nereye gittiğini tam olarak biliyordu çünkü bu çok bilinen bir yoldu. "...henüz keşfedilmemiş yolları keşfetmek için eşsiz bir konum. Evet, biliyorum. Sezonluk iş gibi görünen birkaç iş ilanı bile gördüm. Motelden daha iyi bir kalacak yer bulmam gerekecek, ama kısa süreli kiralanabilecek birkaç kulübe var."

Son tedavisini tamamlarken, Sabrina ile bu seyahati ve çocukluk evlerinden bir süre uzaklaşmanın ona ne kadar iyi geleceğini konuşmuşlardı. Tabii ki, babası pisliğin teki çıkarsa, seyahati kısa kesip eve dönerek ordudan ayrı yeni bir hayata başlayacaktı. Ama ikisinin de sürdürmek isteyeceği bir ilişki gibi görünürse, bir süre kalmaya karar vermişti. Bir iş bulmak, bir ev kiralamak, babasını tanımak.

En çok da dünyada onun için başka neler olduğunu görmek istiyordu.

"Harika, çünkü tatil için gelmek istiyorum ve "Dağlarda vakit geçirelim," dedi kız kardeşi. "Noel'i başka bir yerde geçirmek iyi olur bence. Yeni bir yerde."

Kız kardeşi için bunu eğlenceli hale getirecekti. Son birkaç yıldır tatiller, ölüm ve hastalıklarla çevrili kasvetli olaylar olmuştu ve o, ateşin başında oturup sıcak içecekler içerek kız kardeşiyle vakit geçirmek istiyordu. "Evet, öyle olacak. Çok güzel olacak ve bize güzel bir yer bulacağım."

"Sabırsızlanıyorum." Sabrina mutlu görünüyordu ve Elisa'nın tek istediği de buydu. "Peki, bu Mel denen adamı

baban olabilir ya da olmayabilir?"

"Hale, festivalde etrafa sormam gerektiğini düşünüyor, o yüzden şimdi buradayım."

"Hale mi?" Kız kardeşi umut dolu bir tavırla soruyu sordu.

Bu konuyu fazla uzatmamalıydı. "O, motelde tamirci, ama sanırım bu onun ek işi. Bu sabah duşumu tamir etti ve çok hoş bir tuhaflığı vardı, bu yüzden doğal olarak bu akşam onunla akşam yemeği yiyeceğim. Heyecanlanmadan önce, onunla ve onun... Evli mi yoksa çıkıyorlar mı bilmiyorum, ama uzun süredir birlikte oldukları anlaşılıyor."

Telefonun diğer ucunda hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş duyuldu. "Arkadaş edinmen iyi olmuş. Ben derse dönmeliyim. Beni haberdar et. Seni seviyorum."

"Sen de." Telefonu kapattı ve cep telefonunu cebine koyarken bir şey gördü... O bir pancar mıydı? Noel ağaçlarından menoraya, bir tür Noel sunaklarına kadar her türlü tatil sembolünün güzel bir sergisi vardı. Ama Charlie Brown özel programına ait gibi görünen, yaprakları az ama ağırlığı fazla olan küçük Noel ağacıydı... Evet. O süslerin pancardan oyulduğundan neredeyse emindi.

Garip bir yerdi, ama bir o kadar da havalıydı. Bir yıl önce bile bu kasabanın tüm tuhaf ayrıntılarını kaçırmış, sadece görmek istediği şeyleri görmüş ve burayı sindirmeye zahmet etmeden geçip gitmiş olacağından emindi.

Farklı bir insan olmaya çalışıyordu. Kendini neşeye, eğlenceye, yeni maceralara ve yeni insanlarla tanışmaya açan bir insan.

O adamın eşcinsel olduğu ortaya çıktığında bile biraz üzülmüştü, çünkü lanet olsun, o adam gayetti iyiydi.

Arkadaş olabiliydiler. Belki Hale, uzun zamandır edindiği ilk arkadaşı olacaktı. Umarım partneri de hoş ve tuhaf biriydi. Tuhaf insanların, onun da tuhaf olmasına aldırmadıklarını öğrenmişti.

Ama yeni arkadaşlar edinmeye çalışmadan önce, bulunması zor Mel Hughes'u aramak için biraz zaman ayırması gerekiyordu. Mel Hughes, Luthor Hughes'u tanıyor olabilir de, tanımıyor da olabilirdi.

birkaç kişiye sordu ve onlar ondan kaçarcasına uzaklaşmadan önce tuhaf bakışlar aldı. Kızıl saçlı ve kucağında bir bebek olan bir kadın cevap vermeye hazır gibi görünüyordu, ama sonra kocası... ya da kayınbiraderi... ona bir şey fısıldadı ve kadın suskunlaştı.

Kimse onunla konuşmazsa, cevabını bulmuş olabilirdi. Hiçbir şey bulamazsa, kız kardeşi ile Noel'i geçirebileceği başka bir yer arayacaktı.

Sabrina'nın burayı seveceğini düşünse de.

Etrafına bakındı, kiminle konuşacağına karar vermeye çalışıyordu. Herkesin ağzını kapatıp ondan kaçmasının sebebi, biyolojik babasının işinin gizli niteliği miydi? Hatta birkaç kişiye babasını aradığını söylemişti.

Solunda, daha önce sorduğu kadının, kocası olabilecek erkeklerden biriyle konuştuğunu gördü, ama onun diğer adam olduğunu düşündü, ona konuşmamasını söyleyen adam.

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı.

Kadın kovboya, yağan kardan çok daha soğuk bir bakış attı.

Bu onu ilgilendirmezdi. Satıcı tezgahlarından birinde tanıdık bir isim gördü. Trio. Bu gece Hale ve erkek arkadaşıyla buluşacağı yer orasıydı. Karlı alanı büyük adımlarla geçti. Başlamak için iyi bir yerdi ve bir içki içmek de fena olmazdı.

Tezgâha ve tezgâhı işleten adama doğru yürüdü ve o gün ikinci kez kalbi bir an durmuş gibi hissetti. Bu kasabadaki erkeklerin hepsi çok yakışıklıydı. Bu adam uzun boyluydu, geniş omuzları ve kulaklarının etrafında kıvrılan koyu renk saçları vardı. Ceket ve üzerinde çalıştığı restoranın adının yazılı olduğu bir tişört giyiyordu. Trio. Bu kelime bugün beyninde çok fazla dolaşıyordu. Gözleri çelik mavisiydi, soğuk görünmesi gerekirdi ama öyle değildi. Sanki daha önce hiç kadın görmemiş gibi ona bakıyordu.

Belki de şanslı olacaktı.

"Alkollü sıcak çikolata alabilir miyim?" Mutluluğu kovalaması gerekiyordu. Mutluluk bu sabah potansiyel bir arkadaşlığa dönüşmüştü, ama

burada başka bir şans daha vardı.

"Tabii ki." Yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi ve kız, onun kendisi için çok genç olup olmadığını merak etti. "Bugün nasılsın?"

Neden önemi vardı ki? Çok uzun süre kalmayacaktı. Ondan birkaç yaş büyük olamazdı ve muhtemelen kendi cazibesini abartıyordu. Adam bahşiş için çalışıyordu ve muhtemelen turistleri özel hissettirmeye alışkındı.

İşe koyuldu ve küçük bir sürahide ona sıcak çikolata hazırladı. Erkekçe bir zarafetle hareket etti, ceketinin kollarını sıvadı ve kaslı ön kollarını gösterdi.

Burada bulunma nedenine odaklanması gerekiyordu. Biyolojik babasını aramak ve onun da annesi kadar kötü biri olup olmadığını öğrenmek. "İyiyim. Buralı mısınız? Mel Hughes adında bir adam arıyorum. Onu tanıyor musunuz?"

Adam yaptığı işi bıraktı ve bir an için kadının, diğerlerinin yaptığı gibi dostça tavrını değiştirip soğuk davranmaya başlayacağını sandı. Adam, köpürme sesi çıkaran sürahinin üzerinde elini tutarak orada durdu ve sonra sanki bir yola karar vermiş gibi göründü. Kadına dönünce gözleri parladı. "Tabii ki tanıyorum."

Onun cevabına bu kadar rahatladığını görünce şaşırdı. "Gerçekten mi? Çünkü burası çok küçük bir kasaba gibi geldi bana. Herkesin herkesi tanıdığı türden bir kasaba ve onu tanıyan ilk kişi sizsiniz."

Adam eliyle bu düşünceyi reddetti. "Oh, hepsi yalan söylüyor çünkü Mel biraz deli gibi ve ona sakinleştirici vermektense yalan söylemek daha kolay. Sorun değil. Doc Burke'ün onu ilk atışta yere sermede çok iyi olduğunu duydum. Çok pratik yaptı."

Adam oldukça hızlı konuşuyordu. Bir şeyi kaçırmış mıydı? "Affedersiniz, ne dediniz?"

"Krem şanti ister misin?" diye sordu. "Mel'i arıyorsan ihtiyacın olacak diye ekstra Bailey's koyuyorum. Sen hükümetten misin?"

Sonunda bir yerlere varıyordu. "Hayır. Neden devletten olduğumu düşündünüz?"

"Çünkü Mel gelip, hükümetten birinin onu aradığını söyledi. Özellikle de ordudan."

"Eskiden ordudaydım," diye açıkladı. "Son iki yıldır sivilim. Hükümet neden Bay Hughes'u arıyor?"

Ona bardağı uzatırken omuzlarını silkti. Eldivenleri olmasına rağmen, sıcak çikolatanın sıcaklığını hissedebiliyordu. "Hiçbir fikrim yok. Bu kasabaya yeni taşındım, ama Mel bu civarda biraz tuhaf biri olarak bilinir."

"Herkes onu tanımıyor gibi davranıyor." Bu biraz canını yaktı. Öyle olmadığını biliyordu, ama reddedilmiş gibi hissetti. Kızıl saçlı kadın oldukça nazik görünüyordu, ama ona yalan söylemişti. "Kasabaya sık sık gelmiyor mu?"

"Oh, hep buralarda. Az önce uzaylı ağacını dikmek için buradaydı."

"Uzaylı ağacı mı?" Belki de bu adam onunla dalga geçiyordu.

"Evet. Pancarlı olan. Tamamını duymadım. Reticulan Greys'in tatilleri çiftleşme mevsimi olarak kullandığıyla ilgili bir şeydi. Ya da başka bir uzaylıydı. Bilmiyorum. O sırada hazırlık yapıyordum. Sen asker miydin?"

Adam onu biraz kafasını karıştırıyordu. "Evet. Öyleydim. O ne... Ne demiştin?"

Yakışıklı adam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Reticulan Grey. Bir tür uzaylı. Küçük yeşil adamları düşün, ama daha uzun, daha korkutucu ve daha gri olanları. Çoğu insan uzaylılar tarafından kaçırılmayı düşündüğünde aklına bu gelir, ki bu Mel için çok önemli bir konu. Anlarsın ya, buna çok karşıdır."

"Anlamıyorum." Şu anda hiçbir şeyin ne anlama geldiğini bilmediğinden oldukça emindi.

"Bunu biliyorum çünkü Arizona'da, uzaylılar tarafından kaçırılanların insan dünyasına yeniden uyum sağlamasına yardımcı olmak için kurulmuş bir komünde yarım yıl geçirdim" diye açıkladı. "Babam uzaylılarla karşılaştığından kesinlikle emindi, ama sonunda yanlışlıkla peyote aldığını anladı. Ona göre, bunun anksiyete için bir bitki karışımı olduğunu sanıyordu, ama size söyleyeyim, işe yaramadı. Peyote olduğunu ve muhtemelen evrende yalnız olduğumuzu anladıktan sonra, Kaliforniya'ya taşındık. İlginç bir çocukluk geçirdim."

Öyle görünüyordu. Kız hala kafası karışmıştı. "Neden herkes onu görmediklerini söylüyor?"

"Sana sakinleştirici oklarından bahsetmiştim, değil mi?" Kız başını salladı.

"İşte oldu." Başını kaldırıp kadının arkasındaki birine işaret etti. "Max, buraya gel." İçini çekti. "Lütfen. Bence bu kadın yaşlı adamı götürmek için gelmedi. O devlet memuru değil."

"Hükümetten olsaydı da öyle derdi," dedi derin bir ses.

Kızıl saçlı adamla birlikte gördüğü iki adamdan biri aniden yanına geldi. Kahverengi saçları kırmızı ve altın rengi çizgilerle süslenmiş, çok çekici bir adamdı. Ondan biraz daha uzundu ve bakımlı bir sakalı vardı. Tıpkı diğer adam gibi. Arkasına baktı ve adamın ikizi, daha önce gördüğü kızla karda oynuyordu. Biri koyu renk bir palto giyyordu, yanındaki adam ise haki renkli bir palto giyyordu. Çocukların babasının hangisi olduğunu merak etti.

"Ben hükümetten değilim, ama bu kadar çok hükümet yetkilisinin bu adamla konuşmak istemesi beni endişelendirmeye başladı." Bu yaklaşımla pek bir sonuç alamamış olsa da, yine dürüst olmaya karar verdi. Bu adamın ikizi kesinlikle konuşmak istememişti, ama yine de bir kez daha deneyecekti. "Uzun zaman önce, annem iş arkadaşıyla bir ilişki yaşamıştı. O adamın adı Luthor M. Hughes'du. Son bilinen adresi Colorado, Del Norte'deydi, ama gerçekte kulübe Cassidy Meyer adında bir kadına aitti. Dallas'ta olduğu ve komşularının Luthor Hughes adında bir adam tanımadıkları söylendi."

Kovboy burnunu çekti. "Luthor mu?" Dönüp baktı. "Hey, Rye, Mel'in gerçek adının Luthor olduğunu biliyor muydun? Bu çok kötü. Melvin'in de kötü bir isim olduğunu düşünürdüm. Annesi ondan nefret etmiş olmalı."

"Max!" Kızıl saçlı kadın bağırdı ve kız, annesinin sesindeki o tonu anlamış gibi dik durdu.

"Baba!" Kızın elleri beline gitti ve annesine çok benziyordu.

Max adındaki adam onlara kaşlarını çatarak baktı. "Görünüşe göre gitmeye niyeti yok ve bence Van onu seviyor ve ona

ona her şeyi anlatmış. Bana bağıрма. Onun beyninin yerine düşünmeyi üstlenen erkek özel bölgelerine bağır."

Rye adındaki ikiz, aralarındaki karlı mesafeyi hızla aşarak öne çıktı. "Ona hiçbir şey söylememizi istemediğini biliyorsun. Gitmeden önce seninle konuşmadı mı?"

Van'a döndü, yüzü hoş bir pembeye dönmüştü.

"Şey, bir şey söylemiş olabilir, ama onun hükümetten olduğunu sanmıyorum," diye açıkladı Van. "İyi birine benziyor. Çalışıyor olsaydı, alkollü sıcak çikolata içmezdi herhalde. Federal ajanların iş başında içki içmesi yasak sanırım. Ayrıca, bir ortağı olmaz mıydı? Televizyonda hep ortakları vardır."

Bunu durdurması gerekiyordu. "Kesinlikle devletin hiçbir kurumunda çalışmıyorum. Biyolojik babamı arıyorum ve annemin söylediğine göre adı Luthor Hughes. Otuz yıldan fazla bir süre önce ordudaydı ve annemle bir ilişkisi vardı."

"Evet, bu dedikoduyu duymuştum," dedi Rye ve sonra durdu, başını yavaşça eğerek ona baktı. "Ona biraz benziyorsun."

"Öyle değil. O çok güzel," dedi Van çabucak. "O öyle demek istemedi."

Max kardeşinin yanına gitti, yüzünde aynı ifade vardı. "Gözleri babasına benziyor."

"Ve çenesi." Kadın onlara katılmıştı, bir bebeği kucağında, küçük kızı da yanında. "Vay canına. Aslında, duruşu da onun duruşuna benziyor."

Şimdi kesinlikle bir yere varıyordu. Ve onun muhteşem olduğu düşüncesine kapılmıyordu. Kapılmıyordu. Ona ilgi duyuyor gibi görünen seksi barmen, ana görevi etkilemeyecek bir arka plan unsuruydu. Ana görev, babasını bulmaktı, mutluluğu değil. Mutluluk beklemek zorundaydı, çünkü görünüşe göre biyolojik babası onun burada olduğunu biliyordu ve onun hakkında yanlış bir izlenime sahipti. "Sadece onunla konuşmak istiyorum. Onu tanıyor musun?"

Kızıl saçlı kadın başını salladı. "Evet. Onu oldukça iyi tanıyoruz. Ama zamanlamadan emin değilim. Asker olduğunu biliyorum, ama otuz yıl

önce buradaydı. Kocamın çocukluğunda çok aktifti."

Demek ki kesinlikle ikizlerden biriyle evliydi. Hangisi olduğunu bilmiyordu, ama ilişkileri bir araya getirmek iyiydi.

Bebeği ondan alıp göğsüne sıkıca sarıldığı için adı Rye olan kişi olabilir. Kız Max'e *baba* demişti, belki de yardımsever bir amcaydı. "O kadar acele etme Rach. Kesinlikle ordudaydı, ama ben çocukken ve o çoğu zaman evdeyken bile, uzun yolculuklara çıkardı."

Max başını salladı. "Biri gelip onu alırdı ve haftalarca ortadan kaybolurdu. Uzaylı avına çıktığını söylerdi. O Teksaslılar geldiğinde, Mel'in hizmetinden haberdar oldukları ve bunun çok gizli olduğu yönünde söylentiler vardı."

Bu, onun ihtiyaç duyduğu ipucuydu. "Annem istihbarat görevlisiydi. Günlüklerine göre, Hughes ile gizli projelerde çalışıyordu. O, orduda rütbeli biriydi, ama annem onun aslında CIA için çalıştığını düşünüyordu."

Rye ve karısı güldüler ama Max ciddi kaldı.

"Mel'in CIA ajanı olmadığına emin olabilirsiniz," dedi Rye.

"Henry için de öyle demiştin." Max ikizine döndü. "Jax ve arkadaşları kasabaya ilk geldiklerinde bir söylenti vardı, biliyorsun."

"O, Taggart denen adamın bize yaptığı bir şakaydı." Ama Rye de ciddi bir ifadeye büründü ve ona tekrar baktı. "Bana onu hatırlatıyor. Biraz. Sence bu doğru olabilir mi? Yaşlı adamın gerçekten bir çocuğu olabilir mi?"

"O artık yetişkin bir kadın," diye ekledi Van yardımcı olmak için.

Rach iç geçirdi. "Onun için öyle olmayacak. Onlar her zaman senin bebeklerin olur. Merhaba, ben Rachel Harper. Bunlar kocalarım Max ve Rye, çocuklar da Paige ve Ethan. Anladığım kadarıyla Mel'e yaklaşmadın bile?"

Ne demişti? *Kocalar* kelimesinin s kısmını takip etmek istiyordu, ama diyalog devam ederken onu durdurmak istemiyordu. "Del Norte'deki bir eve gittim, sonra da buradaki bir kulübeye gittim, ama bir not vardı, bunker denen bir yerde olduklarını söylüyordu."

"Evet, birinin onu aradığı haberi duyulur duyulmaz Mel, Cassidy'yi alıp saklanmaya başlamıştır," diye açıkladı Rye.

Olaylar yerine oturmaya başlamıştı. "Cassidy Meyer? Del Norte'deki evin sahibi kadının adı buydu. O da onunla mı ilgili? Ripley adında bir çocukları var mı?"

Max burnunu çektirdi. "Ripley, Noah Bennett'ın Mel'i ikna ettiği, uzaylıların kokusunu alabilen bir av köpeği. Noah kasabanın veterineri ve tam bir pislik... Tüm hayvanları önemseyen ve her birine kalıcı bir yuva bulmak için onları yanlış tanıtmaktan çekinmeyen çok iyi bir adam."

"Hayvan doktoru kedimi buldu," dedi Paige sevimli bir gülümsemeye.

"Evet, ahırdaki fare sorunumuzu çözecek olan kedinizi bulduk," diye açıkladı Max. "Çünkü o, vahşi bir kedi savaşçısı olarak tanımlanmıştı."

"O daha çok kedi bedeninde bir köpek gibi," diye ekledi Rachel. "Gördüğü her şeyi seven bir kedi daha önce hiç görmedim. Onu bir fareyi yalarken yakaladım, ama seni yiyeceğim gibi değil. Eminim onu kendi bebeği sanıyordu. Zavallı fare korkudan ölmüştür."

"Hayır, korkmamıştı çünkü o pislik hayatta kaldı ve muhtemelen binlerce bebek daha yaptı," diye şikayet etti Max.

Paige başını kaldırdı. "Babam kötü bir kelime söyledi."

"Babam o kemirgenlerle uğraşmak zorunda, bu yüzden bu seferlik ona hak veriyorum," dedi Rachel minik kopyasına. Elisa'ya döndü. "Bak, Mel bazı konularda hassastır, muhtemelen ordudaki günlerinin etkisiyle. Max ve Rye'ın dışarı çıkıp onunla konuşmasına izin versen nasıl olur?"

"Bunu yapar mısın?" Sonunda bir fırsat yakalamış olabilirdi.

"Tabii ki." Rye oğlunun sırtını okşadı. "Onun yüzündeki ifadeyi görmek için bile yaparım."

"Onu ikna edebilirsem." Max emin değildi. "Onun hükümetten olduğunu düşünüyor."

"Annemin adı Nora Leal'dı ve o zamanlar birinci teğmendi," diye açıkladı. "Bir araya getirebildiklerimden

, birkaç işte çalışmışlar. En az biri Almanya'daydı. Annem Stuttgart dışındaki Panzer Kaserne'de görevliydi. Benimle görüşmek istemiyorsa, anlarım. Ama bunu bana kendisinin söylemesini isterim. Eğer benimle bu şekilde iletişim kurmak isterse, sana e-posta adresimi ve telefon numaramı vereceğim. Sadece onunla bağlantı kurmaya çalıştığımı söyleyebilmek istiyorum. Beni tanımak istemediğini söyleyerek bu konuyu kapatmam gerekiyor."

"Oh, bu sorun olmaz," dedi Rye.

"Hayır," diye onayladı Max. "Mel'in seni kesinlikle tanımak isteyeceğini göreceksin. Umarım pancar severdin. Hadi, Rye. Şimdi gidersek, kilitlenme başlamadan onu yakalayabiliriz."

Rachel'a telefon numarasını verdi ve aile Mel Hughes'u aramaya gitti.

"Görünüşe göre bir süre burada kalacaksın."

Döndüğünde Van'ın yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Öncekinden daha umutlu hissediyordu. Ya da belki de değil, çünkü biyolojik babası karmaşık birisi gibi görünüyordu. Yine de Sabrina ve terapistine bunu deneyeceğine söz vermişti.

Hayır. *Kendine* bunu deneyeceğine söz vermişti. Kendisi için yapmazsa bunların hiçbirisi işe yaramazdı. Kendine değer vermez ve yaptığı işin karşılığını hak ettiğini kabul etmezse. "Evet, öyle görünüyor."

Bu adamı tanımak hoşuna giderdi. Gerçekten çok yakışıklıydı ve enerjisini seviyordu. Ve tuhaftı. Tuhaf olanları severdi, daha önce Hale ile arasındaki havayı tamamen yanlış yorumladığında da bunu göstermişti. Şimdi Van ile de biraz öyle hissediyordu. Bir günde iki kez yanılmış olamazdı, değil mi?

"Şehirde rehber istiyorsanız, ben birkaç aydır buradayım. Bu süre çok uzun gelmeyebilir, ama iyi bir tur rehberi olmak için ideal bir süre olduğunu düşünüyorum. Her şeyin yerini biliyorum, ama sizi çılgın bir tarih bilgisiyle sıkmayacağım," dedi, kalp durduran bir gülümsemeyle.

Hayır. Bu konuda yanılmamıştı. Aralarında bir kimya vardı. "Çok isterim."

"Güzel. Bu akşam başlasak nasıl olur? Bu akşam çalışmıyorum, seni yemeğe çıkarabilirim. Lodge'da harika bir restoran var. Geçidin muhteşem manzarası var," diye teklif etti.

İki farklı etkinliğe aynı anda katılmak zorunda kalacağı kadar yoğun bir sosyal hayatı olalı çok uzun zaman olmuştu. Onunla sadece konuşmaktan daha fazlasını yapmak isteyebilecek bir erkekle akşamını geçirme fikri cazipti, ama aynı zamanda arkadaşlığı da denemek istiyordu. "Üzgünüm. Bu akşam bir arkadaşım ve onun erkek arkadaşıyla buluşacağım. Yarın akşam gelebilirim. Ya da çalışıyorsan öğle yemeği yiyebiliriz."

"Yarın bütün gün boşum," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Seni görmek isterim. Sana numaramı vereceğim, ne zaman istersen buluşabiliriz."

Ona telefonunu uzattı. Günü iyiye gidiyordu.

* * *

Hale, damarlarında tuhaf bir endişe dolaşırken Trio'ya adım attı.

Endişe kendisi garip değildi. Hayatı boyunca bununla başa çıkmıştı. Çocukken teyzesinin kapısına bırakılmıştı, annesi onu terk edip gitmeyi seçmişti. O teyze iki yıl sonra evlendiğinde ve kocası disiplin sorunları olan bir çocuğu istemediğinde, hayatı bir kez daha altüst olmuştu. Sonra bir sonraki teyzesi de öldü ve onu koruyucu aile sistemine bıraktı.

Birçok düzeyde endişeyi bilirdi, ama bu farklıydı. Bu endişe tamamen tatsız değildi.

Belki de ona farklı bir isim vermesi gerekirdi. Elisa da öyle dememiş miydi? Her duyguya doğru isim verildiğinde hayat daha kolay olurdu.

Belki de hissettiği şey beklenti idi.

Küçük bara göz gezdirdi. Bunun gibi yüzlerce barda bulunmuştu. Her küçük kasabada Trio'nun bir versiyonu vardı — herkesin toplandığı, günlük spor bar yemekleri sunan bir buluşma yeri. Ama

Trio'nun özel bir yanı vardı ve oraya girdiğinden beri bunu biliyordu.

O buraya aitti. O, sadece para ödeyen bir müşteri değil, eşsiz bir insan olarak burada hoş karşılanıyordu.

"Selam Hale." Alexei Markov onu selamladı. İri Rus, bar ve ızgara restoranının bar kısmını işletiyordu, ama uzun sürmeyecekti. Adams State'te diplomasını tamamlamak üzereydi. Van ile birkaç ders almıştı.

Callie Hollister-Wright görünüşe göre akşam vardiyasında çalışıyordu. Elinde bir sürü menüyle hostes masasına doğru yürüyordu. "Merhaba Hale. Bugün nasıl gidiyor?"

Bu yeri özel kılan şey, onun bu insanlara kolayca uyum sağlaması olabilir. Diğer yerlerde ya arka plana karışan ya da göze batan biri gibi hissediyordu. İkincisi onu sık sık başını belaya sokuyordu. Birincisi ise ruhunu yavaş yavaş yıpratıyordu. Ama burada, kötü bir şekilde değil, fark ediliyordu.

"Güzel. Banyo malzemelerini almak için Alamosa'ya gittim. Takacağım küveti görmelisin." Cebinden küçük bir çanta çıkardı. "Ve ekmek fırını için ısıtma elemanını da aldım. Vaktin varsa geri dönüp tamir edebilirim."

Callie gözlerini kapatarak rahatladığını belli etti. "Çok teşekkür ederim. Stella'nın ekstra fırınında pişirmek zorundayız ve karlı havada buradan kafeye gidip gelmek çok tehlikeli. Zane boynunu kıracak. Hayatımı kurtardın. Ve o küveti mutlaka görmek istiyorum. Muhtemelen param yetmez ama bu bahar yapacağım ekleme için bana ilham verebilir."

Hollister-Wright ailesi küçük kulübelerine ek yapıyordu. "Bu bölgede satılık çok sayıda kulübe var. Muhtemelen tadilat yapmanıza gerek kalmadan bir tane bulabilirsiniz."

Kafasını salladı. "Kesinlikle olmaz. O kulübeyi seviyorum. Tek ihtiyacı olan ekstra bir banyo ve biraz daha alan. Sen çalışırken Stef'in evinde kalırız. Sabırsızlanıyorum."

O da yapamadı. Burada çalışmayı seviyordu ve yakın zamanda işsiz kalacak gibi görünmüyordu. Ait olduğu bir topluluk için çalışmak daha eğlenceliydi. "Kütükleri elle döşeyen adamlarla çalışacağım için heyecanlıyım. Çok şey öğreneceğim."

Birçok farklı türde binada çalışmıştı. O ve Van nereye giderlerse gitsinler, Van bir barmenlik işi bulur, o da bir tür inşaat ekibine katılırdı. On altı yaşından beri inşaat işlerinde çalışıyordu ve bu işten, özellikle de benzersiz bir şey üzerinde çalışmanın sanatsal yönünden hâlâ büyüleniyordu.

Mutfağı işaret etti. "Acıktıysan, oradan bir tabak alabilirsin. Zane harika bir chili yaptı."

"Kulağa harika geliyor, ama burada yemek odasında bir masaya ihtiyacım olacak."

Callie onu baştan aşağı süzerken gözlerini kısarak baktı. "Yakalı gömlek giymişsin. Ve tıraş olmuşsun. Vay canına, Hale. Randevun var. Bir kadınla mı tanıştın? Yoksa bir erkekle mi? Van biliyor mu?"

Bu, onun ve Van'ın gerçekten zor bir dönemden geçtiklerini kanıtlıyordu. Callie'nin varsayımında bulunmaması hoşuna gitmişti. "O bir kadın ve birkaç haftalığına şehirde. Van bilmiyor ama ona söylemek üzereyim."

"Onu tanıştırmadan ikiniz için randevu mu ayarladın? Çok cesursun," dedi Callie.

"Hayır, o akıllı bir adam," Alexei yanından geçerken düzeltti. "Hızlı davranmazsa kadın elinden kayıp gidecek. Lucy'ye ne olduğuna bak. Van ilgileniyordu. Çok uzun süre bekledi ve şimdi Lucy başka bir yerde. Onu suçluyorum."

Lucy'nin yerine henüz kimse geçmemişti ve Alexei bu durumdan açıkça rahatsızdı. "Van ona çıkma teklif etseydi bile, Lucy yine de Michael ve Ty ile birlikte olacaktı. Onların sadece kendilerini toparlamaları gerekiyordu. İyi haber ise, Van ve ben zaten kendimizi toparladık. Yıllardır bu üçlü ilişkiyi sürdürüyoruz."

Kısa süreli. Birkaç geceden fazla paylaştıkları tek bir kız arkadaşları olmuştu ve bu oldukça geçici bir ilişkiydi. Kız "özgür ruhlu" biriydi ve ikisinden daha çok sevdiği bir ruh bulduğunda, gitmişti.

Nedense Elisa'nın aynı olmayacağını düşünüyordu. Sadece bir kez konuşmuşlardı, ama Elisa'nın sağlam bir kız olduğunu şimdiden anlayabilmişti.

Bar alanından mutfağa doğru ilerledi ve Van arka kapıdan girerken, kirli tabaklarla dolu bir tepsiyi taşıyordu.

"Selam," dedi Van gülümseyerek. "Banyoyu tamir etmek için kulübede olacağını sanıyordum. Bugün şehre gelmeyi başardın mı?"

Hale kırık fırına doğru yürüdü. "Ben yaptım ve bu bebeği aldım, böylece sen ve Zane buradan Stella'nın evine koşmak zorunda kalmayacaksınız."

Van'ın yüzünde belirgin bir rahatlama ifadesi vardı. "Teşekkürler dostum. O ekmek sıcak olmadığına Zane'in ne kadar huysuzlaştığını bilemezsin. Ona, karda iki blok yürümek ve ekmeği tereyağı eritecek sıcaklıkta tutmanın imkansız olduğunu söyledim." Van, Micky Lang'ın akşam yemeği kalabalığı gelmeden önce temizlemekle meşgul olduğu büyük lavabolara bulaşıkları bıraktı.

Hale bozuk parçayı çıkardı. "Bu, fırını bu gece çalışır hale getirmeli." Ortağına bakarak, Van'ın Trio tişörtünü ve kot pantolonunu inceledi. Van ceketini çıkarıp arka kapının yanındaki askıya astı. "Dolabında yedek kıyafet var mı?"

"Evet, neden?" Van, bir kaşını kaldırarak sordu.

"Çünkü bu akşam randevumuz var," dedi. "Bu sabah harika bir kadınla tanıştım. Kuzey Carolina'dan. Festival için şehre gelmiş."

Küçük bir yalandı, ama Van'a eski askerin babasını aradığı hikayesini anlatmadan önce onunla tanışmasını istiyordu. Van'ın şu anda bilmesi gereken tek şey, kadının tamamen büyüleyici ve muhteşem olduğu ve onu tanımak için harika vakit geçirecekleriydi.

Van kaşlarını çattı. "Ama bugün bir kadınla tanıştım. Onu görmeyi tercih ederim. Yarın akşam onunla randevumuz var."

Doğal olarak ya hep ya hiçti, ama o sadece bir kadınla birlikte olmak istiyordu. Hızla yeni ısıtma elemanını yerleştirdi ve fırını çalıştırarak test etti. "Benimkini görmeyi tercih ederim. Bu kadın özel biri."

"Bence benimki özel." Van kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri kadınlarımızı sen buluyorsun?"

Bu doğrudu. Normalde pek konuşkan değildi, Van'ın öncülük etmesine tamamen razıydı. Ama onunla konuşmak kolaydı. Onunla hemen bir bağ kurduğunu hissetmişti. Van'ın onu zorlaması canını sıkıyordu. Genelde ilk adımı atmaması önemli miydi? "Ne zamandan beri kadınlarımızı bulmam yasak?"

"Ben öyle demedim," diye cevapladı Van.

"Öyle dedi," diye fısıldadı derin bir ses.

Hale döndü ve ofisin dışında duran iki iri adamı fark etti. Zane Hollister ve Nathan Wright belli ki içerideydiler ve uygunsuz bir zamanda dışarı çıkmışlardı. Ya da belki de uygun bir zamandı, çünkü en azından Zane'in Bliss'in tüm nüfusunu eğlencesi olarak gördüğünü biliyordu. Eski DEA ajanı, restoran sahibi olmuş ve dedikodularla yaşıyordu.

Hale daha önce hiç dedikodu yapmamıştı. Bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu.

"Ben yapmadım ve sen de bu işe karışma patron. Mesaim bitti. Pılar, senin kabin dediğin o kulübede akşam vardiyasını üstlenecek," dedi Van. "Umarım donmaz ve bil diye söylüyorum, birçok insan alkolsüz kahve istiyor."

"O zaman Stella'nın standından satın alabilirler. O kahve viskiyle mükemmel uyum sağlıyor. Birbirlerini tamamlıyorlar," diye cevapladı Zane. "Pilar da standı yerleştirdiğim ısıtıcıyı açacak kadar akıllıydı. Tavanın içinde ve ortamı sıcak tutan bir fanı var."

"Ne? Üç gündür donuyorum," diye şikayet etti Van.

"Tek yapman gereken sormaktı," diye karşılık verdi Zane. "Ya da yukarı bakmak. Ya da kasadaki açma düğmesine basmak. Şimdi kavgaya geri dönün. Ben daha çok onunla ilgileniyorum. İkiniz de yuvanıza çekmek için bir turist buldunuz, ama hangisi olacağına karar veremiyorsunuz."

"Neden karar vermek zorundalar ki?" Nate hala üniformasını giyyordu. "Onlar genç. İkisiyle de çıkabilirler. İkisi de turist mi?"

"Sanırım benimki birkaç hafta burada kalacak." En azından Hale öyle umuyordu.

"Benimki bir iki gün içinde gidecek, eminim," dedi Van çekinerek. "Burası hayal ettiğinden daha tuhaf bir yer olduğunu anlayacak. Soğukkanlı görünüyor, ama bazen Bliss çok fazla gelebilir. Özellikle de daha vahşi vatandaşlar."

Mükemmel. Van fikrini açıklıyordu. "O zaman benimkini görmeliyiz. Seninkini arayıp meşgul olduğunu söyleyebilirsin. Festival biter bitmez o da gidecek.

"

"Korkarım ki festivali sonuna kadar kalmayabilir, bu yüzden gitmeden önce onu görmek istiyorum," diye tartıştı Van.

"Ya da, tekrar söyleyeyim, ikisini de görebilirsin," diye işaret etti Zane.

Hale, güzelce ısınmış gibi görünen fırından uzaklaştı. "Başka kimseyi görmek istemiyorum. Ben onunla ilgileniyorum. Van'ın kalbi, beyni ya da penisi bir kadını kovalamaya karar verdiğinde onu hep takip ettim. Bence bu sefer o beni takip edebilir."

"Kalbim, aletim ve beynim tanıştığım kadına odaklanmış durumda." Van inatçı bir pislik olduğunu kanıtladı.

Gerçekten bu tek isteğini yerine getirmeyecek miydi? Daha önce hiç istememişti. "Randevumu iptal etmeyeceğim. Birazdan buraya gelecek. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Onu görmek istiyorum."

Van'ın yüzünde inatçı bir ifade belirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. "O zaman her birimiz kendi randevumuza gidelim."

"Van Halen yine dağılmaya mı hazırlanıyor?" Şerif alaycı sözlerde çok iyiydi. "Bu seksenlerin kabusu."

Zane inledi. "Bu çok acımasızcaydı dostum. İkinizin sağlam bir çift olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle düşünüyordum." Van uzaklaştı ve çalışanların soyunma odasına doğru yürümeye başladı.

Hale, dünya ona şiddetle sırtını dönmüş gibi hissediyordu.

Hiç kendi başına bir kadınla çıkmamıştı. Hiç. Seks yapmıştı. Yaşadığı bazı grup evlerinde, onu yataklarına davet eden genç kadınlar vardı. Ve bir genç erkek. Suyu test etti ve tek bir yöne eğilimli olduğuna karar verdi, ancak o erkekle birlikte olmanın samimiyetinden zevk almıştı. Aralarındaki yakınlıktan, birbirleriyle paylaşabildikleri şeylerden zevk almıştı.

Sonra Van ile tanıştı ve birbirleriyle cinsel ilişkiye girmediler ama Hale'in hayatındaki en derin ilişkiyi yaşadılar. Onu kurtaracak bir kardeşi yoktu. Güvenemeyeceği ama en azından biraz sempati gösterebilecek kardeşleri bile yoktu.

Van vardı ve şimdi en iyi arkadaşının daha ne kadar yanında olacağını merak etmeye başlamıştı. Birkaç hafta sonra çekip gidecek bir kadın için Van'ı kaybetmeye değer miydi? Bunu zorluyor muydu çünkü içten içe Bliss ile en iyi arkadaşı arasında seçim yapması gereken anı

Bliss ile en iyi arkadaşı arasında seçim yapması gereken anı yaşamak istediği için mi? Sadece bu işi bitirmek için mi?

Nate parmağını ona doğru uzattı. "Yapma."

"Tamam." Ne yapmaması gerektiğini tam olarak bilmiyordu, ama şerifle aynı fikirde olmak daha iyi görünüyordu.

Nate'in gözleri kısıldı. "Hoşlandığın kadını arayıp onu göremeyeceğini söylemeyi düşünmediğini söyle bana."

Kadın sonsuza kadar burada kalacak değildi. Buraya tek bir iş için gelmişti ve sonra evine dönecekti.

Öte yandan, Van burada paylaştıkları hayattan bıkmış gibi görünüyordu ve o da taşınmaya hazır olabilirdi. Hale, Dallas'a davet edileceğinden bile emin olamıyordu.

Bliss'ten ayrılmak istediğinden kesinlikle emin değildi.

Normalde bu durumda geri çekilip Van'ın yanında sessiz bir yere dönerdi.

Ama bir şeyler değişiyordu. O değişiyordu. Uzaklaşabilir ya da bu yeni ilişkileri deneyebilirdi. Bir yol oldukça güvenliydi ve çatışmayı erteliyordu. Diğeri onu savunmasız hale getiriyordu, ama belki burada sorun olmazdı.

"Evet, bu benim aklımdan geçiyordu." Hale kendi yolunu seçti. Belki Dallas'tan önce geri çekilirdi, ama seçilmiş bir ailenin nasıl işleyebileceğini aylarca izledikten sonra, kendisi için daha fazlasını istedi. Bliss'te, istediği gibi birçok ailenin arasında olmak da buna yardımcı olmuştu. "Hata mı yapıyorum?"

"Hayır, Van yapıyor," dedi Zane kaşlarını çatarak. "Aklımdan ne geçiyor emin değilim."

"Tabii ki biliyorsun," diye cevapladı Nate, partnerine anlamlı bir bakış atarak.

Zane gözlerini devirdi ama bu daha çok kendini küçümseme gibi görünüyordu. "Tabii ki biliyorum." Yüzündeki ifade düzeldi ve dikkatini Hale'e yöneltti. "Bahse girerim sen kendini savunmuyorsundur, Hale. Partnerinin tüm kararları almasına izin vermek kolaydır çünkü derinlerde bir yerlerde kendini buna layık görmeyen bir yanın vardır."

Bu doğru bir varsayımıydı. "Van bir nevi liderdi."

"Evet, ama bu sadece bir süre işe yarar," diye başladı Zane. "Neredeyse her arkadaşlık, ortaklık veya ilişki böyle başlar."

kişi liderliği üstlenir, ama sorun şu ki insanlar büyür ve değişir ve ilişki de aynı şeyi yapamazsa, ölmeye meyillidir."

Bu onun kalbini acıttı ama Zane haklıydı. "Sence ben pes etsem bile, bazı kararlar almak istediğim için arkadaşlığımız biter mi?"

"Hayır," dedi Nate başını sallayarak. "Kesinlikle hayır. Bence sen ve Van, her ilişkinin er ya da geç geldiği bir noktadasınız. Onu biraz sarsmışsın. Biraz zamana ihtiyacı var. Muhtemelen bir süre bunu düşünecek ve o da prezervatif takmak istemediğine karar verecek ve bu büyük aydınlanmaya ulaşacak. Umarım bu, belediye meclisi oturumunun ortasında değil, özel bir ortamda olur."

"Aslında hepimizin prezervatif kullanması gerektiğini düşünüyorum." Hale biraz kafası karışmıştı.

Nate başını salladı ve gözlerinde yumuşak bir bakış vardı. "Bu aramızda bir şaka. Anlaman gereken şey, Zane ve ben sizinle Van'ın şu anda bulunduğu durumdaydık. Birimiz her şeyi riske atmaya hazırđı, diğeri ise kıçına tekme atılması gereken bir pislikti."

Zane sırtıttı. "O. Pislik olan oydu, ama biz hallettik. Randevuna git dostum. Van da kendi randevusuna gitsin, ikiniz de diğer yarınız olmadan neler olacağını görün. Belki işe yarar. Belki de ihtiyacın olan budur. Ya da belki de korkunç olur ve ikiniz de bir kez olsun, ayrı olmaktansa birlikte olmanın daha iyi olduğunu anlarsınız."

"Ya birlikte daha iyi olduğumuzu fark edersem ve o da benim onu aşağı çektiğimi anlarsa?" Sessizce düşündüğü şeyi yüksek sesle söyledi.

"Bunun olacağını sanmıyorum." Zane elini omzuna koydu. "Nate Van'ı anlıyorsa, ben de seni anlıyorum dostum. Ben de sizin yerindeydim. Callie'yi tekrar görmem, bu ilişkide tam bir ortak olmayı hak ettiğimi anlamamı sağladı. Ve bana bu hissi veren Nate değildi. Bendim. Çocukluğumda yaşadığım bazı olaylar beni tereddüt ettirdi, Nate'in karşılaştığımız her şeyi aşmamıza yardımcı olma yeteneğine daha fazla güvenmemi sağladı. Seni şaşırtabilir ama benim adım atıp bazı kararlar almamdan Nate kadar mutlu olan kimse yoktu."

"Sonunda aramızda bir denge kurulması iyi oldu, ama aynı zamanda zorlu bir süreçti çünkü yıllardır bu kararları ben veriyordum," diye itiraf etti Nate. "Birlikte çalışmak için yeni bir yol bulmamız gerekiyordu, ama

bunu yapmasaydık, Zane ve Callie evlenmiş olacaktı ve ben de büyük bir şehirde, istediğimi sandığım bir işte mutsuz bir hayat sürüyor olacaktım."

Bu, onun ve Van'ın şu anda bulunduğu duruma oldukça yakındı. "Bunu nasıl çözdün?"

"Kafamı kıcımdan çıkardım ve Zane ile Callie bana bunu çözmem için zaman tanıdılar," diye açıkladı Nate. "Bak, o yakın zamanda hiçbir yere gitmiyor. Bunu çözmek için bir dönem daha zamanı var. Bu kadınla çık ve nereye varacağını gör, o da aynısını yapacak. Onun arkadaşı ol. Onu dinle ve seni dinlemesini sağla. Dinlemezse, o zaman anlarsın. Ve hey, her zaman şehre gelen ve "bir kadını başkasıyla paylaşmam" diyen üzgün bekar erkekler vardır ve birkaç yıl sonra Ty Davis'le yatakta biterler."

Bu, Hale'i güldürdü. Çünkü Michael Novack muhtemelen bu sözleri söylemişti ve şimdi sevmediğini iddia ettiği bir adamla aynı yatağı paylaşıyordu. Tabii ki aralarında bir kadın vardı.

Van olmadan bu işe girme fikrinden nefret ediyordu, ama Nate haklıydı. Bir karar vermesi gerekiyordu ve artık hayatı akışına bırakmaya niyeti yoktu. Burada, Dallas'ta yapamadığı bir şeyleri başarabilirdi.

Artık kendini seçme zamanı gelmişti.

Kesinlikle onu seçme zamanı gelmişti.

"Teşekkürler," dedi ve tekrar yemek odasına doğru yürüdü. "Söylediklerinin hepsini düşüneceğim. Elisa yakında burada olur. Van'a evde görüşeceğimizi söyle."

Randevusu yaklaşmış olduğu için oradan ayrıldı.

Üçüncü Bölüm

Van soyunma odasına daldı ve gününün ne zaman cehenneme döndüğünü merak etti.

Sonra durdu, çünkü olması gerekenden çok daha fazla öfkeliydi. Hale ile gidip bu konuyu konuşma ihtiyacı tam da oradaydı.

Neden?

O sık sık sinirlenmezdi. Hale'e karşı hiç sinirlenmezdi.

Elisa'yı göreceği için heyecanlı olduğu için sinirlenmişti. İtiraf etmek istediğinden daha heyecanlıydı ve Hale'in bunu mahvedeceği düşüncesi, içinde garip bir öfke uyandırmıştı.

Cep telefonu çaldı ve dikkatinin dağılmasına sevindi.

Ta ki kimin aradığını görene kadar. Jake. Her şeye sahip olan ve dünyayı hiç mahvetmemiş olan kardeşi.

Ona büyük bir nezaket göstermiş, evini açmış ve hiç sahip olabileceğini düşünmediği bir gelecek sunmuş olan kardeşi. Evet, o kardeş. Sinirlerinin ucundaydı ve hissettiği iğrenç kıskançlıktan nefret ediyordu. Bu duyguyu derinlere gömdü ve telefonu açtı. "Selam Jake."

"Selam," diye cevapladı Jake, arka planda bir şeyler oluyordu. Jake'in arkasında bir yerlerden müzik geliyordu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama öğrenim ücretini henüz almadım ve yakında ödeme zamanı geldiğini düşündüm."

Evet. Yetişkin bir adamın okul ücretini ödemek için söz verdiği için bunu kaçırmamak isteyen kardeşi. "Aslında Ocak ayına kadar kayıt yaptırmayacağım. Bu dönem için ödeme yapabileceğimi düşünüyorum. Birikmiş param var ve birkaç ay boyunca kira konusunda endişelenmemize gerek yok."

Çünkü Hale, Taggart'larla bir anlaşma yapmıştı. Hale, kulübeyi yenilerken onların kulübede kalmasına izin verecekti ve iş bittiğinde Hollister-Wright'ların kulübesine taşınacaklardı. Callie ve ailesi, yeni ek bina taşınmaya hazır olana kadar Talbot malikanesinde kalacaktı.

Bu iş bahardan sonra da yazın ortasına kadar sürebilirdi ve Hale bir karar vermesi gerekecekti.

"Tasarruf etmenizi tercih ederim," dedi Jake. "Dallas'ta emlak fiyatları ucuz değil, kira bile pahalı olabilir. İkiniz için iyi bir başlangıç yeri bulmaya çalışıyorum. Neyse ki, Hale tadilat işlerinde çok iyi olduğu için tamir edilmesi gereken birkaç ev buldum. Bu arada, onun için bir müşteri listesi hazırladım bile. İş bulmakta zorlanmayacak."

Burada herhangi bir sorun yaşamıyordu. Hale'in hizmetlerini bekleyen uzun bir müşteri listesi vardı ve Hale'i bölgedeki emlak ilanlarına özlemle bakarken birden fazla kez yakalamıştı.

"Harika. Kayıt olacağım zaman sana haber veririm," dedi Van. "Ama sana borcumu ödeyeceğimi bilmen gerek."

"Bir gün pazarlama ekibinin başına geçerek borcunu ödeyebilirsin. Şaka yapmıyorum kardeşim. Bu adam beni delirtiyor. Adam onu işe aldı ve bizim, "yeterince para öderseniz aile köpeğinizi buluruz" diyen mutlu bir şirket olduğumuzu düşünüyor. Reklam yapmamızı istiyor. Ben reklam yapmıyorum."

Ama reklamlar satıyordu ve Miles-Dean, Weston ve Murdoch Investigations için buna karşı değildi. Şirketin uzmanlık alanı kayıp kişiler olduğu için mutlu aile köpeği reklamları yapmayacaklardı. Aslında, yapmaları gerektiğini düşündüğü şey, bazı çözülmemiş davalarla ilgili televizyon programları veya podcast'lerle çalışmaktı. Böylece adlarını viral bir şekilde duyurabilirlerdi. Yine de Jake ile tartışmayacaktı. Böyle bir fikri satmanın yolu, önce Adam'ı ikna etmektir. Adam'ı bu pazarlama şekline ikna ederse, Jake de onu takip edecekti.

Tabii ki, Hale'i biraz daha konuşkan hale getirmenin bir yolunu bulabilirse, bir tadilat programı satmayı deneyebilirdi. Hale, bir şeyleri tamir etmek ve küçük bir bütçeyle işleri yoluna koymak için yöntemler bulmak konusunda çok yetenekliydi. Şu anda üzerinde çalıştıkları kulübeyi

, bu bir renovasyon/hayalet avcıları karışımı bir program olurdu. *Flip or Haunt. Love It or Sage It*. Olasılıklar sonsuzdu.

"Bence tüm pazarlama ekibini üniversiteden yeni mezun olmuş bir çocuğa teslim etmemelisin," diye başladı Van ve sonra yüzünü buruşturdu. "Bunu düzeltmeliyim. Ben tam olarak bir çocuk değilim. Neredeyse otuz yaşında, hayatını düzene sokmaya çalışan bir adam diyelim."

"Dur," dedi Jake, sesi derinleşti. Böyle zamanlarda, kardeşinin orduda olduğunu ve basit işler yapmadığını hatırlamak kolaydı. Kardeşi Özel Kuvvetler'deydi ve işinde çok iyiydi. "Kendinden böyle bahsetme, yoksa arkadaşım Kai ile görüşmek zorunda kalırsın."

Kai bir terapistti. "Daha önce terapiye gittiğimi biliyorsun."

Jake telefonda güldü. "Şamanlara gittin ve birçok kez el falına baktırdın. Seni Kai'ye göndermekle şaka yapıyorum, ama bu o kadar da kötü bir şey değil. Konuları konuşmak iyi gelebilir."

"Hale bugün tanıştığı bir kadınla çıkmak istiyor ama ben de bir kadınla tanıştım ve şimdi kiminle çıkacağımız konusunda tartışıyoruz." Sözler ağzından çıkmadan önce durduramadı. Beş yaşındaki bir çocuk gibi kardeşiyle oyuncak için kavga ediyor gibiydi.

Jake bir an sessiz kaldı.

"Üzgünüm." Bu yüzden sorunlarını konuşmuyordu. Çünkü sorunlarının çoğu aptalcaydı ve kendi yüzünden çıkmıştı.

"Hayır," dedi Jake telefonda. "Üzülme. Hale kuralları değiştirdi ve sen bununla bir sorun yaşıyorsun. Onunla kavga ettin mi?"

Bu soruda bir sorun vardı. "Bizim kurallarımız yok."

Jake güldü. "Tabii ki var. Her ilişkide kurallar vardır, özellikle bizimki gibi ilişkilerde. Olmak zorunda. Kurallarımız ve rollerimiz olmalı, ve bunların olmadığını düşünsek bile, partnerimizin aşmasını istemediğimiz sınırlar vardır."

"Ama benim yok," diye itiraz etti Van. "En azından benim yoktu. Bizim için bilinçli olarak kararlar almadım. Öylece oldu."

"Hale sana boyun eğmek konusunda her zaman sorun yaşamadı. Adam'a karşı bunu çok yaptığımı itiraf etmeliyim. O benden daha fazla fikir sahibi

, benim umursamadığım konularda daha güçlü fikirleri vardı," diye itiraf etti Jake. "Adam'ın birçok kararı almasına izin vermek kolaydı çünkü benim için önemli değildi. Önemli konularda ise kararlı davranırdım ve Adam bunu anlardı."

"Yani siz her zaman bir D/s çiftiydiniz ve sen hoşgörölü bir üsttün." Bu, kardeşini kızdırmak için eğlenceli bir şeydi.

"Big Tag ile çok fazla zaman geçirdin." Jake'in sesi açıkça hoşnutsuzdu. "Ama söylediklerinde bir parça doğruluk var ve bunu kendine de uygulaman lazım, kardeşim, çünkü sen ve Hale, ben ve Adam'a çok benziyorsunuz. Ve bunu söylediğimde, senin benim gibi olduğunu kastetmiyorum. Hale bana çok benziyor ve sen de Adam'a. Hale ilk kez ayağını yere bastı ve sen bunun nedenini ve bununla başa çıkıp çıkamayacağını anlamaman lazım."

"Ben itaatkar biri değilim." Kardeşiyle vakit geçirene kadar bu şekilde düşünmemişti bile. Jake, Adam ve onların eşi Serena gibi bir yaşam tarzı sürmüyordu, ama birkaç şey öğrenmişti. D/s'nin işe yarayan ve cinsel olmayan ilişkileri de açıklayan yönleri vardı. *Normal* kelimesini kullanamıyordu. Normalin bir şey olup olmadığından emin değildi.

"Ben de değilim. Dürüst olmak gerekirse, Adam da değil. O, hepimiz için işe yarayan bir orta yol izliyor. Hale de aynı. Yirmi dört saat kontrolü elinde tutmak zorunda değil. Senin için kendisinden daha önemli olduğunu düşündüğü kararları senin vermeni sorun etmiyor. Ama şimdi onun için önemli olan bir şey buldu ve sen ona karşı çıkıyorsun."

Böyle söylendiğinde, onu bir pislik gibi gösteriyordu. "Kadınlarımızı hep ben buldum. Keşke o da bunu denese. Bence ona deli gibi aşık olacak."

"Ama o aslında başka birinden hoşlanıyor. Neden çıkmak istediği kadından vazgeçsin ki?" diye sordu Jake. "Neden ona bu kadını bırakmıyorsun?"

Bunu kardeşine nasıl açıklayabilirdi? Kendisi bile tam olarak anlamamıştı. "Çünkü onun özel biri olduğunu düşünüyorum. Çünkü daha önce hiç hissetmediğim bir bağ hissettim ve o gitmeden önce bunu keşfetmek istiyorum."

"Yani o bir turist mi?" diye sordu Jake.

Van mükemmel bir karşı argüman sundu. "Evet, ama onun kadını da öyle." "Tamam. Bakalım doğru anlamış mıyım. İkiniz de birkaç hafta sonra ortada olmayacak iki kadın yüzünden büyük bir çatışmaya girmeye hazırsınız," dedi Jake. "Onun kadınla tanıştın mı?"

"Hayır, o da benimkini tanımıyor."

"Belki de tanışmalısın," dedi Jake. "Neden onunla tanışmıyorsun, ona da senin sevgilini tanıştırıyorsun ve sonra konuşuyorsunuz. Ya da önümüzdeki hafta istediğin kadını görmeye gidip Hale'in de aynısını yapmasına izin veriyorsun. Kırılma noktasında olup olmadığını çabucak anlarsın. Endişeleniyorum çünkü öyle görünüyor ve eğer böyle bir şey olarsa buna hazırlıklı olmalısın. Hale ile uzun zamandır birliktesin."

Kırılma noktasına gelmek istemiyordu. Hale'siz bir hayat düşünmek istemiyordu. "Eğer pes edersem, sence her şey yoluna girer mi? Haklısın. O sadece kısa bir süre burada kalacak. Kaçınılmaz olarak kısa sürecek bir ilişki yüzünden arkadaşımı kaybetmek istemiyorum."

"Öyle olmak zorunda değil."

Nasıl olacağını anlamadı. "Bu yıl içinde Dallas'a gideceğim. O Kuzey Carolina'da."

"Ve uçaklar var. Orada ve Dallas'ta fırsatlar var. Bu kadını seviyorsan, ne olacağını bir gör," dedi Jake. "Ya da dediğim gibi. Hale'in kadınıyla tanış. Onunla tanışmadıysan, aynı kadın olmadığını nereden biliyorsun? Sen Bliss'tesin. Yerel halkın tuhaflığıyla ilgili şaka yapıyorum, ama o yer garip olayları çekiyor. İkiniz de kavga ediyorsanız ve o aynı kadınsa, bu komik olur."

"Bu mümkün değil. İkimiz de onunla bugün tanıştık. Ve benimki, muhtemelen Mel the Alien Hunter olan biyolojik babasını arıyor. Hale günü Alamosa'da geçirdi. Şey hariç..." Hale'in bu sabah yaptığını hatırladı. Bu mümkün müydü? "Motelde Gene onu çağırdı ve bir odanın duşunun bozulduğunu söyledi."

Kapı çalındı ve Zane başını içeri soktu. "Hey dostum, direnmek istediğini biliyorum ama Hale şu anda Elisa ile görüşüyor, eğer bunu kurtarmak istiyorsan."

Tanıdık isim onu bir anda durdurdu. "Elisa mı?"

"Adının bu olduğunu söyledi," diye cevapladı Zane. "Ve çok güzel, ama bana birini hatırlatıyor. Kim olduğunu çıkaramıyorum."

Van biliyordu. "Mel Hughes."

"Huh." Zane bir an düşünmüş gibi göründü. "Bu garip, ama ona biraz benziyor."

"Vay canına," Jake telefonda nefesini tuttu. "Kız arkadaşının adı Elisa mı?"

"Garip Bliss güçleri yine kazandı." Elisa'nın bugün ona söylediği şeyi hatırladı. "Ve o, bir arkadaşı ve onun partneriyle buluşacağını düşünüyor, Hale de bunu Bliss'in partner tanımına göre yorumladı."

"Başka ne tanımlı olabilir ki?" Zane gerçekten kafası karışmış gibiydi.

Jake güldü, sesi cep telefonundan yankılandı.

Kardeşini kapattı çünkü Hale, Van'ın tanıştığı en ilginç kadınla buluşuyordu ve kadın, onun ve Hale'in bir çift olduğunu sanıyordu.

Hale'den hoşlanıyor muydu? Yoksa onun eğlenceli bir arkadaş olacağını ve eşcinsel bir çiftle takılmanın kolay olacağını mı düşünüyordu?

"Oh, senin eşcinsel olduğunu düşünüyor." Zane, gerçekten anlaşılması zor bir şeyi çözmüş gibi başını salladı.

"Hayır, öyle olmadığımı biliyor." Bu ciddi bir sorundu. "Hale'in öyle olduğunu düşünüyor ve Hale ona tamamen aşık. Hale bunun bir randevu olduğunu düşünüyor. O ise bunun eğlenceli bir buluşma olduğunu düşünüyor ve ben durumu tersine çevirmezsem Hale incinecek."

Ve bunu Trio tişörtüyle yapmak zorunda kalacaktı çünkü dolabında sadece temiz bir iş gömleği ve bir çift kot pantolon vardı. Bu, ihtiyaç duyulduğunda giyilebilecek pantolon ve güzel bir gömlek bulundurulmuş türden bir iş değildi. Her gün tişört ve kot pantolon giyiyordu. Randevu kıyafetleri bulundurmazdı ve şimdi bu, gözden kaçırmaması gereken bir şey gibi görünüyordu.

Önemli değildi. En iyi arkadaşını yalnız bırakmayacağı için soyunma odasından koşarak çıktı.

* * *

Elisa, Trio'nun önünde sadece kısa bir süre durdu ve bunun, içeride buluşacağı adam hakkında endişelenmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Hale hakkında bilgi almıştı ve Movie Motel'i işleten adamdan sadece övgüler duymuştu. Gene onu çok takdir ediyordu ve görünüşe göre kasabanın çoğu tamir işlerinde başvurulacak kişi oydu.

Kız kardeşi, insanların Ted Bundy'yi iyi bir adam olarak gördüklerini hatırlatmıştı, ama Sabrina çok fazla cinayet dizisi izliyordu. Elisa, *Dateline'da* yer almak istemeyen bekar kadınlar için tüm kurallara uyduğundan emindi. Onunla halka açık bir yerde buluşacaktı ve binanın önüne park etmişti. Bar ana cadde üzerindeydi ve iyi aydınlatılmıştı.

Hayır. Hale ve ortağıyla buluşmaktan endişe duymuyordu.

Biyolojik babasının hala onu aramamış olması onu rahatsız ediyordu. Mesaj yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ya Harper ikizleri ona söylemişlerdi ve o umursamamıştı, ya da ona yalan söylemişlerdi ve o muhtemelen yine umursamamıştı.

Burada bir şey arıyordu ve onu bulamayacaktı. Yarın akşam festivaldeki çekici adamla randevusu olmasaydı, sabah toparlanıp eve dönebilirdi.

Büyük bir SUV arabasının yanına yanaştı ve uzun boylu bir adamın arabadan inip arka kapıyı açmasını izledi. Başka bir iri adam kapıyı açtıktan sonra, yolcu tarafında oturan sarışın bir kadın arabadan indi.

"Uyumadığını söyle bana Cam," diyor sarışın kadın. "Hazır olmadan uyanırsa tam bir ayı olur."

Cam adındaki adam, omuzlarında bir çocukla geri geldi. "Sen ve Rafe yemek yerken onu ben tutarım, sonra değişiriz."

"Ve eğer uyanırsa ve huysuz bir bebek olursa, onu dans pistine götürüp güldüreceğim," diye söz verdi Rafe adındaki adam. Eğilip sarışına öpücük verdi. "Endişelenmeyi bırak. O iyi. Kulak enfeksiyonu vardı ve Caleb onu tedavi etti. Rahatla ve babaları onunla ilgilensin. Gece boyunca uyanıktın. Birkaç kadeh şarap içmeni bekliyorum, sonra Cam ve ben iki kızımızı da buradan çıkarabiliriz."

Sarışının dudakları kıvrıldı. "Siz ikiniz en iyisisiniz. Sizinle evlendiğim için ne kadar mutlu olduğumu söylemiş miydiniz?"

Restorana girerken sohbet ediyorlardı.

Kız, sarışının iki erkekle de evlenmekten bahsettiğini duyduğu için yanlış anlamıştı. Belki de uykuya ihtiyacı olan kişi oydu.

Belki de bu korkunç bir hataydı ve Kuzey Carolina'da kalıp kendisine teklif edilen ilk işi kabul etmeli ve hayatta kaldığı için mutlu olmalıydı. Neden daha fazla reddedilmeyi göze aldı ki? Annesi çoğu zaman buz gibi soğuktu. Onunla ilişkisi olan erkekler de muhtemelen öyleydi.

Bazen geçmişini olduğu gibi bırakmak en iyisiydi.

Hızla birkaç karar verdi. Bugün erken saatlerde mutluluğu kovalamak iyi bir seçim gibi görünmüştü, ama şimdi yine yorgundu, geçmişinin ağırlığı onu ezip geçiyordu. Keder tuhaf bir şeydi ve keder sadece insanlarla sınırlı değildi. Hayatının biten kısımları için, yaşadığı travmalar için keder duyabiliyordu.

İçeri girip Hale ve erkek arkadaşıyla akşam yemeği yiyecekti, çünkü gelmemek kabalık olurdu. Ayrıca acıkmıştı. Sonra Van'a mesaj atıp yarın eve döneceğini ve randevuyu iptal etmek zorunda olduğunu söyleyecekti.

Biyolojik babasının karar vermesini beklerken bir kaçamak yapmanın eğlenceli olacağını düşünmüştü, ama şimdi bunun bir hata daha olacağından endişeleniyordu. Hata yapmada iyiydi.

Her duruma, kötü sonuçlanacağı beklentisiyle yaklaşmalısınız. Böylece en kötüsüne hazırlıklı olursunuz ve iyi şeyler olursa hoş bir sürpriz olur.

Annesi pozitif düşüncenin gücüne inanmazdı.

Ya da buna çok az zaman ayırıp bu akşamı arkadaş edinerek geçirebilirdi. Yarın festivalde çok eğlenceli şeyler olacaktı ve yarın gece Van'ın bir veya iki kez yatabileceği kadar güvenebileceği bir adam olup olmadığını anlayabilirdi. Suyu test edebilir, yeni vücudunun nasıl çalıştığını öğrenebilirdi.

Eğer işe yararsa. İşe yarayacağını umuyordu.

Trio'nun kapılarını itti ve sıcaklık vücudunu sardı. Bar ve ızgara restoranının içi sıcacıktı ve mekanın hoş, misafirperver bir atmosferi vardı.

Kahverengi saçlı güzel bir kadın hostes masasına dönüyordu ve ona kocaman bir gülümsemeyle selam verdi. "Merhaba. Trio'ya hoş geldiniz. Bu gece tek misiniz, yoksa biriyle mi buluşacaksınız?"

"Arkadaşlarımla buluşacağım." Onların arkadaş olmasını umuyordu. "Adı Hale. Onunla ve erkek arkadaşıyla buluşacağım. Koyu renk..."

Kadın ona bakıyordu. "Erkek arkadaşı mı?"

Aniden, kovboy şapkası takmış iri yarı bir adam yanına geldi. "Evet. Hale ve ortağıyla buluşmaya geldi. Ya da erkek arkadaşıyla. Ne dersiniz deyin. Evli değiller, biliyor musunuz? Nedenini bilmiyorum. Sanırım Hale, Van'dan saklıyor."

Koyu saçlı kadın, haki renkli düğmeli gömleğinin üzerinde Bliss County şerifi olduğunu belirten parlak bir yıldız bulunan adama bakarken ağzı açık kaldı. "Kafam karıştı."

Şerif sadece sırtıttı. "Ben de. Heyecan verici, değil mi? Teeny'yi aradım ve çocuklara bir iki saat daha bakabilir mi diye sordum. Ona sürekli haber vereceğimize söz verdim."

"Tamam o zaman." Kadın ona döndü. "Ben Callie ve seni Hale'e götürmekten memnuniyet duyarım. Ama erkek arkadaşı henüz dönmedi."

"Döndü." Şerifin ilgilenmesi gereken herhangi bir suç yok gibiydi. Hiçbir yere gitmeyecekmiş gibi hostesin yanında duruyordu. "Birkaç dakika önce vardiyasından döndü ve bu akşamki buluşma hakkında konuşmuşlar bile. En azından şaşırmış, çünkü o da bugün yarın buluşmayı planladığı bir arkadaşıyla tanışmış."

"Bir sorun mu var?" Elisa, anlamadığı bir alt metin olduğunu hissetti.

"Hiç de değil. Zane onunla konuşmak için geri dönecek, ama ikisi arasında küçük bir yanlış anlaşılma olduğunu zaten anladım," dedi şerif. "Sanırım bu, Kuzey Carolina'dan Bayan Elisa Leal. Yoksa Teğmen Leal mı dememi tercih edersiniz?"

Şerifin dikkatini çekecek bir şey yaptığının farkında değildi. "Artık orduda değilim, Şerif. Tekrar soracağım"

. Bir sorun mu var?"

"Hiç de değil, ama babanız dikkatli bir adam ve Max ile Rye onunla görüşmeye gitmeden önce geçmişinizi kontrol etmek en azından yapabileceğim bir şey. Mel bana güvenir ve seni kontrol ettiğimi bilirse, sizinle görüşmeye daha istekli olacaktır." Şerif ciddiye binmiş gibiydi. "O iyi bir adam. Sadece biraz tuhaf ve paranoyak."

İstihbaratta çalışmışsa bu anlaşılabilir bir durumdu. Annesi her zaman temkinli ve yeni tanıştığı herkese karşı şüpheliydi. Aslında, düşündüğümde, herkese karşı öyleydi. "Yani henüz onunla konuşmadılar mı?"

"Bu akşam oraya gidecekler," dedi şerif. "Durumu açıkladıklarında, Mel seni tanımak isteyecektir. Onun baban olduğundan emin misin?"

"Hayır, ama annem öyleydi. O yalan söyleyecek biri değildi. Kimsenin okumaması gereken bir günlüğe neden yalan yazmış olabileceğini bilmiyorum." İkizlerin onu başından savmadıklarına sevindi ve bazı sorularının cevaplanma şansı hâlâ vardı. "Ondan para ya da başka bir şey istemek için burada değilim. Onunla bir bağımız olduğu için onunla tanışmak istiyorum. Onun hayatını altüst etmek için burada değilim, ama bunun bir sürpriz olabileceğini anlıyorum."

"Hepimiz için," diye Callie de aynı fikirde olduğunu belirtti. "Mel, Cassidy ile tanışana kadar ciddi bir ilişkisi olduğunu hiç düşünmemiştim. Yani, onun ve uzaylı kraliçesi hakkında bir şeyler duymuştum. Annen..."

Burası tuhaftı. "Tamamen insancıldı ve ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum. En azından onun açısından. Günlüklerinde anlattığına göre, ilişkileri oldukça sıradandı. O kasabaya geldiğinde onu görürdü. Ben onun varlığından yakın zamana kadar haberdar değildim. Ondan hiç bahsetmezdi, ama ne benimle ne de kız kardeşimle samimi konuşan biri değildi. Herkesin onun benimle görüşmeye istekli olacağını düşünmesine sevindim. Beni evine almaktan çekiniyorsa, bunu herkese açık tutacağım."

Babası, bulunduğu yer kadar tuhaf görünüyordu. Dağları ve karıyla bu küçük kasaba, içini rahatlatan bir yanı vardı. Biyolojik babası olan bu askerde aynı rahatlığı bulabileceğinden şüpheliydi.

"Hey, ben buradayım." Hale, Callie ve şerifin arkasına yaklaştı ve bir elini selamlamak için kaldırdı. Gömleğini değiştirmişti ve dikkatli bir bakım rutini geçirmiş gibi görünüyordu, çünkü daha önce hafifçe dağınık olan saçları şimdi düzgünleştirilmişti ve sakalları da yok olmuştu.

O adam çok çekiciydi. Ve tuhaftı. Ve bir şeyleri tamir etme konusunda biraz inekti, ve Callie bunun kendisine çekici geleceğini hiç beklemezdi. Sosyal becerilerindeki beceriksizliği, ev tamirata konusunda gösterdiği mutlak özgüvenle birleşince, en tuhaf çekiciliği yaratıyordu.

Van anladı. Klasik bir çekiciliği vardı ve oldukça nazik görünüyordu, ama Hale bir keşifti.

Ve bir erkek arkadaşı olduğu için tamamen güvenli biriydi. Ona gülümsedi. "Onlara seninle ve erkek arkadaşınla buluşacağımı söylüyordum."

Bir an düşündü gibi göründü ama eliyle bir şeyleri reddetti. "Evet, sanırım bu gece yalnızım, ama yine de seninle akşam yemeği yemek isterim. Eğer senin için sorun yoksa. Biliyorum, burası biraz tuhaf, ama umurumda değil. Seninle vakit geçirmek istiyorum."

Evet, yine o garip tavırları ortaya çıkmıştı. O tuhaf sözleri o kadar kararlı bir şekilde söylemişti ki, erkek arkadaşının bu gece rastgele bir kızla takılmaya karşı çıkıp çıkmadığını merak etmesine neden olmuştu. "Eğer bunun sana sorun yaratacağını düşünmüyorsan."

"Ya senin için biraz sorun yaratmaya değer olduğuna karar verirdiysem?"

Ve ne yapacağını bildiğinden emin olduğu, genellikle huysuz ve inatçı olarak algılanan o seksi özgüven vardı. Bu, birçok kadını rahatsız edebilir, ama ona tanıdık geliyordu. Muhtemelen hayatında biraz benzerlikler olduğu içindi. O, etrafındaki kasabaya çok benziyordu: garip ama tuhaf bir şekilde ev gibi, rahatsız edici ama kendini hoş karşılanmış hissettiriyordu. Yine de, sorun yaratmak istemiyordu. "İkinizin arasına girmek istemiyorum."

"Neden?" diye sordu Hale, sonra kaşlarını çatıp başını salladı. "Yani, kesinlikle senin için... bilirsin... bu gece değil. Bu çok hızlı olurdu, ama ileride bir yerde..."

"Seninle erkek arkadaşını ayırmamı mı bekliyordun?" Kafası karışmıştı.

"Erkek arkadaşım mı?" diye sordu Hale.

"Hayır." Van aniden restoranın arkasından gelerek Hale'in arkasına geçti. Öğleden sonra olduğu gibi görünüyordu. Hala Trio tişörtünü giyyordu ve onu festivalde barın standında çalıştığı için tanıdığını düşünmesi gerekirdi. Burada olması şaşırtıcı değildi. "O, senin uzun süren kuraklığı bozacağından başka bir şey bozacağını düşünmüyordu. O eşcinsel değil. Bliss'ten geliyor. Senin onunla partneri arasına girmeni umursamadığını söylediğinde, bunun nedeni ilişkilerinin böyle yürüdüğü içindir. Bir kadın. İki nispeten heteroseksüel erkek."

"Nispeten mi?" diye sordu şerif, bir kaşını kaldırarak.

"Dostum, Zane'in aletini çok fazla görüyorsun," dedi Van. "Ona dokunmuyorsun belki, ama orada. Eminim Max ve Rye kadar dikkatli değilsindir."

Şerif omuz silkti. "Doğru, kardeşim. Ayrıca, Zane'in penisi doğal olmayan bir şekilde büyük olduğu için dikkatli olmak zor. Nasıl engel olmasın ki?"

"Neler oluyor?" Artık bu tuhaflık biraz fazla olmaya başlamıştı.

"Kafan karışmış. Hale sana partneriyle tanışmanı istediğini söylediğinde, bunun bir randevu olacağını kastetmişti. Üçünüz arasında," dedi Van, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi.

"Ben de aynen öyle dedim," diye itiraz etti

Hale. O hiç öyle dememişti.

"O öyle duydu," diye işaret etti Van. "Benim söylemem gereken buydu."

"Ne?" Onunla dalga mı geçiyorlardı? Ya da belki de kasaba görüldüğü kadar hoş bir yer değildi. Belki de bu, onu kasabadan uzaklaştırmak için kullandıkları bir yöntemdi.

Büyük, yakışıklı, siyah saçlı bir adam Callie'nin arkasına yaklaşarak şerife sırtıtarak baktı. "Yeni kız Hale'in üçlü ilişki aradığını anladı mı? Aptallar, ikisinin de aynı kadına deli olduğunu söylememiştir."

"Bunu beş dakika önce öğrendim, Zane," dedi şerif burun kıvrarak.

Normalde üçlü seks arayan bir erkek, iki kadının kendisine hizmet etmesini istediği anlamına gelir.

Callie, Bliss'te olanların bu olmadığını oldukça emindi.

Callie yüzünü yukarı çevirdi ve şerif eğilip aynı şeyi yapmadan hemen önce, görünüşe göre çok büyük ve kaçınılmaz bir penisi olan adamın onu öpmesine izin verdi.

O anda, daha önce gördüğü üç kişiyi fark etti.

Daha önce gördüğü üçlü.

Harpers üçlüydü sanki. Birdenbire her şey anlam kazandı.

"Hey, sana partnerimi tanıtmak istedim," diyordu Hale.

"O da benim." Van elini kaldırdı ve seksi ve tatlı bir şekilde çok sevimli görünüyordu. "Biraz fazla olur diye ondan bahsetmedim, ama onu oraya gizlice sokmayı planlıyordum."

"Hangi kadınla çıkacakları konusunda kavga ediyorlardı," dedi Zane geniş bir gülümsemeye. "Ama aynı kadındı. Sen."

"Yani üç menü mü?" diye sordu Callie. "Masa mı, yoksa kabin mi istersiniz?"

"Şu anda masadayız, ama belki bir kabin daha rahat olur," dedi Hale. Van'a baktı. "Eğer pislik olmayı bırakırsan."

"Aptallık yapmayı tamamen bıraktım." Van, neredeyse her kadının kalbini hızlandıracak türden bir gülümsemeye ona baktı. "Özellikle de, düşünürsen, savaşı ben kazandım. Benim görmek istediğim kadını görüyoruz."

Hale gözlerini devirdi. "Görmek istediğim kadını görüyoruz. Ayrıca, onu ilk gören benim olduğumdan eminim."

"Ama o benim heteroseksüel olduğumu sanıyordu," diye itiraz etti Van.

"Ya da paket servis alabilirsin," diye önerdi Callie. "Bazen yalnız kalmak güzel olabilir."

Bir kadının onu isteyen iki yakışıklı erkeği olduğunda öyle olabilir. Elisa bunu hiç yaşamamıştı.

"Masada oturmak iyi olur."

Belki de Bliss'te hala peşinden koşacak bir mutluluk vardı.

Dördüncü Bölüm

"Bu bir tarikat mı?" diye sordu Elisa.

Kalabalık yemek salonuna bakarken çok güzel görünüyordu. Orada çok sayıda normal turist vardı, ama kesinlikle birkaçından fazlası da düzenli müşteriydi ve düzenli müşterilerle kastettiği, bir yatakta üç kişi uyuyan insanlardı. Elisa, burayı anlamaya çalışır gibi Trio'yu inceliyordu.

Hale, Bliss'in son derece kolay bir yer olduğunu ona garanti edebilirdi. Yaşa, yaşat, sev ve uzaylılarla savaş. Yine de, onun neden endişelendiğini anlayabiliyordu. "Sanmıyorum. Bir kilise var, ama papaz aslında üçlü bir ilişki içinde değil. Tanrı'yı saymazsan tabii. Tanrı'ya yakın olmaktan çok bahsediyor, yani teknik olarak, belki."

Van'ın ağzı açık kalmıştı ve Hale, konuşmayı kesmesi gereken bir aptal olduğunu anladı. "Hayır. Bu bir tarikat değil."

"O bilmeli. En az iki tarikata dahil olmuş." Hale yapması gerekeni yapamıyor gibiydi. Bu, arka planda kalıp, baştan çıkarma işinin tüm cazibesini Van'a bırakması gereken andı. Onların yaptığı buydu. Asıl seks, onun parlama zamanıydı.

O, onunla bunu istemiyordu.

"Gerçekten mi?" Van başını salladı. "Oraya mı gidiyorsun? Öncelikle, ben Cennet Halkı'na ait değildim. Beş yaşındaydım. Annem onların ürünlerini seviyordu ve karavanı tamir edene kadar o kasabada mahsur kalmıştık. Ve ben sadece insanların hızla bulut yaratıklarına dönüştüğüne inanan o tuhaf yere gittim çünkü orada sevimli bir kız vardı."

"Sadece bir tarikatın neye benzediğini bilirsin demiştim." Aklına bir fikir geldiğinde parmaklarını şıklattı. "Hey, Hope Glen

aslında bir tarikata üyeymiş." Ya da belki bu bilgi pek yardımcı olmamıştı. "Sence bu, başka bir tarikata üye olma olasılığının daha yüksek ya da daha düşük olduğu anlamına mı geliyor? Düşünsenize, bu kasabada pek çok toplantı düzenleniyor ve her türlü toplumsal etkinlik var. Ayrıca Talbot malikanesinde, kasabanın birçok üçlüsünün ziyaret ettiği gizli bir oda var."

Elisa'nın gözleri, bakışları birinden diğerine geçerken büyümüştü. Sanki şimdiye kadar gördüğü en tuhaf tenis maçını izliyormuş gibi.

"Hala aynı kadın hakkında konuştuğumuzu anladığımız halde, neden hala anlamadığım garip bir rekabet içindeyiz?" diye sordu Van.

"Hayır. Ben onun sorusuna cevap veriyordum. Bunun bir tarikat olduğunu sanmıyorum." O bu cevaba sadık kalıyordu. Belki de öyle olduğunu itiraf etmektense bu daha iyiydi. Ama havalı bir tarikat. Bir şekilde parçası olmak istediği bir tarikat. Teknik olarak bir tarikatın bir lideri olması gerekirdi ve o da Talbot'u işaret ediyordu. Herkes Talbot'un istediğini yapmaya meyilliydi. Nell ve Henry hariç. Tabii, Max de. Ve doktor. Ve Mel ve Cassidy, eğer uzaylıların işin içinde olabileceğini düşünürlerse.

Düşündüğünde, Talbot olmak aslında oldukça zordu.

Kült değil.

"Üzgünüm. Neler olduğunu anlamıyorum. Yani ikiniz de bir randevu bulduğunuzu düşündünüz ve kavga mı ettiniz?" diye sordu Elisa. Ceketini çıkarmış ve teniyle güzel bir kontrast oluşturan zümrüt yeşili bir süveter giymişti.

Van bu soruya çok daha rahat cevap verdi. "Evet. Birkaç dakika öncesine kadar bütün gün konuşmamıştık ve ikimiz de senin adını hiç anmadık."

"Ama randevu konusunda dürüst davrandım. O da seninle buluşacağını biliyordu." Dürüstlüğünün takdir edilmesi gerektiğini düşündü. "Van, benim çok çirkin olmadığımı ve onun beni araya soktuğunu fark etmeyeceğini umuyordu."

Dudaklarını, söyleyeceği şeyi ya da belki de bir kahkahayı tutuyormuş gibi büzüştürdü. Onu eğlendirebilmişse bu iyiydi. "Kesinlikle fark ederdim." Callie içecekleri bıraktığında durakladı

içkilerini bıraktığında durakladı. Onlar için iki bira ve onun için bir kadeh Cabernet. "Yanlış anladığım için özür dilerim Hale."

"Özür dileme," diye araya girdi Van nazikçe. "O sana her şeyi açıkça anlatmadı. Şimdi benim savunmam olarak, iki erkekle çıkma fikrinin bir kadın için korkutucu olabileceğini anlıyorum, bu yüzden daha yumuşak bir yaklaşım sergiledim."

"Uyandığımda fazladan adamın kim olduğunu sorduğum sahne mi?" Güzel gözlerinin üzerinde bir kaş kalkmıştı ve askeri subayın hala orada olduğunu görebiliyordu.

Van yüzünü buruşturdu. "Seni tanıştıracaktım. Gerçekten."

"Seni kesinlikle Van'la tanıştıracaktım." Hale iyi olan olmak hoşuna gidiyordu. Onun Van'a olduğu kadar kendisine kızgın olmadığını hissetti. Bu, normalde içinde bulunduğu bir durum değildi.

Dudakları en tatlı gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet, bundan bahsetmiştin. Onun adını söyleyebilirdin. Söyleseydin, onunla tanıştığım da anlardım. Etrafta çok fazla Van olamaz."

"Adımı söylemedin mi?" Van öfkeyle sordu. "Seninle takılan rastgele bir adam mıydım?"

İkiyüzlü. "Senin senaryonda ben yoktum."

Van içini çekti ve Elisa'ya döndü. "Onunla tanışmanı istedim çünkü bir arkadaşım ile geldiğimi söylediğimde, ilgilendiğim kadın genellikle uzaklaşıyor."

Zamanlama konusunda yanlışmıştı ve Hale gerçekçi olmayan beklentiler yaratmak istemiyordu. "Aynı anda gelmiyoruz. Koordineli falan değil."

Van'ın ağzı yine açık kaldı ve Hale, bunu çok fazla kelime anlamıyla aldığını fark etti. Oldukça heyecanlıydı ve bazen endişeli olduğunda ipuçlarını kaçırıyordu.

Bu işi batırmış olabilirdi.

Elisa başını geriye attı ve güldü, gerçekten büyülü bir ses çıkardı, çünkü son zamanlarda hayatında pek gülmediğinden neredeyse emindi. Başını tekrar kaldırdığında gülümsüyordu ve bir gözyaşını silmek için elini uzattı. Derin bir nefes aldı. "Oh, çok eğlenceli olacaksın Hale." Ciddi bir ifadeyle devam etti. "Bu garip durum biraz mı? Yoksa bilmem gereken bir şey mi var? Soruyorum

       her şeyi ortaya koymak daha iyidir. Kanser meselesi gibi."

"Otizm spektrumunda mıyım diye mi soruyorsun?" Hale, onun ilgilendiğ i şeyin bu olduğ unu d      .

"Sanırım sorduğ um şey, bu senin gerçek halin mi? Her şeyi çok kelime anlamıyla alıyorsun ve lafını esirgemiyorsun. Ne demek istediğ ini söylüyorsun gibi görünüyor, ama bir erkeğ in rol yapması ilk kez olmuyor," dedi sessizce.

"Oh, o rol yapabilecek kadar akıllı değ il," diye karşılık verdi Van. "Bu yüzde yüz Hale. Ve   imdi neden bazen onu gizlice içeri sokmaya   alı  tığ ımı biliyorsun."

"O akıllıdır." Elisa   imdi Van'a ölümcül bir bakış atıyordu.

Oh, bu durumu doğ ru bir şekilde ele almazsa onu kaybedebilirdi. "  aka yapıyor. Bu, onun saklamamı istediğ i şeyleri ağ zımdan ka  ırdığ ım için intikam alıyor. Biz erkekleriz. Birbirimize sürekli aptal diyoruz. Güven bana. İstedim zaman ne kadar akıllı olabileceğ imi biliyor. Beni her zaman yapmak istediğ im şeyleri denemem için cesaretlendiren kişi o."

"  zg  n  m. O benim dünyadaki en iyi arkadaşım." Van artık tamamen ciddiye. "Yetişkinlik hayatımızın tamamını birlikte geçirdik. Onun yanında oldukça alaycı davranabilirim. Bunun gerçek Hale olup olmadığ ına gelince, o başka türlü davranmayı bilmez. Muhtemelen otizm spektrumundadır ama teşhisi yoktur ve bu sadece beyninin biraz farklı   alı  tığ ı ve kelimeleri çok kelime anlamıyla algıladığ ı için zorluk ya  adığ ı anlamına gelir. Ama aslında duyguları işleme konusunda oldukça iyidir. Bazılarımızın yaptığ ı gibi onlarla mücadele etmez. O harika bir adam ve bence ben buradan çekilip ikinizin konuşmasına izin vermeliyim."

O kabinden kaymaya başladı ve yine panik başladı. Van'ı kaybetmeye hazır değ ildi. Sorunu çözmek için bir dönem daha zamanı vardı ve aniden, Elisa'yı tek başına takip ederse, yollarının ayrılacağ ını anladı. Bu bir yol ayrımıydı ve birkaç dakika sonra aynı yöne gitmeyebileceklerdi.

Arkada  a davranacaklardı, ama Van'ı Hale'in yarısı yapan derin dostlukları olmayacaktı.

Elisa elini uzattı ve Van'ın elini tuttu. "Lütfen kal. Şaşırdım, ama bu deneyime açık olmadığımı söyleyemem. Özellikle de Hale'in bir çapkın olmadığını öğrendiğimden beri."

"Ne oynayacağım?" diye sordu Hale. Oyunlardan bahsetmemişlerdi. O oyunlarda iyiydi, özellikle de karmaşık kuralları olanlarda.

Van Elisa'ya gülümsedi. "Ne demek istediğimi anladın mı? Ve özür dilerim. Sen buraya geldiğimizden beri kasabaya gelen en güzel kadınsın ve seninle biraz zaman geçirme fırsatını kaçırmak istemedim."

Yani bu oyun oynamakla ilgili değildi, ya da en azından onun düşündüğü türden bir oyun değildi. Bu, bir erkeğin bir kadına zarar verebileceği türden kötü bir oyundu. Onun bir çapkın olduğunu düşünmemesi iyi olmuştu.

Arkalarına yaslanıp menüyü eline aldı ve rahatlamış gibi görünüyordu. "Harika. O zaman tüm kartlarımızı masaya koyup dürüst ve açık olalım. Hale, kadınlardan hoşlandığın için mutluyum çünkü ben de senden hoşlanıyorum. Ama şunu anlamalısın ki, seni arkadaş olarak da ilginç buluyordum. Yani, her şeyi açıkça söylemek gerekirse, ben boşandım. İki yıldır boşanmış durumdayım. O zamandan beri hiç kimseyle çıkmadım, yani sen o zamandan beri ilk flörtüm olacaksın. Eskiden ordudaydım. Şu anda işsizim, ama yeni bir mücadeleye hazırım. Yakın zamanda göğüs kanserinden kurtuldum ve hala çekici olup olmadığı konusunda endişeliyim."

O bunu ona açıklayabilirdi. "Öylesin."

Kız tekrar gülümsedi. "Teşekkürler, ama benim endişelendiğim kısmı görmedin. Sanırım sana uyarmak istediğim şey, benim zarar görmüş olduğum ve bunun üzerinde çalıştığım. Ne kadar süre bu şehirde kalacağım bilmiyorum, ama babam beni tanımak isterse, bir süre daha burada kalabilirim. Yani, bir daha asla görmeyeceğin bir turistle hızlı bir ilişki arıyorsan, ben senin aradığın kız olmayabilirim."

"Hızlı bir ilişki aramıyorum. Seni tanımak istiyorum. Kasabada kalabileceğine sevindim," Hale, ne kadar istekli görüldüğünü düşünmeden cevap verdi. İstekliydi. Bu kadında onu çeken bir şey vardı. Onun tuhaf davranışlarından rahatsız görünmüyordu.

"O zaman dürüst olmalıyım ve sana şunu söylemeliyim ki, ben de hızlı bir ilişki aramıyorum, ama sen bir erkek arkadaş arıyorsan benim iyi bir seçim olup olmadığını bilmiyorum." Van arkasına yaslandı ve biraz somurtkan görünüyordu. "Üniversitede yeni bir sömestir başlamak üzereyim ve bu benim son sömestirim. Zamanı geldiğinde, Dallas'ta beni bekleyen bir iş var. İşe konsantre olmam gerekiyor."

"Bu akşam sadece akşam yemeği yiyeceğiz." Hale bu durumun gidişatından hoşlanmamıştı. "Daha fazlası değil."

"Evet, öyle," diye onayladı Elisa. "Ama dürüstlüğüne takdir ediyorum. Bir süre akışına bırakmamızın sakıncası yok bence. Sabahleyin gideceğimi düşünmeni istemedim, hepsi bu."

Bekle. Bu kulağa hoş bir şey gibi geldi. "Sabah gitmeni istemiyorum."

"Ben de sabah gitmeni istemeyeceğim galiba," dedi Van. "O halde, akşam yemeğinin tadını çıkaralım ve eğer rahat hissedersen, seni bizim eve bir içki içmeye ya da ne istersek ona davet etmek isteriz. Karavanda büyümekle ilgili bir sürü çılgın hikayem var. Hale tuhaf şeyler yapıp seni çok eğlendirebilir. Bizi o kadar çekici bulabilirsin ki, geceyi bizimle geçirmek isteyebilirsin."

"Sanırım bu daveti kabul edeceğim." Elisa'nın gözleri tekrar menüye döndü. "Burada ne tavsiye edersiniz?"

Harika. Tehlikeli kısmı atlatmışlardı. En azından umarım öyledir. Burası Bliss'ti ve bir mafya savaşı ya da seri katil çıkmayacağını garantisi yoktu. Muhtemelen ona bunu söylemek için beklemesi gerekirdi. "Menünün çoğu organik. Sığır eti bile yerel bir çiftlikten geliyor ve inekler otla besleniyor, büyüme hormonu kullanılmıyor."

"Sanırım lezzetli olanları kastetti," diye düzeltti Van.

Ah, ama bu hatayı yapması için iyi bir nedeni vardı. "Kanser oldu. Bazen sağlıklı beslenme ve işlenmiş gıdalardan uzak durmak iyileşme planının bir parçasıdır."

Van başını salladı. "Oh, peki, tavuk salatası aslında oldukça iyidir. Tamamen organiktir ve tavuklar buradan birkaç kilometre uzakta yetiştirilir. Ve öfkeli tavukların ruhlarının bağırsaklarımı parçalayacağına inanmıyorum. Nell bu saçmalığı uyduruyor."

"İyi beslenmeye çalışıyorum," diye cevapladı Elisa, gözleri ona sıcak bir bakışla. "Ama ara sıra eğlenceli yemekler de yiyebilirim. Chili nasıl?"

Zane'in chili'sini çok severdi. "Harika bir şey, ayrıca ekmek fırınına tamir ettiğim için artık en lezzetli mısır ekmeğini yapabiliyor. Burada tuhaf bir şey yapıyorlar, üzerine tereyağı ve pekmez sürüyorlar. Bayılıyorum."

"O zaman bu benim için bir yemek gibi geliyor." Callie'yi çağırırdı. Hale arkalarına yaslandı, sonunda bunun işe yarayabileceğinden emin oldu.

* * *

Van, Hale'in dans ettiğini izledi... Dans mıydı bu? Teknik olarak dansın tanımına uymuş olabilir. Müzik vardı ve Hale'in vücudu hareket ediyordu, ama bunu oldukça garip bir şekilde yapıyordu.

"Sence nöbet mi geçiriyor? Doktora haber vermeli miyiz?" Cameron Briggs, Hale'in dans pistinde hareketlerini izlerken başını hafifçe eğdi.

Elisa çok daha iyiydi, ama gerçekte o da biraz garipti. Sanki hayatında pek dans etmemiş gibi. Harika bir akşam yemeği yediler, ama o yemeği neredeyse hiç fark etmedi. Elisa kadınsıydı, ama farklı bir şekilde. Açık sözlü ve dürüsttü, kendini tutmuyordu. Karar verdiğinde kontrolü ele alıyordu ve bu onu etkiliyordu.

Bu, hayatı boyunca uzun süre ortalıkta dolaşacak bir kadın değildi. Onları istediğine karar verirse, bir taahhüt isteyecekti ve... Kendini çok ileri götürüyordu.

"Dans hareketlerini gösterişli bir şekilde sergiliyor." Hale'in felç geçiriyor gibi görüldüğüne katıldığını Cam'e söylemeye niyetli değildi. Büyük şerif yardımcısı yakın bir arkadaşı değildi, ama yeterince iyi birine benziyordu.

"Eh, sevgilinin umursamadığına sevindim." Elisa, Hale'in su püskürtme hareketinden kaçmak için eğildiğinde Cam güldü.

Bu bir tür egzersiz gibiydi. "O çok açık fikirli."

Onlarla yatakta birlikte olacaktı. Belki bu gece. Bütün vücudu heyecanla titriyordu, ama bir parçası da hazırlıklıydı, çünkü bunun görüldüğünden daha karmaşık olabileceğini düşünüyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim." Cam, elinde bir bira ile dans pistinin kenarında onun yanında durdu. Saat geç olmuştu ve pub'daki kalabalık azalmıştı, çoğu dans pistine çıkmış ya da arka odada bardo oynuyordu. "O gerçekten Mel'in kızı mı?"

"Öyle düşünüyor gibi görünüyor."

Cam başını salladı. "Vay canına. Mel'in çocuk sahibi olmak gibi normal bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Bliss'ten önce bir hayatı olduğunu düşünmek garip geliyor."

"Max'e göre Bliss'teykenmiş. Zaten burada yaşıyordu ama istihbarat subayı olarak ordu için bazı işler yapıyormuş." Adamın şu anda tuhaf olması, bir zamanlar dünyada ciddi bir güç olmadığı anlamına gelmezdi. İnsanlar değişir, büyür. Ayrırlılar.

"Mel'in kasabayı terk edeceğini düşünmek zor. Artık neredeyse hiç seyahat etmiyor," dedi Cam. "Burada daha mutlu olduğunu söylüyor. Şimdi düşününce, bir keresinde bana dünyayı gördüğünü ve bir daha Bliss'ten ayrılmasına gerek olmadığını söylemişti. Sanırım Creede veya Del Norte'den bahsettiğini düşünmüştüm. Mel'i Avrupa veya Asya'da düşünmek garip geliyor."

Van bunu anlayabilirdi. Dünyanın birçok yerini görmüştü. En azından ailesinin karavanıyla ulaşabileceği yerleri. Bir keresinde güneyde Panama'ya kadar gitmişlerdi ve Brezilya'ya gitmek için karavanı Darian Boğazı'ndan geçirmeleri gerektiğini fark etmişlerdi. Bu çok pahalıya mal olacaktı ve kışı Kosta Rika'da organik bir komünde geçirmişlerdi. "Askerde olsaydı kesinlikle seyahat etmek zorunda kalırdı. Kardeşim Yeşil Bereliydi. Dünyanın her yerini gezdi. Ama hala seyahat etmeyi seviyor."

"Mel sevmez, umarım arkadaşın burada biraz zaman geçirmekten rahatsız olmaz," dedi Cam. "Mel onu tanımak isteyecek. Umarım onu çok tuhaf bulmaz. Ona bir bakıp kaçmasını hiç istemem."

Eh, Mel hala tıbbi müdahaleye ihtiyacı var gibi görünen adamla dans ediyordu. "Bence sorun olmaz. Bana bir süre burada kalmayı düşündüğünü söyledi. İş arıyor. Geçici bir iş bulup babasıyla işlerin nasıl gittiğine bakabilir."

"Öyle mi?" Cam onaylar gibi başını salladı. "Bu iyi haber. Bunu düşünmem gerek. Aslında buraya başka bir şey için gelmiştim."

Elisa bir süre kalabilir, ama bir yıl sonra o nerede olacaktı? Bliss'te mesleki olarak yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bara çalışmak için üniversiteye geri dönmemişti. Bu, diplomasını, kardeşinin parasını ve ona olan inancını tamamen boşa harcamak olurdu. Bliss'te pazarlama uzmanına pek ihtiyaç yoktu. Burada ofisler yoktu. Bütün işletmeler küçük işletmelerdi ve genellikle bütün işlerini kendileri yaparlardı.

"Van?"

Bir şeyi kaçırmış mıydı? "Evet?"

"Bir an için dikkatin dağıldı. Bugün kulübeye gittiğimi ve birinin seni aradığını söylemek istedim. Birkaç gün önce biri gelip seni ve Hale'i sordu," dedi Cameron. "Lucy, bir kadının gelip resepsiyonda seni sorduğunu hatırlıyor, ama kim olduğunu hatırlamıyor. Yarın öğrenip bana geri dönecek. Senin hakkında soru soran kadınla görüşen kişiyle konuşmak istiyorum."

Kahretsin. Şerifin söylediklerini unutmayı başarmıştı. "Yani birisi beni aramaya geldi, pansiyon ona benim yeni adresimi verdi ve beni bulamayınca orayı dağıttı mı diyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti yardımcısı. "Ama bu tesadüf hoşuma gitmedi. Bir süredir buralar oldukça sakindi."

Yani şerif yardımcısı sıkılmıştı. "Birkaç hafta önce kulübede işlenen cinayet bu sezon için yeterli olmadı mı?"

Cameron'ın dudakları kıvrıldı. "O olayda bir vatandaş bile yoktu. Lucy'nin o karmaşanın ortasına çekilmesi sadece bir tesadüftü. Bu olay daha çok seninle veya Hale'le doğrudan ilgili gibi görünüyor."

"Eğer bana bir şey için kızgın bir kadınsa, kim olabileceğini bilmiyorum." Burada olduğu süre boyunca cinsel hayatı çılgınca değildi. "Başımı eğip çalışıyordum dostum. Ya çalışıyordum ya da derse gidiyordum. Hale neredeyse her dakikasını bir şeyler tamir etmekle geçirdi. Kulübede birkaç kez biriyle birlikte oldum ama

ciddi değildi ve oradaki herhangi bir kadın bizi nerede bulacağını tam olarak biliyordu, bu yüzden sormasına gerek yoktu."

"Ve eğer orada çalışıyorsa, resepsiyon onu tanır," diye işaret etti Cam. "Son birkaç yılda dengesiz gibi görünen biri var mıydı?"

Van gülümsedi, çünkü burada dengesiz olan tek kişi Hale'di. Müziğe göre dans etmeye çalışırken tökezledi, ama sonra bunu havalı göstermeye çalıştı, ama başaramadı.

Elisa'ya, Hale'in başka bir yönünü ortaya çıkardığı için aşık olabilirdi.

Cam ona bir soru sormuştu. "Ee, deli bir kızla yattım mı diye mi soruyorsun?"

"Hayır, sen kesinlikle deli kızlarla yatan bir adamsın.

Benim sorum, aralarında öne çıkan biri var mıydı?" diye düzeltti Cam.

Bu sorunun bu şekilde sorulması üzücüydü. "Hale ve ben, Dallas'ta bir kadınla ilişkimiz vardı ve biz ayrıldığımızda çok üzülmüştü, ama şiddet uyguladığını sanmıyorum. Sadece bizim gerçekten ayrılacağımıza inanmamıştı. Aşk ya da başka bir şey değildi, ama iki erkek arkadaşı olduğunu söyleyebilmeyi seviyordu. Yıllar içinde başka kadınlar da olmuştur muhtemelen, ama benimle o kadar kızgın olup da eskiden yaşadığım yeri parçalayacak kadar kızgın olan birini hayal edemiyorum."

"Peki ya Hale?" Cam, müzik yavaşlamaya ve daha yavaş bir ritim yerini almaya başladığında sordu.

Dans pistinde Rafe, şerif yardımcısıyla paylaştığı karısını kollarına aldı ve onunla dans etmeye başladı.

Kimse bunu önemsemedi. Jake, Adam ve Serena ile dışarı çıktığında, her zaman dikkat çekerlerdi. Burada turistlerden bazıları olabilir, ama çoğunlukla Bliss, onun istediği türden bir ilişki için bir cennet gibi görünüyordu.

"Hale kimseyi kızdırmaz. Pek çok insanla samimi ilişkiler kurmaz. Kendi dünyasında yaşar." Ancak Bliss'te Hale gerçekten arkadaşlar edinmişti. Kendisini Hale'in akıl hocası olarak gören Max Harper ile tuhaf bir ilişkisi vardı.

Hale'in akıl hocasına ihtiyacı yoktu. Hale'in o vardı. Hale'in her zaman onu vardı.

"Peki, kulübeden öğrendiklerimizi sana haber veririm." Cam, yemek odasına bakarak doğruldu. "Sierra uyanmış gibi görünüyor. Gemma ona bakıyordu, ama şimdi akşam yemeği isteyecektir. Son birkaç gece çok zor geçti dostum. Çocuklar zordur ve biz üç kişiyiz. İki kişi bunu nasıl hallediyor, hiç bilmiyorum."

Çocuk sahibi olma fikri... Bu konuda ne düşündüğünü bile bilmiyordu. Bu konuyu hiç düşünmemişti çünkü bu, çok uzak bir gelecekte olacak bir şeydi ve düşünmesine gerek yoktu. O anı yaşıyordu.

Ama her zaman anı yaşarsa, pek bir geleceği olmazdı.

Cam, Hale ve Elisa dans pistinden inerken kızına bakmak için geri döndü. El ele tutuşuyorlardı.

Hale onun elini tutuyordu. Hale özellikle sevecen biri değildi ama orada, bu kadını sanki onun için bir anlamı varmış gibi sıkıca tutuyordu.

Onun için bir anlamı olabilir miydi?

"Bence yavaş dansı sen yapmalısın." Hale elini kaldırıp Van'a uzattı. "Denemeden önce biraz daha pratik yapmalıyım. Hiç ritim duygum yok ve onun ayaklarına basmaktan korkuyorum."

Elisa ona gülümsedi. "Senin ritim anlayışın var. Sadece müzikten farklı bir ritim." O parlak gülümsemesini Van'a çevirdi. "Ne dersin? Dans etmek ister misin?"

Bu çok cazip bir teklif gibi görünüyor, ama o hiçbir zaman istediği şeylerden uzaklaşmayı başaran bir adam olmamıştı. Aptal kalbini kırılmaya çok yatkın bir adamdı ve hiç tereddüt etmedi çünkü bunu hiç öğrenmemişti.

Elisa'nın elini tuttu ve diğer çiftlerin müziğe göre sallandıkları dans pistine doğru onu götürdü.

Kolunu kadının beline doladı ve onu nazikçe kendine çekti, kollarında ne kadar iyi hissettiğini çok sevdi. Kadının gözlerine bakabilmesini sevdi. "Şanslısın. Bu gece dans pisti çiftlerle dolu. Genelde en az bir tuhaf üçlü, birlikte nasıl dans edeceklerini bulmaya çalışır."

Bunu her zaman eğlenceli bulurdu. Ortadaki kadın, iki partneriyle de temas halinde kalmak için dönüp durmak zorunda kalırdı. Genellikle erkeklerden biri dans edemezdi ve her şeyi tuhaf gösterirdi. Yine de her zaman bu tuhaflığın

önemli değilmiş gibi davranırlardı. Onlar için bu hiç de tuhaf değildi. Bu, istedikleri her şeydi. Birbirlerine bağlı ve mutluydular ve dans etmek, birlikte olmanın başka bir yoluydu.

Sanki onun söylediklerini doğrulamak istercesine etrafına bakındı. "Fark etmemişim. Hale ile çok eğleniyordum."

Cam ile yaptığı konuşma, bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair tüm nedenlerle birlikte tamamen unutulmuştu. Şu anda önemli olan tek şey, onunla birlikte burada olmaktı. "O pek dans etmez. Aslında hiç etmez. Onu dans ederken hiç görmedim ve şimdi nedenini anlıyorum."

"O kadar da kötü değil," diye karşılık verdi ve sonra başını salladı. "O çok tatlı."

Hale'in tatlı biri olduğunu hiç düşünmemişti. "Sen onun bu yönünü ortaya çıkarıyorsun galiba. Genelde oldukça suskun biridir. Bu gece uzun zamandır hiç duymadığım kadar çok konuştu. Sen ve Hale çok yakın görünüyorsunuz. Ama benimle de dans etmeme izin verdiğin için mutluyum."

Yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. "Ben de pek dans etmem. Hale kadar kötü olmaktan korkuyorum. Sanırım bu yüzden sorun yok. Onun önünde kendimi utandırmaktan endişelenmiyorum."

"Dansın çok güzel." Hareketlerindeki küçük beceriksizlikler bile onu cezbediyordu. Bu beceriksizlikler, rahat olduğunda, kendisine güvenen ellerin dokunuşlarında nasıl hareket edeceğini merak etmesine neden oluyordu. Bu çekici beceriksizlik ortadan kalkıp, yerini saf bir şehvet mi alacaktı?

Kollarında çok iyi hissediyordu. Bunun sadece uzun bir kuraklık dönemi mi olduğunu yoksa tamamen onunla ilgili mi olduğunu biliyordu.

"Eh, uzun zaman oldu," dedi kız. "Orduda pek dans edilmez. Yani, edilir. Partiler falan olur, ama ben genelde gitmezdim. Sanki her şey sıkıcı bir sorumlulukmuş gibi anlatıyorum, ama sanırım asıl sorun ordudan çok bendim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, insanların benimle iletişim kurmaya çalıştığını, ama benim nasıl bağlanacağımı bilmediğimi görebiliyorum."

"Nasıl yapacağını bilmiyor muydun?" Çok açık görünüyordu ama ne kadar kopuk olduğunu anlatıyordu.

"Ailem dışa dönük olarak sevgi göstermezdi. İçten de sevgi göstermezdi. Annem bana küçük yaştan itibaren duygularımı bastırmayı öğretti," diye itiraf etti. "Hayatı kolay değildi ve kendi karamsarlığını bana ve kız kardeşime de aşıladı.

Her şeyi ve herkesi şüpheyile karşılamamanın aslında benden kaynaklanmadığını anlamam biraz zaman aldı."

O, bunun nereden geldiğini çok iyi biliyordu. "Ah, demek terapiye gittin."

Kız hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemek hala garip geliyor çünkü annemin isteyeceği son şeydi, ama evet. Bu, benim ve kız kardeşimin hayatında büyük bir fark yarattı. Bu gece burada olmamın sebebi kesinlikle bu. Yıllar önce tanışmış olsaydık, ikinize de zaman ayırmazdım, ve bunun sebebi sizi çekici bulmamam değildi. Senin ya da Hale'in beni isteyebileceği fikrini düşünmek bile bana saçma gelirdi."

Ona yanıldığını kanıtlayabilirdi ve bu gece bunu yapma şansı olmasını umuyordu. "O zaman erkekleri anlamıyorsun. Biz oldukça basit yaratıklarız. Sana çekici bulduğumuzu ve seni tanımak istediğimizi söylüyorsak, muhtemelen öyledir."

"Evet, sana inanıyorum. Ama tüm erkekler için aynı şeyi söyleyemem. Hale... Onun gibi birini daha önce hiç tanımadım. Onu çok seviyorum. Seni de seviyorum. Senin gibi bir geçmişe sahip bir erkekle daha önce hiç tanışmadım." "Oh, bizim gibiler pek fazla yok. Başlayanlar bile..."

Çocukları olduktan sonra göçebe hayatı bırakma eğilimindedirler. Benim ailem öyle değil." Onu kendine biraz daha yaklaştırdı. "Bazen, ebeveynlerimizin hatalarını tekrarlamak zorunda mıyız diye merak ediyorum."

"Terapistim bu sorunun cevabının hayır olduğuna yemin ediyor," diye söz verdi ve başını onun omzuna yasladı. "Böyle iyi mi?"

"Mükemmel." O, onunla birlikte sallanarak, onun adımlarını takip ederek ne kadar kolay hareket ettiğini keyifle izledi.

"Öyle hissediyorum," dedi kız sessizce. "Bir süreliğine böyle hissetmenin sorun olmadığını kabul etmek için çok çaba göstereceğim."

"Öyle." Daha önce endişelenmiş olsa da, söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Bu özel anda yaşamak sorun değildi. Hayatının bu küçük kesitinde, onu bekleyen en iyi arkadaşı, bu yeri ve onu hala vardı. Muhtemelen daha sonra bunların hiçbirine sahip olmayacaktı. Zaman akıp gidiyor, çalışıyor ve asla geri vermiyordu, bu yüzden bir insanın hayatının sonunda sahip olduğu tek şey, yarattığı anılardı. O, şu anda

"Bu gece bizim eve gelmek ister misin?"

Kafasını kaldırdı. "İkinizle de birlikte mi olacağım?"

Neden sorduğunu anlamadı, ama ona dürüst davranmaya karar verdi. "Evet. Sadece birimizi mi istiyorsun? Hale'i istiyorsan, ben çekilebilirim."

Onu çok istiyordu, ama Hale'i bu şekilde incitmekten emin değildi. Eğer onun istediği kişi kendisiyse, arkadaşını seçmek zorunda kalabilirdi.

"Hayır, ikinizi de istiyorum. Sadece bu fikri kafamda oturtmaya çalışıyorum," diye cevapladı. "Bunu hayal etmeye, nasıl olacağını düşünmeye çalışıyorum."

Elini uzattı ve kızın yanağını avuçladı. "Yapma. Bırak olsun. Eğer istemediğine karar verirsen, dururuz. Soru sormadan. Fikrini değiştirmeye çalışmadan. Karar senin. Ama bize bunun ne kadar güzel olabileceğini gösterme şansı ver. Sana neyin zevk verdiğini öğrenme şansı ver. Bize en büyük zevki veren şey, sana bunu vermiş olduğumuzu bilmek olacak."

Cildi güzel bir pembeye döndü. "Tamam. O zaman seninle ve Hale ile eve gitmek istiyorum."

Vücudu birdenbire canlandı. "O zaman Hale'i alalım. Bardan bir şişe şarap ve biraz bira alayım, sonra eve gidip rahatlayalım. Senin istediğin hızda ilerleyeceğiz, Elisa. Bu gece tek istediğin konuşmak ve sarılmaksa, biz de bundan mutlu oluruz."

Kız uzun bir süre ona baktı. "Bundan biraz daha fazlasını yapmaya hazır olduğumdan eminim, ama konuşmak da fena fikir değil. Sen ve Hale'in nasıl tanıştığınızı çok merak ediyorum. Birinizin ilk kez 'hey, bir kızı paylaşalım' dediği anı gerçekten çok merak ediyorum."

"Bu çok eğlenceli bir hikaye, çünkü Hale ne demek istediğimi anlamadı ve..." O gece nasıl geçtiğini anlatmaya başlamak üzereydi ki, bu gecenin tam bir felakete dönüştüğünü fark etti.

Müzik hala çalıyordu, ama dans pistindeki herkes tamamen hareketsiz kalmış, tüm gözler onun arkasındaki bir şeye, ya da birine bakıyordu.

Bu Bliss'ti. Her şey olabilirdi. Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmak için şehre gelen çılgın bir motosiklet çetesi bile olabilirdi ve bu onu şaşırtmazdı.

Tehlikede olmadıklarını fark edince Elisa'nın önüne geçti. Ama bu geceki planları kesinlikle tehlikedeydi.

"O kim?" Elisa, dans pistinin kenarında duran adamı görünce sordu.

"O senin baban."

Beşinci Bölüm

Elisa neyin ters gittiğini merak etti. Bir dakika önce iki yakışıklı erkekle yatma kararından tamamen memnun ve rahat bir şekilde akışına bırakmıştı kendini, ama bir dakika sonra dünya değişmiş gibiydi. Van, sanki ona bir kalkan gerekiyormuş gibi önüne geçti. Müzik hala çalıyordu ama bir şeylerin çok ters gittiği belliydi.

Ya da değil. Aslında tehditkar bir varlık hissetmiyordu. Tehlikenin ne zaman ortaya çıktığını anlamak için yeterince iyi içgüdüler geliştirmiş olacak kadar uzun süre orduda görev yapmıştı ve böyle bir şey hissetmiyordu. Hayır. Van yanılıyordu. Bu daha çok bir beklenti havasıydı.

Onu koruması gerektiğini düşünmesi tatlıydı. Bir adamı on farklı şekilde öldürebilirdi ve bu bardaki çoğu insanın toplamından daha fazla savaş ve yakın dövüş eğitimi almıştı. Yine de şerif ve burayı işleten iri adamın ona zor anlar yaşatabileceğine bahse girerdi.

Ve sonra, dans pistinin kenarında duran adamı gördüğü için, bu durumdan kurtulmak için mücadele etmek zorunda kalma olasılığını düşünmüyordu - ki bu olasılık neredeyse sıfırdı.

Adam en az 1,90 metre boyundaydı, ama omuzları hafifçe kamburlaşmıştı, bu da onu daha kısa gösteriyordu. Kamburluğu yaşlılığın bir işareti gibi görünmüyordu. Hayır, sanki adam sürekli tetikte ve savaşa hazırmış gibi, neredeyse bir hazırlık gibiydi. Kamyoncu şapkası taktığı için saçlarının rengini anlayamadı, ama gözleri ona çok tanıdık geliyordu. "O adam kim?"

Van rahatlamış gibiydi. "O senin baban."

Elisa derin bir nefes almak zorunda kaldı, çünkü tulum giyen ve yanında

yanında büyük bir köpek olan adamı incelerken dünya garip bir şekilde yavaşlamış gibiydi. Ve uzun gri örgülü saçları olan, sanki bu hayatının en güzel günüymüş gibi sırıtan bir kadın.

Müzik, onun sapkın üçlü seks yapmayı kabul etmesinin fon müziği olan seksi R&B şarkısından aniden *Lion King'in* açılış şarkısına dönüştü.

Biri tam bir pislikti.

Bu, son derece gerçeküstü bir an yarattı.

Babası olabilecek adam, ona bakarken kaşlarını çatmıştı.

Onu herkesin önünde kınayacak mıydı? Gitmesini mi söyleyecekti? Onunla hiçbir ilgisi olmadığını mı söyleyecekti?

Ona doğru bir adım attı ve gözlerini kısarak baktı. "Harper kardeşler beni aradığını söylediler. Sen hükümetten misin?"

Van'ın yanından dolaşarak Hale'in de yanına geldiğini fark etti. En azından bu aşağılanmada yalnız olmayacağını bilmek güzeldi. "Hükümetten değilim. Adım Elisa Leal. Annem..."

"Nora." Ondan sadece bir adım uzaklıkta durdu ve bakışları yumuşadı. "Nora Leal. Annene çok benziyorsun. O... Şey, iyi bir ortaktı. Akıllı ve cesurdu, keşke hak ettiği şekilde aşkı kabul edebilseydi."

Gözleri yaşlarla doldu, çünkü bu, onu kasabadan kovmak üzere olan bir adamın sözlerine benzemiyordu. Annesini gerçekten tanıyan bir adamın sözlerine benzeyordu. "Ben de öyle düşünüyorum. Ona çok benziyorum, ama kendim için daha iyisini yapmaya çalışıyorum."

"Bu doğru mu?" Adam sordu. "Çocukların söylediği şey... Bana, benim kızım olabileceğini düşündüğünü söylediler. Bana benzediğini söylediler, ama ben öyle görmüyorum. Kimsenin böyle bir şey söyleyemeyeceği kadar güzelsin."

"Ben görüyorum." Örgülü saçlı kadın da ona katılmıştı ve onda hiç soğukluk yoktu. Sıcak bir varlığı vardı. "Gözleri sana benziyor. Bence o yabancı değil." Dikkatini Elisa'ya çevirdi. "Bak, Mel'in muhtemelen bir çocuğu olduğunu hep biliyorduk çünkü uzaylı kraliçe yıllar önce onun spermini çalmıştı, ama sen çok insancıl görünüyorsun."

Oh, bu onun düşünmediği bir senaryoydu. Onların deli olduğu senaryosu.

Bunu kabul edecekti. "Ben yüzde yüz insanım."

"Tabii ki öylesin. Ripley seni seviyor," muhtemelen babası olan adam dedi.

Görünüşe göre köpek, babasının hayatının önemli bir parçasıydı. İyi haber, Elisa'nın köpekleri sevmesiydi. Elini avuç içi aşağıya bakacak şekilde uzattı ve köpeğin koklamasına izin verdi, sonra başını okşamaları için uzattı. Elisa bir dizinin üzerine çöktü, çünkü bu durumla kesinlikle başa çıkabilirdi. Köpekler ihtiyaç duydukları sevgiyi istemekten çekinmezlerdi. "Merhaba, kızım. Sen iyi bir kızsın, değil mi?"

Büyük köpek gözleri ona baktı. Çocukken ya da yetişkinken hiç köpeği olmamıştı, ama orduda köpeklerle birlikte olmuştu.

"O iyi bir kız," dedi kadın ona. "Ben Cassidy. Babanın karısıyım, ama teknik olarak evli olmadığımızı bilmelisin, çünkü bu Retikulanların takip edebileceği bir belge izi yaratır. Ama onu seviyorum ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmeyi planlıyorum, bu da seni de seveceğim anlamına geliyor."

Evet, bu kadın gerçekten deliydi. Elisa dikleşti ve elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Biri sonunda o sinir bozucu müziği kapattığında, barda tuhaf bir nefes alma sesi duyuldu. Hâlâ seyircileri vardı, ama Luthor Hughes'un onu savanada sergilemek istercesine havaya kaldırma ihtimalinin önemli ölçüde azaldığını hissetti.

Cassidy, bir karar vermeye çalışır gibi bir an eline baktı.

El sıkışmayı sevmiyor muydu?

Bu son derece garip teklifi geri çekme şansı bulamadan, Cassidy onun alanına girerek kollarını açtı ve onu kucakladı.

Herkes topluca rahat bir nefes aldı.

Tamam, kollarında tuhaf bir kadın vardı ve o da akışına bırakacaktı. Şu anda yaptığı buydu. Sarılmayı sevmediği için değil. Sadece pek fazla sarılma deneyimi olmamıştı. Bu yüzden sarılmayı sevip sevmediğini bilmiyordu. Kız kardeşi ona sarılmıştı. Eski kocasıyla sarılmak genellikle seks talebiydi.

Peki bu kucaklaşma ne anlama geliyordu?

"Seninle tanıştığıma çok sevindim tatlım. Seni ailemizde görmekten çok mutluyum."

Bu kadın onu hiç tanıımıyordu. Elisa yavaşça kollarını hareket ettirerek üvey annesine sarıldı. "Umarım beni tanıdıktan sonra da böyle hissedersin."

Üvey annesi geriye yaslandı. "Eminim öyle hissedeceğim. Neden oturup güzelce sohbet etmiyoruz? Sığınakta kalmak zorunda olmadığımız için çok mutluyum. Festivali kaçırmak istemedim."

Yeni üvey annesi onu uzaklaştırmaya başladı ve Elisa, Hale ve Van'ın durduğu yere doğru baktı.

Çılgın seks hayatı beklemek zorunda kalacaktı.

Otuz dakika sonra Elisa arkalarına yaslandı ve tam olarak neler olduğunu merak etti.

Babası ona görünüşte nezaketle karşıladı, ama sonra her şeyi karısına bıraktı.

Cassidy fazlasıyla misafirperverdi. Elisa'yı köşedeki masaya götürdü ve orada Mel ile birlikte şehre gelen Max ve Rye Harper da onlara katıldı. Anladığı kadarıyla, çocukluklarından beri babasının yakınında yaşıyorlardı.

Kardeşlerin onlara katılmasına sevindi, çünkü mükemmel tercümanlar oldukları ortaya çıkmıştı.

"Şimdi, benim iki oğlum var," diyordu Cassidy Meyer. "Ve onlardan korkmanı istemiyorum."

"Neden korkayım ki?" Bazen Cassidy'nin söylediklerini tam olarak anlamıyordu. Ya da babasının. Babası konuştuğunda, genellikle Cassidy'nin söylediklerine bir şeyler eklemek için konuşuyordu. Kendi aralarında bir dil konuşuyor gibiydiler.

"Çünkü Leo Dallas'ta terapist ve her türden tuhaf insanla çalışıyor," diye açıkladı Max.

Rye gözlerini devirdi. "Sanırım Leo ve Wolf'un uzaylılarla geçirdiği zamanın ürünü olduğuna inandığından bahsediyor." "Leo'nun benim tüm zihinsel sağlık sorunlarım hakkında bir kitap yazıyor olması, onun uzaylı DNA'sına sahip olmasından çok daha korkutucu," diye belirtti Max.

"O kitap uzunluk rekoru kıracak," dedi Rye fısıldayarak.

"Onlar iyi çocuklar." Babası her zamanki gibi konuyu uzaylılara getirdi. "Korkacak hiçbir şey yok, ayrıca karısı da tamamen insan çıktı. Onca endişeye rağmen, o sadece iyi bir insan."

Cassidy kaşlarını çattı. "Eh, o pancarı yemedi."

Rye, Elisa'nın yanında oturuyordu ve son yarım saat içinde birçok kez yaptığı gibi ona doğru eğildi. "Uzaylılar pancarda bulunan maddeleri sindiremezler. Bu yüzden bir kişinin uzaylı olup olmadığını anlamanın bir yolu, ona pancar suyu içirmektir. Sorun yok. Hızlı yaparsan, tadı bile gelmez."

Evet, karşı karşıya olduğu durum buydu.

Max başını salladı. "O evleniyordu, Cassidy. Pancarın bize birçok mucize gösterdiğini biliyorum, ama aynı zamanda dişler için de bir felaket."

Cassidy sırtıttı. "Bunu benim saç boyam gibi düşünmeyi seviyorum, ama dişlerim için. Ve sağlığa da iyi geliyor. Uzaylıları uzak tutmakla kalmıyor, tansiyonum da mükemmel. Doktor, yaşıtımdaki kadınlar arasında en iyi durumda olduğumu söylüyor."

Onların ciddi olup olmadığından emin değildi. Bu, yeni kızın tuhaf bir punk versiyonu muydu? Babası fazla bir şey söylememişti. Eğer o babasıysa.

Bu, onu uzaklaştırmanın bir yolu muydu?

İşte oradaydı. Şüphe.

Herkesten şüphelen. Her şeyden. Kendini güvende tutmanın tek yolu bu.

Ama son zamanlarda, annesinin güvenli kavramının, dünyayı dışarıda bırakıp hiçbir şey ya da hiç kimse için kalbini riske atmamakla ilgili olup olmadığını merak ediyordu. Annesinin güvenli kavramının kaçınılmaz olarak yalnızlığa ve umutsuzluğa yol açıp açmayacağını merak ediyordu. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Bir uzaylıyla bir tür ilişkiniz oldu ve birkaç çocuğunuz oldu... Uzaylıların cinsiyeti var mı?"

"Evet," dedi babası. Hepsi bu kadardı. Sanki kızı, avladığı uzaylılardan birine dönüşecekmiş gibi ona bakmaya devam etti.

Bu, planladığı gibi gitmiyordu. Dans pistinde bir an için, babasının onu tanımak istediğini hissetmişti. Şimdi ise şüpheyne düşmeye başlamıştı. Konuşmayı tamamen karısına bırakmıştı. Cassidy'nin ona anlatmak istediklerini biliyordu ve bunlar çoğunlukla uzaylılarla ilgili şeyler ve sığınağın, paylaştıkları kulübe kadar konforlu olmadığı gerçeğiydi.

Ripley tüm konuşma boyunca uyumuştı, sırt üstü dönüp durmuş ve ara sıra uykusunda koşmuştu. Onun adını verdikleri uzaylı avcısı savaşçıya benzemiyordu.

Bu durumda ne yapması gerektiğinden emin değildi. Eğer tek konuşmak istedikleri uzaylılarsa, o zaman muhtemelen uzaklaşıp eve dönmeyi düşünmeliydi.

Bu en iyisi olabilirdi.

O anda Van ve Hale'i tanımak ve belki de onlarla birkaç çılgın gece geçirmek harika bir fikir gibi gelmişti, ama muhtemelen kendini rezil edecekti. Ne düşünmüştü ki?

"Ama bazılarının birden fazla cinsiyeti var. Uzaylıların çok değişken olabileceğini keşfettim," dedi Cassidy başını sallayarak.

Gerçekten ne umduğunu bilmiyordu, ama kesinlikle bu değildi.

Burada daha ne kadar oturup uzaylıların ve özelliklerinin listesini dinlemek zorunda kalacaktı? Bu konuda kibarca ne kadar zaman harcaması gerekiyordu? Kanser. Kanser kartını oynayabilirdi. Kansere karşı savaşmaktan çok yorgundu ve erken yatması gerekiyordu. Bu herkesin saygı duyduğu bir şeydi ve diğer kanser hastalarıyla konuşmuştu, hepsi de son kemoterapisinden sonra en az bir yıl boyunca bu kartı oynamanın tamamen kabul edilebilir olduğuna karar vermişlerdi. Bunu hak etmişti.

"Cassidy, canım, gidip Zane'e benim için bir sandviç yapabilir mi diye sorar mısın? Biraz acıktım." Babası karısının elini okşadı.

Cassidy bunu yapmaktan çok heyecanlanmış görünüyordu. Kabinden hızla çıktı. "Tabii ki. Ayrıca özel günler için sakladığım dondurmadan da alacağım."

Max ve Rye, Mel Hughes'un onlara verdiği sessiz bir emri yerine getirir gibi göründüler.

Başka bir bira almaya gittiklerini söylediler. Servis mükemmeldi ve Elisa, Callie adlı bayan sık sık masalarına gelip durumlarını kontrol ederken neden kendileri yapmaları gerektiğini anlamıyordu. Çok sık.

Muhtemelen DNA'sının yarısını ona veren adam, masanın karşısından ona bakarken ciddi bir ifadeyle duruyordu. "Bu konuda endişeliydim. Karımı affetmelisin. Çoğu insanın, inandığımız şeyler yüzünden bizim deli olduğumuzu düşündüğünü anlamıyor."

Bunu beklemiyordu. "Ben kesinlikle öyle düşünmüyorum."

"Ama sen öyle yapıyorsun. Geri çekilme şeklin bunu gösteriyor. Bunun için de üzgünüm. O sarılmayı seven biridir ve diğer insanların sınırlarını her zaman anlamaz." Gözleri eskisinden daha yaşlı görünüyordu. "O benim hayatımın aşkı ve onu korumak zorundayım. Ona nazik davranabilir misin, bilmek istiyorum."

"Nazik davranmadım mı?" Çılgın kadının söylediği her şeyi dinlediği için bu suçlamaya şaşırdı. Aptal terapisinin ona farklı bir bakış açısı kazandırdığı için başını salladı. Babası bu soruyu sormakta haklıydı. "Kibar davrandım. Nazik değil. Savunmam gerekirse, henüz nazik davranma fırsatım pek olmadı."

"Hayır, ama onu tuhaf buluyorsun ve ne kadar kalman gerektiğini merak ettiğini anlayabiliyorum," diye cevapladı, sesinde acı bir ton yoktu. "Cevap, kalmaman gerektiği. Anlıyorum, biz biraz fazla olabiliyoruz. Eminim beklediğin gibi biri değildim."

"Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ama hayır, kesinlikle annemin tipi değilsin." Annesinin, onu her zaman terk eden adamdan başka bir tipi olup olmadığından emin değildi.

"Ben değildim, o da benim değildi. Ama birkaç yıl boyunca birlikte oldukça fazla çalıştık ve dostane bir ilişki kurduk diyebilirim. İstihbarat işi yalnızlık gerektiren bir iştir. Uzun saatler boyunca birlikte çalışırsınız, çoğunlukla gerçekleşip gerçekleşmeyeceği belli olmayan bir şeyi beklerken. Nora ile ilişkimizi merak ediyorsanız, çalışırken birlikte zaman geçirirdik ama çalışmadığımız zamanlarda konuşmazdık. Beni sevdiğinden bile emin değilim."

"Öyle yaptı." Annesinin günlüklerini defalarca okumuş, hikayenin bir parçasını oluşturacak herhangi bir şey aramıştı. "Senin içinde

senin işinde çok başarılı olduğunu düşünüyordu. Ama ne iş yaptığını tam olarak bilmiyorum. Günlüklerinde bile o dönemdeki işinin niteliği hakkında belirsiz kalmış. Ben doğduktan sonra istihbarat teşkilatından ayrılmış. Sanırım daha düzenli çalışma saatleri olan bir iş istiyordu. Hamile olduğunu öğrendikten sonra seninle iletişime geçmediğini, çünkü ikinizin ebeveyn olarak uyumlu olmayacağını düşündüğünü söylemişti. Tek başına yapmanın daha kolay olacağını düşünmüştü. O Avrupa'daydı, sen ise buradaydın."

"Taşınmış olacağımızı düşünmek hoşuma gidiyor, ama geçmişte ne yapardık bilemeyiz," diye düşündü babası. "Seninle bir ilişki kurmak isteyeceğimi biliyorum, ama o zamanlar en iyi durumda olmadığım da endişeleniyorum. Annenin gözünde dengesiz biri olabilirdim. Devlet için çalışıyordum. O bana lojistik destek sağladı ve daha da önemlisi, işim gizli olduğu için bana koruma sağladı."

"Uzaylılarla ilgili işler mi?"

Dudakları acı tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle bir şey. Senin inanmayacağın bir şey, canım. Ama seni yalnız bırakmayacağımı anlamanı istiyorum. Sana babalık yapmak için elimden geleni yapardım."

"Harpers ailesi için bir nevi baba figürüydün galiba." Adamlar ona bir babaya saygı gösterir gibi saygı göstermişlerdi. Ona karşı dikkatli davranmışlar, hem ona hem de Cassidy'ye bu durumu atlatmaları için yardım etmişlerdi. "Babaları gittikten sonra, çoğumuz Max, Rye ve kız kardeşi Brooke için bir nevi baba figürüydük," diye itiraf etti. "Onlara bildiklerimi öğrettim, onlara göz kulak oldum. O çocukların yanında olmayı seviyordum."

Aslında hepsini. Elisa, istediğini sana verebileceğimden emin değilim. Elimden geldiğince tüm sorularını cevaplayacağım."

"Ama aramızdaki bir ilişkinin yürüyeceğini düşünmüyorsun." Komikti, çünkü o da aynı sonuca varmıştı, ama şimdi onun bunu söylemesi canını yakıyordu. Reddedilmek, hazırlıklı olsan bile çok kötüydü.

"Çılgın görüldüğümü biliyorum ve senin için bunu azaltmak için elimden geleni yapabilirim. Cass ile konuşup tartışmaları daha çok senin yönetmeni sağlayabilirim. Ama eğer rahatsızsan, bunu düzeltemem. Ben dünyayı kendi gözümle görüyorum."

Biraz acı bir his uyandı. "Yani seninle takılmak istiyorsam uzaylılara inandığımı iddia etmem mi gerekiyor?"

"Hayır. Sadece Cass ve benim seninle farklı bir gerçekliği anladığımız gerçeğini kabul et. Bu... gördüğümüz ve yaşadığımız şeyler, kimseye dilemem. İnanmaman beni mutlu ediyor çünkü bu, normal bir hayatın olduğu anlamına geliyor ve belki de bu, evrenin bana her zaman istediğim bir şeyi vermemesinin yeterince iyi bir nedeniydi."

Aralarında bir şeyler olduğu için kötü hissini bastırdı. Ona karşı dürüst davranıyordu. "Sen bir çocuk istemiştin."

"Her şeyden öte, hayatım karmaşıktı ve baba olmak için çok yaşlı olana kadar gerçek partnerim olmaya istekli bir kadın bulamadım." Ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Sanırım demek istediğim, benden utanmamamı tercih ederim."

Kalbi durmak üzereydi. Ona böyle bir izlenim mi vermişti? Bu durumun ne kadar tuhaf olduğunu düşünmüştü, ama onun böyle hissetmesini istememişti.

Normal olan neydi ki? Bu kasabaya, onun soğuk ve itici biri olmaması umuduyla gelmişti ve öyle de değildi. Garipti ve hiç de beklediği gibi değildi, belki biraz da... Bazı sorunları vardı. Onunla uğraşmak zorunda kalmamak için onu bir kenara itmeye razı mıydı? Kasaba halkı bu adamı seviyor gibiydi. Kasaba halkı da normların dışında görünüyordu.

Normlar, reddedilmek kadar berbattı.

"Ağlama tatlım. Seni ağlatmak istemedim. Bu, yapmak istediğim en son şey." Babası elini uzattı ve onun eline dokundu.

Annesi ona kendini toparlamasını, bu tür duyguların toplum içinde yakışık almadığını söylerdi. Elini uzatmazdı. Elisa, elinin üzerindeki o ele baktı. Güçlü bir eldi, derisi yıpranmış ve aşınmıştı, ama çok sıcak bir eldi.

Eğer babası tarafından büyütülseydi, el tutmayı, sarılmayı, uzaylıları yenmeyi anlayabilir miydi?

Gerçek aşk fikrine rahatça alışabilir miydi?

O çekilmeye başladı ama kız elini çevirerek onu durdurdu ve parmaklarını onun parmaklarının etrafına doladı.

"Sevgi göstermede iyi deęilim, ama iyi olmak istiyorum," diye itiraf etti. "Ve sana utanç duyduęumu dūřındurdūysem çok özür dilerim. Duygularla da aram iyi deęil, ama bunun üzerinde çalıřıyorum. Annem fiziksel olarak sevgi göstermezdi ve son birkaç yılda beni kendime kapatan bazı řeyler yařadım. Buraya gelmemin sebebi seninle tanışmak istememdi. Yeni insanlarla tanışmakta beceriksizim. Lütfen beni affet. Konuřmayı bırakmak istemiyorum ve Cassidy'nin çok sevimli olduęunu dūřnyorum. Bařtan bařlayabilir miyiz?"

Elini sıktı. "Tabii ki. Elisa, sana hayır demeyi pek beceremeyeceğimi anlamalısın. Tabii ki... şey..."

Tahmin edebiliyordu. "Bir uzaylı gelirse ne yapmam gerektiğini bana söyleyebilirsin. Her emrini yerine getireceğim ve iyi haber şu ki, pancarı severim. Hem de çok severim."

"Oh, peki, harika tariflerim var." Cassidy geri dönmüştü. Bir an gülümsüyordu, sonra yüzü düştü. "Her şey yolunda mı? Bir şeyleri mahvetmedim, değil mi?"

Bu kadının yaşadığı reddedilme yüzünden kalbi sızladı. Elisa bunun nereye varacağını bilmiyordu ama birkaç adım daha ileri gitmek istiyordu ve bu, olmak istediği kişi olmaya başlamak anlamına geliyordu. Babasının elini bıraktı ve Cassidy'nin elini tuttu. "Sadece hoş bir sohbet ediyoruz. Buraya gel ve üvey kardeşlerimden bahset."

Cassidy'nin yüzü aydınlandı ve konuşmaya başladı.

Elisa dinledi ve uzun zamandır hissetmediği bir umutla doldu.

Ailesi daha da tuhaf hale gelmişti ve bu birdenbire mkemmek göründü.

* * *

Hale yanına baktı ve Elisa, Cassidy'nin söylediği bir şeye gülüyordu.

"Hey, řimdi iyi durumda." Max Harper yanındaki bar taburesine oturdu. "Bařta durumun kritik olduęunu dūřnmřtm, ama Mel onunla konuřtu ve řimdi çok daha rahat görünüyor."

"Gerçekten daha mutlu görünüyor." Elisa'nın işinin yakın zamanda biteceği belli olunca Van barın arkasına atlamıştı. Barmen erken çıkmak zorunda kaldığı için Van ona yardım ediyordu.

Bu, Hale'e oturup ikinci birasını yudumlarırken, tam olarak ne yaptığını düşünmek için bolca zaman verdi.

Kız babasıyla vakit geçirmek için buradaydı ve bir ara gidecekti. Kalbinin parçalanmasına değer miydi? Çünkü bunu yapabilecek tek kişinin Elisa Leal olduğundan emindi.

"Bunu duyduğuma sevindim."

Max kaşlarını çattı. "Hayır, değilsin. Bunun üzerinde çalışmalıyız. Bak, yalan söylemek ve yalan söylemiyormuş gibi görünmek istediğinde, ifaden sözlerinle uyumlu olmalı."

"Sana bakmıyordum bile." Biraya bakıyordu. "Bakmana gerek yoktu. Yüzünün yarısını görebiliyorum ve bunu duyduğuna sevindiğin belli değildi."

Yalan söylemekte kötüydü ve bu gerçekten doğru değildi. "Öyleyim. Babasıyla iyi anlaşmasına seviniyorum. Bu yüzden burada."

"Evet, ama seninle de oldukça iyi anlaşıyor gibi görünüyordu."

Sadece başını salladı, çünkü söylemek istediği şeyleri söylememesi gerektiğinden oldukça emindi. Onunla birlikte olmanın heyecanı geçtikten sonra, akşamın nasıl geçtiğine dair bazı düşünceleri vardı. Bu şüphelerini dile getirirse Van'ın ne diyeceğini çok iyi biliyordu. Van ona, huysuz bir Eeyore gibi davrandığını ve hayatın olumlu yanlarına bakması gerektiğini söyleyecekti. Elisa onu tuhaf bulsa ve onu arkadaşlarına tanıtmasa ya da onunla gerçek bir ilişki kurmayı düşünmese bile, Elisa açıkça seks yapmak istiyordu ve önemli olan tek şey bu olmalıydı.

Onun kendisini sevmesini istiyordu.

"O bakış ne için?" Rye, kardeşinin diğer tarafında oturuyordu. Hale'i işaret etti. "Sanırım o seninle aynı fikirde değil, Max."

Rye, bir gizemin ipucunu bulmuş gibi görünüyordu.

Max kardeşine kaşlarını çatdı. "Tabii ki inanmıyor. Benim gibi kendine güvenmiyor. Henüz. Sana onun defalarca tekmelenmiş bir köpek yavrusu olduğunu ve onu düzeltmezsek asla tam ve mutlu bir köpek olamayacağını söylemiştim."

"Bekle," diye başladı Hale.

Max onu görmezden geldi. "Seni sevmediğini nereden çıkardın?"

"O öyle düşünmüyor." Van aniden onun önüne çıktı, yüzünde kaşlarını çatmış bir ifadeyle.

Kahretsin. "Ben bir şey demedim."

"Gerek yoktu. Yüzündeki ifadeleri okuyabiliyorum," diye cevapladı

Max. "Benim yüzümde ifade olmaz." Bundan oldukça emindi.

"İki tane var," diye karşılık verdi Van. "İş ifaden ve sonra da herkesin zihinsel olarak kendinden geçtiğini anladığı ifade. Bu ikisi. Ama bu gece o pislik gerçekten gülümsedi. Üç kez. Yüzünün öyle çalıştığını bilmiyordum."

"Ah, bak, şimdi bir yerlere varıyoruz." Max kendinden memnun görünüyordu. "Demek bu kadını gerçekten seviyorsun."

"Onu sevdiğimi herkes biliyor sanırım." Sorunun bir kısmı da bu olabilir. Bu akşam kaç kişinin ona baktığını fark etmişti.

"Ee?" diye sordu Max.

"O çok arkadaş sahibi olmaya alışkın değil," dedi Van.

Bu onu bir ezik gibi gösteriyordu. "Ben uzun süre aynı yerde kalmaya alışkın değilim, bu yüzden genellikle arkadaş edinmem. İnsanların burada ne kadar meraklı olduğunu ancak bu gece fark ettim. Üç kişi bana Elisa'yı nereye götürdüğümü sordu. Onu buraya getirdim. Randevumuz buydu."

Şimdi bunun tek randevuları olabileceğini düşünüyordu.

"Sanırım ona tekrar çıkma teklif edip etmeyeceğimizi merak ediyorlardı," dedi Van.

Max, büyük bir bilgelik paylaşacakmış gibi elini uzattı. "Kim sordu?"

"Stella, Polly ve arıları besleyen kadın," diye cevapladı. "Papaz ona İsa'ya inanıp inanmadığını sordu. Ben onun dini inançlarına girmedim. Onunla yeni tanıştım."

Max, bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. "Hepsi iş arıyordu. Stella, kafe randevu için daha iyi bir yer olduğunu ince bir şekilde ima ediyor. Öyle değil. Orası çok daha gürültülü ve ışıklar çok parlak. Ayrıca alkol de yok. Polly, kadının tırnaklarını ve saçlarını yapma şansı olup olmadığını bilmek istiyor. Son zamanlarda, Del Norte'de tırnaklarınızı yaparken size psişik okuma da yapan bir bayandan sert bir rekabet görüyor. O, tırnak etlerinizin gücüne bakarak geleceğinizi söyleyebileceğini iddia ediyor. Ne olduğunu bildiğimden değil ama."

"Öyle," diye araya girdi Rye. "Şu tırnaklara bak. Polly'nin en iyi müşterisi."

Max ellerini kıvırdı ve sanki onları korumak istercesine göğsüne götürdü. "Bazılarımız kişisel bakıma inanırız, pislik. Ve bu hoş bir şey. Ayrıca çok dedikodu duyuyorum. Bu sayede arı kadının piknik sepetleri ve köpekbalığı tahtaları hazırlamaya başladığını ve senin randevun için bunlardan ihtiyacın olup olmadığını araştırdığını biliyorum."

"Köpekbalığı tahtası mı? Köpekbalığı tahtası istemiyorum." Hale kafası karışmıştı, ama bu geceki hali böyleydi.

"O, şarküteri demek istiyor," diye düzeltti Van. "Et ve peynir tabağı. Elisa'yı evimize davet edersek, onlardan bir tane almak iyi bir fikir olur. Ben makarna ve salata yapabilirim, ama şarküteri tabağı, işimizi bildiğimizi gösterir."

"Gördün mü, bu yüzden sordu," diye işaret etti Max. "Onları meraklı olarak görme. Onları zeki iş adamları olarak gör. Şimdi bana neden somurtkan olduğunu söyle, ve bunun nedeni onun Mel ve Cassidy ile vakit geçirmesi ve seninle geçirmemesi olmasın, çünkü bu seni bir pislik yapar. Seni garip bir adamdan toplumun işlevsel bir üyesi haline getirmem gerekiyor. Pislik olursan bunu yapamam."

"Nedenini anlamıyorum." Rye başka bir bira sipariş ederken sırttı. "Sen bu ilçenin en büyük pislighisin. İnkâr etme. Yirmi yıldır üst üste bu unvanı kazanıyor. Kendi yerini korumaya çalışıyor."

"Onu takma. Kıskanıyor." Max, Hale'e döndü. "Cidden, kızın babasıyla vakit geçirmesine kızıyor musun?"

"Bence o..." Van başladı.

Max elini sallayarak onu durdurdu. "Hayır. Hale kelimelerini kullanmalı. O, tercüman olmadan kendini ifade edebilen, yetişkin bir tuhaf adam."

Yapabilir miydi? Denemeye başlaması gerekiyordu. Bir yıl sonra nerede olacağından emin değildi, ama hayatının bu kısmını kontrol altına alması gerekiyordu. Dürüstlük. Berbattı. "Bu gece içinde bulunduğum özel bir bölgenin bir daha bulamayacağımdan endişeleniyorum."

"Ah." Max başını salladı. "Bu mantıklı."

"Ben de bunu söyleyecektim," diye mırıldandı Van. "O, bir karşılaşmada olan her şeyi tekrar tekrar düşünür ve hepsine en kötü anlamı yükler."

"Ve sen hiçbir zaman işlerin ters gidebileceğini görmüyorsun." Hale kendini savunma ihtiyacı hissetti.

"Bakın, siz ikiniz Max ve benim uzun zamandır yaptığımız birçok şeyi yapıyorsunuz." Rye ciddiye binmiş gibiydi. "Max ve sana bu mentorluk meselesiyle dalga geçiyordum, ama şimdi görüyorum ki, bu konuda deneyimli birkaç aptaldan biraz tavsiye almanızın yararına olacağını. İkiniz de başınız belada ve arkadaşlığınızın hayatınızda iyi bir şey olmasını istiyorsanız, bunu çözmeniz gerekiyor."

"Bu ne demek oluyor?" Hale sormadan önce Van sordu.

Çünkü o sorunun cevabını kesinlikle bilmek istiyordu.

"Bu, birbirinizin farklı kişiliklerine o kadar çok kapılıp, kendi diğer yönlerinize erişemediğiniz bir tuzağa düştüğünüz anlamına geliyor. Bu sağlıklı bir durum değil," diye açıkladı Max.

"Bu çok zekice." Rye etkilenmiş görünüyordu. "Ve öz farkındalığın da yüksek."

"Akıllı olabilirim. Ayrıca Cassidy'nin oğlunun yazdığı kitap için hazırladığı notları da okudum," diye itiraf etti Max. "Şimdi, adamın odasına izinsiz girdiğim için beni suçlamadan önce, bunu yaptım ve yine yapardım çünkü o benim hakkımda yazıyordu. Şimdi, yüzlerinizdeki acı dolu ve anlamsız bakışlara gelince, öncelikle bunları komik buluyorum."

"Max," diye başladı Van.

"Pekala, işte gözlemlediklerim. İkiniz, ilişkinizde Van'ın tüm neşeyi üstlendiği, Hale'in ise

tüm endişeleri üstleniyor," dedi Max. "Bu sürdürülebilir bir durum değil çünkü Hale asla mutlu olamaz ve Van da yüzeysel davranarak derin ilişkiler kuramaz."

"Sizi temin ederim ki endişe duyuyorum." Van, biri ona hakaret etmiş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Peki bunu konuşuyor musun?" diye sordu Max. "Yoksa onun dünyası bu olduğu için gülümsüyor ve rol mü yapıyorsun? Hale, seni mutlu eden şeyleri konuşuyor musun?" Max durdu, bir şey düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Seni mutlu eden bir şey var mı?"

O bir pislik olabilirdi. "Evet, ama ne demek istediğini anlıyorum. Bu gecenin olumlu tarafına bakmıyorum. Burada oturmuş her zamanki gibi davranıyorum. Bu işin ters gidebileceği tüm yolları gözden geçiriyorum ve Van'ın bunun o kadar da kötü olmadığını söylemesini bekliyorum."

Van, *bunun* neden bu kadar kötü olduğunu anlamamış gibi omuz silkti. "Biz hep böyle yaptık. Ve o hala burada. Eve gidip kafa yormaya karar vermemiş olmasıyla gurur duyuyorum. Bu halka açık kafa yorma olayı onun için büyük bir adım."

"Tamam. İtiraf etmeliyim ki, o uzaklaştığı anda ben zaten her şeyi silip atmıştım." Bu işin yürümesi için dürüst olması gerekiyordu. "Yeniden kendimi ortaya atmaktansa hayatıma devam etmek daha kolay, ama ben hayatıma devam etmek istemiyorum. Burada oturup o işini bitirene kadar beklemek ve sonra motele sağ salim döndüğünden emin olmak istiyorum. Dışarıda kar yağıyor ve o dağlarda araba kullanmaya alışık değil."

"Harika. Hala içeri davet edilip edilmeyeceğini görmek için çok iyi bir bahane." Rye onaylayarak başını salladı. "Bu çok güzel, olumlu bir düşünce."

"Uh, bu başından beri benim fikrimdi," diye işaret etti Van.

"Bazen Hale'in fikri olması gerekir," diye karşılık verdi Max. "Bak, birbirlerinin zihinlerini sık sık okuyabilen ikizlerden gelen bu sözler tuhaf gelebilir, ama siz iki ayrı birey olmalısınız, bu da sürekli birbirinize haklı olduğunuzu kanıtlamaya çalışarak zıt pozisyonlar almamanız gerektiği anlamına gelir."

O bunun... Ama hayatları şu anda böyle miydi? Akşamın başlarında, durumu gerçekten tartışmak için zaman ayırmadan, hangi kadınla çıkacakları konusunda tartışarak geçirmişlerdi.

? Kendi pozisyonlarına o kadar mı saplanmışlardı ki, iyi bir şey inşa etmek giderek zorlaşıyordu? Burada oturuyordu, ama aynı zamanda Van'a neden ayrılmaları ve kendilerini utançtan kurtarmaları gerektiğine dair tüm nedenlerini anlatmayı planlıyordu.

Onu istiyordu. Eğer o onu istemiyorsa, bu başka bir şeydi, ama bu şansı değerlendirmezse, bu tamamen onun suçu olurdu.

Hale bar taburesinden kalktı. Max'in alaycı tavırlarına bu yüzden katlanıyordu. Bazen adam haklıydı. Van'ın tüm olumlu düşünceleri üstlenmesine izin veriyordu ve bu adil değildi. Van'ın da zaman zaman moralinin düzeltilmesine ihtiyacı olduğunu tahmin edebiliyordu. Belki de Van'ın kardeşi hayatına geri döndüğünde işler bu yüzden değişmişti. Jake, Van'a Hale'in sunamadığı bir şey sunuyordu ve bu durumun değişmesi gerekiyordu. Geçmişin kendisini aşağı çekmesine izin vermişti ve zihniyetini değiştirmeye çalışmazsa, bir geleceği olmayabilirdi.

Hale elini bara koydu, dikkatini Van'a verdi. "Gidip ona, onun için burada kalacağımızı söyleyeceğim. Onu takip edip motele sağ salim vardığından emin olacağız ve yarın akşamki randevumuz için planları kesinleştireceğiz. Sonra gidip köpekbalığı tahtası bulabilir miyiz diye bakacağım. Beni düzeltme. Köpekbalığı tahtasını seviyorum. Bundan sonra o şeyler köpekbalığı tahtası olacak."

Van ona selam verdi. "Köpekbalığı tahtası olsun o zaman."

Max, arı kadının agresif pazarlama taktiklerini ödüllendirmemekle ilgili bir şeyler söyledi, ama Hale tamamen Elisa'ya odaklanmıştı. Biraz dengesiz olduğu ve zaman zaman sakinleştiriciye ihtiyaç duyduğu bilinen babasıyla oturduğu masaya doğru yürüdü, bu saatte şaşırtıcı derecede dolu olan yemek salonunu geçerek, o gözlerin hala üzerinde olduğunu çok iyi bilerek.

"Oh, harekete geçti," dedi Callie cep telefonuna, sonra onu izlemiyormuş gibi yaptı.

Küçük kasaba. Bliss'i sevmişti. Herkesin herkesin işini bildiği ve yorum yapabileceğini düşündüğü gerçeğine alışması gerekecekti. Bu durumda, yeteneğini bir kalkan gibi kullanabilirdi. Hepsinin yanından geçip masasına geldi ve çok güzel olduğu için ona aptal gibi bakakaldı.

Mel önce başını kaldırdı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. En azından öyle yaptığını düşündü, çünkü kamyoncu şapkası kafasına alçaktı ve şapkanın içini alüminyum folyo ile kapladığını gizlemeyi oldukça iyi başarmıştı. Yine de şapka biraz dışarı çıkmıştı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Hale? Adın Hale, değil mi?"

"Evet, efendim. Ben Hale Galloway, Elisa ile biraz konuşmak istiyorum." Umarım bu gece kimse Mel'e sakinleştirici vermek zorunda kalmaz. Bu onun davasına yardımcı olmayabilir, ama dürüst ve açık sözlü olacaktı.

Elisa koltuktan kayarak kalktı. "Tabii ki. Hemen dönerim."

O, onun elini tuttu ve o, neredeyse anında daha önce bulunduğu yere geri döndü, onun için sorun olmadığı sürece aptal gibi görünmesinin umurunda olmadığı yere. O, onu yemek odasından uzaklaştırarak, koridorun ofise ve banyolara açıldığı yere doğru götürdü. Durdu. "Özür dilerim. Babam geldiğinde seninle konuşmayı düşünmedim. Biraz çılgınca bir durumdu. Gitmek istememiştim."

Onun bu konuda kendini kötü hissetmesini istemiyordu. "Burada olmasına sevindim. Buraya bunun için geldin. Her şey yolunda mı?"

"Beklediğimden daha iyi," diye cevapladı. "Sanırım birkaç ay burada kalacağım. En azından tatil boyunca. Onu daha iyi tanımak istiyorum. Annem öldüğünden beri, sadece ben ve Sabrina varız. Annemin pek ailesi yoktu, bu yüzden dünyada biraz yalnızız. Babamla bir bağım olması iyi olurdu."

"Öyle. Şikayet etmek için gelmedim. Van ve benim seni bekleyeceğimizi bilmeni istedim. Başladığımız şeyi devam ettirmek için değil. Bunun için bolca zaman var. Beklemek istiyoruz çünkü kar çok yoğun yağıyor ve eve araba ile döneceğin için endişeleniyoruz."

"Ah, babam zaten bu gece araba kullanmamam gerektiğini söyledi. O teklif etti."

Elini sıktı. "Anlıyorum, ama umarım yarın Van ve benimle dışarı çıkmaya razı olursun, konuştuğumuz gibi."

"Ya da bekleyip beni evime bırakabilir ve belki de geceyi benimle geçirebilirsin."

Yüzünün kızardığını hissetti, heyecan cildini aydınlattı. "Tamam."

Kız, söylediği şeye şaşırmış gibi kızardı, ama geri adım atmadı. "Tamam. Bana yarım saat daha ver, çıkmaya hazır olurum. Tabii fikrini değiştirip işleri daha yavaş ilerletmek istemiyorsan. Benim için sorun yok."

Hayatında bir kez olsun cesur olacaktı. Güvenli oynamak onu hiçbir yere götürmemişti. Max haklıydı. Artık bir şeyler değiştirmenin zamanı gelmişti. Yaklaştı ve elini kadının kalçasına koydu. "Hiçbir konuda fikrimi değiştirmedim."

Kızın başı hafifçe geriye eğildi ve o eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Kimlerin izlediği önemli değildi, planının bir parçası olmaması da önemli değildi. Önemli olan tek şey, kızın burada, onunla birlikte olması ve onunla bir şansı olmasıydı.

Onunla burada öpüşmeyeceği için geri çekildi. Niyetlerini açıkça ortaya koydukları için Van'a saygısızlık olurdu. Ama o dudakların birbirine değmesi, ona bilmesi gereken her şeyi göstermişti. Yine heyecanlanmıştı. Onun için, gecenin onları nereye götüreceği için heyecanlanmıştı. "Barda olacağım, ama bil ki sarhoş olmayacağım. Sadece bir bayanı bekliyorum."

Doğru yolda olduğuna emin olarak uzaklaştı.

Bara döndüğünde, Max ve Rye onu şaşkın gözlerle izliyorlardı, Van ise ona gülümsüyordu.

"Bu akşam hanımefendiyi evine kadar takip edecek miyiz?" diye sordu Van.

"Elisa'yı evine bırakacağız ve o da bize bir süreliğine içeri gelmek isteyip istemediğimizi sordu." Hale, bir süre derken bütün geceyi kastetmişti.

Max zafer işareti yaparak kollarını havaya kaldırdı. "Ben herhangi bir terapistten daha iyiyim.

Bunun için ücret almalıyım."

Max'e para vermeyecekti. Ama ona bir bira daha ısmarlayabilirdi.

* * *

"Baban biraz korkutucu olabilir." Van, Elisa'nın motel odasının önündeki alana cipini park etti. Bir yer bulduğu için şanslıydı. Bu akşam, muhtemelen devam eden festival nedeniyle, otel doluydu

Yeterince geç olmuştu, her gece gösterilen filmler bitmişti. Gene ışıkları kapatmış olmasına rağmen, n tarafta bulunan marquee'yi fark etmişti. Movie Motel, *Elf* ve *It's a Wonderful Life* adlı iki Noel filmini gururla gösteriyordu.

Elisa'nın önceki gece odasında oturup filmleri izleyip izlemediğini merak etti. Popcorn alıp Hale ve Elisa ile birlikte izlemek eğlenceli olabilirdi. Neden daha önce buraya gelmediklerini bilmiyordu. Hale sık sık motelde çalışıyordu, ama eğlenmek için hiç gelmemişlerdi. Son zamanlarda hayatında eğlence yoktu.

Bu gece bunu değiştirecekti.

"Gerçekten mi?" Elisa yolcu koltuğundan kayarak indi, kapıyı kapattı ve karın iine adım attı.

"Bana çok keskin bir bakış attı." Elini uzattı ve kaldırıma çıkmasına yardım etti, böylece odasının önünde durdular.

Hale yürümek zorunda kalacaktı. Elisa'nın kiralık arabasını kullanmıştı ve Trio'nun yemek salonunda herkesin önünde onu öptüğü için, Elisa'nın Van'la gitmesinin adil olacağı konusunda anlaşmışlardı. Herkesin, Elisa'yı Jeep'e bindirirken gördüğünden emin olmuştu.

O geride kalmayacaktı. Elisa masaya geçip Mel ve Cassidy ile konuşmaya başladığından beri aklında olan şey buydu. Barın arkasında yardım etmeye karar vermişti ve Hale, Max ve Rye onunla tuhaf bir terapi seansı yapana kadar orada oturup düşüncelere dalmıştı ve sonra da "Sorumluluk Alan Adam" olmuştu.

Hale bağlantılar kuruyordu. En iyi arkadaşı değişiyordu ve Hale artık ona ihtiyaç duymazsa ne yapacaktı?

O gece bunu unutmak ve uzun zamandır tanıştığı en ilgi çekici kadına odaklanmak istiyordu.

"Oh, bence o bunu korkutmak için söylemedi." Kabarık paltosuyla ve kafasındaki yn şapkayla inanılmaz derecede güzel görünüyordu. Tek bir kıvrımı bile göremiyordu, ama yine de onun çok seksi olduğunu düşünüyordu. "İyi bir adama benziyor. Tuhaf, ama iyi, ve karısı da çok sevimli."

Mel ona dik dik bakıp onu izleyeceğini söylediğinde o orada değildi. Cassidy ona kaşlarını çatarak bir keresinde aralarında bir tartışma olduğunu hatırlattı. O tartışmayı kazandığını düşünmüştü, ama koşullar değişmişti.

"Cassidy senin bir uzaylı olduğunu hiç düşünmediği için böyle düşünüyorsun. Yani, lanet olsun, bir kez pancar sevmediğini söylediğinde bunu asla unutmaz." On altı yaşındayken bir yaz pancar çiftliğinde çalıştığını ve bundan hiç kurtulamadığını açıklamak zorunda kalmıştı. Bazen parmak uçlarının hala mor olduğunu düşündüğü oluyordu.

O otoparkı gözden geçirdi, ama Hale başka bir boş yer bulmak için başka bir koridora dönmüştü.

"Uzaylılar konusunu tam olarak anlamıyorum," diye itiraf etti Elisa. "Ama yine de onları sevdim. Cassidy'nin uzaylılar konusunu bırakıp, burada büyümek nasıl bir şey olduğunu anlatmaya başladığında, çok hoş bir sohbet oldu. Babam buraya yaşlı yaşlı geldikten sonra geldi. Garip bir durum. Ona babam diyorum ama bunun doğru olup olmadığından bile emin değiliz."

O adamın onun babası olduğundan hiç şüphesi yoktu. Onu izlemişti ve hatta bazı ifadelerleri bile aynıydı. "Annen neden kimsenin bulmayacağını düşündüğü bir günlüğüne yalan yazsın ki?"

Elisa bunu düşündü. "Biliyorum. Gerçek şu ki, annem birçok şeydi, ama asla yalan söylemezdi. Gerçeği söylemekten çok daha nazik olsa bile."

Annesinin pek de iyi biri olmadığı hissine kapıldı. O da ailesiyle sorunları vardı, ama annesi onu incitecek bir şeyi bilerek asla söylemezdi. Hatta biraz daha disiplinli olabilirdi.

Max, Hale ve kendisinin ikisini de köşeye sıkıştıran rollere büründükleri konusunda haklı mıydı? Hale karamsar, huysuz bir pislikse, bu onu her zaman gülümseyen bir palyaço yapar mıydı?

"Bu akşamki randevumuzu mahvettiğim için özür dilerim."

Kaşlarını çatarak ona döndü. Kafasını oyuna vermesi gerekiyordu. Çünkü bu aslında bir oyun gibi gelmiyordu. Ona ilgi duyuyordu ve şimdi üçü arasındaki bağı keşfetmek için biraz zamanları vardı. "Onunla vakit geçirebildiğine sevindim. Sorun değil. Uzun süredir görmediğim babamla karşılaşıyordum, ben de onunla biraz zaman geçirmek isterdim. Yani bir süre birlikte vakit geçireceksin, öyle mi?"

"Garip bir durumdayım. Hayatım gibi. Bundan sonra ne yapmak istediğimi bilmiyorum, ama bir değişiklik istediğimi de biliyorum. Kız kardeşim, birçok insanın asla sahip olamayacağı bir şansa sahip olduğumu sürekli hatırlatıyor."

Beni engelleyen hiçbir şey yok. Ne ailem, ne de param. Biraz zaman ayırıp bundan sonra ne yapacağıma karar verebilirim," dedi. "Kulağa harika geliyor, biliyorum, ama aynı zamanda biraz da hüzünlü."

O anladı. "Çünkü seni engelleyen şeyler, hayatı değerli kılan şeyler değil mi?"

"Evet. Şimdiye kadar bir çocuğum olacağını düşünmüştüm." Yüzünü buruşturdu. "Bunu, birlikte olmak üzere olduğum adamla konuşmamalıyım. Bu acemi bir hata olur."

Ona birkaç şeyi açıklığa kavuşturması gerekiyordu. "Bunu hallettiğimizi sanıyordum. Tek gecelik bir ilişki istemiyorum. Hale'in de istemediğini biliyorum."

Bu onu biraz şaşırtmış gibiydi. "Bu baskı gibi geliyor."

"Tam tersi. Senin hiçbir baskı hissetmeni istemiyorum. Seks için değil. Bizimle bir ilişki kurman için değil. Tek bilmek istediğim, bunun nereye varacağını görmek için açık olup olmadığını."

"Ya tek istediğim bu gece biraz stres atmaksa?"

"O zaman ben çekileceğim çünkü daha fazlasını istiyorum. Ya da en azından daha fazlasının olasılığını. Birçok kadın için iyi zamanlar geçirdim. Bu artık eskidi. Çok, çok eskidi. Bir yerde kalmanı sağlayacak bağların olmaması hakkında hissettiğin tüm şeyler? Ben de aynı şekilde hissediyorum ve bundan bıktım. Toplumun, benim ve Hale gibi erkeklerin elde edebilecekleri her türlü cinsel ilişkiyi kabul edip sabahleyin omuz silkip çekip gitmeleri gerektiğini söylediğini biliyorum, ama artık öyle erkekler olmadığımızı düşünüyorum. Birkaç yıl geç kaldınız."

Hale köşeyi döndü ve en kötü zamanda yürümeye başladı. "Bence o çok geç kalmadı."

Elisa, Hale'e dönerek ifadesiz bir yüzle, "Bu akşam benim kişisel stres atma aracım olmakla ilgilenmediğini söylüyordu," dedi.

Hale durdu ve Van, onun beyninin çalıştığını görebiliyordu, neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyordu çünkü birkaç dakika önce her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Onu yanlış mı anlamıştı? Aynı fikirde olduklarını sanıyordu, ama şimdi geri çekiliyor gibi görünüyordu.

"Tek istediğin bu muydu?" Hale sorunu bulmuş gibiydi. Muhtemelen birbirlerini çok iyi tanıdıkları içindi.

"Tek istediğim bu mu diye sordum, yine de gelmek ister mi diye." Tam olarak böyle söylememişti, ama Van onun tam olarak bu kelimeleri söylemesine gerek yoktu.

"Ve o hayır dedi." Hale derin bir nefes aldı ve ellerini ceplerine soktu, sanki ona uzanmamak için ellerine ihtiyacı varmış gibi. "Elisa, seninle tanışmak çok güzeldi. Fikrini değiştirirsen, biz her zaman buradayız."

Elisa inledi. "Lanet olsun, tuhaf bir şey söyledim ve kendimi utandım, bu konuda iyi değilim. Neden tartıştığımı bile bilmiyorum."

"Hazır değilsen sorun değil." Penisi ona küfredirdi, ama bazı şeyler penisi daha önemliydi. "Biz geri çekileceğiz ve hazır olduğunu hissedersen bizi arayabilirsin, çünkü biz bekleyeceğiz."

Ona yaklaşarak vücudunu onun vücuduna sürttü. "Kendimi savunmasız hissettim ve bir duvar ördüm. Bu her zaman yaptığım bir şey. Artık bundan bıktım. Savunmasızdım çünkü yara izlerime bakıp beni istemeyeceğinden korkuyordum."

Adam uzanıp, ellerini kadının yüzünün iki yanına koydu. "Seni isteyeceğim. O da seni isteyecek. Seni, senin için rahat olmaktan öte bir şekilde isteyebiliriz."

"Rahatlık abartılıyor," dedi sessizce. "Beni öper misin? Hale beni öptüğünde, her şeyin ters gideceğini hissetmedim."

Bunu yapabiliirdi. Ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve uzun zamandır hissetmediği bir şefkatle dudaklarını birleştirdi. Etrafında kar yağmasına rağmen, kendini sıcak hissediyordu ve bunun sebebi sadece penisi değildi. Damarlarında sonsuz bir sıcaklık akıyor gibiydi.

İşte bu. Keşfetmek istediği şey buydu.

Hafifçe geri çekildi, yüzü kızardı ve dudakları kıvrıldı. "Tamam. Bu gece iki erkekle öpüştüm ve bu hoşuma gitti, kendimi kirlenmiş hissetmiyorum."

"Öyle hissetmemelisin." Hale arkasında duruyordu ve ilk kez ikisinin arasına girmişti. "Bunda kirli bir şey yok. Duygusal açıdan değil. Seks doğası gereği..."

Hijyen konusunda ders almaya ihtiyacı yoktu. "Harika, ve aramızda olan tek şey bu olacak."

Gözleri bariz bir eğlenceyle parladı. "Seksin seksi düzeyde ne kadar kirli olabileceğinden mi bahsedecekti? Yoksa temizlik düzeyinde mi?"

"Seksi düzeyde," diye ısrar etti Hale. "Tamamen seksi düzeyde."

Yalancı, ama o Van'ın ortağıydı ve onu desteklemesi gerekiyordu. "Kesinlikle vücut sıvıları hakkında konuşmayacaktı. Seni ne kadar iyi hissettirmek istediğimizi anlatacaktı. Sana yapmak istediğimiz tüm şeylerin ne kadar muhteşem bir şekilde kirli olduğunu anlatıyordu."

"Senin etrafımızı saracağımızdan bahsediyordum." Hale havayı anladı. "Dokunmayacağımız, okşamayacağımız ve öpmeyeceğimiz tek bir santim bile olmayacak." Hale, ellerini kalçalarına koyarak eğildi ve kulağına fısıldadı. "Ve senin her yerini seveceğiz. Endişelenecek veya utanacak hiçbir şey yok. Yara izlerin de senin kadar güzel olacak."

"Endişelerini bir kenara bırak. Sadece yaptığımız şeyi sevip sevmediğini düşünmeni istiyorum," diye devam etti Van. "Eğer bir şey hoşuna gitmezse, bize söyle. Sana hoşuma giden bazı şeyleri söyleyeceğim. Öpüşmeyi seviyorum, ama bir ara ağzımı amına da değdirmek isteyeceğim."

Nefesi kesildi ve o anda Hale'in ellerinin yukarı kayarak göğüslerinin hemen altına geldiğini fark etti.

"Van'ın amını yalamasını ister misin, bebeğim?" Hale bu soruyu fısıldadı. "Sen onun dilinin üzerinde boşalana kadar durmayacak, sonra ben de aynı şeyi yapacağım. Bu, boşaldıktan sonra kapıdan kaçacağımız hızlı bir seks olmayacak. Bizi içeri alırsan, saatlerce senin üzerinde olacağız."

"Ve bir saniye daha dayanamayacak kadar yorgun düştüğünde, uykuya dalana kadar seni kucaklayıp sabahleyin yanında olacağız," diye söz verdi Van.

"Bize gitmemizi söylemediğiniz sürece," diye ekledi Hale.

Van, ortağına kaşlarını çatı. "Onun gitmemizi istemediğinden emin olacağız."

"Rıza önemlidir," diye ısrar etti Hale.

Kadın gülerek titredi. "Rıza gösteriyorum." Ona sırtarak baktı, öncekinden çok daha mutlu görünüyordu. Onların farklılıklarını ve sık sık yoldan sapmalarını gerçekten takdir ediyor gibiydi.

Onları tekrar yola sokması gerekiyordu. "O zaman içeri girelim."

Anahtarı çıkarmak için uğraştı ama odasının kapısını açmayı başardı. Onlar içeri girerken kapıyı tuttu. Onun zevkini ciddiye almanın zamanı gelmişti çünkü ona alışana kadar aralarında daha fazla garip bir durum olacağını hissediyordu. Elisa, geçmişinde bir sürü cömert sevgilisi olmuş bir kadın gibi görünmüyordu. Boşanmış olduğunu biliyordu, ama eski kocası hakkında pek konuşmamıştı. Yine de, seks hayatının eksik olduğunu tahmin edebilirdi. Çoğu boşanmış çiftin harika bir seks hayatı olmazdı. Ve sonra, dışarıda çılgınlar gibi eğlenip, hayatın tadını çıkarmaya başlaması gereken zamanda, kanserle mücadele ediyordu.

Elisa'nın önüne geçti. Elisa uzundu ama yine de ondan bir iki santim daha uzundu. Elisa'nın kafasından şapkasını çıkardı ve koyu renkli buklelerini serbest bıraktı. Elisa'nın saçlarını okşarken bir an yüzünü inceledi. "Sen çok güzelsin."

"Sen bana öyle hissettiriyorsun," diye itiraf etti. "Daha önce bana böyle hissettiren kimseyi tanımıyorum. Gerçekten. Hiç kimse bana güzel olduğumu söylemedi değil, ama Hale içeri girip ben sıırıslık bir fare gibi görünürken, o beni gözleriyle yiyip bitirene kadar bunu hissetmemiştim. Sonra onun eşcinsel olduğunu düşündüm ve hayal kurduğuma karar verdim."

"Ah, seni gözlerimle değil, daha fazlasıyla yiyip bitirirdim." Hale dudaklarını kadının ensesine bastırdı. Cinsel dürtüsü onu ele geçirdiğinde her zaman yaptığı şeyi yapıyordu. Tüm sertliği kayboldu ve kendi dünyasına girdi. "Seni gördüğüm anda yapmak istediğim şeyi yapmama izin ver. Sana dokunmama izin ver."

"Zaten bana dokunuyorsun," diye cevapladı Elisa, gözlerini kapatıp başını Hale'e doğru eğdi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Seni başka yerlerinden dokunabilirim, ama göğüslerini okşamak için izin istiyorum. Bunun sorun olmadığını söylemeni istiyorum, çünkü onların senin evreninin lanetli merkezi gibi hissettirdiğini biliyorum," diye fısıldadı Hale.

Bazen adam gerçekten bağlantı kuruyordu. "Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumuzu sana göstermek için bize izin ver."

Gözleri şüpheli bir şekilde parlıyordu, derin bir nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. "Gömleklerinizi çıkarın. Tek ben olmasam daha iyi hissederim."

O da aynı şeyi yapmaya başladığında, Hale ceketini çıkardı. Hale üçünü de ceket askısına astı. Onları düzenli tutan oydu.

Sanki tek bir varlığın parçalarıymış gibi, her birinin kendi görevi vardı. Van onları ilerletiyordu. Hale ise rahat etmelerini sağlıyordu.

Max'in sözleri beynine girmişti, ama onları uzaklaştırdı. Onları daha sonra inceleyecek, her birini çıkarıp gerçekliklerini tartacaktı. Ama bu gece Elisa'ya söz verdiği şeyi yapmak istiyordu. Bu gece dünyada ondan başka hiçbir şey yoktu ve onun zevkinden daha önemli hiçbir şey yoktu.

Trio tişörtünü başından çıkardı ve sandalyenin üzerine koydu. Hale'in düğmeli gömleği de hemen yanına katıldı.

Elisa'ya döndü, ellerinin gömleğinin düğmelerini açmaya başladığını izledi ve ne olursa olsun, bu gecenin tüm dünyasını değiştireceğini biliyordu.

Altıncı Bölüm

Elleri titriyordu, ama durmayacaktı. Çok kişisel bir şey söyleyip utanç duyduğu için onları neredeyse kaçıracağını düşünmekten nefret ediyordu. Eski Elisa bir çıkış yolu arıyordu. Muhtemelen aşırı uyarılmıştı ve saklanmaya ihtiyaç duyuyordu.

Ama bu sefer o duygusal aşırı yüklenmeyle farklı bir şekilde başa çıkmak istiyordu. Derin sulara atlayıp yüzmeyi öğrenmenin bir yolu olup olmadığını görmek istiyordu.

Başını kaldırdı ve erkeklerin isteğini ciddiye aldıklarını gördü. İki büyük, muhteşem göğüs sergileniyordu. Hale, Van'dan biraz daha kısaydı, ama daha geniş ve kasları daha büyüktü. Van zayıftı, vücudu mükemmel bir şekilde şekillenmişti.

Onlar, çekiciliğin zirvesinde olan muhteşem, görkemli erkeklik örnekleriydi.

Ve onun on sekiz yaşındaki göğüsleri vardı. O göğüsler için çalışmıştı. Onlar için acı çekmişti. Göğüsleri dik ve yuvarlaktı ve evet, çoğunlukla silikondan yapılmıştı, ama onlardaydı. Çapa ve lolipop izleri parlak pembeye dönüşmüştü ve korktuğu kabartılı izlerden çok çizgilere benziyorlardı. Sanki biri göğsüne pembe bir kalemle çizmiş gibi.

Doktor mükemmel bir iş çıkarmıştı ve meme uçları bile ölmemişti ve o da onlara iyi bakmıştı, bu yüzden tekrar seks yapmak sorun değildi. Onlardan tekrar zevk almak sorun değildi. Tüm o korku ve acıdan iyi bir şey bulmak sorun değildi.

Biraz neşe bulmak sorun değildi.

Neden uzanıp kendisi için bir şey almak bu kadar zordu?

Gömleğini çıkardı ve sütyeniyle boğuştu. İlk ameliyattan bu yana aylar geçmesine rağmen, bazen hala kendisine ait olmayan bir vücutta uyanmış gibi hissediyordu. Bu gecenin bunu değiştirmesine yardımcı olmasını umuyordu. Uzun zamandır seks yapmamıştı. Evliliğinin son yılı çoğunlukla cinsel açıdan kurak geçmişti ve o zamandan beri kimseyle çıkmamıştı. Hale kapısına gelene kadar seks hakkında pek düşünmemişti.

Şimdi ise bu harika bir fikir gibi geliyordu. Şimdi bu, yeni bir şeyin başlangıcı gibi görünüyordu.

Sütyenini bir kenara attı ve odada hala biraz soğuk olduğu için titredi.

Van hızla hareket etti, ona yaklaştı ve onu kucaklayarak tenlerini birbirine değdirdi, bu hareket anında ona sıcaklık hissettirdi. "Senin çok güzel olacağını biliyordum. Sana dokunabilir miyim?"

Hale arkasında duruyordu, güzel göğsüyle sırtını koruyordu. Büyük elleri, kalçalarının kıvrımlarından göğüslerinin hemen altına kadar cildini okşadı.

İçinde bir şey gevşedi, daha önce gergin ve düğümlenmiş olan bir yer. Onların onu kabul etmesi, her kasının gevşemesine izin vermiş gibi vücudunun gevşediğini hissetti. "Lütfen bana dokun."

Uzun zamandır kimse ona dokunmamıştı. Bu şekilde değil. Ona dokunulmuş, dürtülmüş, kesilmiş ve dikilmişti, ama kimse ellerini onun cildinde gezdirip, kendi vücut ısıyla onu ısıtmamıştı.

Hale kollarını yakalayıp kendi kollarıyla kavrayarak geriye doğru çekince, göğüsleri öne çıkınca nefesini tuttu.

Van göğüslerine bakıyor, dikkatle inceliyordu.

"Neden bir saniye bile olsa, bu muhteşem göğüsler yüzünden kimsenin seni reddedebileceğini düşünürsün?" Sesi, daha önce duyduğundan daha kalın çıkmıştı. Yaklaştı ve parmak uçlarıyla yara izlerini okşadı. "Bu bile güzel. Yumuşak. Daha önce gördüğüm hiçbir yara izine benzemiyor."

"Doktor cerrahi yapıştırıcıyı oldukça iyi kullandı ve ben de dikkatli davrandım." Terlememesi söylenmişti. Kuzey Carolina'da yaz ortasında. "Sekiz hafta boyunca cerrahi sütyen giymek zorunda kaldım ve ben..."

Yuvarlanamadığım için sandalyede uyumak zorunda kaldım." Bu kadar çok konuşmamalıydı. Onlar onun ameliyatlarını dinlemek istemiyorlardı, ama o ona dokunuyordu ve Hale onu geri çekiyordu. Onu engelliyordu. Bu can sıkıcı olmalıydı, ama bir şekilde ona iyi geliyordu. Vücudu daha önce hiç olmadığı kadar ısınmıştı. "Biri diğerinden daha küçük. Radyasyon sırasında sıkılaştı ve bu yüzden daha sert."

Van elini uzattı ve ikisini de avuçladı, bu ona heyecan verici bir titreme gönderdi. Hâlâ hissedebiliyordu. Eskisi gibi değil, ama yine de göğüslerine dokunan elleri zevk alabiliyordu.

"Bence ikisi de mükemmel." Van başını eğmiş, başparmaklarıyla meme uçlarını okşarken onu izliyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, eğildi ve onu yalamaya başladı.

Eskiden çok daha hassas olduğunu biliyordu, ama o anda bunun bir önemi yoktu, çünkü sadece dilinin sıcaklığı bile onu tahrik etmeye yetmişti ve aniden amı yumuşayıp ıslanmaya ve hazır hale gelmeye başlamıştı.

Başlangıçta sınırlarını test eder gibi, nazikçe meme uçlarıyla oynadı.

"Bu hissi seviyor musun, Elisa?" diye sordu Hale, ağzını kulağına dayayarak.

"Evet. Çok hassas değilim, ama sıcaklığı seviyorum." Dünyanın geri kalanının kaybolup gitmesini ve tek önemli olanın ikisiyle birlikte olmak olmasını seviyordu.

Hale'in dili kulak kepçesini izledi ve o bir iniltiyi geri tuttu.

Bu ilk karşılaşmayı atlatması gerektiğini düşünmüş, bundan biraz zevk alabileceğini ummuştu. Bu, ne kadar ileri gidebileceğini görmek için bir tür test olacaktı.

Tahrik duygusu onu ele geçirdiğinde tüm bunlar aklından uçup gitti ve artık kendini bilinçli davranmıyordu. Her şeyi fazla düşünmüyordu. Hayır. İçgüdüleriyle hareket ediyordu ve içgüdüleri ona bu adamların istedikleri her şeyi yapmalarına izin vermesini söylüyordu.

Başını Hale'in güçlü omzuna yasladı ve bir şekilde ağzı onun ağzını buldu. Bu, daha önce ona verdiği yumuşak öpücük değildi. Bu öpücük baskın ve eziciydi.

kollarından birini bırakarak yanağını avuçladı ve daha fazla erişim sağladı. Dili dudaklarının üzerinde hareket etti ve o da ona istediğini verdi. İçine daldı, dilini okşadı ve bedeninin ihtiyaçlarına teslim olmanın ne kadar iyi hissettirebileceğini ona hatırlattı.

Van ayağa kalktı ve elleri kot pantolonunun düğmesine gitti, düğmeyi açtı ve parmaklarını içeri soktu. "Bana bak, Elisa. Şimdi sıra bende."

Hale yer değiştirdi ve kendini Van'a sunulmuş buldu. Van, öncekinden çok daha uzun ve iri görünüyordu. Eğlenceli, çekici kişiliği kaybolmuştu ve geriye, tam olarak ne istediğini bilen bir adam kalmıştı. O da Elisa'ydı ve onu yutmak üzereydi. Elisa bunu sevecekti.

Van, ellerini Elisa'nın yüzünün iki yanına koydu ve ağzını Elisa'nın ağzına yaklaştırdı. "Sırayla yapmada iyi olduğumuzu göreceksin, ama bunu yapmaya devam edersek nasıl olacağı konusunda konuşmamız gerek." Dilini Elisa'nın alt dudağına sürdü ve Elisa bunu amında hissetti. "Çift penetrasyon konusunda fazla deneyimin olmadığını sanıyorum."

Ne istediklerini biliyordu ve bu deneyime açık olduğuna karar vermişti. Hayat kısaydı ve bir kez olsun yaşaması gerekiyordu. Tedbirli davranmayı bir kenara bırakmıştı. "Bunu yapabilirim."

"Henüz olmaz, yapamazsın." Hale kot pantolonunu çekerek uyluklarına kadar indirdi. "Anal seks deneyimin yoksa, hazır olduğundan emin olmamız gerekir. Eğlenceli olacak. Acele etmeden, doğru düzgün yapabiliriz."

Van eğilip onu kaldırdı ve yatağa taşıdı.

Van uzun boyluydu ve hiçbir şekilde zayıf sayılmazdı. Yıllarca süren askeri görevler ona kaslı bir vücut kazandırmıştı ve kemoterapi ve radyasyon tedavisi sırasında kaybettiği kiloların çoğunu geri almıştı. Daha önce kimse onu kucağına alıp taşımamıştı. En azından çocukluğundan beri.

Van onu yatağın üzerine yatırdı ve sonra onu soyup, botlarını ve çoraplarını çıkardılar, kot pantolonunu çıkardılar. Kısa sürede pamuklu iç çamaşırından başka hiçbir şeyi kalmadı ve o iç çamaşırının da heyecandan ıslandığından emindi.

Çıplak kaldığında, onların muhteşem yüzleri ona bakarken, hayatında artık seks için yer olmadığını düşüncesini bir kenara bıraktı. Bunun zihninin derinliklerinde yatan şey olduğunu fark etti. Denemiş ve başarısız olmuş, hayatının o kısmını bir kapının arkasına koyup kilitlemek için hazırды. Boşanma ve kanser arasında, vücudunu hayatında başarısız olan bir başka parça olarak görmüştü. Ama başarısız olan kendisiydi. Tekrar denemekte başarısız olmuştu. İnanç sahibi olmada başarısız olmuştu. Vücudunun ne kadar muhteşem bir araç olduğunu takdir etmede başarısız olmuştu.

Bunun sonsuza kadar sürmeyeceği önemli değildi. Şimdiye kadar girdiği her ilişkiye, ya başaracak ya da denerken ölecek düşüncesiyle girmişti. Her şeyin sonsuza kadar sürmesi gerekmiyordu. Hayat, annesinin onu gösterdiği gibi sıfır toplamalı bir oyun değildi. Hayat deneyimlerden oluşabilirdi ve o bu deneyime hazırды.

Van yatağın ayak ucuna gitti, ayak bileklerini tutup onu aşağı çekti, böylece kızı yatağın kenarında kaldı. "Ayaklarını omuzlarıma koy."

Ne yapmaya çalıştığını anladığında kalp atışları üç katına çıktı. Fiziksel olarak tapınılmayı ve hayranlık duyulmayı hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ayaklarını onun geniş omuzlarına koymanın ve kendini ona tamamen açmanın ne kadar garip olduğu konusunda utanç duyma düşüncesini bir kenara itti. O duygu, şu anda ve burada hiç yeri yoktu. Ondan bunu yapmasını istemişti. Onun amını görmek, ağzını ona değdirmek istiyordu.

Hale partnerinin arkasına geçti, gözleri şimdi tamamen ortada olan o bölüme doğru gitti. "Vay canına, çok güzel."

"Onun için kavga etmemizin bir nedeni var," dedi Van gülerek.

Onlar onunla kim çıkacak diye kavga etmiyorlardı. Onu birlikte görme hakkı için kavga ediyorlardı. Bu, bir kızı çok özel hissettiriyordu.

Sonra Van eğildi ve kız, onun dilinin kadifemsi dokunuşundan başka hiçbir şey hissedemedi.

Titreyerek nefes verdi ve gözlerini kapattı, ağzının amında hissettiği duyguya konsantre oldu.

Van işine koyulurken, yalayıp emerek onu çılgın yüksekliklere çıkarırken kendini akıntıya bıraktı.

Yatağın çöktüğünü hissetti ve sonra sol göğsünde bir sıcaklık hissetti. Hale. O da yatakta onunla birlikteydi, dudakları meme ucunu kapattı ve onu sıcaklıkla doldurdu. Sağ göğsüyle oynadı, avucuyla okşadı ve sonra meme ucunu sıkarak onu nefes nefese bıraktı.

Van parmağını amının içine soktu ve tam da doğru yeri okşadı. Hisler giderek arttı. Onu daha da yükseklerle taşıyan zevk katmanları. Daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi. Bu iki erkeğin ona yaptıklarına kıyasla, daha önce yaşadığı tüm seksler sıkıcı ve tatsız gelmişti.

Elini uzattı, Hale'in boynuna koydu ve orgazm vücudunu sararken ona tutundu.

Sonra Hale yukarı çıktı, onu öptü, dilini onun diline sürttü, sonra yataktan kalkıp ayağa kalktı. Yüzünde karanlık bir arzu ifadesi vardı ve o, bu ifadeyi oraya koymuş olmaktan çok memnundu. Kot pantolonunu çıkardı, giydiği boxer şortunu da çıkarıp çıplak kaldı. Bu tanrı gibi adamın neden onu istediğine karar verdiğini bilmiyordu ama onunla burada olduğu için çok minnettardı.

"Sen de fena değilsin, Hale." Van amına son bir öpücük kondurup oturmasına yardım edince kendini enerjik hissetti.

"Bebeğim, Hale seninle ilgilenirken sen de benimle ilgilenmeni istiyorum. Anladın mı? Sen yatağa diz çökeceksin, o da arkada yerini alacak." Van'ın sesi normalden daha kalın çıkmıştı ve her zamanki neşeli ifadesi, daha önce gözlerinde görmediği bir ciddiyetle yer değiştirmişti.

Biri amına, biri ağzına. O ikisinin arasında, onlar tarafından çevrelenmiş olacaktı. Bu, şimdiye kadar yaptığı en sapkın şey olacaktı ve o hiç tereddüt etmiyordu bile.

Bu duyguya bağımlı hale gelebilir.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra ne olursa olsun hazırды.

* * *

Hale, dayanabilmek için dua etti çünkü sadece o kadının hareketlerini izlemek bile sikini patlatmaya yetiyordu. Her hareketini şehvetli kılan atletik bir zarafeti vardı. Yatağa tırmandı ve Van'ın istediği pozisyona geçti, yuvarlak, seksi kıcı ona doğru bakıyordu.

Kadının orgazm olduğunu hissettiğinde neredeyse kendini kaybediyordu. Vücudu ellerinin altında sertleşmiş, sonra her kas gevşemiş ve kadın çok yumuşak ve sıcaktı.

Van kot pantolonunu çıkardı, ama önce ona bir prezervatif attı. Hale onu zar zor yakaladı. Çıplak bir şekilde yatağın altına girip prezervatifi almak zorunda kalmak tam da ona göre bir şeydi. Elisa için bunu iyi hale getirmesi gerekiyordu. O kadar iyi ki, bir ilişki yürütebileceklerini anlayabilecek kadar uzun süre onu yanlarında tutabilecekleri bir şansları olacaktı. Üçü arasında ne kadar iyi olabileceğini ona gösterdikten sonra, daha sonra tuhaf kişiliğini ortaya çıkarması için zamanı olacaktı.

Şimdiye kadar Elisa çok güzel tepki vermişti. Onların onu ne kadar çekici bulduklarını anladığında, tüm tedirginliği yok olmuş ve onların ona verebileceği zevke kendini açmıştı.

Van, yatağın ucunda durmuş, ona bakarken penisini okşuyordu. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Evet."

"Söyle." Van seks sırasında otoriter olabiliyordu. Bu eğilimleri, kardeşinin kurucu üyesi olduğu BDSM kulübünde vakit geçirdiklerinde daha da güçlenmişti. "Bana ne yapacağını söylemeni istiyorum."

"Senin sikini emeyeğim, Van." Bu sözler, doğrudan sikine giden boğuk bir kahkaha ile çıktı.

"Ve içine gireceğim." Hale, o sözleri duymak istediğini fark etti. Normalde sessiz biriydi. Seks, sözlere gerek duymayan bir bedensel işlevdi, ama bu gece sözlere ihtiyacı vardı. "Seni sikeceğim, Elisa. Seni gördüğüm andan beri istediğim şey bu."

"Ben de," diye söz verdi.

"Devam et o zaman." Hale onu birkaç dakika daha izlemek istedi.

Bu, normal oyun planlarının bir parçasıydı. Van oral seksle ilgilenir, Hale de amcığı alırdı. Bunu yüzlerce kez yapmışlardı. Bir süre bir kadınla birlikte kaldıklarında işleri değıştirirlerdi, ama şimdiye kadar yaşadıkları her geçici ilişkide işler bu şekilde yürümüştü.

Onu arkadan sikmek istemiyordu. Bu, onun istediğı kadar tatlı görünmüyordu.

Bu kadınla orgazmdan daha fazlasını arıyordu. Gerçek bir bağı arıyordu ve onu arkadan becererek bunu elde edemeyeceğini düşünüyordu.

Siktir. Yine yanlış kelimeleri kullanıyordu çünkü kullanması gereken kelimeler onu korkutuyordu. Onunla sevişmek istiyordu.

Elisa öne eğilip Van'ın penisinin başını yalarken onu izledi. Van tısladı ve eli kadının başının arkasına uzandı, ipeksi buklelerine gömüldü. Elisa, Van'ın penisinin başını diliyle okşadıktan sonra dudaklarının arkasına kayboldu. Yerine yerleşip penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ederken dilini onun üzerinde döndürdü.

Van'ın gözleri açıldı ve Hale'e baktı. Ona sorgulayan bir bakış attı.

Hale, partnerinin ne cevap istediğini biliyordu. Neden o geceki oyuncaklarını sikmiyordu?

Çünkü o bir oyuncak değildi ve o bir geceden fazlasını istiyordu. "Bir dakika izlemek istiyorum. Onun senin sikini emmesini izlemeyi seviyorum. Ne kadar seksi göründüğünü biliyor musun, bebeğim? Senin sikini emdiğin zaman nasıl hissedeceğimi düşünüyorum, sanki hayatında yediğın en iyi lolipopmuş gibi."

O da bu iltifata oyununu yükselterek cevap verdi. Bir elini uzattı ve Van'ın testislerini okşadı.

"Siktir," diye dişlerini sıkarak mırıldandı Van. Gözleri tekrar kapandı ve

Elisa'nın hareketlerine uyum sağlayarak rahatlamış görünüyordu. "Daha fazla, bebeğim." Hale yaklaştı ve elini sırtına koydu. "Onu daha fazla al. Onu tamamen alabilirsin. Sikini boğazının en derinlerine kadar al.

Boğazının en arkasına kadar al. Nefes al ve hepsini al."

Parmaklarıyla ensesinden başlayarak, muhteşem kalçalarının ayrıldığı ve şimdiye kadar gördüğü en mükemmel popoya dönüştüğü yere kadar omurgasını okşadı. Onu hazırlamaya başlamak için sabırsızlanıyordu.

Onun küçük kış deliğiyle oynamak, onu oraya alışması için plug ile sikmek çok eğlenceli olacaktı.

"Elisa, yavaşla," dedi Van, ama sesi nefes nefese ve yumuşak çıkmıştı. "Ben boşalacağım, ama Hale henüz hazır bile değil."

Hazırdı. Nefes alamayacak kadar sertleşmişti, ama daha fazlasını istiyordu. Bu, aynı anda boşalabileceklerini görmek için oynadıkları bir oyun değildi.

Bu yüzden yanağını sıktı. "Şimdi yavaşlama. Onu sonuna kadar al. Seni izlemek istiyorum, sonra seni ters çevirip, yapabildiğim kadar uzun süre seninle sevişeceğim. Ama önce Van'la ilgilen, sonra gecenin geri kalanında her şey seninle ilgili olacak."

"Plan bu değildi," dedi Van, ama yaklaştığı belliydi.

"Planlar değişir," diye cevapladı Hale sessizce. "Durma bebeğim. Neredeyse geldi."

Onu tamamen içine alana kadar penisini tekrar tekrar çalıştırdı ve Hale, onun testislerini nazıkçe okşadığını izledi ve bu Van'ı doruğa ulaştırdı.

O oturunca, dudaklarında çok seksi bir kıvrım belirdi ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Onu öldürecekti.

O bir saniye daha beklemek istemiyordu. "Buraya gel, bebeğim."

O da ona doğru yaklaştı, yüzünü avuçlayarak nefes nefese kalana kadar onu öptü. Bu kadını tamamen yiyip bitirebilecekmiş gibi hissediyordu ve yine de ondan daha fazlasını istiyordu. Onu tekrar öptü, onu kendine çekerek tenini tenine değdirmeye çalıştı. Endişelendiği göğüsleri göğsüne mükemmel bir şekilde yaslandı. Dilleri birbirine dolandı ve dünyanın geri kalanı yok olmuş gibiydi.

Onu yatağa yatırdı, bacaklarını açtı ve kendine yer açtı. O büyük kahverengi gözleriyle ona bakarken elleri göğsünde dolaşıyordu.

Bunu onun için iyi hale getirmesi gerekiyordu. Onları seçmişti ve bu onu dünyanın kralı gibi hissettiriyordu.

Onu tekrar öptü, dilinde partnerinin tadını aldı. Bazı erkeklerin bunu iğrenç bulacağını biliyordu, ama o her şeyi Van ile paylaşıyordu.

Van ile her şeyi paylaşıyordu. Van'ın hala onlarla birlikte olmasını seviyordu.

Van'ın şu ana kadar yatağa gelmemiş olmasına şaşırılmıştı, ama dikkati Elisa'ya odaklanmıştı ve bu düşünce aklından uçup gitti. Vücudunu öperek aşağı doğru indi, ellerini üzerinde gezdirerek keşfe çıktı. Amına ulaştığında, onun ıslak ve çok tahrik olduğunu gördü ve bir dakika daha bekleyemeyeceğini anladı.

Dizlerinin üzerine çöktü, prezervatif ambalajını yırttı ve bir şekilde onu penisine geçirmeyi başardı. Bir anlığına ona baktı, kızarmış ve onun için hazır olan ne kadar güzel olduğunu gördü. Bu görüntünün sonsuza kadar beynine kazınmasını istedi.

Kahretsin, sadece onu istiyordu.

İçgüdülerinin onu yönlendirmesine izin verdi, bacaklarını genişçe açtı ve penisini içine bastırdı. Sıcaklık onu sardı, tüm vücudunu ılık bir hisle doldurdu. Sıvı bir arzu damarlarında dolaşırken gibiydi ve o, içeri girip çıkarak yavaş yavaş ilerledi. Kız, sabırsızlığıyla onu iterek, ellerini onun ön kollarında buldu. Bunu uzatmak istiyordu, ama bunun mümkün olacağını sanmıyordu. Bu ilk sefer hızlı ve şiddetli olacaktı, ama yine de tatlı hale getirebilirdi.

Vücudunu onun üzerine uzattı, penisini derinlerde tutarken onu öptü. Kollarını ona doladı ve dilleri birbirini okşarken onun da aynısını yaptığını hissetti. Diğer tüm sekslerde eksik olan şey buydu. Hissettiği bu vahşi bağ, aralarındaki ateşi söndürmeye yetmeyen bu şefkat.

Bunu daha da iyi hale getirebilecek tek şey Van'ın da onlarla birlikte olmasıydı. Van'ın neden onlara katılmadığını bilmiyordu, ama terapi seansı için durmayacaktı. Onu tekrar öptü ve kalçalarını hareket ettirmeye başladı, penisini içeri ve dışarı sürükleyerek kalçalarını bükerek klitorisini ovuşturdu. İşe yarayan bir ritim buldu ve onun etrafında sıkıştığını hissetti. Tırnakları omuzlarına batıyordu, bu hafif acıdan büyük zevk alıyordu. Bu, onun homurdanmasına ve bacakları beline dolanıp sıkışırken daha sert itmesine neden oldu.

Kadının sırtı kavis yaptı ve orgazm olurken onun adını haykırdı.

Taşaklarının gerildiğini hissetti ve sonra tüm kontrolünü kaybetti. Ona her şeyini vererek içine girdi.

Onun üzerine düştüğünde, kadının elleri onun sırtını okşadı ve o da başını kadının boynunun kıvrımına dayadı.

Normalde bu anda pozisyon değiştirip her şeye yeniden başlardı, ama kız, aralarında dolaşmaktan daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Adam kadının yanağına öpücük kondurdu ve vücudunu kadının yanına kaydırđı. "İyi misin?"

Uykulu, memnun gözlerle ona baktı. "İyiden çok daha fazlası. Mükemmelim. Aslında uyuyabileceğimi düşünüyorum. Hiç uyumam."

Onun yüzüne o mutlu ifadeyi koydukları için çok mutluydu. Bütün vücudu titriyordu ve muhtemelen bir maraton koşabilirdi, ama tek yapacağı şey prezervatifi halletmek ve onunla yatağa geri dönmektir. "Sen burada kal ve Van seni sıcak tutsun. Hemen dönerim."

Yataktan kalktı ve Van yatağın ucunda duruyordu. Boxerını giymişti ve yüzünde boş bir ifade vardı, ama Elisa'nın ona baktığını fark eder etmez bu ifade değişti. Sonra yatağa yanına uzandı ve ona pek de uygun olmayan bir gülümseme attı.

"Buraya gel. Seni neredeyse öpemediğim." Van onu kollarının arasına aldı.

Hale yanıldığını umuyordu, ama başının belaya gireceğini hissediyordu.

Yedinci Bölüm

Van yatakta uzanmış, kaçabileceği anı bekliyordu. Birkaç saat uyuyabilmişti ve şimdi neredeyse şafak sökmek üzere olduğundan emindi. Perdelerin aralığından gelen ışık, Elisa'nın Hale'in kollarında sarıldığını görebilmesine yetiyordu. Başı Hale'in göğsüne yaslanmış, çok huzurlu görünüyordu.

Hale de öyle.

Burada ona ihtiyaç yoktu.

Hale oyun planını değiştirip tamamen kendi başına hareket etmeye karar verdiği andan itibaren bu belliydi. Onu aralarına alıp, iki erkeğin onu tatmin etmesinin ne kadar iyi olabileceğini göstermeleri gerekiyordu.

Van'ı çabucak boşaltıp Hale'in devralmasına izin vererek ikisinin birbirine o kadar kaptırmasına ve ona yer kalmamasına ne kadar iyi olabileceğini göstermeleri gerekmiyordu.

O ona dokunduğunda, kız uykulu durumdaydı. Onu öptü ve kucakladı, kız da kollarında uykuya daldı, ama Hale geri döndüğü anda kız yer değiştirdi ve Hale'e sarıldı.

O ayrılırsa fark ederler miydi? Sanmıyordu. Hale onu sikmeyi bitirdikten sonra Elisa'nın yanına yatağa girdiğinde bile neredeyse fark etmemişlerdi.

Ah, ama o onu sikmedi, ve bu da seni rahatsız ediyor. O onunla sevişti. O bu kadına çok bağlandı, ama sen birkaç ay sonra hala burada olup olmayacağından emin değilsin. Hale değişiyor, ve bu da seni rahatsız ediyor.

Bu gece mantıklı olmak istemiyordu.

Yataktan kalkarken Elisa uykusunda dönüp bir şeye uzanır gibi yaptı ve o da durdu. Elisa, kullandığı yastığı buldu

ve onu kendine sıkıca sarıp içini çekti.

Buradan çıkması gerekiyordu. Oturup durumu yeniden değerlendirecek ve bu ilişkide bir yabancı olduğunu kabul ederek devam edip edemeyeceğine karar verecekti. Tabii bu bir ilişkiyse.

Eğer bir ilişki değilse, neden panik yapıyorsun?

Evet, bunu çözmesi gerekiyordu. Kot pantolonunu ve gömleğini buldu ve hızla giyindi.

Daha sonra ona mesaj atıp acil bir durum olduğunu açıklayabilirdi... barmenlik işi. Evet, bu işe yarardı. Onun duygularını incitmek istemiyordu, ama aynı zamanda, onu pek tanımadığı, ona karşı hisleri olan ve onun en iyi arkadaşını daha çok sevdiğinden ve kendisinin dışlanacağından endişelenen bir adamla büyük bir duygusal tartışma yapmasına gerek olmadığını düşünüyordu.

Bu kesinlikle onu korkuturdu.

Acil barmenlik görevi tekrar gündeme geldi. Vardiyaya girebilirdi.

Bu zamanlarda her zaman birinin izin alması gerekiyordu.

Korkaklık ediyordu, ama göğsündeki bu sıkışık hissi nasıl gidereceğini bilmiyordu. Onlarla kahvaltıda oturup, üçüncü tekerlek gibi hissetmeye dayanabileceğinden kesinlikle emin değildi.

Botlarını ve paltosunu giydi ve odadan çıkarken anahtarlarının elinde olduğundan emin oldu. Güneş doğuyordu ve arkasına baktı.

Hata mı yapıyordu? Geri dönüp, kız uyandığında ve kaçınılmaz olarak sabah seks yaptıklarında bu tedirginlik hissinin geçmesini ummalı mıydı?

Kahretsin, dışarı çok soğuktu.

Hafif bir kar yağışı vardı ve dünyayı güzel bir beyazla kaplıyordu. Festivalde güzel bir gün olacaktı.

SUV'sine doğru yürümeye başladı ve tam o anda Hale, önceki gece giydiği pantolon ve ayakkabılarından başka hiçbir şey giymeden dışarı çıktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Bu, onun kaçınmak istediği şeydi. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Kötü şeyler söylememek için, tüm berbat duygularını düşünmesi ve hissetmesi gerekiyordu. "Kulübeye geri dönüyorum. Zane'den mesaj aldım. Açmak için yardıma ihtiyacı var."

Bu bir yalandı ama gerekli bir yalandı.

"Trio saatlerce açılmayacak," diye işaret etti Hale. "İçeri gel. Onunla bütün günü geçireceğini söylemiştin. Ben yapamam. Bugün banyoda çalışmam lazım, yoksa projede geri kalacağım. Domino taşlarının düşmeye başlamasına izin veremem, yoksa Callie'nin kulübesini zamanında bitiremeyeceğiz. Ayrıca, Taggart'a bu bahar ailesini tatile getiremeyeceğini söyleyen kişi olmak istemiyorum. Bence huysuzlanabilir."

Hale, sorumlulukları olan tek kişinin kendisi olduğunu mu düşünüyordu? "Ve benim ders çalışmam lazım. Muhasebe finalim yaklaşıyor. Bu yüzden bütün gün çalışacağım. Bence sen bugün izin alıp Elisa'ya etrafı gezdirmelisin. Yarın banyo montajında sana yardım ederim."

Hale bir anlığına ona baktı. "Neler oluyor böyle?"

"Hiçbir şey. Sana çalışmam ve ders çalışmam gerektiğini söyledim." Movie Motel otoparkının ortasında kavga etmek istemiyordu.

Hale kollarını göğsüne doladı, iri adam sonunda sıcaklığın onu etkilediğini gösteren bir işaret verdi. "Muhasebe konularını baştan sona biliyorsun ve sınava daha iki hafta var. Bol bol vaktin var."

Muhasebe dersini beklediğinden çok daha fazla sevmişti. Gelecek dönem sırf eğlence olsun diye vergi dersine girecekti ve bu o kadar da üzücü değildi. "Bunu ciddiye almam lazım Hale. Bir dönem sonra mezun oluyorum ve hazır olmam lazım. Kardeşime borçluyum."

Hale'in çenesi gerildi. "Ona nakit olarak geri ödeyebileceğini biliyorsun, değil mi? Jake senin son yılın ücretini ödediği için hayatının geri kalanını feda etmek zorunda değilsin. O parayı özlemeyecek bile. Eminim bir ödeme planına açık olacaktır."

Hale hiçbir şey anlamadı. "Kardeşimle olan ilişkiyi ben hallederim. Sen bu işe karışma. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Hale'in dişleri titremeye başlamıştı, ama yüzündeki acı dolu ifadeyi yine de yanlış yorumlamak mümkün değildi. "Evet, sanırım ailen senin işin."

Bu tam da kaçınmaya çalıştığı şeydi. "Sadece düşünmem gerektiğini söylüyorum. Başka bir şey demek istemedim."

"Hayır, bir ailenin ne demek olduğunu anlamadığımı belirtiyordun." Hale doğrudan konuya girdi. "Ve haklısın. Beni önemseyen bir kardeşim yok."

O bunu olabilecek en kötü yere götürüyordu. "Tabii ki var. Ben varım."

"Hayır, bir arkadaşım var ve ben de öyleyim. Bütün gün birbirimize kardeş diyebiliriz ama iş ciddiye binince, biz kardeş değiliz. Biz birlikte vakit geçirmekten hoşlanan iki adamız. Başladığımızda birbirimize ihtiyacımız vardı, ama ne kadar farklı olmasını istesem de, senin ailen, gerçek ailen her zaman önce gelecek." Geri çekildi, vücudu bu noktada fiziksel olarak titriyordu. "Onunla vakit geçireceğim. Senin neden gittiğine dair bir bahane uydururum."

"Bahanene gerek yok. Ben sana zaten bir bahane verdim." Mezun olduğunda Hale'i geride bırakmadığını ona nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Hale'in geride bırakılan kişi olduğundan da emin değildi.

"Onu sevdiğini sanıyordum."

"Evet. Belki akşam yemeğinde buluşabiliriz." O zamana kadar, üçüncü tekerlek olayıyla nasıl başa çıkacağını anlamış olabilir. O zamana kadar sakinleşip, dün gece olanları farklı bir açıdan görebilecek duruma gelmiş olabilir.

Hale başını salladı. "Tamam."

Arkasını döndü ve Van suçluluk duygusunun ağırlığını hissetti. Hale'e tüm hikayeyi anlatmıyordu, ama kavga etmek de istemiyordu. "Ona erken ayrılmak zorunda kaldığım için özür dilediğimi söyle. Kendim söyledim ama dün gece telefonumu şarj etmedim. Muhtemelen şarjı bitmiştir."

"Tabii." Hale döndü ve sonra tekrar durdu. "Siktir. Kapı kilitli."

"Kapıyı çal." Uzun süre burada kalamazdı.

"Onu uyandırmak istemiyorum. Sabahına, senin berbat olduğunu söylemekle başlamak istemiyorum," diye itiraf etti Hale.

Van'ın içinde öfke kabardı. "Kendi işine bakmış olsaydın, bunu yapmak zorunda kalmazdın belki."

Hale kollarını göğsüne sıkıca doladı. "Kendi işim mi? Bu nedense benim işim değil mi?"

"Ben sadece... Lanet olsun, Hale. İçeri girer misin? Donacaksın." Anahtarlarını çıkardı. Hale'in bu konuyu bırakmayacağı belliydi. Bu konuyu halletmeleri gerekiyordu ve bunu arabada yapmak zorundaydılar, yoksa en iyi arkadaşı donacaktı.

"Onun yaraları yüzünden mi?" diye sordu

Hale. Birbirlerini tanıdıklarını sanıyordu.

"Hayır."

Hale, sanki yüzünde gerçeği görebilecekmiş gibi onu inceledi. "Öyle, değil mi? O kadar da kötü değiller."

"Mesele yara izleri değil." Hale neden ona biraz rahat vermiyordu?

"O zaman ne? Çünkü dün gece çok eğlendim ve bence bunu sürdürmeliyiz," diye ısrar etti Hale.

"Ve ben bunu düşünmek istiyorum."

Hale, sanki bir köpeği tekmelemiş gibi ona baktı.

"Neredeyse hiç tanımadığımız bir kadınla ilişki kurmak isteyip istemediğimi düşünmek için biraz zaman ayırmaya hakkım yok mu?" Bu, suçu gerçek yere atmaktan daha kolay bir açıklamaydı. Ona yakınlaşırsa ikisini de kaybedeceğinden korkuyordu.

Bu tür bir ilişki, ortada çılgın duygular dolaşmadığında kolaydı. Van, hepsinin bir dönüm noktasında olduklarını fark etti. O, Hale ve Elisa, hayatlarında bir değişim yaşıyorlardı. "Hepimiz bunu düşünmek için biraz zaman ayırmamız gerekmez mi?"

"Kesinlikle," dedi yumuşak bir ses.

O anda yalnız olmadıklarını fark etti. Elisa kapıda duruyordu, bornozunu giymiş, elinde Hale'in paltosu vardı.

"Selam." Van tüm vücudunun kızardığını hissetti. "İşe gidiyordum. Beni çağırdılar."

"Tabii." Hale'e paltosunu uzattı. "Ama sesini alçaltmalısın. Sanırım diğerleri uyumaya çalışıyor."

Hale, paltosunu giymeye çalışırken neredeyse düşüyordu. "Elisa, o kötü bir niyetle söylemedi."

"Neyle?" diye sordu Elisa. Kısa bir süre ortadan kayboldu ve Hale'in cep telefonu ile geri döndü. Kapıyı açık tutmaya özen gösterdi

kapıyı açık tutmaya özen gösterdi. "Zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. O yüzden ona zaman vermelisin. Bir yerde olmak istemeyen birini zorlamamalısn."

"Seni istemediğimi söylemedim." Onun böyle düşünmesine izin veremezdi.

Yüzü ifadesizleşmişti. "Eğlenceliydi ama aynı zamanda sıradan bir şeydi. Bu deneyimi tekrarlamak zorunda değiliz. Sorun değil. İyi vakit geçirmekten başka bir şey beklemiyordum ve bunu da elde ettim. Tişört alacak mıyım? *Bliss'e geldim ve tek elde ettiğim üçlü seks ve bu tişört oldu.* O tişörtü satın alırdım."

Hale ceketini giymeyi başardı ve telefonu cebine attı. "Elisa, bunu yanlış anladın. Van'ın kafasından neler geçtiğini bilmiyorum, ama ben ne istediğimi biliyorum. Bugün izin alıp sana şehri gezdireceğim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bir adım geri attı. "Dediğim gibi, eğlenceliydi, ama bence burada bırakmalıyız."

Sabah yataktan kalkmadan önce planları böyle değildi. Bütün gece Hale'e sarılmıştı. Ona çok ilgi duyuyordu. Bu sabah ilişkilerini bitirmek istememişti.

Hepsi onun suçuydu. Park yerinde kavga etmeselerdi Hale'i uzaklaştırmazdı. "Hey, sorunlu olan Hale değil. Sorunlu olan benim. Biraz zamana ihtiyacım var. Dün gece işler çok kızıştı. Buna hazır mıyım, bilmiyorum."

"Sorun değil." Yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Bunu anlıyorum, ama keşke bir not falan bıraksaydın. Ama seni anlıyorum."

"İyi." Hale, idam edilmeyeceği söylenmiş bir adam gibi görünüyordu. "Duş alacağım, sonra Stella'ya kahvaltıya gidebiliriz."

"O kadar da kötü değiller mi?" Yumuşak bir iç çekişle sordu. "Vücuduma tekrar alışmanın zor olacağını biliyordum, ama siz ikiniz başardınız. Şimdi merak ediyorum, sizin için ne kadar zordu?"

Hale'in ten rengi soluktan pembeye dönmüştü. "Bence sen çok güzelsin. Ne demek istediğimi sanıyorsan, öyle demek istemedim. Öyle demek istemedim."

"Sen her zaman ne demek istediğini söylersin," diye cevapladı. "Bu senin hakkında öğrendiğim bir şey. Hoşça kalın çocuklar. Umarım tekrar görüşürsek dostça davranabiliriz."

"O öyle demek istemedi," diye ısrar etti Van. Hale'in neden öyle dediğini çok iyi biliyordu. "Beni ikna etmesi gerektiğini düşündü ve bazen benim bakış açımı değiştirmesi gerektiğini öğrendi. Senin vücudunla ilgili değildi. Tanrım, Elisa, bence sen gördüğüm en güzel kadınsın."

"Bu çok hoş bir söz. İkinize de iyi günler," dedi ve aralarındaki kapıyı sıkıca kapattı.

"Az önce ne oldu böyle?" diye sordu Hale.

"Şey, sanırım ona yeterince güzel olmadığı konusunda endişelenmesine neden olacak bir şey söyledin. Kadınlar, vücutlarının çeşitli kısımları söz konusu olduğunda *"o kadar da kötü değil"* gibi bir ifadeyi sevmezler bence." Gene köşeyi döndü. Dost canlısı bir yüzü ve kel kafası olan yaşlı bir adamdı. Lobide misafirlere her zaman taze kahveyle birlikte ikram ettiği tarçınlı çöreklerin bulunduğu bir kutu taşıyordu. Bunları, Hale'in artık Elisa'yı kahvaltıya götürmeyeceği Stella's'tan almıştı. "İkinizin daha uyumlu olacağını düşünmüştüm. Uzun zamandır birliktesiniz. Bir kadını nasıl idare edeceğini bilmelisin."

"Öyle demek istemedim." Hale'in yüzündeki öfkeli ifade yerini saf bir şaşkınlığa bırakmıştı. "Bence o çok güzel. Ona bunu nasıl anlatabilirim?"

"Belki çiçekler olabilir," dedi Gene. "Teeny'nin elinde güzel güller var galiba."

Çiçeklerin bu sorunu çözeceğini düşünmüyordu.

Hale kapıya bakakaldı. "Hayır. Benden kabul etmeyeceğinden eminim." Arkasını döndü ve birlikte kullandıkları SUV'ye doğru yürümeye başladı. "Gitmeliyiz."

"Bence onunla konuşmalısın." Hale'in yüzündeki yenilgi ifadesinden nefret ediyordu.

"Onu duydun. İstemediği bir şeye zorlanmak istemediğini söyledi ve görünüşe göre artık beni istemiyor." Yolcu tarafındaki kapının yanında durdu. "Beni kulübeye bırak. Bugün arabaya ihtiyacım yok."

Bu, onun istediği şey değildi. Nasıl bu kadar çabuk bu kadar kötü bir hale gelmişti? Ama Hale'in yüzündeki boş bakışı tanıdı. Reddedilmeyle böyle başa çıkıyordu. Kendini kapatıyordu. Günlerce, haftalarca kafa yorardı.

Her şeyi mahvetmişti ve nasıl düzelteceğini bilmiyordu.
Eve dönüş yolu hiç bu kadar uzun gelmemişti.

* * *

Bu duygudan nefret ediyordu. Savunmasız. Kırılgan.

Van'ın ayrılacağını anlamak onu yıkmamıştı. Onun önceki geceyi onun kadar zevk almamış olması sorun değildi. Ya da düşünmek için zamana ihtiyacı olması. O da biraz öyle hissediyordu, çünkü beklediğinden daha yoğun olmuştu ve sadece seksle ilgili değildi. Gerçek derin yakınlık, aralarında uyumaktan, sıcak ve sevildiğini hissetmekten geliyordu.

Hayattaki pek çok şey gibi, bu his de sahteydi.

Stella'nın restoranındaki masada oturmuş, bir daha deneyecek mi diye merak ediyordu.

Sabahının böyle geçeceğini düşünmemişti.

İkisiyle birlikte burada olacağını, sabahın tadını çıkaracağını ve fiziksel aktiviteyle geçen bir gecenin ardından enerji depolayacağını düşünmüştü. Onlarla birlikte festivalde dolaşacağını, önümüzdeki birkaç hafta boyunca bundan bir şey çıkıp çıkmayacağını göreceğini düşünmüştü.

Şimdi tekrar eve gitmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Ev miydi? Hiç ev olmuş muydu? Yoksa her zaman uyuduğu ve daha iyi bir şeyin olmasını beklediği bir yer miydi? Asla gelmeyecek gibi görünen bir şey.

"Merhaba tatlım. Seni burada gördüğüme çok sevindim." Cassidy, kabinin ucunda duruyordu. Kot tulum ve büyük kabarık bir ceket giymişti. "Seni aramaya çıkacaktım."

Cassidy ve babası cep telefonu taşımadıkları için onu aramak zorunda kalacaktı, çünkü... bunun birçok nedeni vardı. Yine de, dostça bir yüz görmek güzeldi. "Buradayım. Kahvaltı için mi geldin?"

Cassidy ceketini çıkardı ve karşısındaki masaya oturdu. "Birkaç işim vardı ve seni bu akşam yemeğe ikna edebilir miyim diye bakmaya geldim. Yavaş pişiricide güveç yaptım ve seninle paylaşmak istediğim eski fotoğraf albümleri buldum. Eğer meşgul değilsen."

Meşgul değildi. Buraya gelmesinin bir nedeni vardı ve bu, iki çılgınca seksli erkekle takılmak değildi.

Onu sevmiş gibi görünen iki adam. Hale, o soyunduğunda tereddüt etmemişti. Gözlerinde anlık bir dehşet belirtisi olmamıştı. Bunu o kadar iyi gizlemiş miydi? Onun bunu yapabileceğini düşünmezdi.

"Seninle akşam yemeği yemek isterim." Babasının evini görmek istediğini itiraf etmek zorundaydı. Babası hakkında daha fazla şey öğrenmek kesinlikle ilgisini çekiyordu. Gerçekten iyi bir adama benziyordu ve ilginç hikayeleri vardı.

Cassidy elini uzattı ve onun elinin üzerine koydu. "İyi misin tatlım? Bugün auran hüzünlü."

Auralar, Cassidy'nin inandığı başka bir şeydi ve görünüşe göre haklıydı. "İyiyim."

"Hayır, değilsin," dedi Cassidy, sesi sessizdi. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil."

"O çocuklar mıydı? Seni üzdüler mi? Bir şeyler duydum ama bunun sadece dedikodu olduğunu umuyordum."

Dedikodu mu vardı? "Ne duydun?"

"Şey, bir şeyleri tamir eden çocukla içki servisi yapan çocuğun Movie Motel'in otoparkında kavga ettiklerini duydum."

Elisa başını salladı. "Öyle bir şey olmadı."

"Onları yataktan attığını ve otoparkta çıplak kaldıklarını duydum, Hale'in penisi donmuş olabilir." Stella önüne bir fincan kahve koydu.

"Bunu nereden duydun?" Yüzünün hoş bir pembeye döndüğünden emindi.

Cassidy bu endişeyi eliyle savuşturdu. "Küçük bir kasabada olan biteni herkes bilir."

"Herkes bir şey olduğunu bilir, ama genellikle Mel ve Cassidy'nin kulaklarına ulaştığında, olay başka bir şeye dönüşmüştür." Stella, arkasındaki kabinde oturan kişiye konuşmak için eğildi. "Beth, bu sabah Movie Motel'de olanları duydun mu?"

Kahverengi saçlı güzel bir kadın hafifçe dönüp gülümsedi. Kızına yulaf ezmesi kaşıkla

"Oh, bir sasquatch görüldüğünü ve Van ile Hale'in onunla savaşmaya çalıştıklarını duydum, bu yüzden otoparkta yarı çıplak kalmışlar."

Bu kasabada dedikodular gerçekten çok hızlı yayılıyordu. "Sasquatch'ın bu olayla hiçbir ilgisi yoktu."

"Emin misin? Bu onların çiftleşme zamanı değil, ama bazen kar yağdığında ortaya çıkarlar," dedi Cassidy. "Gene'i suçluyorum. Sorun tarçınlı çörekler. Sasquatch'lar tarçın kokusuna çekilirler ve o her gün Stella'nın çöreklerini sergiliyor. Bu sadece an meselesiydi."

"Tarçınlı çöreklerim sasquatchları çekmiyor Cassidy," diye itiraz etti Stella. "Woo Woo Festivali sırasında onları çekmek için sasquatchlara özel on iki paket sattığım zamanlar hariç. O zaman işe yarıyor. Ama sadece turistler için."

"Ateşle oynuyorsun, Stella. Bir gün senin için gelecekler ve sonra bu lokantada bir sürü sasquatch'a hizmet edeceksin," diye işaret etti Cassidy.

"Benim politikamı biliyorsun. Paraları varsa, hoş geldiler. Lanet olsun, bunca yıldır Max Harper'a hizmet ettim. Sasquatch'lar da basit olmalı," dedi Stella. "Her zamanki gibi mi istersin?"

"Evet, harika olur." Cassidy'nin tüm sertliği kaybolmuştu. Görünüşe göre bu sadece sasquatch tavsiyeleri için geçerliydi. "Elisa, tatlım, sipariş verdin mi? Hal harika krepler yapar. İçine pancar ekler."

"Bu Cassidy'nin spesiyali," diye açıkladı Stella. "Pancar içermeyen kreplerimiz de var."

"Ben sadece domuz pastırması, yumurta ve tost istiyorum." Menüsünü uzattı. "Teşekkürler. Dedikodular için özür dilerim. Bu sabah erken çıkmaları gerekiyordu. Yapacak işleri vardı. Başka bir şey yok."

Stella başını salladı ve siparişlerini vermek için mutfağa geri döndü.

"Olay çıkardığım için gerçekten üzgünüm." Bu, en son istediği şeydi. "Kimseyi utandırmak istemedim."

"Neden birini utandırmak isteyesin ki?" diye sordu Cassidy. "Benden ve baban mı bahsediyorsun?"

"Eminim ki, yetişkin kıızıyla tanıştığında, onun hemen iki erkekle geceyi geçireceğini düşünmemiştir."

Cassidy bir an için bunu düşündü, sanki sözleri sindirip gerçek anlamlarını bulmaya çalışıyormuş gibi. "Normal bir şey olan flört etmekten utanacağımı mı düşünüyorsun? Yakışıklı erkeklerle güzel bir gece geçirmekten mi? Neden bundan utanayım ki?"

"Çünkü çoğu ebeveyn utanır."

"Ben çoğu insan gibi değilim," diye cevapladı Cassidy. "İnsanların beni tuhaf bulduğunu ve zihinsel sorunlarım olduğunu düşündüklerini biliyorum, ama şunu bilmelisin ki ben dünyayı diğerlerinden farklı bir şekilde görüyorum. Utanç kavramını anlamıyorum. Kötü bir şey yaptığımda, bir başkasını incittiğimde utanç duyabilirim. Ama sevdiğim biri için asla utanç duymam, özellikle de çevrelerindeki insanlarla bağlantı kurmaya çalışmak gibi normal şeyler yaptıklarında."

Keşke bu konuya girmeselerdi, çünkü şimdi yine duygusal hale gelmişti. "Bir bağ kurmaktan daha fazlasını yaptım. Ya da daha doğrusu, gerçek gibi hissettiren bağın tamamen fiziksel olduğu ortaya çıktı."

"Sana zarar verdiler mi?"

Kafasını salladı. "Sadece duygularımı incittiler. Umduğum gibi bitmedi."

"Ve utaniyor musun?"

Elisa bir an bu kelimeyi düşündü. "Hüzünlü hissediyorum. Sanırım utanmıyorum. Seni ve babamı utandıracağımdan endişeleniyordum. Annemi utandırırđı. Bana kızardı."

Sabahtan beri kafasında annesinin sesini duyuyordu. Yatakta yalnız olduğunu fark ettiği andan itibaren, bunun işe yarayacağını düşünmesinin ne kadar aptalca olduğuna dair uzun bir nutuk dinlemişti. Kendine olan güvensizliğinin her parçası annesinin sesinde ortaya çıkmıştı.

"Ama neden?" Cassidy gerçekten anlamamış gibiydi.

"Bizim dünyamızda, tanıştığın gün bir erkekle yatmak, hele ki iki erkekle yatmak, sürtükçe bir davranış olarak kabul edilir."

"Ama sen onları sevdin, onlar da seni sevdi. Kadınların da ihtiyaçları vardır. Bunda utanılacak bir şey yok." Cassidy gözlerini kısarak, "Tabii senin ihtiyaçlarını karşılamadıysa, o zaman o çocuklarla konuşurum." dedi.

Cassidy'nin Van ve Hale'e bir kadını nasıl memnun edeceklerini anlatması düşüncesi onu gülümsetti ve içindeki bir şey rahatladı.

Annesinin hayatını yaşamak zorunda değildi. Bu sabah işler yolunda gitmedi diye kaçıp saklanmak zorunda değildi. Erkeklerle arasındaki ilişkilerin tuhaf olması da gerekmiyordu. Biraz zaman ayırıp düşünmeliydi, çünkü belki de fazla hassas davranıyordu. Ya da bu konuyu kafasına takmak yerine, uzun zamandır tanıştığı en tuhaf, en nazik ve en havalı kadınla konuşabilirdi. "Radyasyon tedavisi nedeniyle cildimde renk değişikliği ve yara izleri olduğu için çıplak kalınca nasıl hissedeceğimi merak ediyordum."

Cassidy şimdi dik oturuyordu. "Sana bir şey söylediler mi?"

Karşısında annesi oturuyor olsaydı, bir erkeğin onun kusurlarını kabul edeceğini düşünmesinin aptalca olduğunu belirtmek için bu fırsatı değerlendirirdi. Gözlerinde intikamcı bir parıltı olmazdı. Elisa, annesinin Van veya Hale'in auralarıyla oynamaya çalışacağından biraz endişelenmezdi. "Aslında hayır. Hale bunun o kadar da kötü olmadığını söyledi ve ben bu konuda aşırı duyarlı davrandığımdan endişeleniyorum."

"Yaşadığın onca şeyden sonra hassas olmaya hakkın var," diye ısrar etti Cassidy. "Burada olduğun için çok mutlu olduğumu ve senin üvey annen olmaktan gurur duyduğumu açıkça belirtmek istiyorum. Garip bir durum olduğunu biliyorum, ama seni tanımaktan çok heyecan duyuyorum. Baban da öyle. Benimle birlikte şehre gelmek isterdi, ama yapması gereken işleri vardı."

Bu kadının yanında olmak insana derin bir huzur veriyordu. "Sorun değil. Onun hayatını bozmak istemiyorum, ama onunla vakit geçirmek istiyorum. Bir süre burada kalmayı düşünüyorum. Eve dönecek pek bir şeyim yok. Kız kardeşim var, ama çok çalışıyor. İkimiz de bulunduğumuz yerde mutlu değiliz. Bizim için bir yer bulabilir miyim diye bakmak istiyorum. Yeni bir yer."

"Burayı beğenip beğenmeyeceğini görmek mi istiyorsun?" Cassidy'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Sen ve babam... Sabrina dışında benim tek ailemsiniz. Çok fazla arkadaşım yok. Burayı seversem, kardeşim de benimle gelebilir." Bu konuyu bırakmayacaktı. Babasını ve üvey annesini tanımaktan vazgeçmesine neden olacak kadar utanç verici bir durum yoktu. "Bu olur mu? Belki kış boyunca kalabilirim."

Cassidy adeta ışık saçıyordu. "Çok isterim. Kız kardeşin tatil için gelebilir, hep birlikte çok güzel vakit geçiririz. Noel zamanı burası çok güzeldir. Burada kalmandan daha çok isteyeceğim bir şey yok. Yeni tanıştık ama seni şimdiden çok seviyorum tatlım."

Belki de önceki gece yanlış bağlantıyı arıyordu. Belki de ihtiyacı olan şey buydu. "Umarım layık olabilirim. Annem bana nasıl iyi bir kız evlat olunacağını öğretmedi."

"Tek yapman gereken gelmek. Hayattaki çoğu şeyin sırrı budur. Sadece burada ol, biz yolumuzu buluruz. Misafir odamızda kalabilirsin. Şu anda odayı ağ iletişimi için kullanıyoruz ama tüm ekipmanı sığınağa taşıyabiliriz."

Oh, bu kadını sevmeye başlamıştı, ama aynı zamanda gerçekçiydi de. "Kendi alanıma ihtiyacım var, ama sana söz veriyorum, mümkün olduğunca sık bana yemek hazırlamana izin vereceğim. Del Norte'de bir kulübe ya da belki bir daire bulmak istiyorum. Yeterince yakın. Ama bir iş bulmam lazım. Oturup durmaktan hoşlanmıyorum."

Cassidy elini kaldırdı ve konuşmaya başladı.

"Uzaylı avlamak yok, bonus anne." Elisa yeni ailesini çoktan çözmüştü. "Biraz para kazandıran bir şey."

"Oh, para kazandırır. Sadece bazen bu para Dünya'da kabul edilmiyor," diye kabul etti Cassidy. "Peki, sana bir iş bulmamız gerekecek. Sana kasabayı gezdireyim, belki birileri işçi arıyordur."

"Kulağa harika geliyor."

Gün kötü başlamıştı, ama görünüşe göre gerçek bir ilerleme kaydedecekti.

Kahvaltı geldiğinde, pancar krepini bile denedi. Çok lezzetliydi.

Sekizinci Bölüm

"Her zamankinden daha somurtkan görünüyorsun dostum."

Hale işinden başını kaldırmadı, sadece su hatlarını incelemeye devam etti. Kapıyı kilitlemeliydi. Ya da Van kapıyı çarpıp çıktığında kilitletiğinden emin olmalıydı. "Ne istiyorsun, Max?"

Öğleden sonraydı ve sabah olanları kafasından atamıyordu. Hoşlanmadığı duygularla dolu bir karmaşa içindeydi ve en son ihtiyacı olan şey Max'in nutkuydu.

SUV'nin yolcu tarafındaki kapıyı kapattığı andan beri Van ile konuşmamıştı. Van konuşmaya çalışmıştı ama Hale buna dayanamamıştı. Bu duruma düşmüşlerdi çünkü Van bir pislikti. O, değer verdiği bir kadınla ilişki kurma şansını mahveden lanet olası bir pislikti. O, gidecek olan bir pislikti ve Hale yalnız kalacaktı ve bunların hiçbir önemi yoktu. Ona gitmesini söylediği zamanki yüzündeki ifade dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Sasquatch ile karşılaşmandan sağ kurtulup kurtulmadığını görmek istedim."

Bu, onun dikkatini çekecek kadar tuhaftı. "Ne?"

Max her zamanki kot pantolon ve koyu renk tişörtten oluşan üniformasını giymişti, ayağında botlar ve başında şapka vardı. Muhtemelen kapıyı çalmadan kabine girerken paltosunu çıkarmıştı, bu da onun küstahlığıydı. Ana yatak odasından banyoya açılan kapıya yaslandı. "Bu sabah erken saatlerde yeni kızın tarçınlı çörek arayan sasquatchlar tarafından saldırıya uğradığına dair yaygın bir söylenti dolaşıyor ve onun kaçırılmamasının tek nedeni senin ve Van'ın hızlı düşünmen. Senin ve Van'ın

ritüel bir dövüŖe girdiğiniz ve kazananın ödölü olarak yeni kızın verileceği yönünde daha az yaygın bir söylenti de var. Nell bu söylentiyi duydu, bu yüzden bir protesto beklemelisin."

Hiç de hızlı düşünölmemiŖti. "Ne?"

"Evet, bunu zaten sordun dostum," diye işaret etti Max. "Bliss'teki dedikoduların nasıl yayıldığını bilirsin. Bu sabah olanların yüzündeki somurtkanlığın sebebi olduğunu ve bunun ne kriptidlerle ne de ortaçağ çiftleşme ritüelleriyle ilgisi olmadığını anlıyorum. Bu yüzden gelip seni kontrol etmeye karar verdim. Eğer sen, tanıdığım en sessiz adam, hakkında konuşuluyorsa, bir şeyler ters gitmiŖ demektir."

"Öyle bir şey olmadı. Van ve ben tartıŖtık ama. Bu hikaye nasıl yayıldı?" Soruyu sordu ama cevabı belliydi. "Gene. O oradaydı. Muhtemelen Stella'yı aradı, Stella da Callie'yi aradı, ve böylece böylece."

Eğer bir haberi çabucak yayması gerekiyorsa, tek yapması gereken o üç kiŖiden birine bir şey fısıldamaktı ve bir saat içinde kasabadaki herkes haberi öğrenirdi. Tabii ki, onlar onun bilmelerini istediği şeyi bilmezlerdi, çünkü söylenti birkaç katmandan geçtikten sonra, saçma sapan bir şeye dönüŖdü.

Bliss'teki dedikodu çarkını, içine düŖtüđü ana kadar çok seviyordu.

"Sanırım öyle." Max banyoya göz gezdirdi. "Karım bunu görmesin. Böyle bir küvet isteyecektir. Onu bir daha dıŖarı çıkaramam."

Küvet gerçekten çok güzeldi. "Düşündüğün kadar pahalı değil."

"Sadece gerektiği kadar ücret almadığın için."

Omuz silkti. Muhtemelen doğruydu. Şehirde olsaydı, iki ya da üç kat daha fazla ücret alabilirdi. "Geçimimi sağlayacak kadar alıyorum. Fazla bir şeye ihtiyacım yok."

Hiç sahip olmamıŖtı. Koruyucu aileye verildikten sonra, sahip olduğu her şey bir sırt çantasına sığardı. Tabii, bir de alet çantası. Son zamanlarda, özel yapım mobilyalar üretebileceği kalıcı bir atölyeye sahip olmanın ne kadar güzel olacağını düşünmeye başlamıŖtı. Şu anda ahşap işleri yapması gerektiğinde Henry Flanders'ın atölyesini kullanıyordu. Böyle bir şeye sahip olmak güzel olurdu. Henry huzur içinde çalışabilir ve yine de

eşı onu akşam yemeğine çağırmak için yeterince yakın olabilirdi. Kulübeye kısa bir yürüyüş yapar ve hemen kızının gülümseyen yüzüyle karşılaşırdu.

Hale'in asla sahip olamayacağı bir şeydi bu.

"Ya da kendi değerini bilmiyorsun." Max elini salladı. "İşler yolunda gitmedi mi? Dün gece yolunda gidiyor gibi görünüyordun."

"Daha fazla dedikodu duymaya mı geldin?" İnsanların bu sabahın ne kadar kötü geçtiğini bilmesinden nasıl hissedeceğini bilmiyordu.

"Buraya geldim çünkü biz arkadaşız ve sen ve Van kavga ediyorsanız, muhtemelen biraz tavsiyeye ihtiyacınız vardır. Bunu fark ettin mi bilmiyorum, ama kişilerarası ilişkiler konusunda her zaman en iyi kararları vermiyorsun." Max'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Çok akıllı konuşuyorum, değil mi? Alexei'nin söylediklerini çok dinliyorum."

Evet. Max bir seans için buradaydı. Max, Hale'in uyum sağlamasına yardımcı olabileceğini düşünüyordu, ama Hale hiçbir yere uyum sağlayamadığını biliyordu. "İşe yaramadı."

"Yani seks kötü mü gitti? Hadi ama dostum. Ben kötü giden seks hikayelerini severim. Bir keresinde Rach ve ben Feed Store Kilisesi'nde Paskalya sergisini kuruyorduk. Kilise kısmında değil, Feed Store kısmında sevişmeye başladık. Rach, Tanrı'nın bizi görebileceği hiçbir yere gitmememiz konusunda çok netti. Çok azmıştım, bu yüzden Yüce Tanrı'nın her şeyi gören, her şeyi bilen felsefesine girmedim. Ama tam asıl işe başlayacakken ayağım takıldı ve dirgenlerin sergilendiği yere düştüm - kim böyle bir şey yapar ki - ve bu, binlerce kilo yabancı kuş yemi ile bulunduğumuz koridoru su basmasına neden olan bir domino etkisi yarattı. Sorun şu ki, Rach'ın kıyafetlerini çoktan çıkarmıştım ve bunlar kuş yemlerinin arasında kaybolmuştu, ama hızlı düşünür biriyim ve birkaç önlük bulup, kendimce güzel bir elbise yaptım. Evet, bunun bedelini birçok şekilde ödedim. Bu tür bir seksin ters gittiği hikaye mi?"

"Seks iyiydi." Seks iyiden de öteydi. Muhteşemdi. Hayatının en iyi seksi olmuştu çünkü seksten daha fazlasıydı. "Ve bu seni ilgilendirmez..."

Lanet olsun. Van da aynen böyle demişti. *Seni ilgilendirmez*. Bu sözler hâlâ canını yakıyordu ve o da hemen dönüp aynı sözleri Max'e söylemişti.

Max onun arkadaşı mıydı? Max onun arkadaşı gibi geliyordu, ama bazen Hale için bunu anlamak zor olabiliyordu. O kadar çok kez terk edilmişti ki, Van tek istisnaydı. Ama şimdi Van da artık güvenemeyeceği uzun insan listesine katılacak gibi görünüyordu. Van gerçek ailesiyle yeniden bağlantı kurmuştu ve bir süre denemiş olsalar da, gerçek aile her zaman kazanırdı.

"Söyleyeceğin şeyi tahmin etmem mi gerekiyor?" diye sordu Max.

Bir karar vermesi gerekiyordu. Tamamen kapanacak mıydı yoksa denemeye devam edecek miydi? "Hayır. Üzgünüm. Bu sabah beni mahvetti ve ben bir pislik gibi davranıyorum."

"Bunu kabul ettiğine sevindim, ama konuşmak istemiyorsan anlarım. Seni kontrol etmeye geldim çünkü bir sasquatch ilk kez tarçınlı çöreklerini yemeye çalıştığında zor olabilir."

"Ben yapmadım..." Ah, örtmece. Max tüm bu dedikoduları açıklığa kavuşturmak istiyordu. "Sorun değil. İnsanlar konuşur. Bununla bir şey kastettiklerini sanmıyorum. Bir bakıma, en azından insanlar umursuyor gibi geliyor."

Denemek, kendini en kötü duruma düşürmemek anlamına geliyordu. Kendini olumluya açmak anlamına geliyordu. İyimserlik cesaret gerektiren bir davranıştı ve belki de gerçek cesareti bulmanın zamanı gelmişti.

"Bunu anlayacağını umuyordum. Buralarda pek skandal olmaz," diye açıkladı Max. "İnsanlar komşularının mutlu olmasını gerçekten isterler. Mel'in bir kızı olması, bu kasabanın uzun zamandır gördüğü en büyük olay. Onunla ilişki yaşamak, biraz dikkat çekecekti."

İyimserliği bir anda sarsıldı. "Artık onunla ilişkim yok, bu yüzden tekrar arka plana çekilebilirim."

Max'in mavi gözleri yuvarlandı. "Bunun hakkında konuşmak istemediğini biliyorum. Ben de konuşmak istemezdim. Ama bazen konuşmak yardımcı olur. Seni kızdıracak bir şey mi yaptı?"

Konuşmak istemiyordu ama konuşmamak da onu hiçbir yere götürmemişti. "Hayır. O mükemmeldi. Ben batırdım."

"Ah, o zaman doğru yere geldin dostum." Max küvete oturdu, bir süre burada kalacakmış gibi yerleşti. "Ben her şekilde batırdım."

Bundan şüphe duyuyordu. "Hiç meme kanserinden kurtulan bir kadına vücudu hakkında kendini kötü hissettirdin mi?"

Max'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen mi yaptın bunu?"

Hale içini çekti ve Max'in karşısına oturdu. Suçluluk ve öfke içini yakıyordu, ama bunların altında derin bir yorgunluk hissi vardı. Nasıl başa çıkacağını bilmediği bir hayal kırıklığı. "Öyle demek istemedim. Orada olmadığını sandığımda bir şey söyledim, o da bunu en kötü şekilde yorumladı."

Max bir an bunun üzerinde düşündü. "Muhtemelen senin tam da böyle tepki vereceğinden korktuğu içindir. Seksten önce mi, sonra mı?"

"Sonra."

Max'in dudaklarından düşük bir ısıklık sesi çıktı. "Onun Bliss'ten olmadığı için şanslısın, çünkü bir Bliss kadını bu sabah '*Orospu Çocuğunu Vurdum*' kulübüne katılırdı. Bir törenleri falan var. En azından öyle duydum. Erkekler giremez, ve bu benim uzak durmaya çalıştığım gizli bir topluluk."

"Ben öyle demek istemedim." Hala neyin yanlış gittiğinden tam olarak emin değildi. "Van gitmeye çalışıyordu ve ben nedenini anlamaya çalışıyordum. Yara izleri yüzünden mi diye sordum. O kadar da kötü değillerdi dedim. Öyle demek istemedim. Bence o çok güzel. Keşke hala onunla yatakta olsaydım. Ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Van'ın nesi vardı?" diye sordu Max. "Neden gitmeye çalışıyordu? Sanırım o sırada uyanık değildi. Gizlice kaçmaya mı çalışıyordu?"

"Evet. Ve bu yüzden üzgündüm. Bilmiyorum. Sanırım o, ona benim hissettiğim gibi hissetmiyordu." Belki de sorunu yüksek sesle dile getirmenin zamanı gelmişti. Yine, bu konuyu konuşmamak onu hiçbir yere götürmemişti. "Mezun olduktan sonra Bliss'ten ayrılacak. Dallas'a geri dönüp kardeşinin şirketinde çalışacak. Fazla karışmak istemediğini düşünüyorum."

"Ama sen istiyorsun, değil mi?"

"Onunla gitmeyeceğim galiba. Burada kalmak istiyorum." Bu doğru değildi. Kararsızlığını bırakması gerekiyordu. "Bu bölgede kalacağım. En az bir yıl yetecek kadar işim var ve çalışma alanımı genişletirsem, muhtemelen uzun süre düzenli olarak çalışabilirim."

"Güzel. Bence sen buraya aitsin ve yeteneklerinden faydalanabileceğimizi biliyorum. Buraya kadar gelmeye razı olan, gerçekten yetenekli bir müteahhit bulmak çok zor olabilir." Max onu bir an inceledikten sonra, "Ama Van'la uzun süredir birliktesin. Grubu dağıtmak istediğinden emin misin?" dedi.

Van'ın yanında olmaması fikri canını yakıyordu, ama hayatının bu kısmında gerçekçi olmak zorundaydı. "Dallas'a gidersem, çok geçmeden kendimi geride kalmış bulacağımı düşünüyorum. Van'ın orada gerçek bir ailesi var."

"Gerçek aile mi? Sahte ailesinin aksine mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Ya da belki Max bilmiyordu. O burada, Bliss'te büyümüştü. Hâlâ çocukluk arkadaşlarıyla yakındı ve ikizinden bir gün bile ayrılmamıştı. Dünyada yalnız kalma deneyimi olmayabilirdi. "Bir arkadaşının ailesi yoksa, diğer arkadaşı 'artık sen benim kardeşimsin' falan der ve bunu içten söyler, ama bu gerçek kardeşi ile aynı şey değildir. Onun ailesini severdim, ama oraya ait değildim. Buraya aitim."

Max sonunda anladığını belirtircesine başını salladı. "Ve eğer seninle kan bağı olan kardeşi arasında seçim yapması gerekirse, kardeşini seçeceğini düşünüyorsun."

Bu konuyu çok düşünmüştü ve Van'ın ailesi konusunda hiçbir acı hissetmiyordu. "Onu suçlamıyorum. Hiç gerçek bir ailem olmadı, bu yüzden nasıl hissederdim bilmiyorum. Çocukken yakın olduğum herkes öldü ya da hayatımdan çıktı. İlişkilerin, hatta arkadaşlıkların bile sonsuza kadar sürmediğine karar verdim. Kaçınılmaz olarak birbirinizden uzaklaşırsınız ve arkadaşlık sizi yakın tutmaya yetmez. Sizi birbirinize bağlayacak başka bir şey olması gerekir. Bir iş, ortak bir ev, birlikte inşa ettiğiniz bir şey... Bizde bunlar yoktu, bu yüzden bu ayrılık sadece an meselesiydi. Keşke giderken Elisa ile olan şansımı mahvetmeseydi."

"Öyle yapmışsın gibi görünüyor dostum," diye düzeltti Max.

Ve bu yüzden buraya geri dönüp çalışmaya başlamıştı. "Evet, biliyorum. Van'ın zamana ihtiyacı olduğunu anladığını açıkça belirtti. Burada kötü adam benim."

"Her şeyi mükemmel hale getirmeye çalışıyordun ve bu her zaman bir hatadır. İki erkeğin hoşlandıkları bir kızı bulup kolayca mutlu bir hayata kavuştukları gibi görünen bir sürü ilişkiyle çevrili olduğunu biliyorum, ama bu zordu dostum. Rach'ı Rye'a bir şans vermeye ikna etmek zorunda kaldım. O kadın içeri girdi, bana bir bakış attı ve ne istediğini anladı. Kardeşimi geride bırakmamak için akıllı davranmak zorundaydım."

Hale, işlerin tam olarak böyle yürüdüğünü düşünmüyordu. Harper ailesinin tarihini biraz duymuştu, ama Max'in anlattığı hikayenin merkezinde çok önemli bir soru yatıyordu. "Rach, Rye'ı kabul etmeseydi ne yapardın? Ya Rye, Rachel'i sevmeseydi?"

Max derin bir nefes aldı. "Eh, bu asla olmazdı çünkü benim Rach'im dünyadaki en sevimli kadın. Ama Rye'ın tuhaflıklarına tahammül edemeseydi, onu seçerdim. Karını seçmek zorundasın. Onu seviyorsan, gerçekten seviyorsan, her seferinde onu seçersin."

Ona bu şans tanınmayacaktı. "Sanırım ben hiç seçim yapmayacağım."

"İnatçı davranacaksın," dedi Max başını sallayarak. Sanki bunu başından beri biliyormuş gibi.

"İnatçı davranmıyorum. Bana gitmemi söyledi." "Uzak durmanı mı söyledi?"

Aslında tam olarak öyle dememişti. "Fikrini değiştirdiğini söyledi."

"O zaman tekrar değiştir," dedi Max, sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi. "Peşinden git ve bu sefer Van olmadan yap. Düşünmek için zamana ihtiyacı varsa, ona zaman ver. Bak bakalım bu durumdan ne kadar hoşlanacak."

Van onunla çıkmayacağını söylediğinde tek başına gitmeye hazırды. Tabii ki o sırada ondan bahsediyordu. Sadece onlar bunu bilmiyorlardı. Bu sabah uyandığında, şöyle düşünmüştü

Van her zamanki gibi korkak davranıyordu. Hepsi bu kadar. Önceki gece işler ciddileşmişti.

Van'ın insanlara, özellikle de kadınlara yakınlaşması zordu. Çocukken ailesi çok sık taşınmıştı, bazen yılda dört veya beş kez. Uzun süreli ilişkilerin nasıl yürüdüğü ona hiç öğretilmemişti. Hale'e de öğretilmemişti, ama o denemeye hazırdı.

"Kadınlarla aram iyi değildir." Aslında insanlarla genel olarak arası iyi değildi, ama Elisa'nın yanında kendini rahat hissediyordu.

"Dün gece iyi gidiyormuşsun gibi görünüyordu. Açıkça çılgın bir hayat sürmemiş olan o muhteşem kadını, ilk randevunuzda seninle yatmaya ve en iyi arkadaşının da size katılmaya ikna etmeyi başardın. Oldukça ikna edici konuşuyorsun. Duyduğuma göre o kadın senin dansını bile izlemiş, yani..."

Bu konuda yanlış mı davranıyordu? Elisa ile yatakta kalıp Van'ın kendi başına sorununu çözmesine izin vermesi mi gerekirdi? En iyi arkadaşını kaybetme düşüncesiyle paniğe kapılmıştı, ama bazen bir erkek değer verdiği şeyi çok sıkı tuttuğunda, sevdiği şeyi boğazlıyordu.

Asla kimseyi boğabileceğini söylemezdi, ama bu sabah Van'a bunu yapmamış mıydı? "Van olmadan hiç kimseyle çıkmadım."

"O zaman zamanı geldi kardeşim. Dürüst olacağım, ben de Rye olmadan nadiren biriyle çıktım. Rachel'la tanışana ve kardeşim yanımda olsun ya da olmasın, onun doğru kişi olduğunu anlayana kadar. Senin ve benim gibi erkekler, biz oyuncu değiliz. Oyun oynamak için yeterince akıllı değiliz. Senin ve benim gibi erkekler bir kez aşık olur ve bir daha asla aşık olmaz. Kendini rezil etme ihtimalin olduğu için bunu bırakmaya hazır mısın?"

"Hayır." Cevap çok kolaydı. "O da bunu hissetti. Her şeyi istediğim zaman, istediğim şekilde elde edebileceğimi düşünerek Van'ı takip ettiğim için her şeyi mahvettim. Bunu ben yaptım ve düzeltmek zorundayım. Van ile aramızda, ve kesinlikle Elisa ile aramızda. Ama Max, ilişkiler kurmakta çok kötüyüm. Aptal olduğum için nasıl telafi edeceğimi bile bilmiyorum."

Max'in gözlerinde bir ışık parladı. "Ama ben biliyorum. Telafi etmenin ustasına geldin. Bak, anahtar nokta, kadını ikna etmen gerekiyor."

aptalca bir şey yaptığını telafi etmenin yolu ona bol bol seks yapmak olduğunu düşünme. "Evi temizleyeceğim, bebeğim" tuzağına düşme. Bunu yapman gerek. Telafi etmeye gerek yok. Bu sizi şaşırtacak olabilir - beni de şaşırttı - ama bir kadınla yaşıyorsanız, o da ev işlerinin sağlıklı bir kısmını yapmanızı ister ve tanrım, onunla çocuklarınız varsa, kesinlikle bu işlerin bir parçası olmanızı ister. Sen de o evde yaşıyorsun, bu yüzden evi temiz tutmaya yardım etmelisin. Ve bebek bakıcılığı yapacağını söyleme, çünkü bu başka bir kavgaya yol açacaktır. DNA'nın yarısını sen sağladığın için bu bebek bakıcılığı değildir. Hanginizin DNA'yı sağladığını kanıtlayamasan bile. O dinlemeyecektir. Öyleyse anahtar, ona oral seks yaptırmak için yalvarmaya başlamaktır.

Bu kötü bir fikir değildi. Bu durumu tersine çevirebilir miydi? Van olmadan çıkma düşüncesi onu üzüyordu, ama Elisa ile denemezse daha çok üzülmüştü. Her şey yine de mahvolabilirdi, ama gerçekten denemesi gerekiyordu ve bu da zihniyetini değiştirmesi anlamına geliyordu. "Tamam. Bunu nasıl başarabilirim?"

"Bu konuda birkaç fikrim var." Max eğildi ve konuşmaya başladı. "Bak, bence bu garip durumu kendi lehine çevirebilirsin. Ve belki de o kinini bir kenara bırakman gerekebilir."

* * *

Van ders kitabından başını kaldırdı, Trio'nun kapısı açıldı ve öğleden sonranın kasvetini kovmak için biraz güneş ışığı içeri girdi. Öğleden sonra kara bulutlar, soğuk rüzgarlar ve dünyanın tamamen boktan olduğu hissi getirmişti.

Elisa, Micky Lang onu selamladığında gülümsedi.

Kahretsin, çok güzeldi ve onu bu kadar çabuk tekrar göreceğini hiç planlamamıştı. Bu sabah olanların ağırlığı onu çok etkilemişti. Hale ile kavga etmesinden nefret ediyordu, ama onu incitmiş olmasından daha da çok nefret ediyordu.

Yere gömülebilir miydi, yoksa gizlice kaçabilir miydi? Bu gece evde hoş karşılanacağından emin değildi. Kızın onu bir daha görmek istemeyeceğinden oldukça emindi. Ve Cassidy

onunla birlikteydi. Yaşlı kadın içeri girdi ve pencereden birine el salladı.

Micky elindeki menüyü kaldırdı ve kadına başını salladıktan sonra arkasını dönüp evin arkasına doğru yöneldi.

O anda kadın yemek salonuna göz gezdirdi ve onu arka masalardan birinde, önünde birkaç kitap ve dizüstü bilgisayarla otururken gördü.

Keşke sabah farklı geçseydi. Elini kaldırdı, onun bunu dostça bir jest olarak algılamasını umuyordu.

Kadının el sallayarak onu reddedeceğini ya da sanki görmeye değer biri değilmiş gibi tamamen arkasını döneceğini bekliyordu. Her iki tepkiyi de normal ve hak ettiği bir tepki olarak kabul ederdi. Bunun yerine kadın üvey annesine bir şey söyledi ve ona doğru yürümeye başladı.

Kahretsin. Kaçmak istedi, ama ona bir açıklama borçlu olan yetişkin bir adamdı ya da burada oturup ona ne kadar pislik olduğunu söylemesine izin vermesi gerekiyordu.

Çünkü öyleydi. O yataktan kalkmakla aptallık etmişti. Katlanıp kalmalıydı. Daha önce kalbi kırılmamış değildi ve kalbi kırılan olmak, kalbi kıran olmaktan daha iyiydi.

"Hey. Muhasebe, ha?" Kız, onun kitaplarına baktı.

"Haftaya finalim var. Tatilden hemen önce," diye açıkladı. "Sonra tatil için Teksas'a gitmem gerekiyor."

Gözleri parladı. "O zaman birkaç hafta için bir barmenlere ihtiyaçları olacak."

İş mi arıyordu? "Sanırım Zane daha çok çalışıyor. Ama belki. Bu sabah olanlar için üzgünüm. Olay çıkarmak istememiştin."

Sanki tüm olay komik bir olaydan ibaretmiş gibi güldü. "Biliyorum. Sen sessizce kaçmak istemiştin. Hale olay çıkarmak istemişti."

Van, acı verici bir olayı öfkeyle geçiştirmenin neye benzediğini biliyordu. Duygusuz değildi. Çok fazla şey hissediyordu ve bu, onun bununla başa çıkma yöntemi idi. "Onun da olay çıkarmak istediğini sanmıyorum. Hale duygusal durumlarla başa çıkmaya alışkın değil ve durumu yanlış yönetti. Seni incitmek istememişti."

Bu onu şaşırtmış gibiydi. Yüzündeki hoş ifade kayboldu ve onun duygusal olduğunu düşündüğü bir şekilde boş bir ifadeye büründü. "İkiniz iyi misiniz?"

Onun özür dileyeceğini beklemiyordu. Van durumu çabucak değerlendirdi. Elisa, ne kadar acı verse de o bandajı söküp atmak isteyen türden bir insan olduğu için yanına gelmişti. Garip geçen ilk karşılaşmayı bir an önce geride bırakmak istemişti. Hâlâ incinmişti ve Van açık ve dürüst davranırsa onunla bir ilerleme kaydedebilirdi. "Hayır. Her şeyin yoluna gireceğini sanmıyorum. Bana kızgın. Bu sabah kötü bir şey duyduğunu düşündüğünü biliyorum, ama o senin düşündüğün gibi demek istememişti. Sanırım bu sabah olanlar yüzünden on yıllık dostluğumuzu mahvetmeye hazır."

"Umarım bu doğru değildir." Elleri, ona uzanmayacağına güvenemiyormuş gibi ceketinin ceplerine girdi. "Ve belki biraz hassas davrandım. Çok kendinden emin görüldüğümü biliyorum, ama zayıflık göstermemek için eğitildim. Bu sabah çok acı çektiğim, ama bunun benim hatam olduğu sonucuna vardım. Durumu fazla abarttım. Dün gece, anı yaşayacağım diye kendime söz verdim ama bunu başaramadım. Sorun değil. Üvey anneme aramızın iyi olduğunu göstermek için buraya geldim. Bence bunu yapmam gerekiyor çünkü o babama rapor verecek ve babam aşırı koruyucu davranabilir."

Mel Hughes'un peşine düşmesini istediğinden emin değildi. "Sence bana uzaylıları salacak mı?"

Kız başını salladı, koyu renkli bukleleri yanaklarını okşadı. "Hayır. O asla böyle bir şey yapmaz. Bu, uyduğu bazı protokollere aykırıdır. Birleşmiş Milletler gibi bir şeyden bahsetti, ama bir sürü gezegen veya uçak için. Bilmiyorum. Hala nasıl işlediğini tam olarak anlamış değilim. Bildiğim tek şey, Dünya'da herhangi bir iş için ittifak tarafından onaylanmamış bir yüklenici kullanmanın kesinlikle yasak olduğu ve babamın sözleşmesine harfiyen uyduğu," dedi, şaka yaptığına dair en ufak bir ima bile olmadan. "Yani senin peşine düşerse, bu tamamen onun kararıdır. Bunun çok önemli bir şey gibi gelmediğini biliyorum..."

Elini kaldırdı. "Babanın bazen sakinleştirici ilaç aldığı bir nedeni var. O yaşlı adamla uğraşmazdım. Ayrıca zehir konusunda da

zehir konusunda da iyi olduğunu duydum."

"Öyle değil," dedi kız kaşlarını çatarak. "Viski. Kendisi yapıyor."

"O kaçak içki ve birçok adamın içtikten sonra ormanda uyandığını duydum." Mel'in viskisini ne pahasına olursa olsun kaçınması söylenmişti. Bir anlığına ona baktı, onu öpmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladı. "Seni inciterek gittiğim için üzgünüm. Bu yapmak istediğim son şeydi. Bu yüzden gittim."

"Öyle miydi?"

"Bilmiyorum. Belki de incinmek istemediğim içindir, ve senin beni incitebileceğini düşünüyorum. Kasıtlı olarak yapmayacağını biliyorum, ama dün geceki olayın sıradan bir olay olmadığı bana çok açık geldi. Benim için öyle değildi, ve Hale için de kesinlikle öyle değildi. Biz kavga etmiyoruz, tartışmıyoruz." Hale'in yüzündeki kederli ifadeyi hâlâ görebiliyordu. Ama daha da önemlisi, Hale'in önceki gece ne kadar farklı olduğunu hatırlıyordu ve asıl sorun da buydu. "Dün geceki karşılaşmamız, diğer karşılaşmalarımızdan farklıydı ve bu beni şaşırttı."

"Çoğu karşılaşmanız nasıl geçiyor?" Kızardı. "Bu sormam gereken bir soru değildi."

"Neden olmasın? Bu, Bliss'in en harika yanlarından biri. Kimse kızmadığı için tüm o rahatsız edici soruları sorabiliyoruz. Cevap vermeyebilirler ama gücenmezler. Bliss çevresindeki ley hatları ve bölgenin tüm mistik özellikleri hakkında çok şey duydum, ama Bliss'in gerçek büyüünün, buranın umursamaz bir bölge olması olduğuna eminim. Onları dışarıda tutan bir kubbe gibi bir şey olabilir diye düşünüyorum." Bu, onun burayı sevdiği şeylerden biriydi. Dallas'a döndüğünde, her zaman nasıl davranması gerektiğini düşünmek zorunda kalacaktı. Kendisi olabileceği alanlar olacaktı, ama Bliss'te sahip olduğu özgürlük gibi bir şey olmayacaktı. "Soruna gelince, bir oyun planı yapmanın daha kolay olduğunu gördük."

"Samimi durumlara mı giriyorsunuz?"

"Evet. İkiniz varken akışına bırakmak kolaydır. Üçüncü birini dahil etmek zor olabilir. Hayattaki her şey gibi, bir kalıba girersiniz ve dün gece bu kalıp bozuldu," diye itiraf etti Van. "Hale genellikle benim liderliğimi takip eder, ama seninle bunu yapmak istemediğini düşünüyorum. Sen onun için özel birisiydin. Bu benim için hazır olmadığım bir değişiklikti."

Korkup kaçtım. Bu sana haksızlıktı. Ona da haksızlıktı."

"Teşekkür ederim. Dürüstlüğün için minnettarım. Ben de sana dürüst olacağım. Hale'in söylediklerine verdiğim tepki... Belki ben de buna hazır değilim." Ona yarım bir gülümseme attı. "Ciddi bir şey gibi geldi. İyi şeylere hazırdım, ama bir ilişki sadece iyi şeylerden ibaret değildir. Kötü şeyler de vardır ve hepsine hazır olmalısın."

"Kalmayacağım, Elisa." Bu sözleri söylemek bile içini burktu. "Mezun olduktan sonra Dallas'a gitmem gerekiyor. Beni bekleyen bir iş var. Geleceğim orada ve şu anda bir ilişkiye girmek sadece çok fazla kalp acısı yaratır diye düşünüyorum."

"Komik olan şey, kalmayı düşünmeye başladım. Henüz çok erken olduğunu biliyorum, ama babamı seviyorum," diye itiraf etti Elisa. "Üvey annemi de çok seviyorum. Etrafımda bir ailem olmasını seviyorum ve Kuzey Carolina'da benim için hiçbir şey yok. Kız kardeşimi en azından biraz daha yakına taşınmaya ikna edersem, kalabilirim."

"Evet, Hale de öyle düşünüyor galiba. Dün gece bu gerçeği kabullenmemi sağladı."

Kaşları kalktı. "Bunun benimle olduğu kadar Hale ile de ilgili olduğunu mu söylüyorsun?"

Evet, dürüstlük acı vericiydi. "Bence bu, benim hazır olmadığım bir değişiklikle ilgili ."

"İkinizin bir paket anlaşması olduğunu hissettim. Çoğunlukla herkes öyle dediği için. Siz ikiniz uzun zamandır birliktesiniz. Neden şimdi ayrılıyorsunuz ki?"

Onun kullandığı terimler hakkında tartışmadı. Dallas'ta olsalardı belki tartışırdı, ama burada, Bliss'te, olduğu gibi bıraktı. Hale, hayatındaki en uzun ilişkisiydi ve bunun değişeceği düşüncesi onu sarsmıştı. Hale ile "ayrılık" muhtemelen şimdiye kadar kız arkadaşlarıyla yaşadıklarından daha fazla acı verecekti. "Öyle olacağını düşünmemiştim. Her zamanki gibi benimle geleceğini düşünmüştüm. Hale biraz akışına bırakır. Yani öyle yapardı. Benim istediğim her şeyi yapardı ve bu gerçekte olduğundan daha kötü geliyor."

"Kararları sen verdin," diye onayladı. "Anlıyorum. Ben de kocam başka birini bulana kadar öyle yaptım. Anladığım kadarıyla

anladığım kadarıyla onların ilişkisi bizimkinden çok farklı. O, ona çaba gösterecek kadar önemsiyor."

O anlamadı ve birdenbire anlaması önemli hale geldi. "Bu Hale'in sorunu değildi. Bence çocukluğu o kadar berbat geçti ki, istediğini sormayı hiç öğrenemedi. Annesi onu erken terk etti. Babasını tanımadı. Birçok kişinin elinden geçti. Onu gerçekten önemseyen tek anne figürü öldü ve sonra koruyucu aileye verildi. Hale, kendisine verilenleri kabul etmeyi ve daha fazlasını istemeyi öğrenmedi. Ama bence şimdi daha fazlasını istiyor ve sen de bunun bir parçasıydın. Seninle tanışmadan önce kiminle çıkacağı konusunda benimle asla tartışmazdı."

"Belki ikimiz de Bliss'te kalırsak, ileride bu fikri tekrar gündeme getirebiliriz," dedi. "O zaman arkadaş olalım mı?" Elini uzattı.

Keşke daha fazlası olabilseydi. Elini tuttu ve her zaman ona verdiği sıcaklığı hissetti. "Arkadaşlar. Hale'e bir şans daha vermeyi düşünür müsün? Cidden, benimle konuşmuyor ve ben sessizliği onun kadar iyi kaldıramıyorum."

Kız elini sıktı ve sonra geri çekildi, daha bir kelime bile söylemeden cevabı belliydi. "Bence hepimiz arkadaş olmalıyız." Omzunun üzerinden, elinde bir formla Micky'nin geri döndüğü hostes masasına baktı. "Benimle çalışabilir misin? Eğer burada iş bulabilirsem. Stella's ve Trading Post'a başvurdum bile."

Onun yanında olup ona dokunamamak tam bir işkence olurdu. "Bence harika olur. Senin için iyi şeyler söylerim. Ama tam zamanlı bir iş var mı bilmiyorum."

Arka planda kapının tekrar açıldığını duydu, ama Elisa'ya odaklanmıştı.

"Şimdilik etrafı gözlemlerken part time çalışmak benim için uygun. Tek gerçek planım, biraz zaman ayırıp geleceğimi düşünmek. O kadar uzun süre ordudaydım ki, başka bir şey bilmiyorum," diye açıkladı. "Belki de tekrar okula gitmem gerektiğini anlarım."

O bunu çok iyi biliyordu. "Sınıfın en yaşlısı olmak tuhaf olabilir, ama Adams State gibi bir üniversitenin iyi yanı,

kendini geliştirmek isteyen, gerçekten çalışan yetişkinler bulabilirsin. Birbirimizle çok fazla not paylaşıyoruz."

"Dürüst olmak gerekirse, bunu tercih etmem," diye itiraf etti. "Okulu sevmezdim, ama yeni şeyler öğrenmeyi severim. Pratik yapmayı tercih ederim. Kalmak istememin bir başka nedeni de bu. Bliss'te her türlü şeyi öğrenebileceğim söylendi. Babam bana çömlek yapmayı öğretebilirmiş. Tabii ki uzaylılarla savaşmayı da, ama çömlek yapma işi kulağa eğlenceli geliyor."

"Hey," tanıdık bir ses duyuldu.

Van başını kaldırdı ve Hale elinde şapkasıyla orada duruyordu. "Selam."

Elisa döndü, yüzü güzel bir pembeye büründü. "Selam."

Hey'in çemberi tamamlanmıştı. "Bütün gün kulübede çalışacağını sanıyordum. Üzgünüm. Şehre geleceğini bilseydim sana arabayı bırakırdım."

"Max beni getirdi." Hale, Elisa'ya döndü. "Seninle konuşmak istiyordum. Uzun uzun falan değıl. Biliyorum ki... Bu sabah her şeyi mahvettiğimde bu fırsatı kaçırdım. Ama birkaç şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Dün geceyi çok sevdim. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Muhtemelen en güzel gecesiydi."

Hale ne yapıyordu öyle? Elisa'nın elini tutup kendi eline almıştı. İki eliyle Elisa'nın elini kapattı, onu sardı.

"Ama bu sabah düşüncesiz sözlerimle her şeyi mahvettim," diye devam etti Hale, ona bakmadan önce. "İkinize de. Van, özür dilerim. Onun sınırlarını saygı duyduğum gibi senin sınırlarını da saygı duymalıyım."

"Benim sınırlarım mı var?" Neler olduğunu hiç anlamamıştı.

Hale onu görmezden geldi. "Senin, tanıdığım en güzel kadın olduğunu düşündüğümü anlamanı istiyorum."

Elisa'nın dudakları aşağı doğru kıvrıldı ama elini geri çekmedi. "Bu biraz abartılı oldu."

"Bu basit bir gerçek. Bazen diğerklerinden daha parlak görünen biriyle karşılaşırsın ve belki de o zaman onu gözlerinle değıl, başka bir şeyle görürsün," dedi Hale. Başparmağı Elisa'nın bileğini okşadı. "Umarım buralarda kalırsın ve arkadaş olabiliriz, çünkü seni kaçıran kişi olmak istemem."

Gözlerini devirdi ve iç geçirdi. Şimdi bir adım geri attı, ama eli göğsüne geldi. "Gitmiyorum. Van'a iş aradığımı söylüyordum. Ayrıca bu sabah aşırı duyarlı davrandığımı, ama bunun muhtemelen en iyisi olduğunu da söylüyordum. Ciddi bir ilişkiye hazır değilim."

Hale bir an için terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi göründü, ama sonra toparlanmış gibiydi. "Bunu ilk kez duymuyorum. Anlıyorum. Bazen çok zor olabilirim."

"Seninle ilgili değil. Seni seviyorum." Onu rahatlatmak için çabalarken tökezlemiş gibi görünüyordu.

"Her şey yolunda gitti sanmıştım, ama durumları yanlış yorumlayabiliyorum," diye itiraf etti Hale. "Kendi hislerime kapılıp, senin aynı şeyleri hissetmediğini unutuyorum."

Bir an için kafası karışmış gibi göründü.

Bazen Hale için tercümanlık yapması gerekiyordu. "Seksin senin için iyi olmadığını düşünüyor."

Kadının yüzü daha da kızardı ve etrafına bakındı, sanki kimse onları izliyor mu diye bakıyormuş gibi.

Elbette herkes onları izliyordu. Ve patronunun dudak okuma bildiğinden oldukça emindi.

"Fena değildi." Eli ağzını kapatmak için hızla yükseldi. "Bunu söylediğime inanamıyorum. Öyle demek istemedim. Ben iyiydi. Harikaydı."

"Göğüslerin de öyle," dedi Hale kasvetli bir sesle.

Hale bunu kasten mi yapmıştı? Vay canına. Hale'in bir durumu bu kadar ustaca idare ettiğini hiç görmemişti, ama bu durumu çok güzel idare ediyordu.

"Sanırım demek istediği..." Van, gerçek bir ihtiyaçtan çok alışkanlıktan dolayı konuşmaya başladı.

"O da fikrini açıkladı." Elisa başını salladı. "Bazen duygularımızı tam olarak ifade edemeyen şeyler söyleriz. Tamam. Her şeyi affediyorum, ama ciddi bir ilişki konusunda haklı olduğumu düşünüyorum. Babamla ilişkimizi geliştirmek ve burada yerimi bulmak için konsantre olmam gerekiyor."

Hale ona duygulu bir bakış attı. "Anlıyorum."

"Seninle ilgili değil." Elisa, anladığını söylediğinde ona hiç inanmamış gibi görünüyordu. "Eğer takılabileceğimizi düşünseydim

ve çok ciddiye almayacağımızı düşünseydim..."

"Dediğim gibi, anlıyorum. Eğer baş başa kalsaydık, sana dokunmamak benim için çok zor olurdu. Bütün gün dün geceyi düşünmekten başka bir şey yapmadım. Eğer baş başa kalsaydık, sana daha iyi olabileceğini göstermek için kendimi zor tutardım," dedi Hale, sesi alçaldı.

"Oldukça mükemmeldi ve sorun da buydu," diye mırıldandı. Dikkatini başka yere yöneltmek istercesine arkasına baktı. "Gitmeliyim. Başvurularımı teslim etmem gerekiyor. Görüşürüz."

Neredeyse koşarak uzaklaştı.

Hale onun arkasından kaşlarını çattı. "Sanırım umduğum gibi gitmedi."

Van o kadar emin değildi. Elisa üvey annesinin yanına gitti, ama tavernadan çıkmadan önce ikisine bir kez daha baktı. "Ne olmasını umuyordun?"

Hale omuz silkti. "Onun bunun iyi olduğunu hatırlamasını istedim, çünkü öyleydi. Hiçbir şeyi numara yapmıyordu. Kadınların bunu yapabileceğini biliyorum, ama o yapmıyordu. O bizimle birlikteydi... benimle birlikteydi."

"Bence hatırladı. Bu yüzden kaçtı." Van yaptığı değişikliği sevmiyordu, ama muhtemelen iyi bir şeydi. "İyi haber, o burada kalıyor. Sana katılıyorum. O tam orada, seninle birlikteydi. Eğer ben..."

Hale başını salladı. "Hayır. Seni takip etmekle hata ettim. Bu senin seçimin idi ve ben sana bu seçimi yapma fırsatı vermedim. Özür dilerim."

"Hale, özür dilemene gerek yok." Midesi bulanıyordu. "Bana yardım ettiğini sanıyordun."

"Kendimi kandırabileceğimi ve seni bizimle kalmaya ikna edersem hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşündüm." Hale paltosunu çıkardı ve Van'ın karşısındaki sandalyenin arkasına astı. "Ama zaman durmayacak ve sen Mayıs ayında Dallas'a gideceksin. Benim burada kalacağımdan neredeyse eminim. Aslında, tatil için burada kalacağım galiba."

Yani o özür tamamen saçmalıktı. "Beni cezalandırıyorsun." "Hayır, cezalandırmıyorum. Kardeşini ve ailesini seviyorum, ama burası evim gibi hissetmeye başladım," diye açıkladı Hale. "Seninle Dallas'a gidersem

, kendi hayatımı değil, senin hayatını yaşayacağımdan korkuyorum. Bir noktada kaçmayı bırakmalıyım ve bence burada bir şeyler kurmaya çalışmalıyım. O kadının peşinden gideceğim. Eğer kalırsa, onunla vakit geçirebilirim."

Hale istediğini bulmuştu ve peşinden gidiyordu. Van Dallas'ta yaşamak isteyip istemediğini bile bilmiyordu.

"Bu kararı hemen şimdi vermek zorunda mıyız?" Van bu konuyu düşünmek istemiyordu. Karar vermek için zamana ihtiyacı vardı. "Kim bilir. Ben okuldan atılabilirim. Jake daha çok sevdiği birini bulabilir. Hepimiz uzaylıların istilasında ölebiliriz ve o zaman son günlerimizi sebepsiz yere duygusal bir kargaşa içinde geçirmiş oluruz."

Hale, tartışmak istermiş gibi bir anlığına ona baktı, sonra geriye yaslanıp iç geçirdi. "Tabii. Şu anda karar vermek zorunda değiliz." Menüye eline aldı. "Bugünün spesiyali ne?"

"Kalabilirim, biliyorsun." Hale ona tam olarak istediği şeyi vermiş olsa da, daha fazla konuşmaları gerektiğini hissediyordu. Hale her şeyi bir kenara bırakıp hayatına devam ediyordu.

Peki neden bu yanlış bir şey gibi geliyordu? Sorun şu ki, Van doğru olanın ne olduğunu bilmiyordu.

"Noel için mi?"

Van omuz silkti. "Jake'e çalışmam gerektiğini söyleyebilirim. On dokuz yaşından beri her Noel'i seninle geçirdim. Sen olmadan garip olur. Ayrıca, Serena'nın bazı arkadaşlarının geleceğini ve misafir evini tutacaklarını duydum, yani tek başıma gidersem Tristan'la aynı odada kalmak zorunda kalacağım. O çocuğu seviyorum ama odası neden hep ayak kokuyor?"

"Çünkü o bir erkek." Hale arkasına yaslandı. "Noel'de ailenle görüşmemenin sebebi ben olmak istemiyorum."

Ama Hale onun ailesiydi. "Gelecek yıl onları göreceğim, çünkü orada olacağım." Ve Hale, Elisa'yı ikna edebilirse, burada Elisa ile birlikte olacaktı. "Ayrıca, henüz bilet almadım, bu yüzden Alamosa'dan Rocky Mountain Scare Ways ile uçmak zorunda kalacağım ve bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

Dağların üzerinden küçük uçaklarla uçmak gerçek bir deneyim olabilirdi. Alamosa'dan küçük bir şehir havaalanına uçacak

ve oradan Dallas'a uçacaktı ve tüm yol boyunca yalnız olacaktı.

Kalsaydı, Hale ve Elisa'nın ilişkilerinin nasıl gelişeceğini görebilirdi.

"İyi misiniz, çocuklar?" Pilar masalarının önünde durdu. Festivale gitmek üzere olduğu belliydi. Parkasını giymişti ve stant için birkaç ekstra eşya taşıyordu. "Van, bugün izinli olduğunu sanıyordum. Acaba... Duyduğuma göre..."

Evet. Herkes duymuştu. Kesinlikle herkes. "Harikayım. Sasquatch nazik ve kibar bir sevgilimdi."

Hale omuz silkti. "Bilemem. Beni reddetti. Kendine göre bir tipi var."

Hale burnunu çektirdi. "Tamam. Sormak zorundaydım. Buralarda çok çılgın söylentiler dolaşıyor. Ayrıca gelecek hafta meteor yağmuru olacağını ve bunun uzaylı istilasını gizlemek için bir bahane olduğunu duydum. Umarım onlar da nazik aşıklar olurlar. Ayrıca dün gece biri seni sordu. Çok ciddi görünüyordu."

Huh. "Beni sordu mu?"

"Seni veya Hale'i tanıyıp tanımadığımı sordu. Avukat olduğunu söyledi," diye cevapladı Pilar. "Bu bana biraz korkutucu geldi."

Birinin onu aradığını duyduğu ikinci seferdi ve bir avukatın neden kendisiyle ilgileneceğini hiç anlamıyordu. Ya da Hale ile. "Geri gelirse bana haber ver. Başımın belada olduğunu sanmıyorum."

"Tamam. Önce sana sormak istedim. Onu tekrar görürsem, burada çalıştığını söylerim." Pilar ona el salladıktan sonra arka kapıya doğru yöneldi.

Elisa'nın yan dükkandan aldığı bir çantayı taşıyarak pencerenin önünden geçmesini izledi. Dükkan yeniydi ve çoğunlukla dağın diğer tarafındaki arı çiftliğinden gelen bal satıyordu. Dükkanın sahibi, kasabayla pek ilişkisi olmayan yaşlı bir beyefendiydi, ama kızları kısa süre önce dükkani devralmışlardı ve burayı bir iş haline getirmeye kararlı görünüyorlardı.

Elisa burada işe girerse onunla nasıl çalışacaktı? Onun yanında olup ona dokunmadan nasıl durabilirdi? Hale bunu yaparsa ondan nefret ederdi.

Ya da belki onu nazikçe Hale'e geri döndürebilir, Hale de bunu kabullenip olgun davranabilir ve ayrılmak zorunda kaldığında kalbi kırılabilirdi.

Hale için yapabileceği en iyi şey, onu yalnız bırakmamak olabilir. Hale'e verebileceği en iyi hediye, kendisinin yerini doldurmaksa? Onların mutluluğunu izlemek çok acı verici olurdu, ama Hale bu fedakarlığa değerdi.

"Acaba ne olabilir?" Hale arkalarına yaslandı. "Bir avukatın neden bizden birini aradığını bilmiyorum. Sence tanık olduğumuz araba kazasıyla mı ilgili olabilir?"

Küçük bir olaydı, Pagosa Springs'e giderken otoyolda meydana gelen bir tampon çarpışmasından ibaretti. Kimse yaralanmamıştı. En azından o anda öyle görünüyordu. Durmuşlardı ve her iki adam da iyi görünüyordu. Yine de Van, tanığa ihtiyaçları olursa diye polise numarasını vermişti. "Öyle olabilir. Ama neden aramadılar?"

"Hiçbir fikrim yok." Hale menüyü incelemeye geri döndü. "Belki polis memuru numarayı yanlış almıştır. Kim bilir? Ya da yanlış kişileri yakalamışlardır ve başka birini arıyor olabilirler. Bir şekilde çözeceklerdir. Belki bir hamburger."

Hale öğle yemeğinden bahsetmeye başladı, ama Van zamanının dolmakta olduğu gerçeğini düşünmeden edemiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Elisa, kapısının çalınmasıyla uyandı ve kapının diğer tarafındaki kişiyi lanetlemek istedi.

Çok tatlı bir rüya görmüştü. Van ve Hale ile geçirdiği o geceden beş gün sonra, o günden beri her gece, onlarla tekrar birlikte olduğunu hayal ediyordu.

Muhtemelen Hale nerede olursa olsun ortaya çıkıyordu ve birdenbire tek düşünebildiği şey seks oluyordu. Bu korkunçtu. Ateşliydi. Çok, çok sinir bozucuydu.

Adam kışın ortasında dondurma yemişti. İki gece önce festivale gitmişlerdi ve Hale, babasıyla yaklaşan meteor yağmuru hakkında konuşmuştu. Babası, bunun gerçek bir istila getirmeyeceğinden emin olduğunu söylemişti. Hale'in astronomik olaylara bu kadar ilgi duymaya başladığı zamanı bilmiyordu, ama adam dilini nasıl kullanacağını biliyordu. Garip bir şey yapmıyordu. Bir dondurma külahı yiyordu ve dondurmayı yalıyordu, ve kızın aklında sadece adamın dili vardı. Neredeyse trans halinde orada durup onu izliyordu ve tamamen sapık olduğunu fark etti.

Her şey yolunda mı, Elisa? Kafasını kaldırıp onun kendisine baktığını fark etti. Hızlıca bir şey düşünmesi gerekiyordu. Sadece o lezzetin ne olduğunu merak ediyordum.

Sonra dudakları en seksi sırıtışla kıvrıldı. *Şeftali. Yaz aroması olduğunu biliyorum, ama şeftaliyi gerçekten çok seviyorum. Son zamanlarda canım çok çekiyor.*

Artık lanet olası paltosuna ihtiyacı yoktu. Aldığı ilaçlar yüzünden bazen sıcak basması oluyordu. Olan da buydu. Ama bu sıcaklık çok özel bir yerden geliyordu.

Ama rüyasında Hale'in onu tamamen tuhaf biri olarak görmesinden endişelenmesine gerek yoktu. Hale, Van'ın onu teşvik ederken şeftali yemeye çok meşguldü.

şeftalisini yemekle meşguldü, Van da onu teşvik ediyordu. Van arkasında durmuş, büyük elleriyle göğüslerini okşarken, bacaklarıyla Van'ın bacaklarını ayırarak Hale'in amına ulaşmasını sağlıyordu.

Tamamen hayal kırıklığı içinde inledi. Onlardan kaçabileceğini düşünmüştü, ama kasabanın ne kadar küçük olduğunu hafife almıştı. Stella'nın dükkânına girdiğinde, genellikle içlerinden biri ya kahve almak için ya da öğle yemeği yemek için oradaydı. Ona duygulu gözlerle bakarlardı ve o da korkunç bir hata yaptığını düşünürdü.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha yüksek sesle.

"Orada olduğunuzu biliyorum Bayan Leal. Gene henüz çıkmadığınızı söyledi." Kapıdan gelen sesin bir kadına ait olduğu belliydi ve bu kadın da hiç şakası olmayan biriydi. "Beni bekleyebileceğinizi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Ben bir kaya gibiyim ve yerimden kıpırdamam. İstediginize sorun."

Elisa başını salladı ve kendini yataktan kalkmaya zorladı. Saatin bu kadar geç olduğu halde kapısında kim vardı? Saate baktı. Kahretsin. Saat on geçiyordu. Birinin uyanık ve ayakta olmasını beklemek için gayet makul bir saattir. Özellikle de henüz bir işi olmayan biri için. Bu çok tuhaftı. Tüm iş görüşmeleri garip olaylar yüzünden iptal olmuştu. Trading Post'taki görüşmeyi kaçırmıştı çünkü yol tamamen normal görünmesine rağmen kapatılmıştı. Stella ona pokerde kaybettiğini ve şu anda kimseyi işe alamayacağını söylemişti. Yarın kulübede bir iş görüşmesi vardı ve umarım gidebilir.

İşsizken istediği kadar kalabileceğinden emin değildi.

Babasının Galaktik Güvenlik Konseyi'nde ona teklif ettiği iş sayılmazdı.

Bornozunu giymeye zahmet etmedi, kapıyı açtı ve kapının arkasında duran kişiye kaşlarını çatı.

O da güzel topuklu ayakkabılar ve şık bir palto giymiş sarışın bir kızdı. Bir kolunda Chanel çantası, diğerinde giysi çantası vardı. "Merhaba, ben Gemma Wells. Şerifin departmanında çalışıyorum ve artık siz de çalışıyorsunuz. Üniformalarınızı ve çalışma programınızı getirdim. Nate'e Noel ve

yeni yılda çalışmayacağını söyledi, çünkü ona bir iyilik yapıyorsunuz. Rica ederim."

O, motel odasına sanki orası ona aitmiş gibi girdi.

"Affedersiniz?"

"Biliyorum, çok fazla gibi görünüyor ve sizi aramalıyım, ama ben daha çok pratik bir kıyım. Bakın, uzun zamandır bir yardımcımız eksik ve Cam yarı zamanlı çalışmaya başlayacağı için iki kişi eksik olacağız. O, düşündüğünüzden çok daha fazlasını yapıyor." Kadın kendini evindeymiş gibi hissediyor gibiydi.

"Onu tanımıyorum, bu yüzden onu hiç düşünmüyorum."

"Onunla tanıştığında düşüneceksin. Çok çekici bir adam," diye Gemma onu ikna etti. "Bu işin avantajlarından biri. Buradaki erkekler olağanüstü ve eğitilebilirler. Sorun da bu zaten. Ben Bliss'teki erkeklere alışkınım. Nate'in Güney Colorado'nun her yerinden getirdiği palyaçolardan bıktım. Ekstra ücret için heyecanlanıyorlar, sonra Detector 6000'i nasıl kullanacaklarını bilmedikleri için ya da iki geyik birinin verandasında uykuya dalmaya karar verdiğinde ne yapacaklarını bilmedikleri için sızlanıyorlar. Evet, pek uykuya dalma olayı olmadı, ama hayatın döngüsü böyle. Maurice buna katılmaya karar verdi. Birkaç ayıyla başa çıkamıyorsan Colorado'da yaşamamalısın. Yani sen benim çözümümün parçasısın."

"Şerifin ofisine başvurmadım." Sormayı düşünmemişti. Aslında, düşündüğünde, oldukça nitelikliydi. Hatta bir süre askeri poliste çalışmıştı. Öte yandan, bu, iki ayağıyla birden atlamak gibi geliyordu. Ayrıca, Maurice kimdi? Bu tuhaf görüşme bitene kadar bu soruyu sormamalıydı. "Haftada birkaç saat bal satmak veya garsonluk yapmak iyi bir başlangıç olur diye düşünüyordum."

Sarışın kadın başını salladı. "Senin için başka iş yok. Bu bölgedeki diğer tüm işverenlerle bağlantını kestiğimi göreceksin. Teeny ile görüşmeye gelmeye çalışırken kasabaya giden yolu kapatan benim. Artık kimseyi işe almadığını göreceksin. Aslında almıyordu. Marie'nin biraz yavaşlamasını istiyor, ama bunu her yıl yapıyorlar. Marie'den daha fazla dinlenmesini istiyor, Marie onu deli ediyor ve Marie mutlu olduğu işine geri dönüyor

mutlu olduğu işine geri dönüyor ve sonra işe aldıkları kişi, Marie'nin başa çıkması zor biri olduğu için işi bırakıyor. Yani rica ederim."

Bu kadının konuşma hızına hayran kalmıştı. Ve biraz da kötü niyetli görünüyordu. Onu kovmak daha iyi olurdu, ama tüm bunların nereye varacağını merak ediyordu. "Peki ya Stella'nınki? Sanırım bir tür poker oyunu düzenlemişsin."

"Oh, ayarlamama gerek yoktu. Kızlar ayda bir kez sarayda gösteri yapıyorlar. Neyse ki oyun geçen hafta oynandı ve tek yapmam gereken Stella'yı derinlemesine araştırmaktı. Dolly Parton'un 1969'da Grand Ole Opry'ye kabul edildiğinde giydiğı botları ne kadar zamandır sakladığımı biliyor musun? İki yıl önce, bir gün Stella'dan gerçek bir iyilik isteyebileceğimi fark ettiğimde bu botları buldum, çünkü onu normal yollarla satın alamazsın. Bu botlar benim için çok pahalıydı, bu yüzden zengin olduğunu saklamaya çalışan zengin bir adamı zorla satın almaya ikna ettim, ama doktorla artık bir anlaşmamız var. O tuhaf bir adam olmasına ve bu yerin tıp uzmanları için zor bir yer olmasına rağmen, hemşiresini kalmaya ikna ettim.

"Tamam, yani hemşireyi doktora Dolly Parton'un eski botları karşılığında takas ettin ve botları da beni işe almadığı için Stella'ya verdin?" Gemma Wells adlı kadının onu neden istediğini hala anlamamış olsa da, istenmek hoş bir duyguydu.

Gemma'nın yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. "Oh, işte bu harika kısmı. Çizmeler hala bende. River'da bir as yakaladım ve seni böyle kazandım."

Aklında pek çok soru vardı. Bu garipti, çünkü evdeyken hiçbir şeyi sorgulamıyordu, çünkü yeterince umursamıyordu. Sanki burada uyanıyormuş gibi hissediyordu. "Peki ya Bee Bliss Mağazası?"

"Oh, ona senin sicilini araştırdığımı ve işyerlerinde çalışıp onları soyan bir dolandırıcı olduğunu söyledim," diye itiraf etti Gemma. "Ve Zane bana borçluydu. Ayrıca, tatil için bir çalışan eksikliği olmadığı ortaya çıktı. Van kasabada kalıyor. Neden acaba?"

Öyle mi? O da Van'ı birkaç kez görmüştü, ama o daha mesafeliydi. Düşmanca değildi. Festivalin son gecesi

ama Hale'in yaptığı gibi konuşmaya gelmemiştir. "Muhtemelen çalışması gerektiğine karar vermiştir."

"Elbette yaptı." Gemma giysi çantasını kaldırdı. "Bunları dolabına koymamı ister misin? Ütüledim ve her şeyi hallettim. Ofisi ben yönetiyorum. Üniformaların temiz olmasını da sağlıyorum, bu yüzden her pazartesi öğlene kadar kirli çamaşırlarını bana vermek gerekiyor, yoksa bütün hafta kokarsın ve bu da insanları tedirgin eder. Kimse kokan bir yardımcısını sevmez."

Ama Gemma Wells'in henüz rüşvet vermediği bir kişi vardı. Ve bu kişi önemli biriydi. Elisa, kendini bir güç konumunda bulduğunu fark etti. Nadiren bulunduğu bir konumdu bu. Flanel pijama altı ve kız kardeşi, kendi spor salonunu açmayı düşündüğü zaman ona verdiği, "Boss Babe" yazan bir sweatshirt giyiyordu. Sonra tek başına egzersiz yapmayı tercih ettiğini fark etmiş ve bu fikri hemen bir kenara atmıştı. Ama sweatshirt, yatağa yaslanıp rakibini izlerken onu sıcak tutuyordu. "Şerif yardımcısı olma fikrini sevdiğimi sanmıyorum. Çalışma saatleri çok kötü, biliyorsun."

Gemma, bir zorlukla karşı karşıya olduğunu fark etmiş gibi mavi gözlerini kısarak baktı. "Bu yüzden Noel ve Yeni Yıl tatillerinde izin verdim ve ilk ay gece vardiyasında çalışmana gerek kalmayacak. Nate ile birlikte çalışarak işleri öğreneceksin, ama bir süre sonra onun bir numarası olacaksın. Cam'in yarı zamanlı çalışmaya başlaması, diğer yardımcıları yönetecek bir yardımcının olması gerektiği anlamına geliyor. Sana neredeyse anında terfi teklif ediyorum."

"Hiç istemediğim bir işe," diye işaret etti Elisa.

Sarışın kadın hafifçe homurdandı. "Bak, Leal, bu iş için mükemmelsin. Orduda çok zaman geçirdin."

"Belki de otorite figürü olmaktan biraz uzaklaşmak istiyorum."

"Sana söz veriyorum, burası farklı. Katı bir organizasyon olmayacak. Çok rahat bir yer."

"Cinayetler hariç." Araştırmasını yapmıştı. Bu kadar küçük bir kasaba için cinayet oranı oldukça yüksekti.

Gemma bu düşünceyi eliyle savuşturdu. "Bunların çoğu turistler ve suçlular. Beni öldürmeye çalışan adamı öldürdüğüm için hiç pişman değilim. Bliss'in, başkalarının öldürmek istediği şaşırtıcı sayıda insanı kendine çekmesi

Jen Talbot'un Rus mafyasıyla başı belaya giren bir sanat sahtekarı için çalışması onun suçu değil. Rachel Harper'ın bir sapıkla tanışması da onun suçu değildi. Ama Hope Glen'i suçluyorum. Bir tarikat gördüğünde onu tanıyabilmeliydi."

"Hepsi ilginç görünüyor, ama yine de çok fazla ateş edileceğimi düşünüyorum. Askerdeyken olduğundan daha fazla. Ayrıca, Maurice kim?" Muhtemelen bu işi kabul edeceği gerçeğine alışmaya başlamıştı. Düşündüğünde, bu iş garsonluktan çok daha istikrarlı ve belki de çok daha ilginçti.

"Maurice kasabanın geyiği. Son zamanlarda çok hareketli," diye itiraf etti Gemma. "Kabin kiralayan bazı insanları korkuttu ve şerifi aradılar çünkü kırsal bölgelerdeki departmanlar her şeyle ilgilenir. Yaklaşan uzaylı istilaları da dahil."

Son cümleyi, sanki Elisa'nın bu işi kabul etmek zorunda olduğu gibi, departmanın sık sık babasıyla uğraşmak zorunda olduğu için, tamamen kendi fikrini ifade etmiş gibi söyledi. "Babam bana, gelecekteki istilaları halledebileceğine söz verdi."

"Bence babanın tanıdığı birinin takımda olması faydalı olur." Gemma, odadaki tek mobilya olan küçük masanın üzerindeki sandalyeye giysi çantasını koydu. "Yaşlandıkça, belirli şeyler onu daha fazla tetikleyebiliyor. Sürekli yeni oyuncuların gelip gitmesi onu daha da kötüleştiriyor diye endişeleniyorum."

Bu ağır bir darbe oldu. "O iyi. Bazı tuhaflikları olduğunu biliyorum, ama tehlikeli biri değil."

"Kendisi için tehlikeli olabilir," dedi Gemma sessizce. "İki hafta önce onu bir ağaçtan indirmek zorunda kaldık. Greys'lerin yuva yaptığını gördüğünü sandığı için ağaca tırmanmıştı, ama aşağı inemedi. Görevde olan geçici çalışanlardan biri vardı ve pek de nazik davranmadı."

Babasının onu anlamaya çalışmayan biri tarafından yargılanması fikrinden nefret ediyordu. Böyle bir kasabadaki şerif departmanı farklı olurdu. Büyük şehirdeki polis işleri gibi olmazdı. Herkesi tanımak ve herkesin onu tanımasını sağlamak zorunda kalacaktı. Anonim olamazdı. Stella'nın dükkanında çalıştığı gibi saklanabileceği bir yer olmazdı, orada çoğunlukla turistlerle uğraşırdı

ve sadece kısa süreli olarak çalışacağı Stella'nın yerinde olduğu gibi saklanacak bir yer olmayacaktı. Yine de... Gemma'nın bu düşüncesi küstahçaydı ve doğru bir başlangıç yapmaları gerekiyordu. "Peki. Babam... çalışırken kasabadan biri onunla ilgilenirse en iyisi olacağına katılıyorum. Uzaylılar hakkında biraz bilginiz var gibi görünüyor."

Gray'lerden bahsetmişti. Babasıyla geçirdiği kısa sürede, onunla ilgili birkaç farklı uzaylı türü olduğunu öğrenmişti ve bunlardan biri de Reticulan Gray'lerdi.

"Şerif departmanında işe başladığımda, Mel ile başa çıkmanın en iyi yolunun onun dilini konuşmak olduğunu fark ettim. O iyi bir adam. Saygı ile muamele görmeyi hak ediyor ve lanet olsun, hayatımda çok tuhaf şeyler gördüm. Kim bilir. Haklı olabilir. Ben risk almayı seven bir kızım. Şimdi sana bir ilçe aracı bulalım."

Oh, onun bundan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Bu motelde yaşarken tam zamanlı bir işi idare edebileceğimi sanmıyorum."

Bu da henüz çözemediği bir başka sorundu. Sabrina şehre gelirse, biraz alana ihtiyacı olacaktı. Cassidy sığınağı teklif etmişti, ama bu işe yaramazdı. Elisa, vadide kiralık birçok kulübe olduğunu biliyordu. Çoğu kısa süreli kiralanıyordu, ama şimdilik bu da iş görürdü. Bazı kulübelerin yazlık olarak kullanıldığını ve sahiplerinin yılın geri kalanında bunları kiraladığını, bu yüzden mobilyalı ve her şeyiyle hazır olduğunu söylemişlerdi. Taşınması gerektiğinde, uzun süre kalıp kalmayacağını bilecekti. Ama bir yer bulmak zaman ve bilgi gerektiriyordu ve Gemma her şeyi bilen birine benziyordu.

Gemma iç geçirdi. "Sana bir kiralık ev bulursam, işi kabul eder misin?" Demek ki pazarlık becerileri burada işe yarıyordu. "Evet."

"Anlaştık. Yarın sabah saat yedide işe başlıyorsun. Kahve makinemize dokunma. O benim bebeğim ve ona zarar veren herkesi öldürürüm. Kahve tercihlerini bana bırak, ben hallederim," dedi Gemma kapıya doğru ilerlerken. "Ve taşınmaya hazır ol. Birkaç saat içinde anlaşmayı halledeceğim."

Bu onu ayağa kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Bliss'te işler hızlı ilerler," dedi Gemma. "Gerçekten yavaş ilerledikleri zamanlar hariç. Sabahleyin ilçe aracını hazırlatacağım, böylece öğleden sonra kiralık aracını iade edebilirsin. Eyalet dışına çıkmadığın sürece kişisel amaçlarla kullanabilirsin."

Gemma Wells'in fırtınası kapıyı arkasında kapattı.

Elisa, Bliss'teki hayatının daha yeni başladığını düşündü. Cep telefonunu buldu ve kız kardeşini aradı. Başlamanın zamanı gelmişti.

* * *

Hale, planlarının işe yarayıp yaramadığından emin değildi. Aslında bunlar onun planları değildi. Elisa'yı tekrar yatağa çekip ona o kadar çok zevk vererek aklını başından almak Max Harper'ın fikriydi. Peki, o yüzük Elisa'nın parmağına nasıl takılmıştı? Van bunun işe yarayacağından ya da Max'in parlak bir akıl hocası olduğundan pek emin değildi. Max, Hale'in mükemmel hayat olarak gördüğü hayatı yaşıyordu, ama o buna katılmıyordu.

"Biri kardeşimin kulübesini kiraladı mı?" Van verandadan içeri girdi, paltosunu çıkarıp kapının yanındaki kancaya astı. Güneşli bir gündü ama hava hala soğuktu ve Van'ın koyu renk saçlarına hafif bir kar yağışı yapışmıştı.

Hale üzerinde çalıştığı listeden başını kaldırdı. Küvet takılmıştı ve şimdi mutfak sırası gelmişti. Bu, Alamosa'ya uzun bir yolculuk anlamına geliyordu ve hiçbir şeyi unutmak istemiyordu. En yakın gerçek malzeme mağazası ile arasında yüz mil mesafe vardı. Trading Post'tan birçok temel malzeme alabilirdi, ancak bunun ötesindekiler için araba ile gitmesi gerekiyordu. "Hiçbir fikrim yok. Ona sordun mu?"

Van omuz silkti. "Hayır. Onu rahatsız etmek istemiyorum. Tatil hazırlıkları yapıyor. Bu öğleden sonra ofiste büyük bir parti verecekler."

"Sen de orada olabilirdin."

"Burada olmak istiyorum," diye ısrar etti Van, ama tartışmayı bırakmıştı. "Marie'nin kamyoneti kardeşimin garajında park edilmiş. Acaba ne oluyor?"

Hale, büyük ön pencerelere doğru ilerleyerek, kısa süre önce asfaltlanmış olan yolu seyretti. Taggart kulübesi bir virajın içinde yer alıyordu ve her iki yanında nehre kadar uzanan birer dönüm arazi vardı. Bu, yolun sonundaki son kulübeydi. Doğuda ulusal orman arazisi bulunuyordu. Vadinin bu bölümündeki en yakın tam zamanlı komşuları Caleb, Holly ve Alexei'nin büyük eviydi. Caddenin karşısında, Van'ın kardeşi Taggart'ın evini satın almadan önce satın aldığı daha küçük bir kulübe vardı. İki yatak odalı bu kulübe, Sangre de Cristo Dağları'nın muhteşem manzarasına sahipti. Ancak Jake genellikle sadece yaz aylarında buraya gelirdi. Çocukları bir veya iki aylığına buraya getirir, Adam ve Serena da ara sıra bir hafta kalmak için onlara katılırdı. Jake, tüm zamanını oğlu ve kızıyla balık tutarak ve Adam ve Serena'nın ihtiyaç duymadığı bir şekilde rahatlayarak geçirirdi.

Bu, ilişkilerinin güzelliğinin bir parçasıydı. Kendileri olabiliyorlardı. Yalnız kalmaya veya şehirden uzaklaşmaya ihtiyaç duysalar da, diğerleri bundan hoşlanmasa da, yalnız kalmıyorlardı. Jake'in Serena veya Adam'ın yapmak istediklerini yapması için baskı yoktu, çünkü Serena ve Adam bunu zaten yapıyorlardı. Adam'ın her zaman beyzbol izleyecek birileri vardı. Serena, Adam ve Jake'in evi kilitlediğini bilerek arkadaşlarıyla yazarlık inzivalarına gidebiliyordu.

Tahmin ettiği gibi, Marie'nin kamyoneti caddeden çıkan çakıl yolda park edilmişti. Elinde anahtarla verandada duruyordu.

O anda, yoldan başka bir arabanın geldiğini fark etti. Tanıdık bir araba.

Bunu biliyordu çünkü o arabayı daha önce sürmüştü. Sedan yavaşça yolun karşısına geçti ve araba yoluna girerek Marie'nin kamyonetinin yanına park etti.

"Hay sıçayım. Bu Elisa." Bir yer aradığını söylemişti, ama bu kadar yakın olacağını hiç düşünmemişti. Babasının yanında kalacağını sanıyordu.

Van yanına geldi. "Ciddi misin? Jake'in evine mi taşıyor?" Van cep telefonunu çıkardı ve Jake'in ofis partisini umursamıyor gibiydi. Bir numarayı tuşladı ve telefonu kulağına götürdü. "Hey, Elisa Leal'e kulübeyi kiraladın mı?"

Hale, hayallerinin kadınının dışarı çıkıp Marie'ye el sallamasını izledi.

Onun ve Van'ın caddenin karşısında olduğunu bilme şansı sıfırdı. Başka bir yer seçerdi, ama kira sözleşmesi imzaladıysa bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kahretsin. Keşke yaz olsaydı. Yaz olsaydı gömleksiz dolaşabilirdi. Şimdi bunu yaparsa aptal gibi görünürdü. Mavi, donmuş bir aptal gibi.

Yakacak odun.

Odun kesebilirdi. Bu erkeksi bir şeydi. Kadınlar erkeklerin odun kesmesini severdi. Oduncularla ilgili romantik romanlar bile vardı.

"O kız. Kadın. Hale ve benim görüştüğümüz kadın o," dedi Van ve durakladı. "Evet, işler umduğumuz kadar iyi gitmedi. Tamamen benim hatamdı."

Hale bunun doğru olmadığı sonucuna varmıştı, ama Van'la tartışmayacaktı. Çok az zamanları kalmıştı ve o bu zamanı dostça geçirmek istiyordu.

"Kira sözleşmesi ne kadar süreli?" diye sordu Van, kulübenin arkasına doğru ilerlerken.

Hale, Elisa'nın verandaya gelip Marie'den anahtarları almasını izledi. Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Jake'in evinin birkaç hafta içinde bakımının yapılacağını biliyordu ve bu işi kimin yapacağı belliydi. Evet, o kişi oydu.

Bir an bile olsa onu rahatsız ettiğini düşünseydi, geri çekilirdi, ama birkaç kez konuştuklarında, konuşmayı başlatan ve devam ettiren oydu. Ayrıca, saldırmaya hazırmış gibi onu izleyen de oydu. Ona, istediği her türlü saldırıya hazır olduğunu söyleyebilirdi, ama soğukkanlı davranması gerekiyordu.

Artık işleri kızııştırmanın zamanı gelmiş olabilir.

"Mayıs sonuna kadar kira sözleşmesi imzaladı. Jake Haziran'da gelene kadar orada kalacak. Jake'in bildiği kadarıyla, kız kardeşi ziyarete gelmesi dışında orada yalnız kalmayı planlıyor." Van cep telefonunu cebine koydu ve

Hale'in yanına döndü. "Bence burada gerçekten bir hayat kurmayı planlıyor."

Bu, Van'ın ayrılacağı zamana denk geliyordu. "Evet. Şerifin departmanında bir işe gireceğini duydum."

Van iç geçirdi. "O zaman muhtemelen benim sabıka kaydımı göreceksin. Yani en iyisi bu."

Hale, onun bundan daha sert bir karakterde olduğunu düşünüyordu, ama bu konuyu zorlamayacaktı. "Orayı bakımlı tutmak için yardıma ihtiyacı olacak. Hiç şehir dışında yaşamamış. Asker olduğunu biliyorum, ama bu, bir kulübeyi nasıl ısıtacağını bildiği anlamına gelmez."

"Ah, odun kesmelisin." Van onun yanında başını salladı. "Kadınlar erkeklerin odun kesmesini sever."

Aynı fikirde olmaları iyiydi, ama olayların karanlık tarafına bakmaktan kendini alamıyordu. Bu onun yapısıydı. "Burada olduğumuzu anladığında üzülür mü sence?"

"Marie'nin ona söylemediğini nereden biliyorsun?"

Hale kulübeyi işaret etti. "Çünkü belli ki taşınıyor. taşınıyor."

"Hepimiz anlayabileceğimize karar verdik. Ne olacağını bilmiyorum. sorun olurdu. Neden yaşamak istediği bir yeri, karşıda iki tanıdığı erkek yaşadığı için reddedeceğini anlamıyorum. Bu durumda bunun bir artı olacağını düşünürdüm. Onun yetkin ve bağımsız olduğunu biliyorum, ama alışık olmadığı bir iklimde kışın ortasındayız. Ona yardım etmek için elinden geleni yapacak iki erkeğin olması ona yardımcı olacaktır."

"Sen yapar mıydın?"

Van sessizleşti, gözleri önlerindeki kulübeye takılı kalmıştı. "Onu sevmediğimi hiç söylemedim. Ayrılmak zorunda kaldığımda kalbimin parçalanmasını istemediğimi söyledim. Hepsi bu. Bana inanmadığını biliyorum, ama ben de onu düşünüyordum. Artık benimle gelmeyeceğini bildiğime göre, onu elde etmek için elinden geleni yapmalısın. Özellikle de burada yaşamayı planlıyorsa."

Sözler o kadar sert söylenmişti ki, Hale Van'ın bunları önceden prova edip etmediğini merak etti. Van'ın gitme kararını kendisinin verdiğini söyleyebilirdi, ama bu başka bir kavgaya yol açardı. Bunun yerine, yapabileceği şeylere odaklanacaktı. "Kötü kısmı halledelim mi?"

Yoksa bizi görmeden önce tüm eşyalarını taşınmasına izin mi vermeliyiz?"

Marie verandaya geri dönmüştü, Elisa da arkasından geliyordu. Marie ile konuşurken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kulübeyi sevmiştii. Burada olmaktan heyecan duyuyordu.

O sırada Marie bir şey söyledi ve Hale'in durduğu kabini işaret etti, Elisa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yere çöküp saklanma isteği çok güçlüydü, ama buna direnmeyi başardı. Elisa muhtemelen yüzünü göremiyordu, ama pencerenin önünde durup ona bakan iki adamı kesinlikle görebiliyordu. Ve mutlu görünmüyordu.

"Hemen oraya gidip onu rahatsız etmeyeceğine dair ona güvence vermelisin," diye tavsiye etti Van. "Sanki kulübeye gidiyormuş gibi dışarı çık. El salla ve onun burada olmasına şaşırmış gibi davran, sonra ona çok sessiz bir komşu olacağına söz ver ve eğer bir şeye ihtiyacı olursa bize haber versin. Aksi takdirde ikimiz de ona bakıp duran ürkütücü takipçiler gibi görünürüz."

Bu çok mantıklı bir tavsiyeydi. Kapının yanındaki askıdan bir ceket aldı ve dışarı çıkarken fermuarını kapattı.

Oyunculukta pek iyi değildi. Verandaya çıkıp elini kaldırırken muhtemelen çok garip görüldüğünün farkındaydı. "Merhaba Marie, Elisa. Nasılsınız?"

Elisa, nasıl davranacağına karar verirken alt dudağını ısırıldı. "Şey, bu kulübeyi bir süreliğine kiralamayı düşünüyorum."

"Kira sözleşmesini çoktan imzaladı," diye Marie onu rahatlattı. "Onu buraya getirmeden önce imzayı aldığımdan emin oldum."

"Neden böyle bir şey..." diye başladı Elisa. "Karşı caddede olduklarını bilirim bunu yapmayacağımı... düşünmeyeceğimi biliyordun. Bu oldukça kaba bir davranış."

"Ya da akıllı. Bu yerin sahibi, uzun süreli kiralama için bana bonus verdi." Marie, kamyonetine geri dönerken kendinden tamamen memnun görünüyordu. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu bölgedeki en iyi açık kabin burası. Seni eski Klein'in evine yerleştirebilirdim, ama o ev yıkılmak üzere, ya da River Bend'deki hayaletli eve. Seni yine de oraya yerleştirebilirdim

oraya yerleştirebilirdim. Bazı insanlar duvarların içinde bir sürü sincap yaşadığını düşünüyor."

"Bence bu daha kötü olabilir," diye cevapladı Elisa.

"O zaman hiç gerçek hayaletli bir evde kalmamışsın. O sincapların öfkeli bir hayaletle boy ölçüşemeyeceğini söyleyeyim," dedi Marie emin bir şekilde. "Son zamanlarda paranormal araştırmalara çok ilgi duymaya başladım. Orada garip bir şey duyarsanız bana haber verin. Woo Woo Fest için gelen bir kadın var, o burayı temizleyebilir. Hepiniz iyi eğlenceler. Kira ayın ilk günü ödenecek."

Ve Marie gitti.

Elisa merdivenlerden aşağı inip yola doğru yürüdü. "Woo Woo Festivali nedir? Ve o ciddi mi?"

En azından kaçmıyordu. "Aslında adı Ruhsal Yenilenme Festivali ve sonbaharda düzenleniyor. Birçok festivalimiz ve büyük kasaba partilerimiz var. Peki hangi konuda ciddiydi? İyi kiralık evlerin olmaması mı, yoksa paranormal olaylar mı?"

Elisa cevap vermeden önce kaşlarını çattı. "İkisi de mi?"

"Bu mevsimde kabinlerin çoğu, dağ evlerinde kalmak istemeyen kayakçılar tarafından kiralanır," diye açıkladı. "Yılın başında kiralanırlar, bu yüzden bir kabin bir veya iki hafta boş olsa bile, uzun süreli kiralanamaz. Bulunduğunuz kabin Van'ın kardeşine ait. O sadece uzun süreli kiralamalar kabul eder ve yaz aylarında asla kiralamaz. İnsanların kutsal mekanında parti yapmasını istemiyor galiba. Bilmiyorum. Çok balık tutar. Bak, seni korkutmak istemiyorum. Seni rahatsız etmeyeceğim. Burada olduğunu görünce şaşırdım. O yüzden bakıyordum. Zaten birkaç ay sonra taşınacağız."

"Van'la mı gidiyorsun?" diye sordu, nefesini tutarak.

Oh, onun gitme fikrini beğenmemişti. Belki de işler onun düşündüğü kadar kötü gitmiyordu. "Hayır. Kalacağımdan eminim. Bu evin tadilatını yaklaşık altı hafta içinde bitirmem gerekiyor, sonra da ben çalışırken şerif ve ailesinin sahip olduğu kulübede kalacağız. Oldukça büyük bir iş. Ekstra bir oda ve banyo ekliyoruz ve ana banyoyu yeniden yapıyoruz. Bu harika çünkü bir ustadan kulübeyi doğru şekilde yalıtmayı öğreniyorum, ama bu sana pek de harika gelmeyebilir."

Omuzları gevşemişti ve çok daha rahat görünüyordu. Karın etrafına yağdığı sırada, sevimli paltosuyla muhteşem görünüyordu. "Bence bu ilginç. Yeni şeyler öğrenmeyi seviyorsun. Ben de öyle. Ve senin karşıda olmaktan rahatsız değilim. Şaşırdım ve Marie denen kişinin ne yaptığını çok iyi bildiğini düşünüyorum. Ancak, Movie Motel'den çıkmam gerekiyor. Bir süreliğine eğlenceli ama tüm giysilerimin popcorn koktuğundan eminim ve geçen hafta *Elf*'i beş kez izledim. Artık rüyalarımda "yalanların tahtına oturuyorsun" cümlesini duyuyorum. Bu çok rahatsız edici."

Onun komikliğini çok seviyordu. "Burada Will Ferrell'i duymayacaksın, ama bir kurt sürüsünü duyabilirsin. Bu mevsimde dağdan aşağı inerler. Av tüfeğin var mı? Kurtları vurman gerekmiyor tabii. Onlardan uzak durmalısın, ama kendini savunman gerekirse, elinde bir av tüfeği olması iyi olur."

Kadın, söz konusu kurtların ortaya çıkmasını beklermişçesine doğudaki ormana doğru baktı. "Yarın oryantasyona gittiğimde bir tür silah alacağım. Görünüşe göre yeni şerif yardımcısı benim. Bu sabah bilgilendirildim, ama Gemma Wells'in hızlı çalıştığını söylemeliyim. Bir yer bulmak günler sürer sanıyordum, ama işte buradayım." Nasıl devam edeceğini karar vermeye çalışır gibi bir anlığına ona baktı. "Yakınımda olmana sevindim. Ayaklarımın üstüne basacağım, ama işleri yoluna koyarken yakınımda burada yaşamış biri olması güzel olacak."

O, içten bir rahatlama ile nefes aldı. Kaçmıyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa, caddenin karşısında yaşıyorum. Ve öğleden sonra Alamosa'ya gidiyorum, eğer bir şeye ihtiyacın olursa. Bana bir liste verebilirsin."

"Bunu benim için yapar mısın?"

"Tabii ki." Herkes için yapardı, ama onun için bunu gülümseyerek yapardı. "Biz komşuyuz. Burada birbirimize güvenmek zorunda olduğumuzu göreceksin. Özellikle kışın."

"Komşu, Alamosa'ya gidiyorsan, seninle gelip dönüşte seni bırakabilir miyim? Kiralık arabayı iade etmem gerekiyor. Yarın ilçeye ait bir araç alacağım ve kişisel arabamı alana kadar onu şehir içinde kullanmama izin verecekler

ama benimle birlikte gidecek birine ihtiyacım var. Babama soracaktım ama bu öğleden sonra bir toplantısı var."

"Sana seve seve yardım ederim." Ona yapması gereken işi anlatmak üzereyken, bir çatlak havayı yırttı ve sol koluna bir şeyin çarptığını hissetti.

Ağrı hissetti ve sonra Elisa ona saldırdı, onu karın üzerine itti ve kendi vücuduyla onu korudu. "Kıpırdama. Biri ateş ediyor."

Ve görünüşe göre vurulmuştu.

Onuncu Bölüm

"Hey, size kahve getireyim mi? Doktor bir iki dakika içinde işini bitirir ve size durumun nasıl olduğunu bildirir." Küçük bekleme odasına güzel bir kadın girdi. Kliniğe geldiklerinde onları karşılayan da oydu.

Elisa başını salladı. "Ben iyiyim. Kahve içmek en son ihtiyacım olan şey. Kalbim hala çok hızlı atıyor."

"Öyle görünmüyordu." Van karşısına oturdu. "Orada harikaydın." Hemşireye baktı. "O çok sakindi. Hiç düşünmeden Hale'in üzerine atladı, onu korudu ve sonra ikisini de ateş hattından çıkardı. Ben ise paniklemiştim. Bunun için özür dilerim. Muhtemelen işleri senin için zorlaştırdı."

Abartıyordu, ama muhtemelen daha önce hiç ateş altında kalmamış olmasını ve bunun bir insanı dengesizleştirebileceğini anlıyordu. "İyiymi. Senden istediğim her şeyi yaptın."

Ateş edildikten sonra, onları dikkatlice bir ağacın arkasına yatırmayı başarmış ve Van'a SUV'yi oradan uzaklaştırmasını söylemişti. Ateş eden kişinin gittiğinden oldukça emindi, ama riske girmek istemediği için arabayı siper olarak kullanmış ve Van'a Hale'le birlikte arkaya binmesini söylemişti. Sonra onları buraya, kliniğe getirmişti.

İçinde bir düğüm vardı, ama paniklemek hiçbir şeyi çözmezdi.

O vurulduğunda ilk düşündüğü şey, onun ölmesini istemediği idi, ve bu "tüm insanları önemsiyorum" türünden bir düşünce değildi. "Onunla bir şans daha istiyorum" türünden bir düşünceydi.

"Panikledim galiba." Van başını geriye attı. "Umarım iyidir. Ben..."

"Tatlım, o iyi olacak," Hemşire Naomi ikisine de güvence verdi. "Onu birkaç dakika önce gördüm. Tricepsini kesmiş. Doktor onu diyor, sonra eve gidebilir. Bir iki gün ağrı kesiciye ihtiyacı olacak ama iyi olacak. Bunu yapan avcı, sakın bulunmasın, yoksa onun için aynı şeyi söyleyemeyiz."

"Sence bir avcı mı yaptı?" diye sordu Van.

Naomi elini onun omzuna koydu. "Bence bu bir kazaydı. Tabii kasabada Hale'in peşinde olan başka bir suikastçı yoksa. Mafyadan kaçıyor falan değildir herhalde? Gizli bir CIA ajanı falan mı?" Elisa'ya gülümsedi. "Burada bu tür şeyler çok olur."

"Hale'in kimseyle bir sorunu olduğunu bilmiyorum," diye cevapladı Van.

"O zaman muhtemelen bir avcıydı," diye onları ikna etti Naomi. "Park bekçilerini ve şerifi aradım bile. Herhangi bir silah yaralanması varsa bildirmem gerekiyor."

Nate Wright tam da ne zaman girmesi gerektiğini biliyormuş gibi kapı açıldı. Yeni patronu ona başını salladı. "Merhaba, Şerif Yardımcısı Leal. Hale iyi mi?"

Ayağa kalktı, komutanına saygı duymak gibi uzun süredir alışkanlık haline gelmiş bir davranış. "O iyi olacak, efendim. Kurşun onu sıyırdı ama çok kan vardı, bu yüzden onu içeri getirene kadar emin olamadım. Muhtemelen sahada ilk yardım yapmalıydım, ama bunun bir kaza olduğundan emin olamadım. Eğer biri onu hedef alıyorsa, onu ateş hattından çıkarmam gerekiyordu."

"Benim senden yapmanı istediğim şeyi yaptın," diye cevapladı şerif. "Bu sabahki performansının benim senin pozisyonunu yeniden düşünmeme neden olacağından endişeleniyorsan, yanılıyorsun. Seninle tanıştığımıza çok memnunum, yardımcım. Van sana kendisi ve Hale'in içinde bulunduğu durum hakkında bilgi verdi mi?"

"Bir durum mu var?" diye sordu Van.

Onların herhangi bir tehlike altında olduğunun farkında değildi. "Hiç de değil. Ne oluyor?"

"Bir avukat bizi arıyor. Ya da beni, sanırım," diye açıkladı Van.

Şerifin kaşları kalktı. "Avukat mı?"

"Evet, görünüşe göre Trio'ya gelip Pilar'la konuşmuş, ama Pilar onu geri göndermiş." Van endişeli bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Ama avukat olduğunu açıkça belirtmiş. Bir kulübeyi mahvedeceğini sanmıyorum."

"Kulübeyi mahvetmiş mi?" Arka planda çok şey oluyor gibi görünüyordu.

"Birkaç gün önce, Creede'ye giden otoyolun yukarısındaki kiralık kulübelerden birinde hırsızlık olayı meydana geldi," diye açıkladı şerif. "Hale birkaç hafta boyunca bu davayla uğraşmıştı. Onlar, kulübeyi terk ettikten hemen sonra orada kalmışlardı. Aynı sıralarda, bir kadın kulübeyle onları aramaya gitmiş, ancak konuştuğu kişi onların taşındığını fark etmemişti. Orası onların yeni adresi olacaktı."

"O kulübeyi terk ettiğimizde pansiyonun insan kaynakları departmanına haber vermedik." Van eliyle bu durumu önemsizmiş gibi gösterdi. "Sanırım bunu yapmamız gerektiğini düşünmedim. Lucy orayı işletiyor ve nerede olduğumuzu biliyor. Ayrıca, Lucy o kadınla konuşmuş olsaydı, kim olduğumuzu bildiğini söylememesi gerektiğini bilirdi. Yani, Bliss'te saklanamıyorsan, nerede saklanabilirsin ki?" Kaşlarını çattı, söylediğinin farkına varmıştı. "Saklanacak bir şeyim yok."

Ama bir terslik vardı. Avukatlar, müvekkil bulmak umuduyla küçük kasabalarda dolaşmazlar. Van yardımcı olmayacağı için şerife başvurdu. Hale'in de yardımcı olacağından emin değildi. Bu durumda, kendilerinden çok daha pragmatik birine ihtiyaçları vardı. "Reddedilmiş bir sevgili mi düşünüyorsun?"

"Ben kimseyi reddetmedim," diye itiraz etti Van.

Şerif onu görmezden geldi. "İlk başta öyle. Ama şimdi o kadar emin değilim. Onun bir avukatla çıkacağını sanmıyorum. Aksine, avukat bir süre önce Oklahoma City'de meydana gelen bir olay nedeniyle onu arıyor olabilir. Geçen yıl bir bar kavgasına karışmıştı."

Ah, bu mantıklıydı. "Ve hukuk davalarında zamanaşımı süresi, yaralanmadan iki yıl sonradır. Yani herhangi bir şikayet oldukça kısa sürede yapılmalıdır."

Van'ın yüzü solmuştu. "Cidden mi? O pislik herif beni dava etmeye mi çalışıyor sence?"

"Gemma'ya Oklahoma'da herhangi bir dava açılıp açılmadığını kontrol ettireceğim. Bu bir dava tebligat memuru olabilir," diye sonuçlandırdı şerif.

"Ama bu hırsızlığı açıklamaz." Durumdan hoşlanmamıştı. Bir şeyler yolunda değildi, ama şerifin bundan sonra ne diyeceğini biliyordu. Mantıklı olan yol buydu.

"Birkaç hırsızlık vakası oldu. Her yıl olur, özellikle vadinin dışında," diye kabul etti şerif. "Muhtemelen atların ayak seslerini duyup zebralar olduğunu düşünüyorum. Birkaç haftadır ortalık sakindi, bu yüzden bir sonraki çılgın olayın ne olacağını merak ediyorum. Ayrıca bir avukatın Hale'i neden vurmak isteyeceğini de anlamıyorum."

"Kimse Hale'i vurmak istemiyor, ama o benim ceketimi giyiyordu ve uzaktan bakınca birbirimize biraz benziyoruz." Van muayene odasının kapısına baktı. "En yakın ceketini aldı ve o benim ceketimdi. Sence benim yüzümden mi vuruldu?"

"Sanırım ulusal orman arazisinin hemen yanında yaşıyorsun ve bazen avcılar aptal olabiliyor. Avcılarımızın çoğu ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar, ama ara sıra avladıkları geyiklerden çok biralarına daha fazla dikkat eden gruplar oluyor. Ya da bir atış isabetsiz oluyor. Orman bekçilerine bir sorayım. Orada kimlerin olduğunu biliyor olmalılar."

"Sadece yasal olarak girmişlerse. Orman bekçilerinin haberi olmadan o ormana girmek için pek çok yol var." Orada bir çit falan yoktu.

Muayene odasının kapısı açıldı ve beyaz önlüklü bir adam dışarı çıktı. Dr. Caleb Burke, kısa kesilmiş kıvrıkcık kızıl saçlı, çekici bir adamdı. Önlüğünün altında mavi bir önlük giymişti ve bekleme odasına girerken bir kolunu göğsüne koydu. "Hale iyi. Şerif, o avcılarla ilgili bir şeyler yapmalısınız. Bu ay ikinci kez silahla yaralanmış birini tedavi ediyorum. Birkaç hafta önce bir avcı yanlışlıkla arkadaşının bacağını vurmuştu. Hale kolayca iyileşecek, ama birkaç saat burada dinlenmesini istiyorum. Her ihtimale karşı ona antibiyotik damlası verdim."

"Avcılar mı yaptığını düşünüyorsunuz?" diye sordu Van.

"Eğer bir keskin nişancı tamircileri öldürmeye çalışmıyorsa." Doktor etrafına bakındı, yakışıklı yüzünde şüphe belirmişti. "Bana

bunu çılgın bir komplo teorisine dnştrmyoruz."

"Şey, bir avukat vardı," diye başladı Van.

"Ama sadece bir el ateş edildi, değil mi?" diye sordu şerif.

Kadın onaylayarak başını salladı. "Ve bir el daha ateş edecek zamanı vardı."

Doktor başını salladı. "O zaman komplo teorilerini bırakın. Hale bir tfkle vuruldu ve avcı ya ne olduğunu anlamadı ya da paniğe kapılıp kaçtı. Korucularla konuşun. Ya da sadece onun iyi olmasına sevinip, bu Taggart çocuklarından birinin başına geldiğinde, onun halletmesine izin verin. Sizi temin ederim, o zaman bundan sonra sorun olmaz."

Şerif iç geçirdi. "Dışarı çıkıp onlarla konuşacağım. O koca piçin intikam peşinde koşmasını istemiyorum. Sen otopsi yapmayı sevmezsin."

"Öyle yapın," dedi Dr. Burke ve sonra hemşiresine döndü. "Yirmi dakika sonra onu kontrol edin. Ben gidip reçetelerini yazdırıp, birinin onları götürmesini sağlayabilir miyim diye bakacağım."

"Ben etrafa bakıp, şehirde olan biri var mı diye bir bakayım," dedi Naomi.

"Ben gidebilirim." Elisa yardım etmek istedi. Ancak aynı zamanda onun yanında oturup ona eşlik etmek istediği için kararsızdı.

"Lütfen kalıp onu eve götürmeme yardım eder misin?" diye sordu Van sessizce. "Hasta olduğunda çok huysuz olabilir, ama senin yanında uslu durur diye düşünüyorum. Tabii sen istemiyorsan..."

"İstiyorum," diye onu temin etti.

"Sabah ofise geldiğinde raporu doldurabilirsin." Şerif elini uzattı. "Bu işi kabul ettiğine sevindim. Gördüğüm en nitelikli aday sensin ve ekibimizde bir kadına ihtiyacımız var."

"Başka seçeneğim var mıydı?" Onu biraz kızdırmaktan kendini alamadı, ama elini sıktı. "Zaten benimle mülakat yapmadınız ki."

"Gerek yoktu. Kaliteyi gördüğümde anlarım ve eski komutanınla konuştum. Kasabaya adımını attığın anda kalacağını biliyordum," dedi, geri adım atıp şapkasını kaldırarak. "O yaşlı adam seni çok sevecek, biliyorsun, değil mi? O, bu kasabadaki birçok çocuğun babası gibidir, ama senin hakkında konuşurken adeta parılıyor. Seninle gurur duyuyor."

Bu kasabadaki birçok çocuğun babası gibidir, ama senden bahsederken adeta ışık saçıyor. Seninle gurur duyuyor."

Bu onu neredeyse ağlatacaktı. Onunla gurur duyan bir ebeveyni olması çok garipti. Hayatı boyunca annesini etkilemek için uğraşmıştı. Mel Hughes'u etkilemek için tek yapması gereken ortaya çıkmak ve pislik gibi davranmamaktı. "Onu şimdiden seviyorum. Sevmeyeceğimi sanıyordum, ama seviyorum. O ve Cassidy şimdiden ailem oldular."

"Bunu duyduğuma sevindim." Şerif kapıya doğru yürüdü. "Cam'i Hale'i vuran mermiyi bulması için gönderdim, o da ateş eden kişinin nerede olduğunu bulmaya çalışacak. Senin tek yapman gereken Hale'i eve götürmek ve onu rahat ettirmek. O adamın sağlığına kavuşması lazım. Kulübem çok küçük."

Şerif uzaklaştı ve farkına varmadan Van ile baş başa kaldı.

"Onu görmeye gidelim mi?" Van'ın gözlerindeki karanlık bakıştan hoşlanmamıştı.

"Sence bu bir kaza mıydı?"

Ona yalan söylemek istemiyordu. "Bilmiyorum. Tesadüfleri sevmem, ama bazen olurlar. Bir bakayım. Avukatla ilgili durumu da kolayca çözebiliriz. Onu bulabilirim."

Adam başını salladı ve ayağa kalktı, yüzüne zorla bir gülümseme takınmış gibiydi. O, odayı aydınlatan türden bir gülümseme değildi. "O zaman gidip nasıl olduğunu bir bakalım."

Ona odaya kadar eşlik etti, ama yüzündeki ifade hoşuna gitmedi.

Ordudayken, ters gidecek işler konusunda inanılmaz içgüdüleriyle tanınırdı.

Başı belada olduğunu hissedebiliyordu.

Akıllıca olan şey uzaklaşmaktı. Bunu yapabiliirdi. Görevini yerine getirmiş olarak hemen oradan ayrılabilirdi ve kimse onu bunun için küçümsemezdi. Hale hayal kırıklığına uğrardı, ama anlayabilirdi.

Omzunda kanın yayıldığını gördüğünde, kalbi parçalanmış gibi hissetmişti.

Yine korkaklık ediyordu, annesinin dersleri onu kalp kırıklığından uzaklaştırıyordu, ama bu yolun nereye varacağını biliyordu. Annesinin hayatı yalnız geçmişti. Duvar üstüne duvar örmüş, onları gittikçe daha yüksek hale getirmiş, sonunda çocukları bile aşamayacak hale getirmişti. Hastalığında bile Elisa ve Sabrina'yı yanına yaklaştırmadığı için yalnız ölmüştü.

Bu adamlar gidecekti, ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi. Sorunlar yaklaşıyordu ve ona ihtiyaçları olabilirdi. Sorunlar yaklaşıyordu ve o bir seçim yapmak zorundaydı.

* * *

Van, Elisa'nın Hale'in bulunduğu odanın kapısını kapatmasını izledi. Normalde daha küçük odalarda uyurlardı, çünkü büyük yataklı ana yatak odasında kalmak tuhaf geliyordu ve o odaların çocukların kullandığından emindi. Hale şu anda oradaydı, çünkü Van onu dinlenip iyileşmek için daha büyük bir yatağa ihtiyacı olduğuna ikna etmişti.

"Uyuyor." Elisa, cildinin parlaklığını ve göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını ortaya çıkaran V yakalı bir kazak giyiyordu. Çok çekici görünüyordu ve şu anda onunla ilgili her şey Van'ı biraz çıldırtıyordu.

Bu onun suçu değildi. O neredeyse mükemmeldi. Hale'in akşam yemeğini yemesini ve ağır kesicilerini almasını sağlamak da dahil olmak üzere her şeyi mükemmel bir şekilde halletmişti. Hale, kontrolünü kaybetmesine neden olan her şeyden nefret ediyordu. Van, onun koruyucu ailede ya da sokaklarda geçirdiği zamanlarda başına korkunç bir şey geldiğinden emindi. Ama şimdi huzur içinde uyuyordu ve bunun tek sebebi Elisa'ydı. Van ise bunun bir parçası olamayacaktı.

Artık bunu görebiliyordu. Rahat bir kulübe bulacaklar, evlenecekler ve çok mutlu olacaklardı, o ise bir zamanlar tanıdıkları, hayatını bir türlü düzene sokamayan zavallı adam olacaktı.

Döndü ve asla onun olmayacak olan güzel kulübenin penceresinden dışarı baktı, tetikçinin durmuş olması gereken yere baktı.

Ona nişan almış olan tetikçi. "İyi misin?"

Elisa yanına geldi.

"Tabii." Sesinin huysuz çıktığını biliyordu, ama şu anda rol yapabilecek durumda değildi. Şerifle başa çıkmayı başarmıştı ve Hale'in kötü ruh halini fark etmediğini düşünüyordu, ama sabrının sonuna gelmişti.

Geçmiş hepsini tekrar rahatsız etmeye başlamıştı.

O kurşun isabet etseydi nasıl yaşayabileceğini bilmiyordu.

"Hiçbir şey yemedin," diye işaret etti.

Hayır. Evde bulunan malzemelerle hazırladığı çorbayı denemek istememişti. Muhtemelen, onunla ilgili her şey gibi lezzetliydi. "Üzgünüm. Aç değilim. Eğer uyuyacağını düşünüyorsan, bir süre Trio'ya gidebilirim."

"En yakın arkadaşın silahla vurulmuş yatarken sen bara mı gidiyorsun?"

Bu soruda azımsanmayacak kadar yargılayıcı bir tavır vardı. En azından, kız onun kim olduğunu anlamaya başlamıştı. "Tabii. Böyle küçük bir şeyin içmemi engellemesine izin veremem. Belki bir kadın bulabilirim."

Arkasında onun iç çekişini duydu. "Bunun seninle ilgili olduğunu sanıyorsun."

Arkasını döndü. Sabah Hale ile bunu yapmak zorunda kalmadan önce ona her şeyi anlatması iyi olabilirdi. "Şerifi duydun. Bir avukat beni arıyorsa, muhtemelen biri bana dava açmak istiyordur. O olay Oklahoma City'deki bir barda bir adamın omzunu çıkardığım bir olaydı, ama bu yıllar boyunca yaşadığım onlarca olaydan sadece biri. Herhangi biri olabilir."

"Evet, çok yaramaz bir çocuk olduğun belli," diye gülerek cevap verdi.

"Kavga neden çıktı? Ah, daha iyi bir soru

—bu sayısız kavga sırasında, ne sıklıkla çalışıyordun, ne sıklıkla içiyordun?"

"Aslında pek içki içmem" diye itiraf etti. "Neredeyse her zaman çalışıyordum ve garsonları taciz etmenin normal olduğunu düşünen bazı pisliklerle uğraşmak zorundaydım. Hayatımda girdiğim en kötü kavga bir garson yüzünden oldu. İyi bir adamdı, ama o kasabada eşcinsel olduğunu açıkça söylemek zordu. Sarhoş adam ona çok kötü davrandı ve ben de sarhoş adamın kolunu kırdım. Bunun için bir gece hapiste kaldım."

"Senin öfke sorunların var ve belki de kurtarıcı kompleksin." Elleri göğsüne uzandı ve gömleğini düzeltti. "O geçmişte kaldı, sorun yaratmamalıydın. Bu konuyu araştıracağım, ama aksi bir şey bulana kadar, bence doktora ve şerife güvenmeli ve bu olayları iki ayrı olay olarak görmeliyiz. Şimdi, seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

Onunla ne hakkında konuşmak istiyordu ki? Endişeli hissediyordu ve bundan nefret ediyordu. Sanki cildi çok gerginmiş gibi hissediyordu. Ona şimdiki zamanda yaşamayı öğretmişlerdi. Geçmişin önemi yoktu. Ama vardı ve olacaktı da. "Gitmeliyim."

"Nereye? Trio'ya mı? Sarhoş olmak durumu düzeltmeyecek. Aklından geçenleri anlat bana." Elisa'nın ondan vazgeçmeye hazır olmadığı belliydi.

Ona bir neden vermesi gerekiyordu. "Aklımdan geçen şey, her şeyi mahvettiğim. Hale'in seninle olan ilişkisini mahvettim ve şimdi de onu neredeyse öldürüyorduk."

"Bu abartılı bir ifade, ama duygularını anlıyorum. Öncelikle, Hale ile olan ilişkimi mahvetmedin. O yatakta kalsaydı, senin gidişini umursamadan onunla mutlu bir gün geçirirdim. Kendi güvensizliğim buna engel oldu, ama sanırım bunu aştım. O, bunu kastetmediğini söylüyor ve ben ona inanıyorum. Beni gün ışığında görmek düşüncesi sana çok ağır geldiği için kaçmadığını varsayıyorum."

"Neden gittiğimi sana söyledim." Neden hemen kapıdan çıkmadığını kendisi de bilmiyordu. Onunla tartışmak istemiyordu. O, onun istediği her şeydi ama sahip olabileceği hiçbir şey değildi.

"Çünkü kardeşine kurban olarak Dallas'a taşınmak zorunda kalacaksın."

Oysa onu en kötü şekilde incitebilirdi. Nasıl anlamazdı? Onun da bir kız kardeşi vardı. "Ona borçluyum."

"Ona kalmak istediğini söyledin mi?" Elisa, cevabı biliyormuş gibi sordu. "Söylemelisin, çünkü bu basit bir konuşma gibi görünüyor."

"Bir anlaşmamız vardı." Jake'i hayal kırıklığına uğratamazdı. Ailesi Jake'i hep hayal kırıklığına uğratmıştı. O da onu terk eden bir kardeş daha olamazdı. "Okul masraflarımı karşıladı, ben de onun için çalışmaya geldim."

"O bencil bir pislik mi?"

Bu düşünceye kaşlarını çatı. Kardeşi neredeyse bir aziz gibiydi. "Her şeyi onun ödediğini unuttun mu? Kardeşim beni buraya getirmek için elinden geleni yaptı. O olmasaydı, şu anda hapiste çürüyor olurdum."

"Ya seni sevdiği ve mutlu olmanı istediği için bunu yaptıysa, ama sen onun bundan bir çıkar sağlamadığını düşünseydin parayı kabul etmezdin? Bazen sevdiklerimizden bile olsa, sadaka gibi hissettiren bir hediye kabul etmek zor olabilir. Kız kardeşim senin yerinde olsaydı, ona mutlu olmasını söylerdim."

Güzel sözler, ama o şu anki durumlarını unutuyordu. Kardeşini hayal kırıklığına uğratmaya razı olsa bile, dikkate alınması gereken başka şeyler de vardı. "Önemli değil, çünkü burada kalırsam hepimizi belaya sokacağım. Bugün senin de vurulabileceğini düşündün mü? Dünyada benden intikam almak isteyen birden fazla kişi var."

"Ben vurulmadım." Ateşin ışığında çok güzel görünüyordu. Her santimetrekaresi sıcak ve çekici görünüyordu. Sanki ona dokunmak, ruhundaki soğuğu hafifletecekmiş gibi. "Ve Hale iyi. Yani duyduğum kadarıyla, sadece Trio'ya gitmiyorsun. Bizim senin yanında olmamızın tehlikeli olduğunu düşündüğün için uzaklaşıyorsun."

"Şey, *bizim bir ilişkimiz* olduğunu hiç bilmiyordum," dedi Van. "Artık yok. Hale burada kalacağını açıkça belirtti ve sen bir ilişki istemiyorsun."

Omuz silkti. "Belki fikrimi değiştirdim. Belki de kalbi kırılmaktan kurtulmak yerine, ikinizle daha fazla zaman geçirmek istediğime karar verdim. Belki sadece seks istiyorum. Belki fikrini değiştirebileceğimi umuyorum. Kalbimde gerçekten ne olduğunu bilemezsin. Sana söyleyebilirim, ama emin olamazsın. Sözüne inanırsam ve bu, kendini zor bir durumdan kurtarmak için uydurduğun bir yalan değilse, o zaman sana tekrar düşünmeni rica edeceğim. Hale'i seviyorum. Çok seviyorum. Seni de seviyorum. Mayıs sonuna kadar buradasın ve ben şimdi senin karşında yaşıyorum. Hale ilaçlarını aldığında çok dürüst oluyor. Benim onun oduncu tarafını görmem ve ona bir şans daha vermem umuduyla çok fazla odun kesmeyi planlıyor. Ben

Onun oduncu tarafını görmek istiyorum. Onun gerçek kişiliğine yarı yarıya aşık oldum. Bir noktada onunla yatacağım kaçınılmaz, o halde neden direnmeye çalışayım ki?

Hale'e bir şans daha veriyordu. Bu iyiydi. Bu noktada doğru hareket uzaklaşmak olacağı için bu mükemmeldi ve en azından Hale yalnız kalmayacaktı. "Sevindim."

"Ne dersin? Kardeşinin isteğine boyun eğene kadar bize katılmak ister misin?"

"yle demedim."

"ok dramatiksin," dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Siz bir bütünün iki yarisisiniz. Benim anladığım bu. Sen tamamen duygusun, o ise mantık ve akıl, ama dengede değilsiniz çünkü her iki tarafı da görebilen birine ihtiyaınız var. Sanırım o kişi ben olabilirim."

"Söylediklerimi dinledin mi?"

"Dinledim ve reddettim," diye itiraf etti elini sallayarak. "Hemen sonuca varıyorsun. Bunun seninle ilgili olduğunu bilmiyoruz. Bu bir bulmaca ve parçaların nasıl bir araya geldiğinden henüz emin olamayız. Parçaların birbirine uyup uymadığını bilemeyiz. Pilar'a göre, gelen kadın ikinizi de sordu. Sadece seni değil."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"nk Trio'yu aradım, Pilar'ın numarasını aldım ve onunla konuştum. Kadının temel özelliklerini öğrendim, yarın onu aramaya başlayacağım. Bu işin i yüzünü ortaya çıkaracağım. Görünüşe göre artık işim bu. Sanırım iyi bir dedektif olacağım. Gizemleri çözmede her zaman iyi olmuşumdur."

"Ben çözülmesi gereken bir gizem değilim."

O düşünceye gülümsedi. "Sen hiç de gizemli biri değilsin, Van. Acını, geç aşta ruhuna sardığın bir kazak gibi giyiyorsun ve onu nasıl çıkaracağını bilemiyorsun. Tüm bu kavgalar, endişeler ve bir yerden bir yere taşınmalar, hepsi de toprağa bayrağını dikip "Burası benim evim. Buradan taşınamam" demediğin için. Bunu sana çocukluğunda anne baban öğretti."

"Aslında oldukça mutlu olan ailem."

“Çünkü evlerini her zaman yanlarında taşırlar. Çünkü birbirlerinin evleridirler. Nasıl hissettiğini biliyorum. Çeşitli üslerde büyüdüm, ancak geri dönebileceğimiz tek bir yerimiz vardı. Bir anlamda geleneksel bir evim vardı, ama sahip olmadığım şey beni içeri davet eden bir anne idi. Onu olması gerektiği gibi tanıyamadım, çünkü o buna izin vermedi. Uzun zamandır bayrağımı dikebileceğim bir yer arıyorum, ama anladığım şey, bayrağımı dikebilirim ama hissetmezsem bunun bir anlamı olmadığı. Bir adamla evlendim çünkü zamanının geldiğini düşündüm ve bu mantıklı bir adımdı. Adımlar diye bir şey yok. Buraya taşınmak, hayatımda yaptığım en aptalca şey olabilir, ama bunu yapıyorum çünkü doğru geliyor ve hayatımda ilk kez bu duyguyu kovalayacağım. Öldürmeye çalıştığım içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vereceğim ve her şey mahvolursa, en azından denediğimi bilmenin huzurunu yaşayacağım.” Onun yanına yaklaştı. “Ve seninle deneyeceğim. Benim için çok gençsin. Benim için çok fazla yaralanmışsın. Yine de bunu yapacağım.”

Kafasını yukarı kaldırdı ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Adamın tüm vücudu gerildi, arzusu tüm vücudunu sardı. Bu çok kötü bir fikirdi. Hale diğer odadaydı. Yaralanmıştı ve bu Van'ın hatasıydı, Hale'in kızını öpmeyi düşünmesi imkansızdı.

Ama ona izin verirsen daha fazlası olabilir. Senin kadının olabilir. Bizi tamamlayan kadın olabilirdi.

Öpücük çılgınca bir ateşe dönüştü, dili onun ağzına daldı, o onun altında yumuşarken dilini ele geçirdi. Bu büyük bir hataydı, ama yapmamak için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Dudakları onun dudaklarıyla buluştuğu anda, onun için iyi olmadığına dair tüm nedenler kafasından uçup gitmişti. Artık tek önemli olan onu çıplak bırakmak, onu altına almak ve ona ne kadar iyi olduğunu göstermekti.

Kadının süveterini başından çekip bir kenara attı. Onu yatak odalarından birine götürmesi gerekirdi, ama zaman yoktu. Kadının sütyenini çıkardı ve süveterin yanına attı. Kadın ateşin sıcak ışığıyla yıkanıyordu. Adam kadına baktı. “Sen çok güzelsin.”

“Beni böyle hissettiriyorsun. Sen ve Hale. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hayatımın geri kalanında bu duyguyu kovalayacağımdan korkuyorum.”

Ya da kalıp, onun bunu yapmak zorunda kalmamasını sağlayabilirdi. Bu düşünceyi kafasından attı, çünkü bu gece gelecek hakkında endişelenmiyordu. Sabah birçok şeyle uğraşması gerekecekti, ama bu gece değil. Ona sığınacak bir yer, rahatlayabileceği bir sığınak sunuyordu ve o da bunu kabul edecekti. Onu döndürüp sırtını göğsüne dayadı ve göğüslerini avuçladı.

"Ellerimde bu hisse bayılıyorum." Onları avucunda tartarak, şekillerini ve dokularını ezberlemeye çalıştı.

Sonra bir elini vücudunda aşağı doğru kaydırarak onun sıcaklığını aradı. Parmaklarını pantolonunun bel kısmının altına soktu ve külotunun kenarını buldu. "Bunun hissini kesinlikle seviyorum."

Parmak ucunu klitorisinin üzerinde gezdirdi ve kızın kollarında nefesini tutup titrediğini hissedince derin bir tatmin duydu. Kızın pelvisi eline hafifçe bastırarak daha fazlasını istedi.

O da ona istediğini verdi. Başparmağı klitorisini okşarken, parmakları kızın ıslak ve sıcak amını buldu. Kız çok çabuk tepki verdi. Amı çoktan azgınlıkla kaplanmıştı, parmaklarını ısıtıyor ve sikini kaya gibi sertleştiriyordu. Kendini kızın kıkına sürttü, onu eli ve sikinin arasında sıkıştırdı ve orada tuttu.

Kadın tam da onun istediği yerdeydi.

"Sen çok seksisin. Geçmişte kanunlarla başım belaya girmiş olabilir, ama artık senin her emrini yerine getireceğim, memur bey. Gerçekten çok iyi bir vatandaş olacağım."

"Bunu görmek isterim, Van. Eminim bir ara bana cehennemi yaşatacaksın." Başını göğsüne yaslayarak kalçasını ona doğru hareket ettirdi ve parmakları derine daldığında titredi. "Dürüst olacağım, bu iş beni aşıyor ama deneyeceğim."

Çünkü o cesurdu. Çünkü o ne istediğini bilen bir kadındı. Hayatının geri kalanında onun istediği kişi olacağına güvenebilir miydi? Kulağını ısırdı. "Stresli hissedersen, nereye geleceğini biliyorsun. Ve o kadar da kötü olacağını sanmıyorum. Hale'in akıl hocası tutuklanmayı seviyor. Dinlendirici olduğunu söylüyor."

"Max ile uğraşmak zorunda kalmayı düşünmek bile istemiyorum. Zaten hikayelerini duydum," diye itiraf etti. "Oh, bu çok iyi geliyor."

bunu bana yapıyorsun?"

Başparmağını döndürdü ve kız, orgazmın etkisini atlatırken kollarında nefes nefese kalmış, vücudu titriyordu.

Sonra sıra ona geldi. Elini çekti ve onu kaldırdı, şimdi gevşemiş vücudunu büyük kanepeye taşıdı. Onu yatırdı ve kot pantolonunu aşağı çekerek penisini serbest bıraktı.

Kız ona hayran hayran baktı, gözlerinde rüya gibi bir ifade vardı. "Beni çok iyi hissettiriyorsun."

Onu daha da iyi hissettirecekti. Bir prezervatif buldu ve kanepeye uzanmadan önce taktı. Garipti, ama bunu başaracaktı. O, kadının içine girerken, kadın bacağına onun beline doladı ve birleşme arzusunu tatmin etti.

Onun yanında kendini çok mükemmel hissediyordu. Giysilerini çıkarmalıydı, ama o an çok ateşli, çok yoğundu. Daha sonra onunla birlikte çıplak kalacaktı. Şu anda, kendini ona damgalamak için yanıp tutuşan bir dürtü hissediyordu. Penisinin öncülüğünde, içeri girip çıkıyordu. Onu sertçe sikerken, dilleri penisinin ritmini taklit ederek ağızlarını birleştirdi.

O, ona tutunarak, aklına gelen en iyi şekilde onu sardı.

Bütün vücudu gerildi, amcığı onu sıkıca kavradı ve onu doruğa ulaştırdı. Orgazm onu sardı, uzun zamandır hissetmediği bir enerji verdi. Bu hissi kaybetmek istemediği için onu defalarca sikti. Derinlemesine girerken onu son bir kez öptü ve sahip olduğu her şeyi ona verdi.

Van, ağırlığını kadından hiç almadan yere yığıldı.

"Gerçekten mi?" tanıdık bir ses dedi. "Kanepede mi? Bu evde altı yatak var ve siz ikiniz kanepeyi seçtiniz."

Hale. Kahretsin. Van, suçüstü yakalanmış bir adam gibi Elisa'nın üstünden atladı. Normalde böyle hissetmezdi. Hiç de bile. Kadınlarını paylaşıyorlardı, ama Elisa Hale'in olacaktı, onun değil.

Kondomla uğraşmadan kot pantolonunun fermuarını çekti. Hale'e bunu anlamasını sağlamalıydı.

Elisa solgunlaşmıştı ve şimdi onda endişe görebiliyordu. O da bunu iyice düşünmemişti ve belli ki

bunun bedelini ödeyeceğinden endişeliydi.

Hale kanepeye doğru yürüdü ve ona baktı, ifadesi yumuşadı. "Hey, güzelim."

Elisa açıkça rahat bir nefes aldı. "Selam."

"Pantolonunu bile çıkarmadı." Hale sağlam elini uzattı. "Senin için daha iyisini yapacağım, bebeğim. O büyük yatak soğuk ve yalnızlık dolu. Bunu oraya taşıyabilir miyiz?"

Elisa'nın tüm utangaçlığı uçup gitmişti. Çıplaklığını umursamadan ayağa kalktı. Hale'in yanına gitti. "Daha yeni dikiş attırdın. Dinlenmen lazım."

Hale'in dudakları, daha önce hiç görmediği bir gülümsemeye kıvrıldı. Bu, yaramazlık ve tam bir memnuniyet arasında bir şeydi. "Bütün işi sana bırakacağım."

Neredeyse parıldıyordu. "Eminim öyle yaparsın. Tembel adam." Van'a baktı. "Adamımızı yatağa götürüyorum. Geliyor musun?"

Onun "*bizim*" kelimesini kullanması kalbini sızlattı. O da bunu istiyordu. Üçü arasında kıskançlığın yer almadığı bir ilişki. Onun biriyle geçirdiği saniyeleri sayıp diğerine karşı tartmadıkları bir ilişki. Sadece üçünün olduğu bir ilişki.

"Ben biraz daha kalıp ders çalışacağım." Bunu yapamazdı. Yine onunla yatakta son bulacağından oldukça emindi, ama onunla yatmayacaktı. O, burada kaldığı süre boyunca onu istediğini, onun verebileceği şeyle yetineceğini söylemişti.

Hale, Van'ın açıklamasını önemsemeden kızın başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Fikrini değiştirmek için bir kurşun mu gerekti?"

"Sanırım bu kaçınılmazdı ve ben 'kaderle savaşmayan' bir kız olmaya karar verdim," diye cevapladı.

"O zaman buna değdi." Hale elini tuttu. "Van, fikrini değiştirirsen, bize katılabilirsin."

Onların büyük yatak odasına girip kapıyı kapatmalarını izledi.

Uykuya dalması çok uzun sürdü.

On Birinci Bölüm

Elisa, diğer taraftan düşeceğinden biraz endişelenerek dağa doğru sürdü, ancak Elk Creek Lodge'a gitmek istiyorsa bu yolu kullanması gerektiği söylenmişti. Bilgi masasında çalışan Chelle McIntyre adında bir kadınla konuşmak için yola çıkmıştı. Chelle'in tatilden sonra işe döndüğü ilk gündü ve Elisa'nın, adamlarını arayan avukat hakkında daha fazla bilgi edinmek için ilk fırsatıydı.

Bu, Bliss County Şerif Yardımcısı olarak ilk gerçek soruşturmasıydı ve bunu mahvetmeye niyeti yoktu. Profesyonel davranacak ve Gemma'nın kendisi hakkında yanılmadığını kanıtlayacaktı.

"Şuradaki yolu takip ederseniz, Mountain and Valley'e varabilirsiniz."

O, ilk davasında babasını da yanına alan profesyonel biriydi.

"Mountain and Valley'de harika bir teleskop var," diye açıkladı babası. "Nebular'ın ana sistemini görebilirsin. Tabii ki gezegeni göremezsin. Onu çok sıkı bir şekilde gizliyorlar. Mükemmel kalkanları var ve güneşlerini de saklanmak için kullanıyorlar. Akıllı adamlar bunlar."

Uzaylılar hakkında çok şey biliyordu, ama babasının yanında olması eğlenceliydi. Avladığı uzaylılar hakkında saatlerce konuşabilirdi, ama başka şeyler hakkında da konuşabilirdi. Akıllıydı ve onunla birlikte olmaktan zevk alıyordu. Sabrina buraya geldiğinde ona ve Cassidy'ye deli gibi aşık olacaktı ve kalmak isteyecekti ve bir aile olacaklardı ve...

Mantıksız beklentilerinden vazgeçmesi gerekiyordu. Van'ın duvar üstüne duvar örmemesi gibi.

"Elbette Mountain and Valley'nin sunduğu diğer güzellikleri görmek için teleskopa ihtiya ınız yok, ama ben ya a ve yaşat diyorum," diye devam etti babası. " ıplak yaşam tarzını pek sevmem, ama kimseye zararı yok. Tabii, doğa yürüyüşüne çıkıp zehirli sarmaşıklarla kaplandıkları zamanlar hariç. Neden biri ormanda çıplak yürümek istesin, hiç anlamıyorum, ama ben de bir iki kez bırakıldığımda bunu yapmak zorunda kaldım. Bak, nakliyeciler her zaman kıyafet gibi şeyleri fark etmiyorlar."

"Mountain and Valley nudist tatil k y , değil mi?" Eğer izin verse, galakside kullanılan çeşitli ışınlanma ışınları hakkında uzun bir tartışmaya girecekti. Babasını nazikçe dünyaya geri döndürmeyi çoktan öğrenmişti.

Bu garipti, çünkü soran herkese saçma sapan şeylerle uğraşan biri olmadığını söylerdi. Ancak saçmalığın göreceli bir kavram olduğunu öğrenmişti. Babasının  aka yapmaya çalıştığını veya ona şaka yaptığını d  şunseydi muhtemelen buna tahammül edemezdi, ama bu onun için ciddi bir konuydu. Bu konuyu düşünmek için biraz zamanı olmuştu. Babası travmayı diğerlerinden farklı bir şekilde işliyor olabilirdi, ama o nazikti ve hayatından çok keyif alıyor gibiydi, o halde kimdi ki ona baskı yapacaktı?

Babası annesine hiç benzemiyordu.

"Evet, gerçekten güzel bir yer ve eğlenceli partiler düzenliyorlar," diye cevapladı babası. " stemiyorsan kıyafetlerini çıkarmak zorunda değilsin, ama saygılı davranmalısın. Eminim Nate sana tüm bunları anlatmıştır."

Bu düşünceye burun kıvırdı. " erif bana kendi yazdığı gibi görünen bir el kitabı verdi ve sonra balık tutmaya gittiğini söyledi. Çoğunlukla Cam ile ya da Gemma ile tek başıma çalışıyorum. Hala gece vardiyasında çalışan geçici elemanlar var. Gemma haklıydı. Daha fazla personele ihtiyaçları var."

El kitabında, bir kolluk görevlisi olarak Bliss'te hayatta kalmak için yararlı ipuçları vardı. Kitapta kasabanın bir haritası ve Trio'da ücretsiz içecek kuponları da vardı.

Kendini neye bula tırmı tı? " yi misin

tatlım?" diye sordu babası. " yyim.

Neden sordun?"

"Çünkü gergin olduğunda ellerin direksiyonu sıkı sıkı tutuyor. Şimdiye kadar bunun dağda araba kullanmaya alışkın olmadığın için olduğunu sanıyordum. Bu arada, çok iyi gidiyorsun. Birkaç ay içinde uzman olacaksın ve bu seni hiç rahatsız etmeyecek." Babası, büyük ilçe aracının yolcu koltuğuna oturmuştu, ancak onu almaya gittiğinde arkaya binmeye çalışmıştı. Arkada daha rahat olduğunu söylemişti, ama normalde tutukladığı kişileri koyduğu yere babasıyla binmeye niyetli değildi.

Bu işe başlayalı sadece üç gün olmuştu ve Nell Flanders'ı iki kez tutuklamıştı. Kadın protesto etmeyi seviyordu ve kendisine ait olmayan mülklere zincirlenmekten çekinmiyordu. Hatta onun kendisine ait olmadığını da ilan etmişti. Sorun, ilçenin kesmeye çalıştığı ağacın sadece toprağa ait olduğuna ve yıldırım tekrar çarparsa kesinlikle yanacağına inanmasıydı.

Neyse ki hapishanede vegan seçenekleri olduğunu öğrenmişti ve Nell'in kocası onu hemen kefaletle serbest bıraktı. Çok sevimli bir kızı vardı ve Elisa'ya *neden annemi tutukladın diye* sormak istercesine kocaman gözlerle bakıyordu. Çocuğa bunun işe yaramayacağını söyleyebilirdi. Ama bir şekilde işe yaradı.

Tamamen yumuşamıştı.

"Ama bak, şimdi bunun sadece araba kullanmaktan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum," diyordu babası.

Babasını almaya gitmişti çünkü babasının kulübede bir toplantısı vardı ve kamyonu şu anda Long-Haired Roger's adlı bir yerdeydi. Babasına göre, Plejaren adlı bir şeyle kavga etmiş ve ön camı çatlamıştı. Babası, yani. Bildiği kadarıyla, Long-Haired Roger düzenli olarak uzaylıları indirmiyordu.

"Ben iyiyim." Dağda araba kullanmak onu endişelendiriyordu, ama buna alışacaktı.

"Bu o çocuklar yüzünden mi?"

Bazen bu adamın yanında olmak ne kadar normal hissettiriyordu, bu çok garipti. Sanki DNA'larından daha fazlasıyla birbirlerine uyuyorlardı. Son zamanlarda, babası olsaydı çocukluğu ne kadar farklı olurdu diye çok düşünmüştü. Babasının onlara *lisedeki erkek arkadaşları gibi*

sanki liseye gidiyormuş ve çıkıyorlarmış gibi adlandırması, kalbini sıkıştırıyordu.

Öyleydiler. Bir nevi. Hale ile kesinlikle çıkıyordu. İki kez yemeğe çıkmışlardı ve önceki gece onun evinde vakit geçirmişti. Televizyon izlemişler ve genel olarak sadece takılmışlardı. Çok güzeldi.

Van ise bambaşka bir sorundu. O, karamsar bir pislikti ve "ben kötü biriyim" tavrından vazgeçmiyordu. Seks için onlara katılmaya istekliydi ve onlarla vakit geçirmekten hoşlanıyor gibi görünüyordu, ama planlanmış randevulara gitmiyor ve onlarla yatmıyordu.

Babası birçok üçlü ilişki yaşamıştı. Bu konuda bilgili olabilirdi. Yine de, babasıyla üçlü ilişkisi hakkında konuşmak garipti, ama bir şekilde sorun yokmuş gibi geliyordu. "Hale ve ben iyiyiz, ama Van çekingen davranıyor. Sanırım ayrıldığında incineceğinden korkuyor ve şimdi birinin peşine düşeceğini düşünüyor."

"Oh, o çocuk gitmeyecek. Bir Bliss vatandaşını gördüğümde tanırım. Hiçbir yere gitmeyecek. Dallas'a geri dönse bile, ona altı ay veriyorum. Bliss kanına girdi mi, başka bir yerde yaşayamazsın. Kızım, galaksinin her yerini gezdim ve Bliss gibi bir yer yok."

O da ona katılıyordu. "Mezun olduğunda ayrılacağından emin. Kardeşine borçlu olduğunu düşünüyor. Hale burada kalmaya karar verdi, ama Van olmadan mutlu olabileceğini merak ediyorum. Ve eğer mutlu olmazsa ben ne olacağım? İlişkimizin yeni olduğunu biliyorum, ama doğru yerde, doğru insanlarla birlikte olduğumu hissediyorum. Geleceği merak etmeden duramıyorum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum."

"Neden mi? Gelecek için plan yapmazsan, geldiğinde hoşuna gitmeyebilir. Birçok insan sana şimdiki zamanda yaşamayı, geçmişin ve geleceğin önemi olmadığını söyleyecektir, ama biz üçünün de ürünüyüz," dedi babası hüzünlü bir şekilde. "Geçmişimiz, sağlam ya da sallantıda olsun, üzerinde durduğumuz zemindir. Geleceğimiz ise tüm emeklerimizi, tüm hayallerimizi, umutlarımızı ve dileklerimizi koyduğumuz yerdir."

Bazen tüm bu uzaylı konularının arasında, babası dünyayı anladığını kanıtlıyordu. "Bu çok derin bir düşünce, baba."

"Doğru. Uzun yol yük gemisi olan bir yıldız gemisinde çok fazla düşünebilirsin. O şeyde sıkışıp kaldığımda, hayatımızı nasıl gördüğümüzü çok düşündüm. Anneni son gördüğümde hemen sonraydı."

İlişkinin lojistiğini konuşmuşlardı, ama onun nasıl hissettiğini konuşmamışlardı. "Onunla bir geleceğin olduğunu düşünüyor muydun?"

Kafasını salladı. "Hayır. O, bizim ilişkimizin kalıcı olmadığını açıkça belirtmişti. Dürüst olacağım. Beni o kadar da sevdiğinden emin değilim, ama ben genç bir adamdım. O çok güzeldi."

"Annem kimseyi sevmeydi." Babasının kendini çok kötü hissetmesini istemiyordu. "O insanlarla pek geçinemeyen biriydi. Ama yanılıyorsun. Günlüklerinde senden sıcak sözlerle bahsetmiş. Arkadaş olduğunuzu yazmış ve pek çok kişiye böyle demiyordu. Büyürken onun arkadaşları olduğunu düşünmüyordum."

"Ama bana evlendiğini söylemiştin. Kiminle evlendi?"

Sabrina'nın babası çok iyi bir adamdı. "Memleketinden bir adamla. Adı Phil'di."

Babası parmaklarını şıklattı. "Soyadını tanıdığımı biliyordum. Philip Leal'dan bahsetmişti. Sanırım ona aşıkı, ama lisedeyken Philip ona hiç ilgi göstermiyordu."

"Sana söylediğim gibi, işler yolunda gitmedi. Sabrina doğduktan sonra bizi terk etti ve geriye dönüp bakmadı. Annem her zaman olumsuz bir insandı, ama Phil gittikten sonra tam bir kara delik haline geldi. Ben iyi şeyler beklemeyecek şekilde yetiştirildim. Annemin felsefesi, en kötüsünü beklersen, ona hazır olursun ve en kötüsü olmazsa, bu hoş bir sürpriz olurdu. Sorun şu ki, bu felsefeye sahipsen, en iyisi olsa bile, her zaman tekrar kötüye gitmesini beklersin. İyi şeylere güvenemezsin."

"İyi şeyler olur, Elisa," dedi babası onu teselli ederek. "Her zaman olurlar. En garip yerlerde ve en beklemediğin anlarda olurlar. Sorun, annenin iyi şeylerin sadece hak ettiğinde olduğunu düşünmesiydi ve hak etmenin ne anlama geldiği konusunda çok kesin fikirleri vardı."

"Çocukluğumu özetledin. Hak ettiğim şeyi elde etmek hakkında çok konuşulurdu," diye itiraf etti virajı dönerken.

Eğer yanlış yaparsa, ikisini de uçurumdan aşağıya, tırmandıklarından çok daha hızlı bir şekilde dağdan aşağıya gönderecek olan keskin viraj.

Bu, babasını hiç de korkutmamış gibiydi. Arkalarına yaslanıp, ona doğru bakarak şöyle dedi: "Hayatını bu felsefeye odaklamak bir sorun yaratır. Eğer iyi şeyler sadece bir kişi hak ettiği için oluyorsa, o zaman kötü şeyler de hak ediyordur. Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan, eğer bu senin tüm hayat felsefenin temelini oluşturuyorsa, derinlerde, hak ettiğin bir şey ile başına gelen bir şey arasındaki farkı göremezsin. Derinlerde, gerçekten kötü bir şey olduğunda kendini suçlarsın. Sıkı çalışıp başarıyı kazanmakla bir hastalığa yakalanmak arasında fark vardır, ama annenin bunu görebileceğini sanmıyorum. Umarım sen bu farkı görebilirsin. Neden kenara çekmiyorsun? Tam orada buradaki en yüksek nokta var. Onu görmeli ve içine çekmelisin. Dikkatini dağıtabilir."

Bu konuşma onu rahatsız etmeye başladığı için dikkatini başka yere yöneltmesi gerekiyordu. Gözyaşları birikmiş, akmamaları için gözlerini kırmaya çalışıyordu.

Kimdi bu, kim olmaya başladığı bu kişi?

Elisa Leal güçlü biriydi. Elisa Leal hiçbir şeyden gözyaşı dökmeden kurtulmuştu. Elisa Leal yalnızdı ve tüm duygularını bastırmaktan bıkmıştı.

Manzaralı seyir noktası olarak tanımlanan yere giden otoparka girdi.

"Manzarayı izlersen, ona alışırsın ve dikkatini dağıtmaz," diye tavsiye etti babası. Kapısını açtı ve koltuğundan kayarak dışarı çıktı. "Hadi. Sana göstereyim. Sangre de Cristos'taki en güzel manzara."

Manzarayı görmek istemiyordu ama lanet duygularını kontrol altına alana kadar araba kullanmaması gerektiğini de düşünüyordu.

Babası bakmıyorken gözlerini sildi ve derin bir nefes alarak kendini harekete geçmeye zorladı.

Bazen vücudu hala kendisine aitmiş gibi gelmiyordu, aynaya baktığında eskiden olduğu kadını görmeyi bekliyordu. Ya da belirli bir hareket yaptığında, daha önce hiç gerilmeyen kasları geriliyordu.

Kendini farklı hissediyordu. Çok farklı, ve her zaman iyi anlamda değil.

Babasını takip ederek patikadan yukarı çıktı. Günün bu saatinde sadece birkaç araba vardı ve ileride dağın yamacına bir gözlem terası inşa edildiğini görebiliyordu.

Geçen yıl bile, babasının arkasında bir dağ yolunda yürüyeceğini tahmin edebilir miydi? İki erkekle tanıştığı ve bunun için kimse tarafından utanç duyulmadığı bir kasabada olacağını tahmin edebilir miydi?

Babası güverteye çıktı ve son basamağı çıkması için ona elini uzattı. "Hadi gel tatlım. Sana harika bir şey göstereceğim."

Elini tuttu ve babası onu dışarı çıkardı.

Bir anlığına bakakaldı, çünkü devlerin ortasında duruyormuş gibi hissetti. Dağlar etrafını çevreliyordu ve aşağıdaki otoyolu görebiliyordu. Buradan Pagosa Springs'e uzanan yolu görebiliyordu ve döndüğünde yaşadığı vadiyi görebiliyordu, kulübelerle noktalı muhteşem bir beyaz örtü, içinden hayatın ve sıcaklığın parıltısı geliyordu. Sanki dünyanın tepesinde durmuş ve daha önce hiç görmediği bir perspektiften dünyayı izliyor gibiydi.

Bu, güzelden de öte, pitoresk olmaktan da öte bir şeydi.

Hayatın tüm ihtişamıyla karşımızdaydı. Dağlar milyonlarca yıl boyunca oluşmuştu. Başlangıçta düz olan dağlar, yavaş yavaş yükselerek yerden yükselmişti. Bulutlar, sanki dağların tepesini okşayan nazik bir el gibi gökyüzünden aşağıya doğru sarkıyordu. Vadi oyulmuş ve çok daha sonra gelen insanlar için bir yuva oluşturmuştu, ama onlar buradaydılar. Fedakarlıkta bulunarak bu evleri inşa etmişlerdi.

"Buna asla alışamayacağım, baba."

O, kızının yanında durdu, elleri korkuluktaki. "Hayır. Hayır, alışmayacaksın. Elisa, biraz fazla olabileceğimi biliyorum ve çoğu insan anlattığım hikayelere inanmıyor. Sorun değil. Hepsini hala seviyorum. Burası benim evim ve vatandaşları tehlikeyi anlasa da anlamasa da onu her zaman koruyacağım. Ama söyleyeceklerimi ciddiye almanı istiyorum. Kansere yakalanmayı hak etmedin. Daha fazla egzersiz yapman ya da ilaç alman gerektiği için kansere yakalanmadın."

daha fazla vitamin. Evren seni cezalandırmadı. Bu olan bir şeydi. Senin hak ettiğin bir şey değildi. Annen gibi insanlar, kontrolün kendilerinde olduğunu hissetmeye ihtiyaç duyarlar, ama gerçek şu ki, kontrol edemeyeceğimiz çok şey var. Olaylar olur. Bazen iyi, bazen kötü. Sonuçlarla nasıl başa çıktığımız, bizi biz yapan şeydir. Sen bunu zarafetle ele alıyorsun, kızım. Yeni bir hayat kuruyorsun ve kendini yeni insanlara açıyorsun. Van giderse, bunu da hak etmedin. Hale'e aşık olursan, onunla bir yuva kur. Ama her zaman seni sevdiğimi ve her şeyde yanında olacağımı bil. Bence geleceğin ne getireceğini bilemeyeceğimizi kabul ettikten sonra, bir sonraki daha önemli şey, bu gerçeğin bizi denemekten alıkoymasına izin vermemek.

Artık gözyaşlarını tutamıyordu.

Her şey çok hızlı değişiyor gibi geliyordu, ama bu noktaya gelmek yıllar sürmemiş miydi?

Ya hiç kanser olmasaydı? Bu muhteşem, tuhaf, harika adamı babası olarak kabul etmesine neden olan terapiye gider miydi? Yoksa onu annesinin yaptığı bir hata olarak görür müydü?

Belki de o haklıydı ve geçmiş, üzerinde durdukları zemindi, onları geleceğe taşıyan her seçimi yaptıkları zemindi. Onun zemini on sekiz ay önce sarsılmıştı, ama sarsıntı geçtikten sonra kendini yeni bir yerde, daha önce hiç düşünmediği yeni bir bakış açısıyla bulmuştu. Değişmek zorunda kalmıştı — kariyeri, vücudu, düşünce süreçleri.

Ya annesinin sertlik olarak gördüğü şey, sadece inatçılıktan ibaretse? Sadece korkudan ibaretse?

Ya Bliss'te yumuşamıyorduydu? Ya onun yumuşaklık dediği, annesinin alay edeceği şey aslında dirençlilikse? Yaralanıp yine de tekrar deneme, yine de yerden kalkıp kalbini tekrar açma yeteneği miydi?

Babası kolunu omzuna doladı. "Bazen ağlamak iyidir, tatlım. Ben de ağlarım. Biraz burada durabiliriz. İşler bekleyebilir."

Babasıyla birlikte orada durdu, bulduğu cenneti seyretti. Gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Ve bir an için tamamen mutlu oldu.

* * *

Hale, elinde alet çantasıyla Elk Creek Lodge'a girdi.

Burada tamirci olarak çalıştığı işi bırakmış olabilir, ama yeni elemanın yapamayacağı işler olduğunda hala onu çağırıyorlardı.

"Hey, geldiğin için teşekkürler." Lucy Carson, kulübenin arka girişinin kapısının önünde duruyordu. Ön taraf, onun duyduğu kadarıyla rustik zarafetle dekore edilmiş muhteşem bir lobiydi. Arka taraf ise tamamen işlevseldi. "Üçüncü kattaki su ısıtıcısı Hank'e yine başını ağrıtıyor. Ona nasıl yapılacağını gösterdiğini biliyorum, ama doğru yapamıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, pahalı bir otel odası için para ödediğinizde, sıcak duş almak istersiniz."

"Sorun değil. Zor bir iş." O su ısıtıcısıyla birçok kez uğraşmıştı. "Nasılsın?"

Lucy durdu ve sanki kafasında fazladan bir baş çıkmış gibi ona baktı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır," diye ısrar etti. "Sadece daha önce bu soruyu hiç sormamıştın. Sen tamamen işine odaklanmışsın. Ama ben çok iyiyim. Burada çalışmayı çok seviyorum. Ty ve Michael iyi gidiyor. Birlikte yaşamaya başlamak sandığım kadar tuhaf olmadı. Sen nasılsın? Van'la yeni biriyle görüştüğünüzü duydum. Mel'in uzaylı kraliçeden olan kızı olduğu ve uzay gemisiyle bırakıldığı doğru mu?"

Bunu duymamıştı. "Hayır. Uzay gemisi falan yok. Sanırım uçakla gelip araba kiraladı. Birkaç gün önce geri götürdük. Sormadığım için özür dilerim. Unuttum. Ayrıca, annesi kesinlikle uzaylı bir kraliçe değildi. Ordudaydı. Max bana daha fazla soru sormam gerektiğini söylüyor. Anlaşılan insanlar kendileriyle ilgili sorular sorulduğunda hoşlanıyorlar. İyi olduğun için sevindim."

"Max Harper'dan tavsiye alman gerektiğini sanmıyorum."

Bunu sık sık duyuyordu. "Evet, herkes öyle diyor ama Max ile konuşmaya başladığımdan beri sevdiğim bir iş buldum ve bu kadına gerçekten aşık oldum. İnsanlarla daha çok konuşuyorum ve bu sandığım kadar kötü değil. Konuşmak hoş olabilir."

"Bu, senden duyduğum en uzun cümle sanırım." Lucy başını sallayarak onu baştan aşağı süzdü. "Peki, Max kazanır o zaman. İçeri gel."

"Evet, aradığına sevindim. Van'ı aramaya gelen kadın hakkında sana bir şey sormak istiyordum." Günlerdir bunu düşünüyordu.

Lucy kapıyı kapattı ve koridordan servis asansörüne doğru yürümeye başladı. "Bunun için çok üzgünüm. Chelle ile konuştum bile. Hiçbir bilgi vermemesi gerekiyor. Yeni başladı ve onu kovardım ama ağlamaya başladı, ben de kalbi dayanamadım. Bir daha yapmayacak."

"Onu kovmanı istemedim. Sadece biraz bilgi almak istedim. Van'ı arayan kadın avukat olduğunu mu söyledi?"

Lucy düşünmeye başladı. "Böyle bir şey duyduğumu hatırlamıyorum. Chelle'in bu öğleden sonra yeni yardımcısıyla görüşeceğini biliyorsun, değil mi?"

Elisa buradaydı? Sabah bundan bahsetmemiştii, ama sonra aceleyle çıkmak zorunda kalmıştı. O da onunla birlikte duşa girmiş ve onu yeni işine neredeyse geç kalmasına neden olmuştu.

Neyse ki onunki daha rahattı. "Hayır, bunu duymamıştım."

"Yakında yardımcısıyla görüşecek." Asansör kapıları açıldığında ve Michael Novack dışarı çıktığında yüzü birden aydınlandı. Pantolon ve kovboy gömleği giymişti, geniş omuzlarını kapatan koyu renk bir ceket ve başında bir Stetson şapka vardı. Colorado, New Mexico ve Arizona'yı kapsayan bir bölgede çalışan bir ABD federal polisiydi. Yerel kolluk kuvvetlerine en tehlikeli suçluları yakalamak için sık sık yardım gönderilirdi, ama kız arkadaşını gördüğünde sert ve kavgacı bir kolluk görevlisi gibi görünmüyordu.

Adamın yüzü aydınlandı ve geniş bir gülümseme belirdi. "Selam. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için konferans salonunda olacağını sanıyordum." Hale'e şapkasını kaldırarak selam verdi. "Hale, seni görmek ne güzel."

Max, birini görmekten mutlu olmasa bile, bir şeyler söylemesi gerektiğini söylemişti. Michael'ı görmekten mutlu değildi

ama bunu umursamadı. "Michael."

Lucy parmak uçlarına basarak erkek arkadaşını öptü. "Konferansı takip edecek yeterince insan var. Ama üçüncü katta çalışan bir su ısıtıcısı yok."

Michael inledi. "Kahretsin, onu değiştirmeleri lazım. Hey, dün gece birinin karda daireler kazdığını fark ettin mi? Doğu tarlasına baktım ve çok tuhaf bir şey gördüm. Güzel ama neden biri böyle bir şey yapsın ki? Bahçe ekibine mi yaptırdın?"

Lucy yorgun bir sesle iç geçirdi. "Oh, hayır. Bunun olabileceği konusunda uyarıldım. Görünüşe göre kasabada bize şaka yapan biri var. Bu yıllardır devam ediyor. Arada sırada ekin çemberleri oluyor. Ekinler olmadan tabii. Kar çemberleri. Kışın bir kez ve yazın bir kez. Nasıl yaptıklarını çok merak ediyorum. Mel şu anda buraya doğru yola çıkmıştır herhalde."

"Neden biri kar daireleri yapmak için zaman harcasın ki?" Bunun arkasındaki prensibi anlıyordu, ama nedenini anlayamıyordu.

"Hiçbir fikrim yok, ve kulüp bunu gizli tutmaya çalışıyor. İhtiyacımız olan son şey uzaylı avcılarının bir araya gelmesi. Squatchers, covens ve kasabada kurtadamlar olduğuna yemin eden grup yeterince başımızı ağrıtıyor zaten." Lucy cep telefonunu çıkardı. "Bakım ekibine burayı temizlememiz gerektiğini bildireceğim. İhtiyacım olan son şey, yerel medyanın uzaylıların buraya indiği hakkında bir haber yapması. Hemen dönerim."

"Hey, iyi misin?" Michael, Lucy'nin bir anlığına uzaklaştığını izledi. "Hiram'ın eski evinde bir sorun yaşadığını duydum."

"Bir kazaydı. Başka bir şey değil. Avcılar beni geyik falan sandılar. İyileştim."

Elisa'yı tekrar yatağına döndürdüğü için de kızgın değildi. Elisa ve Van olanlar yüzünden stres yapmasalardı, hâlâ ayrı kabinlerde kalıp arkadaş olduklarını iddia ediyor olurlardı, bu yüzden denemeye değirdi. Artık sadece biraz ağrıyordu.

Tabii ki Van pisliğin tekiydi, ama ikisinden birinin öyle olması gerekiyordu. Bliss üçlülerinin nasıl olduğu hakkında birçok hikaye dinlemişti.

olmak, ve genellikle erkeklerden biri pisliğin tekiydi.

O üçlüde pisliğin Michael olduğundan oldukça emindi. "Avcılar mı?" diye sordu Michael. "Nate avcılık ruhsatlarını kontrol etti mi?"

Çünkü şu anda tüfekle avlayabileceğiniz tek şey beyaz kuyruklu geyik."

Bunu şerifle konuşmuştu. Colorado'nun avcılık ruhsatı sürecini çok iyi öğrenmişti. İşlemler internet üzerinden yapılıyordu. "O gün sadece üç izin vardı ve Nate hepsini kontrol etti. İki adam birlikteydi ve ormanın başka bir bölümündeydi. Üçüncüsü yakın değildi. Bear Creek yakınlarındaydı, ama başka bir adamın tüfekle yürüyüş yaptığını gördüğünü iddia ediyor. Nate ona ruhsatı olan adamların fotoğraflarına baktırdı, ama onları tanımadı."

"Yani ruhsatsız bir avcı vardı," diye tahmin etti Michael. "Yani, hepimiz bunun olabileceğini biliyoruz. Nate'e, yardıma ihtiyacı olursa araştırma yapabileceğimi söyleyeceğim. İnsanları bulmakta oldukça iyiyimdir. Eğer orman bekçilerinin kayıtlarında adı yoksa, muhtemelen yürüyerek ya da kar motosikletiyle resmi girişleri atlamıştır."

"Muhtemelen ücret ödemek istemeyen bir avcıydı. Sorun değil."

"Bilmiyorum. Tesadüfleri sevmem ve birinin seni aradığı gerçeği beni meraklandırıyor. Nate olsaydım, bu kişiyi bulabilseydim daha iyi hissederdim."

Hale tüm bu olayın bir an önce bitmesini istiyordu. "Bence bu, açıkça bir kaza olan bir olay için çok fazla insan gücü gerektiriyor. Birinin bir gün Van'ı aramaya gelip ertesi gün bize ateş etmesini anlamıyorum. Ayrıca, bizi arayan kişi bir kadın."

"Bir kadın da tüfek kullanabilir," diye belirtti Michael.

"Ama o gün o arazide bir kadının bulunduğu konusunda herhangi bir kayıt yok ve Van'ı öldürmek niyetindeyse neden buraya gelip cesurca nerede olduğumuzu sorduğunu sormak zorundayım. Bu bana mantıklı gelmiyor." Elisa'nın bu kadını bulmak için neden bu kadar kararlı olduğunu anlamıyordu, ama bulduklarında Van'ın bazı cevaplar verebileceğini umuyordu. Ancak iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünmüyordu. "Ayrıca Nate, bana veya Van'a karşı açılmış bir dava hakkında herhangi bir kanıt bulamadı. Gemma'ya günlerce kayıtları aramasını ve araştırmasını söyledi, ama o da hukuk mahkemelerinde hiçbir şey bulamadı."

"Bu da bana, seni soran kadının mesleği hakkında yalan söylemiş olabileceğini düşündürüyor. Sonuçta, Chelle'in dediğine göre, buradayken avukat olduğunu söylememiş. Trio'ya gelene kadar avukat olmamıştı," diye düşündü Michael. "Bilmiyorum. Biraz daha düşünmem lazım. Bir şeyler bana doğru gelmiyor."

Son zamanlarda içgüdüler hakkında çok şey duymuştu. Elisa da bu durumun doğru gelmediğini söylemişti. Onda böyle bir alarm zili çalmıyordu. "Peki, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, düşündüğün için teşekkür ederim. Van için endişeleniyorum. Bütün bu olay onu tedirgin ediyor. Lucy'ye, üç numarada ısıtıcıya bakacağımı söyle."

Michael başını salladı ve Hale asansöre doğru yürüdü. Kapılar kapandığında cep telefonu çaldı.

Aşağıya baktı ve parmağını ekran üzerinde kaydırarak aramayı kabul etti. "Selam, ne var ne yok?"

Van'a karşı soğukkanlı davrandı. Rahat olmaya çalışıyordu. Elisa ile ilişkilerinin nereye gittiği konusunda derin tartışmalar yapmadı. Ona kalması için baskı yapmadı. Sakin olacaktı ve Van'ın bunu çözmesine izin verecekti.

"Neredesin? On dakikadır bekliyorum." Van ise sakın değildi. Sesinden sinirli ve hoşnutsuz olduğu anlaşılıyordu.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Hale.

"Trio'yu aradın ve bana olabildiğince çabuk buraya gelmemi söyledin. Acil bir durumdu. Neredeyse kalp krizi geçirecektim ve sen burada değilsin."

Hale ne olup bittiğini anlamamıştı. "Neredeymişim? Ben kulübedeyim. Seni aramadım."

"Lobideyim. Aradın ve Micky'ye hemen yardıma ihtiyacın olduğunu ve benim de bir an önce buraya gelmem gerektiğini söyledin. Bunun için vardiyamı bıraktım," diye şikayet etti Van.

"Kimseyi aramadım." Lobide inmek için düğmeye bastı. "Lucy bir saat önce beni aradı ve üçüncü kattaki ısıtıcıya bakmamı istedi. Cep telefonun varken neden Trio'yu arayayım ki?"

Bu, Van'ı durdurmuş gibiydi. "Sanırım bunun acil bir durumla ilgisi olduğunu düşündüm. Bilmiyorum. Tek bildiğim, endişelendiğimdi."

Belki de..."

Kapılar açıldı ve Hale, lüks lobisine çıkan koridordan hızla geçti. Van'ın söylemediklerini çok iyi biliyordu. "Ben iyiyim. Günlerdir iyiyim."

Kimse onu vurmaya ya da kamyonunu ele geçirmeye çalışmamış, hatta ona yan gözle bakmamış bile. Her şey yolundaydı. Her şey mükemmeldi, tek istisna, kadınlarıyla yatamayan korkak en iyi arkadaşıydı. Ona başka türlü şeyler yapabilirdi, ama seksin sonunda kaçıyordu ve bunun sona ermesi gerekiyordu.

Ama o soğukkanlı davranıyordu. Evet. Yaptığı şey buydu.

"O zaman kim aradı?" Van, Lodge'un ön bahçesine açılan büyük ahşap kapının önünde volta atıyordu. Başını kaldırıp Hale'i gördü. Cep telefonunu cebine koydu ve ona doğru yürümeye başladı.

Hale cep telefonunu cebine koydu. "Hiçbir fikrim yok. Neden birisi ikimizi aynı anda buraya çağırmak istesin ki? Aslında, benim burada olacağımı bilemezlerdi. O halde bu seninle ilgili olmalı. Burada tanıdığın biri var mı? Sence o avukat olabilir mi?"

"Telefondaki bir adamdı. Micky'ye göre, özellikle seni arıyordu. Anlamıyorum. Neden beni halka açık bir yere getirsinler ki? Lobinin ortasında biri beni öldürmeye çalışacak değil ya." Van, tehdit var mı diye etrafına bakındı.

"Çocuklar, burada olduğunuz için mutluyum," dedi gür bir ses.

Hale, Elk Creek Lodge'a iki yeni ziyaretçiyi kabul ettikten sonra büyük kapılar tekrar kapanırken oraya baktı. Elisa üniformasıyla şaşırtıcı derecede seksi görünüyordu. Şaşırtıcı değildi. Hale, Elisa'nın hemen hemen her şeyin içinde seksi görüldüğünü düşünürdü. Onu endişelendiren manzara bu değildi. Onun yanında yürüyen Mel Hughes'du. Adam uzun boylu ve sıırık gibiydi ve Hale'in kendini gördüğünden bile daha tuhaftı. Elisa'nın tuhaflığı umursamıyor gibi görünmesi büyük bir artıydı, ancak babasının söylediklerine şaşırmış gibiydi.

Elisa onlara doğru yürüdü. "Hey, burada olacağını bilmiyordum. Bir tanıkla görüşüyorum. Her şey yolunda mı?"

"Hale'in kimliğine bürünen biri Trio'yu aradı ve bana bir an önce buraya gelmem gerektiğini söyledi." Van, Elisa'ya bakışını tam olarak gizleyemedi. Sanki onu yiyip bitirmeye hazırmış gibi, ama kendini tuttu.

Üniforma Van'da bir şeyleri tetiklemiş miydi? Yoksa ona yeterince iyi olmadığını düşündüğü tüm yönlerini mi hatırlatmıştı? Şu anda başka endişeleri olduğu için bu sorunu bir kenara bıraktı. "Isıtıcıyı tamir etmek için buradayım..."

"Üçüncü kat," diye tamamladı Mel. "O lanet Nelutlar, çiftleşme ritüelleri için ormanlarımızı kullanmaya geldiklerinde her seferinde bozuluyor. Eminim lisans almaya bile zahmet etmemişlerdir."

Elisa babasının şakasını görmezden geldi. "Kim seni aynı anda burada ister ki?"

"Tabii ki ben." Mel, omzuna büyük bir çanta asarken hepsine dostça bir gülümseme attı. "Doğu tarlasında, iniş haritası olabilecek daireler ve çizgiler var mı, yok mu?"

Hale kaşlarını çattı. "Lucy bunun bir şaka olduğundan emin. Bakım ekibi her şeyi düzeltmek için uğraşacak."

Bu, Mel'i harekete geçirdi. "O zaman acele etsek iyi olur. Gelin çocuklar. Avlayacak uzaylılar var."

"Ama ısıtıcı..." Lucy bu konuda endişeliydi. Konuklar sıcak su olmadığından genellikle rahatsız olurdu.

"Nelut gemisi üstümüzden uçtuğunda yine bozulur," diye ısrar etti Mel.

Van, Elisa'ya baktı. "Benim var mı... Evet. Gidip onun iyi olduğundan emin olacağım."

Hale, Elisa'nın Van'a attığı bakışın ipucunu yakaladı. En azından korkutucuydu ve Rachel'in açıkça sinirlendiği zaman Max'in ne yaptığını hatırladı. Basitti. Rachel ne isterse onu yapardı ve gülümserdi.

Hale yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Hadi gidelim. Eğlenceli olacak." Van'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

"Evet." Bu konuda giderek daha iyi oluyor olmalıydı, çünkü Van hemen arkasından geldi.

Onikinci Bölüm

Günler gittikçe daha da tuhaflaşıyordu.

Van, kulübenin kapısından dışarı çıktı. Kapı, ana binanın arka tarafındaydı ve kulübenin kayak bölümüne açılıyordu. Güneş neredeyse çok parlak olmasına rağmen, soğuk hava cildini yakıyordu. Hale'in arkasından giderken, hala alet çantasını taşıyan Hale'in peşinden giderken güneş gözlüklerini gözlerine taktı.

Uzaylılar kaza yapıp tamire ihtiyaç duyarlarsa, Hale onların yanında olacaktı.

Tabii Mel o pislikleri önce öldürmezse.

Burayı çok özleyecekti.

"Neden?" Mel yetmişine yaklaşmış olsa da, adam hızlı hareket edebiliyordu, bu yüzden onu yakalamak için acele etti. Adamı izlerken, hareketlerinde tuhaf bir avcı zarafeti olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Kar üzerinde avını arayan yaşlı bir kaplan gibi.

"Atmosfer döllenme için uygun. Nelutlar yüzyıllar önce kendi gezegenlerini kaybettiler. M.S. 79'da istila etmeye çalıştılar. Ama Atlantis'liler onları yendi. Pompeii'yi havaya uçurmak zorunda kaldılar ve duyduğuma göre bir daha eskisi gibi olmadılar. Suçluluk duygusu bütün kültürleri yok edebilir," dedi Mel, güzelce kürekle temizlenmiş yolu terk edip karda yürümeye başlarken. "Her neyse, Nelutlar uzay yolculuğu yapan bir halk oldu ve artık sadece çiftleşmek için gemilerinden ayrılıyorlar. Döllenme, gemide taklit edemeyecekleri özel koşullar gerektirir. Ayrıca, ilk yaşam için Dünya'ya dokunmayı gerektiren oldukça ayrıntılı dini inançları var."

Hale sadece onu takip etti. "Efendim, sorum var."

Oh, bu olmayacaktı. Atlantis'in kayıp kıtası hakkında ders almayacaktı. "Hayır, neden arayıp

Hale olduğunuzu söylediniz?"

Mel durdu, elini gözlerine koydu ve ufukta bir şey arar gibi baktı. "Çünkü konuşmak istediğimi söylersem buraya gelmeyeceğini düşündüm."

Gelir miydi? "Konuşacak çok şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

"Ben gelirdim." Hale, ebeveynler söz konusu olduğunda çok yalakaydı.

Mel uzanıp omzuna hafifçe vurdu. "Isıtıcı yüzünden burada olacağını biliyordum. Binadaki kablolarla ilgili bir sorun vardı. Her seferinde aynı şey oluyor. Sorunu çözeceğini umarak bir hafta boyunca yeni borular takmaya çalıştığını hatırlıyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti Hale. "Birkaç saat sonra yine bozuldu." "Nelutlar iki yılda bir çiftleşme dönemine girerler. Bu onların Yaz ritüeli. Kış ritüeli daha yoğundur." Mel aradığını bulmuş gibi görünüyordu ve uzun bacaklarıyla rahatça soluna doğru yola çıktı. "Yine de kışı tercih ederim çünkü sasquatchların karışmaya çalışmasından endişelenmeme gerek kalmaz. Kriptik bir ırk olarak, ayrımcılık ölçeğinde üst sıralarda yer almazlar, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Hiçbir şey anlamadı. Kesinlikle hiçbir şey. "Beni buraya titiz sasquatch'lar hakkında konuşmak için mi getirdin?"

Hale, Mel'in arkasında yürürken başını salladı. "Hayır, bence sasquatchların telaşlı *olmadığını* kastetti. Sanırım partiye katılmaya çalıştıklarını söylüyordu. Nelutlar bunu nasıl hallederdi?"

Mel durdu ve Hale'e baktı. "Peki, arılarımıza ne olduğunu merak ediyorsun, değil mi?"

Hale bilgece başını salladı. "Ah."

O pislik, Mel'in söylediklerini anlıyormuş gibi davranıyordu. Sanki her şey bir şekilde mantıklıymış gibi. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun, Mel? Eğer kızınla ilgiliyse, anlamalısın, biz sadece arkadaşız."

Mel tekrar döndü ve doğu tarlasına doğu yürümeye başladı. Yaz aylarında burası, renkleri o kadar çarpıcı ki biraz gerçeküstü görünen, güzel bir yabani çiçek halısıydı. Şimdi ise tamamen bozulmamış bir örtü gibiydi...

Bir anlığına bakakaldı çünkü o karda bir terslik vardı.

"Birlikte uyuyan arkadaşlar." Mel'in hedefi, belli ki birinin çizmiş gibi görünen o karın üstündeydi.

Van'ın durduğu yer biraz yüksektydi ve daireler ve çizgilerden oluşan izleri görebiliyordu. "Bu bir ekin çemberi mi?"

"Buna kar çemberi diyoruz." Mel çantasını yere koydu ve eski tip bir telsiz gibi görünen bir cihaz çıkardı. "Cass, tatlım, konumumu aldın mı?"

"Elbette," diye tiz bir cevap geldi.

"Drone'u buraya gönder. 22 numaralı ızgara deseni yeterli olacaktır." Mel telsizi yerine koydu. "Teknik olarak, ekin yoksa buna ekin çemberi denemez. Gördüğün şey, Nelut gemilerine, burada yazan noktada buluşmaları gerektiğini belirten görsel bir mesaj. Buradan okuyamadım. Bu yüzden drone gerekiyor. Bunu, uzaylıların buluşmaları için kullanılan o hassas şey gibi düşün."

"Yani bu onlar için de duygusal bir deneyim mi?" diye sordu Hale.

Van gözlerini devirdi. Pislik gibi davrandığını biliyordu, ama Hale'in Mel ile bu kadar iyi anlaşması onu biraz rahatsız ediyordu. "Tinder adlı flört uygulamasından bahsediyor. Üzgünüm, o tür teknolojilerden pek anlamaz."

"Hayır, değil. Hale gerçekten iyi bir adam. Ellerin çok iyi.

Elisa bana öyle söyledi," dedi Mel.

Hale'in yüzü parlak bir pembeye döndü. "O böyle mi dedi? Sana mı?"

"Dostum, sen bir tamircisin. Sen eşyaları tamir edersin," diye işaret etti Van.

Hale derin bir rahatlama nefesini aldı. "Oh. Evet. Yardıma ihtiyacın olursa, ben çabuk öğrenirim."

Van da adama vergilerini ödemesinde yardımcı olabilirdi. Uzaylı avcılığından vergilerini ödeyecek kadar para kazanıyor muydu? Vergi indirimlerini nasıl halledecekti?

"Dediğim gibi," diye devam etti Mel, "Hale için hiç endişelenmiyorum, ama senin için endişeleniyorum evlat."

"Ben senin oğlun değilim." Bu sözler, gerçekten düşünmeden ağzından çıkmıştı. Kahretsin. "Özür dilerim. Bu kadar sert çıkarmak istememiştim. Bunun bazı erkeklerin kullandığı bir ifade olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Mel'in kaşları kalktı. "Bu tepkinizi ilginç buldum. Babanıza yakın mısınız?"

"Babamı George diye çağırıyorum çünkü o, benim onun sadece bir baba değil, kendi başına bir birey olduğunu anlamamı istedi. Çocuk sahibi olmanın kimliğini kaybetmesi anlamına geldiğini düşünerek bunu haksızlık olarak görüyordu, ama sanırım o bunu farklı bir şekilde ifade ederdi."

"Ama sen çocuktun ve duyduğun buydu, şimdi de kimsenin oğlu olmadığını düşünüyorsun. Bu zor bir durum, o yüzden... Van."

"Garip bir çocukluk geçirdim. Hale de öyle."

"Birçok insanın da öyleydi. *Normal* kelimesini kullanmayı sevmiyorum. Dünyayı çok iyi tanımlamıyor. Normal ya da ortalama, kan basıncından bahsederken kullanılması gereken kelimeler, ailelerimizden bahsederken değil. Sevgi dolu, işlevsel tüm aileler kendi tarzlarında normaldir. Babam avcıydı, ama ben bu işe girmek istemedim."

Adam konuya gelmiyordu, ama en azından artık onu anlayabiliyordu. "Buralarda mı büyüdün? Babanın avcı olmasına şaşırmadım. Son zamanlarda öğrendiğimiz kadarıyla, buralarda çok var."

"Oh, hayır. Babam kurtadam avlardı," diye açıkladı Mel. "Kulağa geldiği kadar kötü değiller. Bazıları gerçekten iyi adamlar ve bir mil öteden uzaylıların kokusunu alabiliyorlar. Yararlı yaratıklar, ama babam kötüydü."

Ve gerçeklik yok olmuştu. "Bunların hiçbiri, Trio'da sıcak ve rahat olmam gerekirken neden donduğumu açıklamıyor. Elisa ve ben arkadaşız. Ona verebileceklerim konusunda açık ve dürüst olduğum iyi bir ilişkimiz var. Senin onun babası olduğunu biliyorum ve bu ilişkiye saygı duyuyorum, ama beni uyarmak zorunda değilsin. Bunu yapmaya hakkı olan tek kişi o."

"Seni kızımдан uzak tutmam gerektiğini hissedersen, bunu başarabilirim, Sylvan," dedi Mel, yüzündeki o sonsuz masumiyet ifadesi kaybolmuştu. Van'a çok daha yaşlı gözlerle, dünyayı çok görmüş gözlerle baktı. "Ama bunu açıkça yapmam. Dürüst olacağım, seni hiç uyarmazdım. Bu, birçok insanın yaptığı bir hatadır. Sevdiğin birini korumak istediğinde, düşmanın senin geldiğini bilmesini istemezsin. Sadece bir zaman seçer ve tehdidi ortadan kaldırırsın, kimse bunu bilmek zorunda kalmaz."

Bu günlerde çok fazla insan kayboluyor. Her şeyi geride bırakıp gidiyorlar ve bir daha haber alınamıyor."

"Kahretsin dostum. Sanırım Mel seni öldürmeyi planlıyor," diye fısıldadı Hale.

Ya da Nelutların onu almasına izin veriyor. "Elisa'ya zarar vermek istemiyorum."

Mel'in yüzündeki karanlık ifade kayboldu. "Biliyorum. Dediğim gibi, seni uyarmak istemiyordum. Kızıma yakınsın. Bu da bana yakın olduğun anlamına geliyor. Burada ailen yok, o yüzden benim ailemle vakit geçirebilirsin. Bugün ilk görevimiz var, çocuklar. Haftaya uzaylı otoyolundaki hava gözetleme kulesinde görev yapacağız. Meteor yağmuru var ve o pisliklerin çoğu gizlice içeri sızmayı seviyor," dedi Mel neşeli bir gülümsemeyle. "Cassidy bize sandviç yapacak."

"Dediğim gibi, Elisa ve ben sadece arkadaşız." Mel ile birlikte gözetleme kulesinde oturmaktan daha az yapmak istediği bir şey düşünemiyordu.

Ve bu sadece uzaylıların tuhaf olmasıyla ilgili değildi. Aslında bu eğlenceli bile olabilirdi. Ley hatlarının iyileştirici gücü olduğuna ve kristallerin zenginlik ve refah getirdiğine inanan pek çok insanla tanışmıştı. Jersey Şeytanı'nın varlığını kanıtlamak isteyen bir kadınla bir hafta boyunca kamp yapmıştı. Onu görmüştü, ama bunun kadının içtiği sigaranın ikinci el dumanı olduğundan emindi.

, , , maceralarından bıkmıştı. , , , zaman kaybıydı. Gelecekteki babasıyla bir gece geçirmek...

İşte oradaydı, kendini duygusal uçurumun kenarına atma ve iki ayağıyla atlama dürtüsü, peki bu onu nereye götürecekti?

"Öyle değilsin, ama korktuğunu anlıyorum. O akıllı ve güzel, ve ikinizden de çok daha korkutucu," diye işaret etti Mel. "Muhtemelen onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun, ve haklısın. Mesele şu ki, karar verme hakkı onda. Bırak karar versin. Ona aşık olursan, senin için doğru kadın olabileceğine dair en ufak bir sezgin varsa, buna karşı koyma Sylvan. Buna karşı koymak sadece zaman kaybıdır ve seni acımasız yapar. Hayat bunun için çok kısa. Ama kısa olsa bile, çok güzel olabilir. En beklemediğin anda nimetler gelir. Cassidy'nin çocuklarının hayatımda olması beni mutlu ediyordu. Bunun yeterli olacağını düşünüyordum.

benim için bir aile ve sonra Elisa içeri giriyor ve... Hayatımın büyük bir bölümünü yalnız geçirdim ve şimdi onunla, Leo ve Wolf ile bu yılları geçirebileceğim ve kız kardeşi de buraya gelebilir diyor. Sabrina'nın annesi ve babası yok. Bir aileye ihtiyacı olacak. Bunun ne kadar mucizevi olduğunu göremiyor musun?"

Mel onu buraya getirip ailesine katılmasını mı teklif etmişti? Bu akıl almaz bir şey gibi görünüyordu, ama işte buradaydı, bilgilerini aktarmaya çalışıyordu. Bazı potansiyel kayınpederler onları balık tutmaya götürür ya da golf öğretmek isterdi.

O ise uzaylı avcılığı yapıyordu.

Aslında balık tutmayı ya da golfü sevmiyordu, ama gerçeküstü deneyimleri seviyordu.

Başlarının üstünden bir motor sesi geldi. Van yukarı baktı ve küçük bir drone onların yönüne doğru uçuyordu.

"Ah, yukarıdan tüm düzeni görebilmek için video çekeceksin." Hale bariz olanı belirtmeye kararlı görünüyordu. "Bunu çözebilecek misin?"

"Elbette." Mel, dronun belirli bir düzen içinde uçmaya başlamasını izledi. "Çoğu çiftleşme yuvalarını biliyorum. Normalde bu kadar telaşlanmazdım, ama şu anda ikinizin haydut bir sasquatch'ın hedefi olmasıyla ilgili çok şey oluyor."

"Öyle değildi..." Adamla tartışmanın bir anlamı yoktu. "Peki, kodu çözdüğünde ne yapacaksın?"

Jake'e, sahip olmak istediği baba gibi mi bakıyordu, ona baba demesine izin veren ve onu "bebek" gibi davranmayacağı için sekiz yaşında kendini beladan kurtarmasını beklemeyecek olan baba gibi mi? Jake, güvенеbileceği bir baba figürü haline gelmişti, bu yüzden onu asla hayal kırıklığına uğratamaz mıydı?

Jake'in sahip olduğu hayatı yaşamaya çalışıyordu, ama ya yanlış yerden başlıyorsa? Jake'in başarılı hayatının başlangıç noktası olarak işi ve arkadaşını görmüştü, ama ya başından beri Serena olsaydı? Ya istikrarlı bir iş ve iyi bir maaş, sevdiği kadını en iyi arkadaşıyla paylaşmaktan çok daha az önemliyse?

Jake kendine bir aile kurmuştu. Tatillerini onlarla geçiriyordu. Çocukları anne babalarını tanımışlardı, ama onları pek tanıımıydular.

Ama Ian amcaları vardı. Ve Charlotte teyzeleri ve kan bağı olmayan kuzenleri.

Mel ona bunu mu anlatmaya çalışıyordu? Aile kurmanın tek bir yolu olmadığını mı? Sadece bir ailenin parçası olma isteği olduğunu mu?

"Lucy'nin adamlarına burayı temizletmek zorundayım, çünkü kışın bu kadar güneşe gelmemeleri gerekiyor." Mel gökyüzüne baktı. "Montana'da çiftleşmeniz gerekiyor!"

O anda bir kayakçı pistten çıkmış gibi görünüyordu. Her yerde kayakçılar vardı, ama çoğu kayak teleferiklerine doğru gidiyor ya da kulübeye geri dönüyordu. Bu hızlı hareket eden eğlence varili dağdan aşağı iniyordu ve pistte kalmamıştı. Pistten geçip gitti ve kayakları üzerinde dengesiz görünüyordu.

Mel yaklaşarak kollarını salladı. "Hayır, oraya git. Anketimi bitirmedim. O tarafa git."

"Yardım edin!" Adam kesinlikle uzman bir kayakçı değildi. Kontrolünü kaybetmişti ve kendine zarar verebilirdi.

Bu yüzden Hale, adamı kendisi yakalayabilecekmiş gibi doğal olarak onun yoluna çıktı.

"Eşarının bir ucunu bana ver." Van, hızla yaklaşan kayakçının diğer tarafına hızla geçti. "Sen diğer ucunu tut. Eşarını aç ve onun belini yakalamaya çalış. Kar, düşüşünü yavaşlatacaktır."

Eşarp genişti. Teeny Warner ikisi için bir tane yapmıştı ve Hale bunun bir battaniye olup olmadığını merak etmişti. Şimdi Van bunun için minnettardı. Bu adamı bedenleriyle durdurmaya çalışmak ikisini de öldürebilirdi ve onun Nelutların yaptığı derin izlere düşmesine izin vermek de riskli görünüyordu.

Bu düşünce sadece aklına gelmemişti.

Kaçak adamı yakalamak ve umarım öldürmemek için bu düşünceyi bir kenara attı.

Hale bunu anlamış gibi görünüyordu ve yerine geçerek ağır atkıyı gerginleştirdi.

Kayakçı göğsüne tam isabet etti ve geriye doğru uçtu, kayakları havada ve karın üzerindeydi, ama onu bekleyen inişten çok daha yumuşak bir iniş oldu.

Van yaklaşarak bir dizinin üzerine çöktü. Adam, logolarla kaplı bir tür tasarımcı kayak kıyafeti giyiyordu. Van bunu anlamadı. "İyi misin dostum?"

Zaten birinin sağlık görevlilerini çağırdığını duyabiliyordu.

Adam bir süre karın üzerinde yatıp kaldıktan sonra gözlüklerini yukarı itti. Yirmili yaşların ortalarında ya da otuzlu yaşların başında gibi görünüyordu, koyu renk saçları ve tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir yüzü vardı, ancak Van onun adını hatırlayamıyordu. Bu adamla daha önce tanışmış mıydı?

"Çok hızlı gidiyordum," dedi adam nefes nefese ve sonra oturmayı başardı. Omuzları garip bir açıyla eğikti, ama bu sadece vücut tipinden kaynaklanıyor gibiydi. Bu yüzden giydiği kıyafet ona yakışmıyordu. "İyiyim. Bir şeyim yok. Vay canına. Çok hızlı düşündün."

"O böyle akıllıdır." Hale, sanki bütün gün büyük, uzun bir macera geçirmiş gibi yüzünde bir gülümsemeyle duruyordu.

Öyle değil miydi?

Adam Hale'e baktı ve sonra durdu, yüzündeki ifade boşaldı. "Kalkmam gerek." Gözlüklerini tekrar indirdi. "Bana yardım et, ben de yoluma devam edeyim. Teşekkürler."

"Bence sağlık görevlilerini beklemelisin," dedi Hale. "Seni muayene edecekler."

Ama adam ısrarcıydı. Ayağa kalktı ve bir anda kayakla uzaklaşmaya başladı, ancak acı çektiği belliydi.

"Bu çok tuhaftı." Mel adamın uzaklaşmasını izledi. Ve bu, onun ağzından çıkan bir sözdü.

* * *

Elisa, konferans odasından çıkıp babasını bulma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Babası için endişelendiği için değil. Tam tersine. Aslında Van ve Hale'i kontrol edecekti. Onlar babasıyla birlikteydi. Babası onları biraz gizlice buraya çağırmıştı.

Neden?

Ona, kulübede yapması gereken bazı işleri olduğunu söylemişti ve Elisa, bunun uzaylıları veya uzaylıların kaçırdığı kişilerin hayatta kalanlarını bulmakla ilgili olduğunu düşünmüştü.

Görünüşe göre, başkalarının uzaylılar tarafından kaçırılma olaylarını anlamalarına yardımcı olma konusunda harika bir danışman olarak görülüyordu. Babasının erkek arkadaşlarıyla böyle bir şey yapacağını düşünmemiştir.

Yani, erkek arkadaşı ve onun arkadaşı, ki o bazen onunla yatıyordu ve kesinlikle ikisini de terk edecekti.

"Patronuma olan biten her şeyi anlattım. Başım belada mı?"

Chelle McIntyre adlı kadın, Elisa'nın rozetine bakarken farların ışığında donakalmış kahverengi bir geyik gibi görünüyordu.

Chelle'in hazırladığı raporu elli kez okumuştur. "Başın belada değil. Yasayı çiğnemedin ya da başka bir şey yapmadın, ama bu kişiyi bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey biliyor olabilirsin."

"Ne yaptı?" diye sordu Chelle.

"Emin değiliz, ama vadideki kulübelere birine girip vandalizm yaptığından şüphelenmek için nedenlerimiz var."

Chelle'in iri gözleri anime karakterleri gibi görünüyordu. "Hayır, bu çok kötü. Vadi çok güzel. Oradaki erkeklerin hepsinin çok yakışıklı olduğunu biliyor muydun? Süper yakışıklı. İlk başta kasabada bir reality şov çekiliyor sandım ama değilmiş. Bazıları orada doğmuş. Hepsi gerçekten orada yaşıyor."

"Evet, orada insanların yaşadığını biliyordum."

"Yakışıklı erkekler."

"Ve onları seven ve 'I Shot a Son of a Bitch' adlı bir kulübü olan kadınlar," diye ekledi Elisa. Bulunduğu bu kasabayı şimdiden korumaya başlamıştı. Teknik olarak lodge Bliss County'deydi, ama burada çalışanların çoğu çoğunlukla lodge'da kalıyordu.

Chelle hala bir genç gibi görünüyordu, ancak kayıtlarına göre yirmi iki yaşındaydı ve kısa süre önce bir devlet üniversitesinden konaklama yönetimi adında bir bölümden mezun olmuştu. Boulder'dan buraya taşınmış ve şimdi resepsiyonda çalışıyordu. Sarışın saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştı ve başını sallıyordu. "Evet, kadınlar korkutucu. Çok garip davranıyorlar. Söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ediyorum."

Bundan kaçınması gerekirdi, ama yapamadı. "Ne diyorlar?"

"Bliss'teki kadınların hepsinin bir cadı grubu olduğunu ve ley hatlarını kullanarak büyülerini güçlendirdiklerini ve erkekleri istediklerini yaptırttıklarını söylüyorlar. Ley hattının ne olduğunu bilmiyorum. Sevişmekle mi ilgili?" Bir şey düşünür gibi göründü ve öne eğildi. "Biliyor musun? Sen polissin. Bunları bilmen gerekir. Kulübe normal görünüyor, ama bazen burada tuhaf şeyler oluyor. Dün gece doğu tarlasının uzaylılar tarafından ele geçirildiğini biliyor muydun?"

Ah, Nate broşüründe bundan bahsetmişti. Sabır kesinlikle gerekliydi. "Tamam, onlar cadı değil. Onlar sadece diğer kadınların erkeklerini çalmasını istemeyen, gayet hoş kadınlar. Ley hatları, insanların yaşadığımız gezegende garip ama tamamen normal olan fenomenleri tanımlamak için uydurdıkları şeyler. Bunun seks yapmakla hiçbir ilgisi yok. Polisler her şeyi bilmezler ve eğer bildiklerini söylerlerse ve genç ve erkeklerse, bu seks yapmak istedikleri anlamına gelir. Onları görmezden gel. Ve doğu sahası uzaylılar tarafından ele geçirildiyse, endişelenme. Babam burada ve o halledecektir."

"Baban kim?" diye sordu Chelle, çiğnediği sakızı ağzında tutarak.

Herkese bunu anlamamış olması hoştu. Bliss hayatına alışmaya başladığından beri, birden fazla kez Mel'in kızı olarak anılmıştı. "Buraların baş uzaylı avcısı, ama bana sasquatch'larla da ilgilendiği söylendi. Sen sormadan söyleyeyim, onlar da yok. Muhtemelen. Bilmiyorum. Buraya yeni geldim. Bu zihniyete alışmam için birkaç yıl lazım. Peki, sana adını söyledi mi?"

Chelle bir an oturdu ve sonra beyni yeniden çalışmaya başladı. "Ah, beni neredeyse kovdurmak üzere olan bayana geri döndük. Uzaylılar, cadılar falan hakkında konuşuyoruz sanıyordum. Onların cadı olmadıklarından emin misin? Çünkü o kadınların bazılarının iki yakışıklı erkeği var ve bu pek doğru gelmiyor."

Ona göre bu gayet normaldi. Düşündüğünde, onlar gerçekten bir bütünün iki yarısıydılar. Van dışa dönük ve kolay anlaşılan biriydi. Hale ise derin bir kişiliğe sahipti. İkisi de bazen dünyayı idare etmekte zorlanıyordu ve bu konuda Chelle çok iyiydi. Kendini ifade etmekten çekinmiyordu.

Tüm mücadeleleri onu buraya getirmek için miydi, sadece tekrar kaybetmek için mi?

"Cadılar yok, sadece akıllı kadınlar ve bir grup ciddi şekilde muhtaç erkekler var. Bunu bir düşün, Chelle. Çamaşır yıkamayı sever misin?

Çünkü bir erkeği nasıl eğiteceğini bilmiyorsan, çok fazla çamaşır yıkayacaksın. Yemek yapmayı ne kadar iyi bilirsin?" Van oldukça iyi bir aşçıydı ve Hale bir öğleden sonra onun kulübesine uğradığında çamaşır makinesinin havlularla dolu olduğunu fark etmişti. Onları kurutucuya aktarmıştı. Eski kocası hayatı pahasına çamaşır yıkamaya dokunmazdı. İkisi de çalışmasına rağmen, eve geldiğinde dinlenmeye ihtiyacı vardı, bu yüzden tüm ev işlerini o yapıyordu. Ayrıca çoğu işi o hallediyor, hesapları tutuyor, tüm planları o yapıyordu.

Van ve Hale, kendilerine verilen görevleri yerine getirmekten rahatsız görünmüyorlardı.

Eğer kendilerini bırakırlarsa, üçünün de güzel bir rutine girebilecekleri hissine kapıldı. Belki de anahtar buydu. Van'a bunun ne kadar iyi olabileceğini göstermek.

"İğrenç, ben öyle şeyler yapmam. Üniformalarımız buradaki çamaşırhane tarafından yıkanıyor ve kişisel kıyafetlerimin yıkanması için para ödüyorum. Otel yönetimine yemek pişirmek için girmedim," diye itiraf etti Chelle. "Tabii ki şu anda Paris'te olacağımı da düşünmüştüm, ama Fransızca konuşmanı istiyorlar. Ne kadar tuhaf, değil mi?"

Evet, Chelle bu tesiste çalıştığı için şanslıydı. "Sana bir isim verdi mi?"

Chelle manikürlü tırnaklarına baktı. "Hayır. Ben sormadım. Onları tanıdığını ve eskiden burada çalıştıklarını söyledi. Oldukça sevimli biriydi. Yani, muhtemelen otuz beş yaşlarında falandı, ama yaşına göre oldukça formdaydı."

Chelle'e yumruk atmayacaktı. Yeni işe alınanlar kılavuzunda tanıklara yumruk atmama kuralı olduğundan emindi. "Onları nasıl tanıdığını söyledi mi?"

"Çoğu kadının çoğu erkeği tanıdığı gibi tanıdığını tahmin ettim. Onun bir kız arkadaşı falan olduğunu düşündüm. Bilmiyorum. O gün işler yoğundu ve eğer beni arayan bir eski sevgilim olsaydı, birinin ona yardım etmesini isterdim."

"Çok kötü eski sevgililerin olmadı, değil mi?"

Omuz silkti. "Ne zaman çok para kazanacaklarını asla bilemezsin. İyi bir fırsatı geri çevirmek istemiyorum."

"Yani kadının adını sormadın ve neden burada çalışmış iki adamı bulmak istediğini sormadın mı?"

"Dediğim gibi, çok yoğundu. Ve insanlar sürekli o iki adamdan bahsediyor. Anlaşılan çok popülermişler."

Hayır. O konuya girmemeliydi. Görevine odaklanmalıydı. "Popüler mi?"

Chelle'in dudakları gülümsemeye dönüştü. "Çok. Vadide popüler gibi, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Genç kadının ne demek istediğini çok iyi anladığından emindi. Bunun onu ilgilendirmedikçe çok iyi biliyordu, ama yine de... "Yani çok kız arkadaşları mı vardı?"

"Duyduğuma göre kız arkadaşlar diye bir şey yokmuş. Onlar düpedüz çapkınlardı," diye cevapladı Chelle. "Yatak direklerine çentik atıyorlardı. Ama ben onlarla hiç tanışmadım, bu yüzden deneme fırsatım olmadı. Muhasebeden Marnie bana onların harika olduklarını söyledi. Yatakta gerçekten çok iyilermiş, ama tek gecelik ilişkiler yaşayıp yoluna devam ediyorlarmış."

Çapkınlara mı? Bir an için kafasında bir soru belirdi. *Onlar onunla oynuyor muydu?*

O bunu fark etti. Bu, kafasında sürekli olarak ona yeterince iyi olmadığını ve her şeyin başarısız olacağını söyleyen fısıltıydı.

Bunun her zaman orada olacağını kabul etti, ama dinlemek zorunda değildi.

O da cevap verdi. Hayır. Onunla oynamıyorlardı ve Chelle dedikodulardan bazı hikayeler duymuştu. Erkek arkadaşları samimiydi ve onunla vakit geçirmekten gerçekten hoşlanmadıklarına dair hiçbir işaret vermemişlerdi.

Bu yüzden bu endişeyi bir kenara bıraktı, çünkü buna gerek yoktu.

"Eminim onlar iyi adamlardır. Bana bu kadını tarif etmen gerekiyor."

"Tamam, ama neden güvenlik kameralarından bir ekran görüntüsü almıyorsun?" Chelle, Elisa'nın arkasını işaret etti. "Her yerdeler ve bir yıl kadar görüntüleri silmezler. Hepsi dijital. En üst düzey ekipmanlar."

Bu iyiydi. Gerçek bir yüz işleri çok daha kolaylaştırırdı. Kadının Bliss'e yaptığı baskında bir yüz elde edememişti. Eğer

buradan bir fotoğraf çekebilseydi, onu Pilar'a götürüp her iki kimliği de yapabilirdi.

Eğer yapamazsa...

Bu daha sonra endişeleneceği bir konuydu. "Tamam. Güvenliğe gidebilirim. Bir randevum var. Yaklaşık bir zaman bilgisi lazım."

"Check-in saatlerinde, bu yüzden çok yoğundu," diye açıkladı Chelle. "2:30 ile 3:30 arasında. Resepsiyona bakan bir kamera var. Güvenlik hangi kamerayı kontrol edeceğini bilir. Ve şimdi düşündüm de, sanırım yalnız değildi. Ya da sadece çok arkadaşçaydı, çünkü uzaklaştıktan sonra lobide bir adamla konuşurken gördüm. Sanırım o bir misafirdi. Misafir. Biraz sevimliydi. Onu ben check-in yapmadım, ama barmenlerden biriyle çok zengin olduğu hakkında konuştuğunu duydum."

Adam tam bir pislik gibi konuşuyordu, ama kız onun neye benzediğini ve sıradan bir sohbet mi yoksa daha fazlası mı olduğunu not etmeye çalışacaktı.

Kapı çalındı ve Hale başını içeri soktu. "Hey, baban sana biraz gecikeceğini söylememi istedi. Nelut'un çiftleşme alışkanlıklarıyla ilgili bir şey ve galiba *kıyamet* kelimesi de geçiyordu."

"Sorun değil. Bu onun en sevdiği kelimelerden biri." Chelle'den öğrenebileceği her şeyi öğrendiği için ayağa kalktı.

"Her neyse, Cassidy çok geç kalırsa onu almaya gelecek. Tabii dünya sona ermezse."

O gerçekten çok sevimliydi. Belki güvenlik görevlilerine ricada bulunup öğle yemeği yiyebilirlerdi.

Chelle'e döndü. "Zaman ayırdığın için teşekkürler. Aklına başka bir şey gelirse, beni ara."

Chelle, Hale'e baktı. "Hey, sanırım bu, bahsettiğimiz adamlardan biri. Lodge'daki tüm kadınlarla yatan adamlar, biliyorsun."

"Ben yapmadım." Hale kaşlarını çatarak kaşlarını kırıştırdı.

"Daha çok yarısı gibiydi." Van, sanki giriş yapabilmek için bekliyormuş gibi aniden onun yanına geldi.

"Öyle değildi." Hale'in sesi alçaldı ve partnerine "kapa çeneni" bakışı attı.

Chelle ayağa kalktı, göğsünü biraz dışarı çıkardı. "Ben Chelle. Sizin hakkınızda çok şey duydum."

"Yanlış şeyler," diye karşılık verdi Hale.

"Sizin gittiğinizi sanıyordum. Hala burada çalışıyorsanız, belki bir ara bir şeyler içebiliriz," diye teklif etti Chelle.

Onu sahiplenme ihtiyacı hızla ve şiddetle yükseldi, ama erkeklerinin bir kadının onlara asılmasını nasıl karşıladıklarını görmek istediği için kendini tuttu. Teknik olarak Van ona ait değildi. İsteddiği kişiyle içki içebilirdi. Özgür ve rahat biriydi.

"Hayır." Hale'in eli onun eline kaydı. "Ben onunla birlikteyim."

Muhtemelen bunu Chelle'e söylemeliydi, ama soruşturma için önemi yoktu. Ancak elini sıkan o elin önemi vardı. Çok önemliydi.

"Ben tamamen onun yanıdayım." Van diğer tarafına geçti. "Başka kimseyi aramıyorum. O benim için yeterli."

En azından şimdilik durum böyleydi.

Chelle, iki yakışıklı erkeğin arasında duran kadına bakakaldı ve ağzı açık kaldı. "Gördün mü, bunlar cadılar. Biliyorum. O cadı grubuna girmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Hey," diye başladı Hale.

Ama bu koşullar altında cadı olarak adlandırılmak onu rahatsız etmedi. Bu gerçekten büyüldü. "Hadi. Güvenlik ekibi benim görüntülerimi bulurken size öğle yemeği ısmarlayacağım."

Mutlu bir şekilde kapıdan çıktı.

* * *

"Restorana gideceğimizi sanıyordum." Elisa, lobide olsalardı gidecekleri koridora bakakaldı.

Hale'in başka planları vardı.

Onun hala kulübede olduğunu ve öğleden sonranın büyük bir kısmını orada geçireceğini fark ettiğinde, ısıtıcıyı hızla tekrar çalışır hale getirdi — garip bir şekilde, Mel bakım ekibinin alanı düzleştirmesine izin verdikten sonra ısıtıcı çalışmaya başladı. Lucy ona ödeme yapmaya çalıştığında, nakit para dışında başka bir şey istedi.

"Daha iyi bir yere gidiyoruz." Van, lobinin önündeki küçük kafeden sandviç, içecek ve kurabiye almıştı.

"Ne planlıyorsun?" Gözleri kısıldı ama dudakları en seksi gülümsemeye kıvrıldı. "Babamın hala burada olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Güvenli olmayan bölgelerde uzaylıların çiftleşmemesini sağlamakla meşgul," diye açıkladı Hale. Yoksa güvenli bölgelerde miydi? Emin değildi, ama Mel'in meşgul olduğundan emindi. Ve Mel'in "kızıma dokunma, o çok saf" diyen tiplerden biri olacağını düşünmüyordu. O, "onu her şekilde güldür ve mutlu etsen iyi olur" diyen tiplerden biriydi.

Mel'i biraz sevmişti.

Asansörü çağırmak için düğmeye bastı ve kapılar açıldığında onu nazikçe içeri çekti.

Van da onlara katıldı, yüzünde kocaman bir gülümsemeye. "İş yerinde olmam gerekiyor. İş yerinde olsaydım sana tecavüz edemezdim, yani olacaklar babanın suçu."

"Aslında ben isteyim, çocuklar," diye işaret etti. "Üniformam da üzerimde. Yeni patronumun, yardımcılarının öğle arasında her şeyi bırakıp kaçtığını görmekten hoşlanacağını sanmıyorum."

O ve Van bu düşünceye güldüler. Nate Wright'ın ününü bilmek için burada yeterince uzun süre kalmamıştı.

"Şerifin balık tutmaktan daha çok sevdiği tek şey, karısını ofisine gizlice sokup seks yapmaktır," diye açıkladı Van. "Bazen Zane de oradadır ve ofisin ne kadar küçük olduğundan şikayet eder, sonra Gemma ofisin duvarlarının ne kadar ince olduğundan şikayet eder ve kimin neyi temizleyeceği konusunda birçok tartışma olur."

"Ayrıca, öğle yemeği saatin geldi." Hale, Gemma'nın öğle yemeği saati olup olmadığından emin değildi, ama yoksa Nell Flanders'a söyleyecek ve o da protestoya katılacak. "Ve güvenliği bekliyorsun, yani çıkıp gidebileceğin bir durum yok. Üç saatliğine büyük süiti tuttum. Lucy, temizlik personelinin haftalık temizlik için geleceğini söyledi. Aslında bu, sahibinin süiti, bu yüzden onlar burada olmadıkça kullanılmıyor."

"Düşünürsen, Hale hizmetlerini seksle takas etti," diye işaret etti Van.

Elisa'nın yanakları pembeye döndü. "Ben öyle düşünmemiştim bile."

Asansör çatı katında durdu. "Bu doğru değil. Hizmetlerimi birkaç saatlik güzel bir sütle takas ettim. Lucy bu sütle ne yapmayı planladığımı bilmiyor."

"Biliyor. Bu yüzden prezervatiflerin yerini sana söyledi. Bay Cole seks konusunda şaşırtıcı derecede açık. Umursamazdı. Eğer burada olsalardı, karısı muhtemelen izleyip izleyemeyeceğini sorardı," diye açıkladı Van yardımsever bir şekilde.

Kızın asansörden inmeyeceğini fark edince kalbi sıkıştı. Bunun romantik bir şey olduğunu düşünmüştü, ama kızın utanacağını tahmin etmemişti. Bliss'te çok uzun süre kalmıştı. Kimse umursamıyordu. Seks hayatın bir parçasıydı ve herkes bununla ilgili şakalar yapar, konuşurdu. Birinin tavsiyeye ihtiyacı olursa, utanmadan bunu tartışırlardı.

O ise buraya geleli çok olmamıştı.

"Haklısın. Restorana gidelim," diye önerdi. Kızın, birlikte yapacakları hiçbir şeyi utançla ilişkilendirmesini istemiyordu. Belki daha sonra daha rahat hissedirdi. Hiç rahat hissetmezse de sorun değildi. Çok ihtiyatlı bir üçlü olabilirlerdi. Çift. Ne olurlarsa olsunlar.

Van, elinde çantasıyla şık fuayede duruyordu. Oyuncakları elinden alınmış bir çocuk gibi görünüyordu. "Ama Cole'un anal tıkaçları ve diğer şeyleri nerede sakladığını buldum."

"Van," diye tısladı Hale. Elisa'ya baktı, onun alınmadığını umarak.

Bir saniye sessiz kaldı, sonra göğsünün derinliklerinden bir kahkaha çıktı. Gülererek asansörden çıktı ve Van'a sarıldı. "Sen kötü bir sapıksın, ben de bir tür cadıyım."

O genç kadının ona öyle demesi hoşuna gitmemişti. Asansörden çıktı ve kapı arkasından kapandı. "Chelle kaba davrandı."

Elisa geri adım attı ve Hale'in yanına yaklaştı. "Kusura bakma. Bir an için nerede olduğumu unuttum. Burada insanların beni sert bir şekilde yargılayacağından endişelenmeme gerek yok. Tabii, Chelles gibi insanlar hariç, ama o da yargılamaktan çok kıskançtı. Senin lodge'daki kadın çalışanları nasıl tavladığını duymuştum ve o da onlardan biri olabilmeyi dilemişti."

"O kadar da fazla değildi." Elisa'nın kendisini bir tür fetih olarak görmesi, onun en son istediği şeydi. Elisa, yolundaki bir durak değildi. O, varış noktasıydı.

"Çok fazlaydı." Van, neşeli, eğlenceli bir adam rolünü oynamaya kararlı görünüyordu.

Elisa Van'a gülümsedi. "Onu çıldırtacaksın. İkiniz de şunu bilmelisiniz ki, birbirimizle görüşürken birbirimize sadık olduğumuz sürece, daha önce kiminle yattığınız umurumda değil. Hale'in böyle düşündüğünü biliyorum, ama sen..."

"Başka kimseyle ilgilenmiyorum." Van aptalca sırtışını bıraktı ve yaklaşarak bir eliyle onun saçlarını düzeltti. "Sana uzun vadeli bir taahhütte bulunamayacağımı biliyorum, ama birlikte olduğumuz sürece başka kimseyle yatmayacağım. Ya da başka kadınlarla içki içmeyeceğim. Marie bana emretmedikçe. Ondan korkuyorum."

Elisa'nın bakışları yumuşadı. "Bunu duyduğuma sevindim. Ben de Marie'den korkuyorum, o yüzden hepimiz onu kızdırmamak için elimizden geleni yapalım. Şimdi Hale'in ruhunu sattığı bu yeri görelim."

"Şey, birkaç saatlik bir bakım işi. Az önce yaptığım iş ve gelecekte yapacağım bir iş. Görünüşe göre çiftleşme ritüeli üçüncü kattaki su ısıtıcısını bozuyor," diye açıkladı Hale.

Elisa ona döndü, eğilip onu kısa bir öpücükle öptü. "Galaktik Konsey, Dünya'nın işleyişini sürdürmek için yaptığın her şey için sana teşekkür ediyor."

Tamam, bunun bir şaka olduğunu o da biliyordu. "Belki bir madalya alırım. Ama şimdilik, burada birkaç saat geçireceğim. Hadi. Sana buranın neden özel olduğunu göstereyim."

Elini tuttu ve diğer elinde Lucy'nin verdiği anahtar kartını tuttu. Büyük süit'in oturma odasına açılan büyük bir çift kapı vardı. Kartı okuttu ve kapı açıldı.

"Bu adam evinin kiralanmasını umursamıyor mu?" diye sordu Elisa, o kapıyı açarken.

"Aslında kiralanmış değil," diye itiraz etti. "Bu bir ayrıcalık."

"Cole Roberts'ı Bliss'in onursal üyesi olarak kabul edin." Van onun arkasında içeri girdi. "Yılın bir kısmını karısı ve kocasıyla burada geçiriyor."

"Oh, üçlü bir ilişki yaşıyor," dedi Elisa. "Ama ben sadece sizin kendinizi partner olarak adlandırdığınızı duydum. Evli olsanız bile."

"Cole ve Mason birbirlerini romantik olarak da seviyorlar," diye açıkladı.

"Ah," dedi Elisa, mermer zeminli ve zarif sütunlu koridorda durarak. Bu muhteşem yerin sahipleri olduğunu tahmin ettiği bir fotoğraf gördü. "Çok sevimli bir aileye benziyorlar."

"Onlar da yaşam tarzı sahipleri," diye ekledi. "Cole dominant, onlar da onun itaatkarları. Cinsel yaşamlarında. Bir zamanlar yirmi dört saat yedi gün sert çekirdekli olduklarını duydum, ama artık değil."

"İyi bir denge bulmuşlar. En azından kardeşim öyle diyor." Van, akıllı süiti kontrol eden tableti buldu. "Bay Roberts, Dallas'taki BDSM ortamından kardeşimle tanışıyor."

"Ama sen o tür şeylerle ilgilenmiyorsun," diye mırıldandı.

Van omuz silkti. "Jake kadar ihtiyacım yok, ama istersen biraz oynamaktan çekinmem. Daha önce kulüplere gitmiştim."

"Bir kulübe gitmişsin." Hale de Elisa'nın onların D/s yaşam tarzına meraklı olduklarını düşünmesini istemiyordu. Biraz oynamak sorun değildi, ama o asla sert bir dominant olmayacaktı. "Kardeşi, Dallas'taki bu kulübün kurucu üyelerinden biri. Orada birkaç ay yaşadığımızda, deneyimlemek için gittik, ama bu senin endişelenmen gereken bir şey değil."

"Endişelenmiyorum." Ceketini çıkardı. "Sadece merak ettim. Burası çok güzel.

Ama henüz yarısını bile görmemişti. "Van, bu onuru sana verebilir misin?"

"Tabii ki." Tableti dokundu ve uzun perdeler açılmaya başladı, odanın yarısını kaplayan tavandan tabana pencereler ortaya çıktı.

Elisa, Cole Roberts'ın cennet versiyonuna bakarak oturma odasının ortasına doğru yürüdü. Burası, gökyüzüne uzanmaya çalışan uzun kavak ve sedir ağaçlarıyla dolu bir kış harikalar diyarıydı. Her yer beyaz ve tertemiz görünüyordu.

"Yazın tarlalar yabani çiçeklerle doludur." Arkasına geçip kollarını beline doladı. "Ve geyiklerin otlamasını izleyebilirsin."

"Ve Maurice, yerel geyiklerle flört etmeye çalışır," diye ekledi Van. Çantasını yere koydu ve büyük deri kanepeye oturdu.

Kadın geyiğin böyle adlandırılmadığından oldukça emindi. Düşündüğünde, muhtemelen kadın geyik olarak adlandırılıyordu. Bunu araştırması gerekecekti.

Onu işten kaçmak için ikna etmek hiç de zor olmamıştı. İşyerine uğradığında, Alexei onun yerine bakmak için çoktan gelmişti. Hale'in iyi olduğunu ve uzaylıların çiftleşme ritüelleri hakkında bilgi edinmek isteyen Mel olduğunu açıkladığında kimse bir şey demedi. Zane sadece yarın gelip salgılara dikkat etmesini söyledi. O kısım biraz karışık olmuştu ama önemli olan Van'ın burada olması ve pislik gibi davranmamasıydı.

"Sanırım doğru terim 'inek'," dedi Elisa gülümseyerek. Hale'e yaslandı. "Maurice ise boğa olurdu. Onu görmedim ama. Maurice ile tanışmadan Bliss'in gerçek bir sakini olamazsın diye duydum."

"O da gelir," diye söz verdi Hale.

"Beni yaladı." Van titredi. "Korkunçtu. O dilin ne kadar büyük olduğunu biliyor musun? Neredeyse tüm yüzümü kaplıyordu."

Hale onu yalamak istedi.

Daha da ötesi, bir süreliğine onlarla mutlu olmak istiyordu. Onlarla anılar biriktirmek istiyordu. Lucy ona çek teklif ettiğinde, bunun yerine bunu istemesinin nedeni tam da buydu. Elisa'nın bu muhteşem odanın ortasında durduğunu görmek istiyordu, kış harikalar diyarı, asla unutamayacakları bir öğleden sonranın arka planını oluşturuyordu.

Kulağının kepek kısmını öptü, onun titremesini sevdi.

Van gülümsemesini kaybetti.

"Bunu birkaç gün erteledik, ama seni hazırlamayı düşünmeliyiz," diye fısıldadı Hale, ellerini yukarı kaydırarak, giydiği haki gömleğin üzerinden göğüslerini avuçladı. Gömleğin düğmelerini açmaya başladı ve muhteşem tenini partnerine gösterdi.

Kafasını onun kafasına yasladı ve kendini ona, onu yenilmez hissettirecek şekilde sundu. Değerli vücudunu ona emanet etti. "Bu o tıkaç mı? Saatlerce takmam gereken şey mi?"

O, potansiyel suçluların peşine bir popo tıkaçı takmış olarak onu göndermeye niyetli değildi. Onun işine tamamen odaklanmasını istiyordu, anüsüne değil. "Bugün oynayacağız ve seni buna alıştıırız. Çalışmadığın zamanlarda takabilirsin."

"Kıçında bir tıkaçla kötü adamları yakalaması oldukça seksi olurdu bence," dedi Van.

"Olmaz," diye cevapladı, ama ona sürtünüyordu. "Ama diğer şartları kabul ediyorum. Bunu doğru yapmak istiyorum. Yatakta bana yaptıklarınızı seviyorum. İkinizi de. Ama ikinizi aynı anda istiyorum. İkinizi de içimde hissetmek istiyorum."

Söylemediği şeyi duyabiliyordu... sadece kısa bir süre için olsa bile.

İkisiyle de geçirebileceği tüm zamanı geçirecek ve sonra onunla birlikte olmaktan mutlu olacaktı. Yeterli olmanın bir yolunu bulacaktı. Van'ın eve gelmesini her zaman beklememek için bir yol bulacaktı.

Bluzunun düğmelerini açmaya devam ederken boynunu öptü. Giydiği kumaş işlevseldi, ama cildi ipekten daha yumuşaktı. Bu kontrast ona kadının kendisini hatırlattı. Elisa sağladı. Ona güvenebilirdi. Sadık ve güçlüydü, ama aynı zamanda kırılğandı. Yara izleri onun hem yılmaz hem de savunmasız olduğunu kanıtlıyordu.

O, onun istediği her şeydi.

Onu soyarken tüm vücudu canlanmıştı. O üniformasını çıkarırken Elisa da onunla birlikte hareket etti. Ortaya çıkan tenini şefkatle öptü, bunun hiç bitmemesini istediği için acele etmedi.

"Umarım kimse burayı göremez," diye mırıldandı ama onu durdurmaya çalışmadı.

"Camlar renkli," diye söz verdi. "Biz dışarıyı görebiliriz, ama kimse içeriyi göremez."

Van ayağa kalktı, gözleri sertleşti. "Endişelenmeyi bırak. Bu anı özel kılmak için çok çalıştık ve bunun bir parçası da sana iyi bakmak. Her şeyi düşündük, bu yüzden sen sadece birbirimizi nasıl mutlu edebileceğimizi düşünmelisin. Bir saat kadar kendini bırakabilir misin?"

"Evet." Derin bir nefes alırken göğüsleri ellerinde şişmiş gibi görünüyordu. "Buna 'efendim' eklemeli miyim?"

Van, onun önüne geçerek, ağzını gülümsemeye kıvırdı. "Üzgünüm. O yaşam tarzını uzun süre yaşadım. Bazı avantajları var. Bu yüzden, bize uygun olanları alıp, uygun olmayanları dert etmeyeceğiz. Senin asla yüksek protokol kızı olacağını sanmıyorum, ama böyle özel bir zaman ayırdığımızda, diğer her şeyi bırakıp bize odaklanmanı istiyorum."

"Bunu yapabilirim," diye söz verdi. "Başka hiçbir şeye konsantre olabileceğimi sanmıyorum."

O da bunu istiyordu.

Van eğilip ona kısa bir öpücük verdi. "Güzel. Ben fişi hazırlayayım. Şansımıza, Bay Roberts düşünceli bir ev sahibi. Misafirleri için yeni oyuncaklar bulunduruyor. Görünüşe göre arkadaşlarının çoğu bu yaşam tarzını benimsiyor. Hoşuma gitti. Anal pluglar yeni parti hediyeleri." Ciddi bir ifadeyle, elini kıvrıcık saçlarına daldırıp ona baktı. "Hale'in sikini emmeni istiyorum. Bu odaya geri döndüğümde, dizlerinin üzerinde, ağzın onun üzerinde olmanı istiyorum. Öğleden sonranın geri kalanı tamamen sana ait olacak, bu yüzden onun tatmin olmasını istiyorum. Tatmin olmadığında sızlanma eğilimi var."

"Hayır," diye cevapladı Hale. Öyle değildi. Öyle miydi?

Van geri çekildi, onu bırakarak, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Kesinlikle biliyorsun. Hemen dönerim. Onu soyunmaya devam et."

Son derece otoriter davranıyordu, ama bu emre karşı çıkmayacaktı. Onu üniformasından hemen çıkardı, tekrar giymesi gerekeceği için her parçayı katladı.

"Lanet olsun, sen çok güzelsin. Senin liginde bile değilim, kadın." Kadın, onun hayal ettiği kadar güzeldi.

Altın rengi gün ışığında, kışın soğuğuna karşı bir sıcaklık gibi büyüleyiciydi.

Ona yaklaştı, ellerini göğsüne koydu. "Sen kendi liginde oynuyorsun Hale Galloway, ve kimsenin sana aksini söylemesine izin verme." Eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Şimdi sanırım bana bir görev verildi."

Alt dudağını ısırdı ve sonra gömleğini kot pantolonundan çıkardı. Oda önceden sıcaktı, ama şimdi daha da sıcaklaşmış gibiydi, çünkü o, kadının görevini biliyordu ve işine odaklandığında ne kadar iyi olduğunu biliyordu.

Adamın önünde diz çöktü, elleriyle önce kemerinin tokasını, sonra kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtı, yanlarını aşağıya doğru katladı. Dikkatli ve metodik bir şekilde çalışarak kot pantolonunu aşağıya indirdi, böylece boxerını bulup adamın penisini serbest bırakabilecekti.

Bu noktada penis dikkat çekmek için can atıyordu. Penisi uzun ve sertti ve uyarılmadan dolayı damlıyordu. Kız onu eline aldığı anda nefesini tuttu. Avucunun içi sıcak ve yumuşaktı, başparmağıyla penisinin yarık kısmını okşadı ve penis başını sıvıyla kapladı.

Başparmağını ağızına götürdü ve dilini çıkardı, onu hemen orada tattı.

Boşalmamak için tüm konsantrasyonunu kullanması gerekti. O, şimdiye kadar gördüğü en seksi kadındı ve kartlarını doğru oynarsa, onun olabilir.

Kadın Van'ın otoritesine boyun eğiyor gibiydi. Yatak odası dışında patronluk taslamanın yanlış olduğunu çok iyi biliyordu, ama burada işe yarayabilirdi. Elini kadının saçlarına daldırdı. "Sana bir görev verildi Elisa. Bunu doğru bir şekilde yapmanı bekliyorum. Beni yala. Her yerimi yala ve sonra beni derinlemesine em."

Gözleri arzu ile parladı ve eğilerek, dilini penisinin başının üzerinde gezdirirken onun penisini okşadı. Dili etrafında dolaştı, bir kelebek konup kalkarak onu çıldırttı.

"Daha fazla," diye emretti.

Kız, dudaklarının arkasında onun penis başını emdi.

Saf zevk onu sardı, vücudunu aydınlattı ve onu çok canlı hissettirdi. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece onun ağzının üzerinde hissettiği duygu, birlikte olduklarının kanıtı, yalnız olmadığı gerçeği.

Kız, onu çalıştırırken diliyle penisini yaladı. Ağızıyla onu gittikçe daha derine alırken, eliyle de okşadı. Yumuşak kadife onu sardı ve Van'ın odaya geri döndüğünü fark etti, ama bunun önemi yoktu. Van sadece deneyimi daha da güzelleştiriyordu.

"Ne güzel bir manzara," dedi Van. Gömleğini başından çıkarıp bir kenara attı. "Yaptığın şeyi bırakma, ama dizlerini iyice açmanı istiyorum."

Oh, Van onun dikkatini dağıtmak istiyordu. O da buna hazırdı, ama birkaç şeyi açıklığa kavuşturması gerekiyordu. "Durma, yoksa o da durur."

Elisa kaşlarını çattı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Neyi durdurmam?"

Van arkasına geçti, dizlerinin üzerine çöktü ve elini belinden uyluklarının tepesine doğru kıvırdı. "Bunu."

Van klitorisini okşamaya başlayınca Elisa nefesini tuttu.

Hale saçlarını daha sıkı tuttu. "Onun dikkatini dağıtmasına izin verme yoksa bu yaşam tarzının disiplin kısmının bizim için işe yarayıp yaramadığını öğreniriz."

Gözlerinin yumuşadığına şüphe yoktu ve sonra tekrar dilini kullanarak onun penisini işkence etmeye başladı. Penisinin başını yaladı, altını okşadı, ta ki o boşalmak üzere olana kadar, sonra geri çekilip onu okşadı.

Çıldırıcıydı. Muhteşemdi. Seksi çok daha ötesindeydi.

seks

"Bitir onu bitir ve sonra biz göreceğiz bu bu güzelküçük göt deliği hakkında." Van kulağına fısıldadı. "Çok ıslaksın bebeğim. Yağlamaya bile gerek kalmayabilir. O tıkacı amına kaydırabilirim, o zaman güzelce hazır olur."

O inledi ve sonra kendini odaklanmaya zorladı. Elini uzattı ve testislerini avuçladı, onu derinlemesine alırken nazikçe sıktı, dili dönüyordu. Onu bütün olarak yutmaya çalışıyor gibiydi ve bu onu doruğa ulaştırdı. Orgazm vücudunu sararken inledi. Van ona ne yapıyorsa

onu inlemeye zorluyordu, ses onun vücudunda yankılanıyor ve hissi artırıyor.

Ona sahip olduğu her şeyi verdi, ağzına tekrar tekrar girip çıktı.

Ve sonra huzurlu bir barış çöktü.

Elisa, Van'ın göğsüne yaslanarak, Van onun klitorisini okşadı ve onu kollarında orgazma ulaştırdı.

Hale onları izlerken memnuniyetle doldu.

Ondan kesinlikle hiçbir sızlanma gelmeyecekti. Gün oldukça mükemmel geçmişti.

On Üçüncü Bölüm

Elisa, başını geriye yaslayarak Van'a yaslandı. Orgazm, onun başlangıç orgazmı olarak düşündüğü şeydi. Artık orgazmlarını sınıflandırması delilikti. Bu adamlarla tanışmadan önce çok az orgazm olmuştu, nadiren orgazm olabildiği için mutlu olması gerektiğini düşünmüştü. Artık bunun sadece bir başlangıç olduğunu ve onların ona en az beş aşamalı bir yemek sunacaklarını biliyordu.

"Ben de bunu istiyordum, bebeğim. Mükemmel." Van'ın nefesi kulağına sıcak sıcak geliyordu.

Ağzında hala Hale'in tadı vardı, dudaklarını kaplayan tuzlu zenginliği, ama Van onu öpmekte tereddüt etmedi. Dili derine daldı ve bu hem yasak hem sapkın hem de doğru geliyordu. Hepsi birbirine bağlıydı. Kıskançlık ya da utanç duyulmasına gerek yoktu. Üçü ne isterse istesin sorun değildi çünkü birbirlerini önemsiyorlardı.

Bu adamları sevmeye başlamıştı.

Ya da belki de onları gördüğü andan itibaren sevmişti, ama bu duyguya güvenmiyordu çünkü onun ne kadar kaprisli olabileceğini öğrenmişti.

Aşk da sadık olabilirdi. Hareket ettirilemeyen bir dağ, asla yıkılmayacak bir sığınak olabilirdi.

"Şimdi oyun odasına geçeceğiz," dedi Van. "Hale seni muhteşem bir güneş tanrıçası olarak gördü, şimdi sıra bende. Seni şaplak masasında, kışın havada beni beklerken görmek istiyorum."

"Oyun odası nedir?" Bu terimi daha önce hiç duymamıştı.

Hale ona yardım etmek için elini uzattı. "Mini bir zindan.

Ama Bay Roberts'ı tanıyorsam, muhtemelen o kadar da mini değildir."

Ayağa kalktı ve kendini hemen Hale'in kollarında buldu.

Adam onu kucağına almayı seviyordu ve o, bir erkeğin onu ayaklarından kaldırmasını isteyen minyon kızlardan biri olmamasına rağmen, bir erkeğin onu kucağına alıp istediği yere götürmesini sevdiğini itiraf etmek zorundaydı. Koridorda yürürken etrafındaki güzel süiti neredeyse hiç görmedi. Bazı sanat eserlerini gördü, ama hiçbir şey Hale'in çenesinin keskinliği veya arkalarından yürüyen Sylvan'ın gözleri kadar güzel değildi.

Van bugün bir görevi olan bir adamdı ve onun uyandırdığı etkileyici varlığı ona iyi geliyordu. Bunu her zaman kullanması canını sıkardı, ama onun bu yönünü görmek onu daha da çok istemesine neden oluyordu.

Bu yol kalp kırıklığına yol açacaktı, ama pişmanlık duymaktansa anılara sahip olmanın daha iyi olduğuna karar vermişti.

Van önlerine geçip kapıyı açtı ve onları içeriye davet etti.

Onların "oyun odası" olarak adlandırdıkları yer, yemyeşil ve altın rengi dekorasyonlarla süslenmişti ve seks için kullanıldığı belli olan mobilyalarla dolu olmasaydı, barok bir salon olabilirdi. Bir duvar boyunca iki adet X şeklinde haç ve lüks bir yatak ve yastıkların bulunduğu küçük bir kafes vardı. Oraya kilitlenen kişi, iyi bakılan bir evcil hayvan olacaktı.

Hale onu, birinin masayı kurduğu tuhaf bir bankın yanına götürdü... Evet, o bir anal tıpaydı.

O gerçekten bunu yapıyordu. Onların bir parça plastiği yağlayıp kıcına sokmasına izin verecekti, böylece biri daha büyük bir şeyi oraya sokarken diğeri de amını sikebilirdi.

Bu saçmalıktı. Sapkındı. Kesinlikle bunu yapacaktı.

Van, düşünceli bir şekilde bankın deri minderlerini yumuşak bir battaniyeyle kaplamıştı. "Bunun üzerine yüzüstü uzanacaksın. Bu sadece seni mükemmel pozisyona getirmek için. O güzel kıcını şaplaklamak isteseydim, seni bağlardım."

Bu tür bir oyundan gerçekten zevk alacağından emin değildi, ama bu iki adama asla hayır demezdi. "Bugün tamamen anal tıkacı ile ilgileneceğiz. Anladım."

"Sen tam bir yaramaz olurdun." Hale onu yere indirdi ve başını salladı. "Başın büyük belaya girerdi. Hadi. Seni yerleştirelim."

Onun kendisini indirmesine izin verdi. Pozisyon ilk başta garip geldi. Kıcı hafifçe yükseltilmişti ve bacakları açılmış, her biri kendi yastıklı çıkıntısına dayanmıştı.

Kıçında sıcak bir el hissetti. "Sana ne kadar güzel olduğunu söyledik mi?"

"Evet, Van. Bana sürekli söylüyorsun." O kadar sık söylüyordu ki, ona inanmaya başlamıştı, bu ikisiyle iyi olduğu sürece başkalarının ne düşündüğünün önemi olmadığına inanmaya başlamıştı.

Ve kendisi. O da önemliydi. Önemliydi.

"Sana her zaman söyleyeceğim," diye söz verdi Hale.

Yukarı baktı ve Hale ona bakıyordu. "Sen de güzelsin, Hale."

O çok erkeksi ve güçlüydü ve kız, onu rahatlatmak için ona nasıl dokunması gerektiğini öğrenmeye başlamıştı. Hale özellikle sevecen bir insan değildi. Van herkese sarılırdı, ama Hale kendini tutardı. Ona karşı değil. Kız ona dokunduğunda, Hale adeta mırıldanırdı.

"Öyle düşündüğüne sevindim." Eğilip şakağına bir öpücük kondurdu. "Şimdi kıpırdama. Hareket etmezsen sana bir sürprizim var, söz veriyorum."

O ise ödülünün onu sertçe sikmek için büyük bir sik olacağını düşündü ve bu ona uyar. Van'ın parmakları işini yapmıştı, ama o çok daha fazlasına hazırды. Hale'in sikini emmeyi çok sevmişti, ama bu onda sadece onların doldurabileceği bir boşluk bırakmıştı.

Hale geri çekildi, böylece ikisini de göremezdi. O anda, yanındaki tüm duvarın bir ayna olduğunu fark etti.

Van'ın masaya doğru hareket etmesini izledi, çıplak vücudu zarif ve güçlüydü. Penisi zaten sertleşmiş, yukarı doğru gerilmişti, ama o görevine odaklanmıştı. Fişi eline aldı ve daha önce söylediği şeye rağmen

daha önce söylediklerine rağmen, o aleti yağladı. Eli üzerinde hareket etti, okşadı, ısıttı ve hazırladı.

Hiç kimse seks için bu şekilde hazırlık yapmamıştı. Bunu düşünmüş ve planlamışlardı. Onunla ne yapmak istediklerini, partnerler gibi konuşarak kararlaştırmışlardı.

İki harika erkeğin onu öncelik verdiği bir dünyaya alışabilirdi.

Aynada onları izlerken nefes alışığı düzeldi, içini huzur kapladı. Yaşlı bir kadın olduğunda, bu anıyı hatırlayacak ve yeniden genç olacak, yeniden sevecek.

"Bu küçük bir tıkaç," dedi Van, bacaklarının arasına geri dönerken, büyük penisi ona zevk verebilecek yere çok yakındı. "Alıştıkça seni yukarı taşıyacağız. Son istediğimiz şey sana zarar vermek, ama ilk başta bu his rahatsız edici olabilir."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü kardeşim bir pislik," diye cevapladı, ama gülümsüyordu. "Bize eğitim kursu falan aldırıldı, o yüzden beni bir nevi uzman sayabilirsin. Ve bizi eğiten Domme'den daha naziğim. Yağı ısıttım."

"Bence onun amacı da buydu," diye karşılık verdi Hale. "Partnerlerimizin nasıl hissettiğini deneyimlememizi istedi, böylece kışlarına buz parçaları sokan düşüncesiz pislikler olmayalım."

Van'ın kalçalarını ayırmasının verdiği histe buz gibi bir şey yoktu. O, üzerine biraz kayganlaştırıcı dökerken nefesi kesildi. Sıcak ve kaygandı.

"Benim için açılacaksın," diyordu, o da plug'ın ucunun onu okşadığını hissediyordu.

Acıtmıyordu, ama bu hissin tuhaf bir rahatsızlık yarattığı konusunda haklıydı. Tuhaf ve tedirgin edici, sanki daha önce kullanmadığı farklı sinirler ateşleniyormuş gibi. Plug'ı bastırdı, sonra d ö n d ürdü, sonra geri çekip tekrar kayganlaştırıcı sürdü.

Hale yana doğru kayarak, büyük elini kadının beline koydu. "Rahatla, bebeğim. İlk başta garip gelir, ama sonra alışırsın. Lanet olsun, ikimizin arasında olmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

O da sabırsızlanıyordu. Bliss'teki kadınların bildiklerini öğrenmek, iki erkek tarafından sevilme sırlarını paylaşmak istiyordu.

Van, fişi tekrar tekrar çevirerek sabırla ilerlerken, baskı artıyordu. Bu sırada Hale, ellerini onun vücudunda gezdiriyor, cildini sevgiyle okşuyor ve ona ne kadar güzel ve seksi olduğunu söylüyordu.

Van fişi sonuna kadar ittiğinde, kıvranmadı bile. Bu hissin üzerinde dolaşmasına izin verdi, onu inceledi ve hoş olmayan bir şey olmadığını gördü. Daha önce hiç olmadığı kadar doluydu. Baskı vardı ama acı yoktu.

"Bu çok güzel bir manzara," dedi Van. "Keşke burada bir kamera olsaydı."

Hale güldü, ama Van'ın şaka yaptığından tam olarak emin değildi. "Fotoğraf çekilmeyecek."

Van ona gülümsedi. "Zihnimde bir resim var, bebeğim. Bu yeterli olacak. Hemen dönerim."

Yan taraftaki küçük bir odaya girdi.

"Bunu ne kadar süre takmam gerekiyor?" diye sordu, biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Onunla seks yapacaklarını düşünmüştü.

Hale masaya geri döndü. "Gitmeye hazır olana kadar. Biraz vaktimiz var. Ve bu arada..."

Ona geri döndüğünde elinde bir şey vardı. Ne olduğunu anlayamadı, ama uğultu sesini duyduğu anda hayal kırıklığının uzun sürmeyeceğini anladı. Hale kalçalarını kaydırarak onun amına erişmesini sağladı ve küçük vibratörü klitorisinin üzerinde gezdirdi. "Seni ısıtayım dedim. Ellerini yıkıyor ve prezervatif alıyor. Nasıl hissediyorsun?"

Cennet gibi hissettiriyordu. "Mükemmel."

Van geri dönene kadar bir süre orada kalarak vibratörün işini yapmasına izin verdi ve tabii ki, Van çoktan sert penisine prezervatifi takmıştı. Hale kenara çekildi.

"Bu, nasıl hissedeceğinin bir ön izlemesi," diye söz verdi Van, bacaklarının arasına girerek.

"Gerçek olduğunda çok daha iyi olacak." Hale yanına diz çöktü, büyük eli Hale'in elinin üzerine kaydı. "Seni çevreleyip saracağız."

Van'ın penisinin ona srtndğn hissetti ve bu, tıkaçları hafifçe kaydırarak kıkındaki sinirleri uyandırdı. Van onun iine girerken, eli Hale'in elini sıktı.

"ok iyi hissettiriyorsun," dedi Van, penisini sonuna kadar iterek.

O kadar dardı ki, amındaki penis ve kıkındaki tıkaçla dolmuştı. O tıkaç Hale'in penisi olsaydı ve kollarını etrafına dolamış olsalardı, onu zevk, sıcaklık ve sevgiyle sarsalardı, nasıl olurdu?

O zaman hiçbir şeyi sorgulamıyordu çünkü tek dşnebildiğ şey onlardı. Van onun içine girerek tüm tatlı noktalarını vurdu. Onların ona daha önce yaptıklarıyla o kadar tahrik olmuştı ki, vücudu zevkle eğilmeden çok geçmeden orgazm oldu ve Hale'in elini tuttu.

Van hızını artırdı ve sonra kendini ona sıkıca tuttu, başı ne dşerken ona sahip olduğ her şeyi verdi.

O anın tadını çıkararak, mkemmelliğn keyfini çıkardı.

"Bence dş alıp bunu tekrar yapmalıyız," dedi Hale.

Geri dönmesi gereken bir zaman yoktu. Nate muhtemelen uyuyordu ve acil bir durum olursa onu arardı. Radyosu ve her şeyi vardı.

Radyo oturma odasıındaydı. Bu düşünceye yüzünü buruşturdu, ama önemliydi. "Radyomu almam lazım. Duşu aın."

"Ben getiririm," dedi Van.

Hale başını salladı. "Bu şeyle yürüyüp yryemeyeceğimi görmek istiyorum."

Hale'in yardımıyla ayağa kalktı ve birkaç adım attı. Garipti, ama o kadar rahatlamıştı ki, bunu başarabileceğinden emindi. Bornozunu giyip oturma odasına doğru yürüdü. Radyosu tamamen sessizdi ve telefonunda da mesaj yoktu, bu yüzden bir süre burada kalması muhtemelen güvenliydi.

Yumuşak bir zil sesi duyuldu.

Kapıyı açması mı gerekiyordu? Belki de çocuklar daha fazla yemek ya da özel bir şey sipariş etmişlerdi.

Kapıyı açtı ve karşısında babası duruyordu. Mavi bir şeyle kaplıydı.

"Merhaba tatlım. Burada olduğunu söylediler. Nelut'un yuva balonunu patlattığımda yeterince hızlı hareket edemedim. Duş almak için buraya gelmeye karar verdim. Bunu arabanda istemezsin, inan bana." Başkasının süitinde bornozla durmasına şaşırılmışsa da, bunu belli etmedi.

"Çocuklar, üzerinize bir şeyler giyseniz iyi olur," diye bağırdı içeri girerken. Süitin arkasına doğru yöneldi. "Büyük duşu kullanmam lazım. Su basıncı en yüksek olanı o. Bu şeyleri çabucak temizlemezseniz, kardeşinizin olmasını istemezsiniz."

Cep telefonuna güvenlikten bir mesaj geldi.

Öğleden sonraki keyifli vakti sona ermişti. İşine geri dönmesi gerekiyordu.

* * *

Van, bir araca ihtiyaç duymaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Çoğu zaman, aralarında tek bir araba olması berbat bir durumdu ve daha önce kulübeye gitmek için bir yol bulmak zorunda kaldığında, bu çok kötüydü. Ama şimdi, durumundan tamamen memnundu.

Dağ evinin güvenlik ofisine göz gezdirdi ve Hale'in Mel'i eve götürecek kişinin kendisi olduğunu fark ettiğinde ne kadar dehşete kapıldığını düşündü. Mel, Elisa'nın dağdan tek başına aşağı inmesini istememişti, bu yüzden... Hale uzaylıların çiftleşme alışkanlıkları hakkında bir sürü şey dinlerken, o da kadınlarının çalışmasını izliyordu.

Hayat   oldukça
güzeldi. Şimdilik.

Bunu düşünmeyecekti. Bu özel kalp ağrısıyla uğraşmak için önünde aylarca zaman vardı. Şimdiki anı yaşayacak ve diğer her şeyi sonra düşünecekti. Öğleden sonra muhteşem geçmişti ve bunu endişe ve suçluluk duygusuyla mahvetmeyecekti.

"Bulabildiklerimiz bunlar." Güvenlik departmanının başkanı Frank Davidson adında bir adamdı. Van onu yüzeysel olarak tanıyordu, ama onunla hiç fazla vakit geçirmemişti. Neyse ki onu doğrudan Cole Roberts işe almıştı, bu yüzden normal güvenlik kontrolünden geçmemişti. Aksi takdirde, iri yarı, sert görünümlü bu adam ona geçmişiyile ilgili milyonlarca soru sorardı. Ya da geçmişine bir bakıp onu kovardı.

Kardeşinin ayarlamadığı bir işi hiç bulabilecek miydi?

"Bence bu senin gizemli kadının. Kesinlikle otelin misafiri değildi. Sadece bu sefer buraya geldi. Birkaç gün önce ve birkaç gün sonra da baktım." Çoğu çalışanın aksine, Frank daha yaşlıydı ve ailesiyle birlikte Pagosa Springs'te yaşıyordu. Bekarlarla parti yapan tiplerden değildi.

Ve çok fazla parti vardı. Genç çalışanlar çok çalışıyor ve daha da fazla eğleniyorlardı. Başlangıçta çok eğlenceliydi. Bu, ona grubun bir parçası olduğunu hissettirmişti. Ve sonra grubun çoğuyla yattı.

Elisa ile tanışmadan önce Hale ile yaşadıkları seks hakkında şaka yapmamalıydı. O zamanlar Hale'i kızdırmak için eğlenceli bir yol gibi gelmişti, ama umarım onu ciddiye almamıştır.

O kadar da fazla değildi. Oldukça az sayıda kadındı. Genç erkekler için. Çok sapkın seks yapan erkekler için. Belki ortalama sayılırdı. Çok fazla değildi. Muhtemelen. Sayıp karşılaştırmış değildi.

Çılgınca olan şey, başka bir kadınla yatmamayı düşünmenin zor olmamasıydı. Bu onu hiç rahatsız etmiyordu. Tek eşlilik, o kadın Elisa Leal olduğunda güzel bir fikirdi.

O eğilip monitöre baktı. Yine üniformasını giymiş, düğmelerini iliklemiş, saçları düzgün ve ifadesi kontrollüydü, ama o, onun ne kadar seksi olduğunu, kıcının nasıl sallandığını ve fişe karşı geri ittiğini hatırlayabiliyordu. O, sikini onun içine derinlemesine soktuğunda ne kadar sıkı olduğunu. O bankta uzanıp ona her türlü pis şeyi yapmasına izin verdiğinde ne kadar güzel ve güven dolu olduğunu. Ona evet dediğinde ve ona güven dolu gözlerle baktığında, sonunda iyi bir şeye layık olduğunu hissetmişti.

"Van?"

O, dikleşti ve bir bacağını diğerinin üzerine attı, böylece kimse onun asi sikini fark etmesin diye. "Evet?"

"Güvenlik kamerası görüntülerine bakıp bu kadını tanıyıp tanımadığını söyleyebilir misin diye sormuştum." Dudakları, sanki onu tamamen anlayabiliyormuş gibi, eğlenceli bir ifadeyle kıvrıldı. "Bir dakikaya ihtiyacın varsa..."

Onunla dalga geçmesini seviyordu. Sorununun ne olduğunu tam olarak biliyordu ve bunu onunla paylaşmanın samimiyetini seviyordu. Ayağa kalktı ve kot pantolonunun dar olmamasına sevindi. "Ben iyiyim. Düşüncelere dalmıştım. Beni öldürmek isteyen bu bayana bir bakalım."

Evet, bu işe yaradı. Artık penis problemi yoktu. Kaçınılmaz cinayeti bu sorunu ortadan kaldırmaya yetti.

Büyük masanın etrafından dolaştı ve monitöre bakmak için eğildi. Monitörde lobideki kameralardan birinin güvenlik görüntüsü vardı. Daha önce tanıştıkları genç kadını tanıdı. niformasıyla resepsiyonda, pantolon ve blazer giymiş bir kadınla konuşuyordu. O anda sırtı kameraya dönüktü, ama zaten bir sorun olduğunu görebiliyordu. "Sence boyu ne kadar?"

Elisa monitöre bakarken başını eğdi. "Bilmiyorum. Kameranın yerleştirilme şekli nedeniyle bunu söylemek zor.

Frank ekrana işaret etti. "Chelle yaklaşık 1,70 boyunda. Bu kadın kesinlikle ondan daha kısa. Masa yaklaşık 1 metre yüksekliğinde. Kadının vücudunun çarptığı yere bakılırsa, boyu 1,65'ten fazla olamaz ama kesin olarak tahmin edemem."

Kesin bir tahmin yapmasına gerek yoktu. "Pilar tanıştđı kadını nasıl tanımladı?"

Elisa kaşlarını kaldırdı. "Uzun boylu. İnce. Kahretsin. İki farklı kadın."

Evet. Videodaki kadın kısaydı ve mükemmel bir vücuda sahipti, ama onu zayıf olarak tanımlayamazdı. Gizem derinleşiyordu ve bir kadının onu aramasının nedenini, hele ki iki kadının aramasının nedenini hiç bilmiyordu.

"Kadın dönmek üzere," dedi Frank. "Bak, Chelle ona Van ve Hale'in adresini veriyor. Bunun için kovulması gerekirdi. Lucy çok yumuşak."

Lucy bu işe yeni başlamıştı ve ilk birkaç ayında insanları kovmak onun için zor olacaktı. Ayrıca kayak sezonu tam gaz devam ediyordu ve tatil dönemi yaklaşıyordu. Tek bir çalışanın eksikliği bile ekip için işleri zorlaştırabilirdi. "Bir hata yaptı. Bir daha yapacağını sanmıyorum."

Frank yüzünü buruşturdu ve tezgâhtaki kadın dönünce, yüzü mükemmel bir şekilde görüntülenen videoyu durdurmak için bir tuşa bastı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Elisa.

O kadını hayatında hiç görmemişti. Güzeldi, açık renk saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Pilar'ın tarif ettiği kadına hiç benzemiyordu. "Onu tanımıyorum. Bir çıktı alabilir miyiz? Hale'e göstereceğim, ama neredeyse eminim ki o da aynı şeyi söyleyecektir."

"Videoyu baştan oynatabilir misin, Frank?" diye sordu Elisa. "Chelle, kadının uzaklaştıktan sonra durup bir misafirle konuştuğunu fark ettiğini söyledi. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Tabii." Frank klavyeye dokundu ve video devam etti. "Diğer lobi kameralarından bazı görüntüleri aldım. Yaklaşık beş dakika sonra oradan ayrıldı, ama biriyle konuştu. Araba plakası okunamayacak kadar uzaktaydı."

Kadın resepsiyondan uzaklaştı ve lobide yürümeye başladı, iletişim bilgilerini çapraz askılı çantasına koydu. Elini geri çektiğinde Elisa ekrana işaret etti.

"Durun orada. Şunu görüyor musunuz?" diye sordu Elisa.

Van, Elisa'nın kendisine sormadığından emindi, ki bu iyi bir şeydi çünkü o hiçbir şey görmemişti.

Frank kaşlarını çatarak, durdurulan kareye bakıyordu. "Lanet olsun. Silah kılıfı takıyor. Cole'a metal dedektörler takmamız gerektiğini söylemiştim."

"Ne?" Van eğildi.

Elisa, kadının blazerinin açıldığı ve altında bir şeyin çizgisini gösteren yeri işaret etti. "Bu bir tabanca kılıfı. Yani, teknik olarak silahı göremiyoruz, ama başka neden omuz kılıfı taksın ki?"

Durum düşündüğünden daha kötüydü. Onu arayan biri vardı ve bu kişi silahlıydı. "Ama bu bir tabanca. Hale'in tüfikle vurulduğundan oldukça eminiz."

"Çoğu insan birden fazla silah taşır," diye işaret etti Frank. "Lobiden tüfikle geçemez. Tabanca günlük kullanım için daha uygun. Ne yaptığını biliyorsa, iş için doğru aleti kullanır."

"Yani onun bir profesyonel olduğunu mu düşünüyorsun?" Bu, onun aklına bile gelmemişti. Kızgın bir eski sevgili olabileceğini düşünmüştü, ama aklına gelen kimse yoktu. Kavgı ettiğı pisliklerden birinin intikam almak için onu aradığını kesinlikle düşünmüştü. Birinin bir katil tutabileceğini düşünmemişti.

Elisa bir anlığına ona baktı. "Bunu bilemem. Polis gibi yürüyor."

"Ben de fark ettim. Hareketlerinde askeriye veya polisle özdeşleştirebileceğim bir verimlilik var," diye Frank de aynı fikirde olduğunu belirtti. "Bu da demek oluyor ki, bir yerlerde kayıtlı olmalı. Benim bunu yapma imkânım yok, ama şerifin ofisi yüz tanıma sistemi kullanarak adını bulabilir."

"Bunu yapabileceğimizden emin değilim. Bazı bilgisayarlarımız var, ancak bu tür bir yazılımı çalıştıracak kadar güçlü değiller," diye cevapladı Elisa. "Burası küçük bir kasaba. Nate'in yüz tanıma hizmetini dış kaynak olarak kullanabilmemiz için kasaba meclisine gidip bütçe alması gerekecek."

Ama onun bağlantıları vardı. "Kardeşim bunu yapabilir. Onu arayacağım." Kardeşi tam da bunu yaptı.

"Hayır, sen bu işe karışmayacaksın," diye karşılık verdi Elisa. "Bu resmi bir iş. Onu arayıp hizmetlerini karşılayabilecek miyiz diye bakacağım."

Jake, Nate Wright'a basit bir arama için asla para ödettirmezdi. Kardeşi yılın sadece bir kısmını burada geçiriyordu, ama kendini bu topluluğun bir üyesi olarak görüyordu. Ayrıca, Cameron Briggs ile birkaç kez çalışmışlardı. "Meslektaşının kardeşim ve Adam ile iyi ilişkisi olduğunu göreceksin. Kendisi de oldukça yetenekli bir yazılımcıdır."

"Araştıracığım, ama onunla konuşan ben olmalıyım. Tanıştırmayı sen yapabilirsin, ama sonra bu işten çekilmen gerek."

"Haydi devam edelim. Kiminle konuştuğunu görmek istiyorum. O bölgede tanıdığı biri varsa, onu bulmamıza yardımcı olabilir."

"Hayal kırıklığına uğrayacaksın çünkü onun yüzünü çekemedim." Frank videoyu tekrar başlattı. "İşte orada. Lobinin önünde onu bekliyordu. Sanırım onun yaptığı her neyse, o da işin içinde. Kafasını eğik tutuşunu görüyor musun?"

Adam gözlerinin üzerine indirilmiş bir beyzbol şapkası takıyordu. Kadın ona katıldı, sanki bilgileri korumak istercesine elini çantasına koydu. Ona bir şey söyledi ve adam kadının yönünü işaret etti. Kadın omuz silkti.

"Kadın onun için çalışıyor." Vücut dilini okuyabiliyordu. Çocukluğunu, çevresindeki insanları inceleyerek geçirmişti çünkü ailesi, onun insanlar hakkında kendi başına kararlar verebileceğini düşünüyordu. Onlardan çok az koruma görmüştü. Yıllarca barmenlik yapması da ona zarar vermemişti. "Bilgiyi isteyen adam o, ama kadın ona vermiyor."

"Ve o çok kızgın," diye onayladı Elisa. "O kameranın nerede olduğunu da biliyor ve kameraya yakalanmak istemiyor. Bahse girerim ödeme konusunda tartışıyorlar."

Sonra sarışın kadın dönüp uzaklaştı, adam da onu takip ederek hala fikrini anlatmaya çalışıyordu. Adam, soğuktan gelmiş gibi kalın bir ceket giymişti. Üzerinde tuhaf duruyordu, sanki omuzlarına tam uymuyordu.

"Kimse lobide bir tartışma olduğunu hatırlamıyor mu?" Elisa, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle dikleşti.

"Bizim böyle şeyleri fark etmememiz gerekiyor." Çalışanların nasıl davranması gerektiğine dair tüm dersleri iyi hatırlıyordu. "Birinin tehlikede olduğunu hissetmediğimiz sürece, başka tarafa bakıp hiçbir şey olmamış gibi davranmamız gerekiyor. Ayrıca, o hiçbir şeydi. Rachel Harper, Max'in bir kova tavuk kanadı yiyerek diyetini bozduğunu öğrendiğinde neler olduğunu görmelisin. Max'in kolesterolünü çok ciddiye alıyor. Bu, izlemekten kaçınamayacağın bir çatışma."

Ama kimse, lobide sessizce ve kısa bir süre tartışan adam ve kadını, ikisi de ayrılmadan önce fark etmemişti. Arabadan plakayı çıkaramazlarsa, Jake ve grubu en iyi seçenekleriydi.

O adamın kim olduğunu bilmek istiyordu. Onda tanıdık bir şey vardı, ama Van ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

"Yardımanın için teşekkürler, Frank." Elisa güvenlik şefine başını salladı. "Onun iyi bir fotoğrafını basabilirseniz çok sevinirim. Belki onu dijital olarak da çekip bana gönderebilirsiniz."

"Ve adamın fotoğrafını da gönder. Arkadan çekilmiş olsa bile. Onda bir tuhafılık var. Bu işe karışmamam gerektiğini söylediğini biliyorum, ama bu tanıkla ilgili bir şey," diye ısrar etti Van. "Onu tanıyor olabilirim. Nedenini bilmiyorum."

Elisa elini omzuna koydu. "Tabii."

Birkaç dakika içinde kulübeden çıkıp Elisa'nın büyük SUV'sine doğru yürüdüler.

"Lütfen ön koltuğa, yanıma otur," dedi Elisa, sürücü kapısını açarken.

"Şey, ben arkada oturmak istemiyorum." Her gece caddenin karşısında park etmiş olmasına rağmen, artık onun bir ilçe aracı kullandığını düşünmemişti. "İtibarım olduğunu biliyorum, ama aslında hiç böyle bir aracın arkasında oturmadım. Bliss'te hiç tutuklanmadım. Ama tutuklanmanın hoş bir şey olduğunu duydum. Gerçekten hoş." Lüks iç mekanı gözden geçirdi. "Bu gördüğüm en güzel polis arabası."

Elisa gülümsedi, yerine oturdu ve arabayı çalıştırdı. "Gemma'ya göre, bunlar kasabanın çok zenginlerinden birinin hediyesiydi."

"Evet, kasabada ne yapacaklarını bilemeyecek kadar parası olan birkaç kişi var. Stef Talbot'un bir okul inşa ettiğini ve kasabaya hediye etmeyi planladığını duydum." Küçük ama yüksek teknolojlili okulun gelecek akademik yıla yetiştirilmesi için planlar yapılmış ve kısa süre önce temeli atılmıştı.

"Bence burada okul için yeterli sayıda çocuk yok."

Çok fazla dikkatini vermemiştir, ama planlama toplantısı sırasında belediye binasındaydı. Popcorn dağıtmak için işe alınmıştı. Eğlenceliydi. "Karma kullanımlı sınıflar ve sınıfları bir araya getirme konusunda bir şeyler duydum. En az üç öğretmen işe almak istiyorlar ve yemekhanede çalışmak, beden eğitimi ve kütüphane hizmetleri sağlamak gibi işleri yapmak için bir grup gönüllü olacak. Her zaman küçük bir okul olacak, ama çocuklarla birlikte büyümesini istiyorlar. Teknik olarak özel okul olarak kabul edileceğini düşünüyorum."

"Öğretmenlere ihtiyaçları var." Elisa bu fikirden memnun görünüyordu ve arabayı park yerinden çıkarıp yola çıktı. Kar tekrar yağmaya başlamıştı.

"Mesleğini değiştirmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, ama kız kardeşim öğretmen," diye cevapladı. "Birkaç farklı ilkokul sınıfında ders verdi."

Bu düşünceyle kalbi sıkıştı. "Kalacaksın, değil mi? Burayı evin yapacaksın."

"Sanırım öyle, ama okul fikri, Hale ile çok hızlı ilerlemediğimden emin olamıyorum," diye itiraf etti.

"Neden böyle söylüyorsun? İşlerin hızlı ilerlediğini biliyorum, ama evlenecek değilsin ki."

"Ama umarım öyle olur ve o da bana öyle umduğunu söyledi."

Evlilik hakkında mı konuşmuşlardı? Göğsü aniden sıkışmış gibi hissetti. Elisa ile evlenme düşüncesi onu endişelendirdiği için değil. O konuşmaya dahil olmadığı için. Onlar onsuz ilerliyorlardı. O kalmayacağını söylediği için öyle yapacaklarını söylemişlerdi.

O ayrıldıktan sonra birbirlerine sarıldıklarında seks yapmaktan daha fazlasını mı yapıyorlardı? O korkmuş bir çocuk gibi kaçarken, onlar gece geç saatlerde/sabahın erken saatlerinde geleceklerini mi planlıyorlardı?

"O zaman sorun ne, anlamıyorum." Bu sözünün, istediğinden daha sert çıktığının farkındaydı.

"Çocuk sahibi olabileceğim bir dünya göremiyorum."

Kahretsin. Bu ciddi bir konuşmaydı ve onunla yapması gerektiğinden emin değildi. Ya da belki de dışarıda ona tavsiye verecek birini arıyordu.

"Onun umursayacağını sanmıyorum. Ben umursamazdım. O sana aşık, senin onun çocuğunu doğurma fikrine değil. Hale'in çocuk sahibi olmayı hiç düşünmediğine bahse girerim. Ben düşünmedim. Ama sen düşündün."

Elleri direksiyonu sıkıca kavradı. "İlaç kullanıyorum. İlaç kullanırken hamile kalamam ve en az beş yıl, belki daha uzun süre ilaç kullanmam gerekiyor. İlaçları bırakabilirim..."

O, onun neden bu ilaçları kullandığını biliyordu. "Kesinlikle olmaz. Şu anda onun ne diyeceğini çok iyi biliyorum. Sana, gerçekleşip gerçekleşmeyeceği belli olmayan bir şey için kendini riske atmanı istemediğini söyleyecektir. Sen çok değerlisin, Elisa."

O, burnunu çekerek ama gözlerini sabit tutarak yola çıktı. "Bunu takdir ediyorum. Her zaman bir çocuğum olacağını ve her şeyi farklı yapacağımı düşünmüştüm."

"O zaman farklı ol. Eğer bir çocuk istiyorsan, sana ihtiyacı olan birini seç. Hale gibi birini seç. O, on dört yaşında koruyucu aileye verildi ve bir daha oradan çıkmadı." O ailenin bir parçası olamayacağı düşüncesi kalbini gerçekten acıttı. "Anne olmak, sadece bir bebek doğurmaktan ibaret değildir. O hayali vazgeçmek zorunda değilsin. Tek yapman gereken, onu biraz değiştirmek."

O, tuhaf bir şekilde duygusal bir sesle kıkırdadı. "Bu birazdan fazla, Van, ama haklısın. Ve ben çok hızlı hareket ediyorum."

Onunla tartışmaması gerektiğini biliyordu, ama kendini tutamadı. "Ya da aradığını buldun ve beklemene gerek yok. Bazen hayatın yerine oturduğunu ve buna karşı koymanın ya da beklemenin bir anlamı olmadığını düşünüyorum. Bir adım atarsın. Kardeşim için de öyle oldu. Karısıyla tanıştı ve çok çabuk evlendiler."

"Ama senin için öyle değil," dedi iç çekerek ve sonra başını salladı. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Seni zorlamaya çalışmıyorum."

"Buna gerek yok, bebeğim. Kalabilmenin bir yolu olsaydı, kalmaz mıydım sence? Ama hayatım boyunca sorumluluklardan kaçarak yaşadım ve bu sefer kaçamam. Kardeşim bana ihtiyaç duymasa bile, burada ne yapacağım ki? Senin bir işin var. Hale sürekli çalışıyor. Ticaret Postası'nın pazarlama müdürüne ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Trio, kaldırabileceğinden fazla iş alıyor. Burada kimse bana ihtiyaç duymuyor."

"Pazarlama senin tutkunuz mu?"

O bunu tersine çevirebilirdi. "Şerif yardımcısı olmak senin tutkunun mu?"

"Öyle olabilir," diye itiraf etti. "İnsanlara yardım etmeyi sevdiğimi biliyorum ve bunu şehir polis teşkilatında yapmak çok daha zor olurdu. Onların başka sorunları var. Burada, yol kenarında durup insanlara yardım edebilirim ve fazla mesai yapmaya zorlanmayacağım için gönüllü olarak zamanımı ayırabilirim. Yeni okulda çocuklarla çalışabilirim. Dallas'ta da bu tür şeyleri yapabileceğimi biliyorum, ama burada olduğu gibi değil. Şimdi soruma cevap verebilir misin?"

"Tamam. Hayır. Bu benim tutkum değil."

"Ne?" Bir sedan yanlarından geçerken soruyu sordu, ellerini direksiyona sıkıca tuttu çünkü araba hava koşullarına göre biraz hızlı gidiyordu.

Kadının geri dönüp adamı kovalamaya çalışmaması onu mutlu etti. "Tamam, sana bir şey söyleyeceğim ve bu sana dünyanın en aptalca şeyi gibi gelecektir çünkü ben bu kişiye benzemiyorum. Muhasebe. Muhasebeyi gerçekten çok seviyorum. Hayatım boyunca sayıları, hesap tabloları ve dengeleri sevmişimdir. Üniversiteye gidene kadar bunu keşfetme fırsatım olmadı çünkü ailem bu tür şeylere ilgi duymuyordu."

"Sen öyle olduğun için onlar da öyle olmalıydı," diye karşılık verdi. "Benimkilerin benim sevdiğim şeylere ilgi duymasını isterdim. Tek ortak noktamız orduydu, bu yüzden seni çok iyi anlıyorum. Neden muhasebeye yönelmiyorsun? Trading Post'un vergi döneminde yardıma ihtiyacı olacağına eminim. En azından yarı zamanlı bir muhasebeciye ihtiyaç duyan birçok küçük işletme var. Bunları bir araya getirirsen tam zamanlı bir işin olur."

"Mayıs ayında pazarlama bölümünden mezun olacağım. Muhasebeye geçmek için en az bir dönem daha okumam gerekir ve kardeşimin şirketinde zaten harika bir muhasebeci var. Eskiden CIA için adli muhasebe yapıyordu. Stajyere ihtiyacı yok. Bütün bir ekibi var. Benim ihtiyacım olan yer burası."

Elini uzattı ve onun eline koydu. "Tamam. Bu konuyu açtığım için özür dilerim. Bir daha açmayacağım. Ve çocuklarla ilgili konuşmamı dinlediğin için teşekkür ederim. Şimdi daha iyi hissediyorum. Zamanı geldiğinde Hale ile konuşacağım."

Onu hayal kırıklığına uğrattığını hissetmekten kendini alamadı. Ve kendini de. "İstemediğimden değil... O ne?"

İleride, korkuluğa çarpmış tanıdık bir kamyonet gördü. "Bu Hale'in kamyoneti," dedi Elisa nefesini tutarak. "Ve o da babamla birlikteydi." babamla birlikteydi."

Arka lambalar yanıp sönüyordu, dönen karda hayalet gibi görünüyordu. Van, zamanında yetişmiş olmalarını diledi.

On Dördüncü Bölüm

"Bak, o kodu yukarıdan görebilsem kırabileceğimi biliyordum," diyordu Mel Hughes, Hale otoparktan çıkarken.

Başka bir araba gerekiyordu.

Kısa süre önce kirlili ve muhteşem bir şekilde seviştiği kadının babasıyla arabada yalnız kalmıştı ve bu, daha önce hiç bulunmadığı bir durumdu. O, ebeveynlerle hiç tanışmayan adamdı. Daha ciddi bir ilişki yaşadıkları birkaç seferde bu, Van'ın göreviydi. O, çok fazla takılan "arkadaş"tı.

Bu, hayatındaki en ciddi ilişkiydi ve Elisa'nın babasıyla arkadaşlık kurmak konusunda Van'a güvenemezdi. Kendi başınaydı ve her şeyi mahvedeceği konusunda derin endişeler içindeydi.

"Onlar kibirli bir topluluk. Kimsenin şifrelerini çözemeyeceğini düşünüyorlar." Mel camı indirdi ve SUV'nin önceden sıcak olan kabinine soğuk hava girerken yumruğunu havaya kaldırdı. "Seni her zaman bulabilirim. Bu kasaba senin genelevin değil. O saçmalıkları Creede'ye götür."

Hale, bir zamanlar kesinlikle bir genelev bulunan Creede kasabasının, bir saat önce Mel'i kaplayan mavi yapışkan maddenin kaynağı olan şeyin onaylanmış çiftleşme alanı olmak istemediğinden oldukça emindi. Şimdi bakım personelinin ona ödünç verdiği bir tulum giyiyordu. Camı tekrar kapattı ve günün gidişatından son derece memnun görünüyordu.

Hale adama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu yüzden sürmeye devam etti. Kar artık daha şiddetli yağıyordu ve güneş batmaya başlamıştı.

Aşağı. Hava, yolu karla karışık çamur haline getirecek kadar sıcaktı ve bu, kardan çok daha tehlikeliydi. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Yani, kızımı günaha sokmak için Bay Roberts'ın sütünü mi kullandınız?"

Kahretsın. "Şey, biraz uykuya ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Mel'in dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Seninle dalga geçiyorum evlat. Elisa yetişkin bir kadın ve üstelik akıllı bir kadın. Birini bedenine sevmenin günahı yok. Birini sevdiğinde seks yapmak doğal bir şey. Ya da sadece birine ilgi duyduğunda. Herkes sınırları anladığı sürece, bağlılık olmadan seks yapmak sorun olmayabilir."

Mel'in niyetini anladığından emin olması gerekiyordu. "Olan şey bu değil. Diğer."

"Diğeri mi?"

"Bilirsın, diğeri."

"Bunu senin ağzından duymam gerekiyor," diye ısrar etti Mel. "Aşk olanı. Bağlılık olanı," dedi.

Mel, sanki başından beri biliyormuş gibi başını salladı. "O zaman her şey yolunda ve onun için özel bir öğleden sonra hazırlaman çok romantik. İyi birine benziyorsun Hale. Ama arkadaşın seni terk ederse aptalın tekidir. Bunun için endişelenmeyi bırak. Bu senin kontrolünde değil. Elisa ile yaşayacağınız bir yer bulmak için endişelenmelisin."

"Ben, tadilattan geçirdiğim kulübelerde yaşıyorum."

"Yani her birkaç ayda bir taşınmak zorunda kalacak mı?"

Bu onun için pek iyi bir fikir gibi gelmiyordu. "Çalışırken yapabileceğim en kolay şey bu."

"Ama Elisa buraya taşınacak," diye işaret etti Mel. "Mobilyalarını ve eşyalarını da getirmek isteyecektir. Onları depoya koymak zorunda kalacak mı? Bak, bu gelecekte üzerinde çalışılması gereken bir konu. O düzgün bir ev isteyecektir, bu yüzden bence sığınağa taşınmayı düşünmelisin."

"Pardon, ne?"

"Gerçekten çok güzel. Cassidy ocak ve her şeyi koydu," diye açıkladı Mel. "Bazı malzemeleri başka yere taşırsan, Elisa'nın mobilyaları için yer açılır."

"Sığınak uzaylı istilaları için olduğunu sanıyordum."

Mel başını salladı. "Ve federal ajanlar şehre geldiğinde. Ve biriyle konuşmak istemediğimde. Ve her zaman termonükleer savaş ve zombi kıyameti tehdidi var. Dürüst olmak gerekirse, bu sığınak her türlü kıyamete karşı işe yarar. Belki dev kara solucanlarının dünyayı ele geçirdiği bir kıyamet hariç. Bunu düşünmem gerek, ama iyi haber şu ki, gerektiğinde tadilatları yapmak için sen varsın."

Hayatı gözlerinin önünden geçti. Hayatının aşkı ile küçük bir alanda mahsur kalacaktı - o kadar da kötü değil - ve onun fiili ebeveynleri ve hayatın kendisinde ters gidebilecek her şeyi izleyen CB telsizleri - çok kötü. "Bence sen ve Cassidy bunu saklamalısınız... Yine benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Taksi gülüşlerle doldu. "Seninle dalga geçmek çok eğlenceli, Hale. Cassidy sana karşı nazik olmam gerektiğini söyledi, ama daha önce hiç dalga geçecek bir oğlum olmamıştı."

Hale, ellerinin direksiyonu daha sıkı kavradığını hissetti. Elisa'yı bu durumdan kurtarmakla kalmayacağını düşünmemişti. Bir aile kazanıyordu. "Beni kızdırmak için yeterince önemseyen bir babam hiç olmadı, bu yüzden söylediklerinin çoğunu olduğu gibi kabul edip seni memnun etmek için elimden geleni yaparsam şaşıрма."

Mel uzanıp koluna hafifçe vurdu. "Dediğim gibi, sen iyi bir adamsın Hale. Senin bir değer olduğunu ve daha önce hiç olmadığı bir şekilde buradaki topluluğun bir parçası olduğunu anlamam gerekiyor. Burada arkadaşların var. Bence burada aileni bulacaksın. Van'a karşı sabırlı ol. O senin kadar zeki değil."

Hale burnunu çekerek, son derece dikkatli bir şekilde virajlı yolu aldı. Hâlâ bu dağdan inip, şehri geçip, başka bir dağa tırmanması gerekiyordu, ama birdenbire bu o kadar da kötü gelmemeye başladı. Birdenbire Mel ile uzaylılar dışında başka bir şey hakkında konuşmak hoş olabilir gibi geldi. "Van her zaman akıllı olanıydı ve sen benimle dalga geçiyor olabilirsin, ama haklısın. Kendi kulübem için param yok. Bir tane satın almaktan bahsettim, ama onu satmak amacıyla kredi çekmem gerekecek. Yine de taşınmaya devam edeceğiz."

"Elisa'nın finansal açıdan senden çok daha iyi durumda olduğunu göreceksin," dedi Mel. "Buraya taşınması konusunda onunla konuştum ve

uygun bir tane satışı çıktığında bir kulübe satın almayı planlıyor." "Bana bundan bahsetti, ama ben istemiyorum..."

Mel sözünü kesti. "Ondan yararlanmak istemediğini söyleme. Kadınlar, çabalarını hafife alıp incinmiş erkek rolünü oynamanı sevmezler. Onun rahatı, egondan daha değerlidir."

"Benim egom pek yok. Haklısın. Eğer bir şey satın almak istiyorsa, onun için mükemmel hale getirmek için çaba göstereceğim ve artık gerçek para kazanmaya başladım. Bana nasıl idare edileceğini öğretebilir. Van, sahip olduğumuz az şeyi idare eden kişi olmuştur. Ama adam bir doları sonsuza kadar idare edebilirdi. Parayla her zaman iyi olmuştur."

Aşağıya baktı ve lastik basıncı ışığının yandığını fark etti

"Bence benim kızım da oldukça tutumlu. Keşke ona büyük bir mirasım olsaydı, ama Leira Seven'a ulaşmayı başaramazsa, korkarım ki sahip olduğum tek şey o eski harap kulübe. Eğer başarırsa, onların milyarder versiyonu olduğunu öğrenecek," diye başladı Mel.

Sözler akmaya devam ediyordu, ama Hale'in zihni artık tamamen yola odaklanmıştı. Lastik basıncı göstergesi kışın sık sık bozulurdu, ama yolcu tarafında hafif bir çekiş hissettiğini sandı. Sanki lastik yavaş ama sürekli olarak sönüyormuş gibi.

Lastiklerini kısa süre önce kontrol ettirmişti. SUV, Uzun Saçlı Roger tarafından incelenmiş ve kışa hazır olduğu ilan edilmişti. Eski bir modeldi ama sağlam yapıydı ve lastikleri oldukça yeniydi.

Lodge'ın otoparkında, onun bu tehlikeli yolla uğraşmak zorunda kalacağını bilerek, biri lastiklerini mi bozmuştu? Lucy'nin onu arayacağını bilerek, su ısıtıcısını mı bozmuşlardı?

Ya bu Van'la değil de onunla ilgiliyse?

"Mel, kamyonet biraz eğilmiş gibi hissediyor musun?" Yolu en dik kısmına geldiklerinde, yavaşlamak için frenlere hafifçe bastı. Manzaralı seyir noktasına neredeyse varmışlardı. Orada kenara çekip durumu kontrol edebilecekleri güvenli bir yer vardı. Burada bunu yapamazdı. Yer yoktu ve diğer sürücülerin virajı hızla dönüp ona veya Mel'e çarpmayacaklarına güvenmiyordu.

Mel durdu, durumun ciddileştiğini anlamış gibiydi. "Evet. Sanırım eğiliyor. Yoldan kaynaklandığını sanmıştım ama galiba lastiklerden biri patlamış."

Ama patlamamıştı. O zaman iş kolay olurdu. Biri lastiğini bıçakla kesmiş olsaydı ya da park yerinde bir şeye çarpmış olsaydı, dağ geçidine asla çıkamazdı. Hayır. Lastik yavaş yavaş hava kaybetmişti, bu yüzden Bliss'in en tehlikeli yol kesiminde, en kötü zamanda dengesini kaybetmişti.

Kaç kişi uçurumdan aşağıya düşmüştü? Birçok kazanın ölümcül sonuçlanmasını engelleyen bir korkuluk vardı, ama tam doğru bir şekilde çarparsa veya kontrolü tamamen kaybederse, araç takla atabilir ve aşağıya düşerken ölebilirlerdi.

"Gözetleme noktası ileride. Hızını azaltmaya çalış, orada kenara çekebiliriz," diye tavsiye etti Mel. "Frenlere yavaşça bas. Kilitlenmelerini istemezsin. İyi gidiyorsun evlat."

Mel'in sabırlı sesi onu sakinleştirdi ve dağlarda araba kullanmakla ilgili bildiği her şeyi hatırladı. Bir viraj daha geçtikten sonra seyir terasını görebilecekti.

Tam o sırada, bir sedan güvenlik düşünmeden virajdan hızla çıktı. Neredeyse Hale'in şeridine girecek ve yanından geçerken Hale'in ön camına çamur sıçratacaktı. Görüşü engellendiği için, içgüdüsel olarak ayağını frene bastı.

Ve o anda dünya dönmeye başladı, bir çarpışma sesi duydu ve her şey karardı.

* * *

Elisa, o kamyonette kimin olduğunu fark ettiğinde kalbi göğsünden çıkacak gibi olduğunu hissetti. Panik yapmamalıydı. İşini yapmalıydı. Böylece babasına ve Hale'e yardım edebilirdi.

Lütfen. Lütfen onlar iyi olsunlar. Onları bulduktan sonra kaybetmeme izin verme. Lütfen.

O, evrene yalvaran türden bir kadın değildi, ama hareketsiz aracın arkasında yavaşça durduğunda, evren tam da oradaydı. Van bir anda dışarı çıktı, ama bunu bildirmesi gerekiyordu. Yol çok

ve sedan içindeki o pislik herifin kanıtladığı gibi, araba kullanmayı bilmeyen çok fazla turist vardı. Telsizini eline aldı. "Ben Leal, Bliss karakolunu arıyorum. Lodge'a giden üçüncü virajda bir kaza var. Yaralılar hakkında bilgi vereceğim, ama aracın kesinlikle çekilmesi gerekiyor ve yolun temizlenmesi gerekiyor."

Gemma'nın sesi telsizden geldi. "Nate yolda ve ben de ambulans gönderiyorum. Yakın. Beni haberdar et."

Van yolcu tarafındaki kapıyı açmayı başararak babasını dışarı çıkardığında Elisa SUV'den indi. Babası iyi görünüyordu, ama Hale'i görene kadar rahat bir nefes alamadı.

"Lastiklerde bir sorun çıktı." Babası telaşlı görünüyordu, gözleri sanki tehlike arıyormuş gibi etrafta dolaşıyordu.

Çünkü daha önce tehlikeye girmiş, hayatı için savaşmak zorunda kaldığı bir duruma düşmüştü. Bunun uzaylılar olduğunu düşündüğünü sanmıyordu, ama babasının ordudaki görevinden dolayı travma sonrası stres bozukluğu yaşadığına kesinlikle inanıyordu. Gizli operasyonlarda, karanlık operasyonlarda çalışmıştı. Kabusları bazen gündüzleri de ortaya çıkıyordu.

"Baba, sen iyisin. Hale nasıl?" Onu sakinleştirmesi, dikkatini olabileceklerden çevirip etrafındaki insanlara yardım etmeye yönlendirmesi gerekiyordu. Babası bu konuda çok iyiydi. Elini uzattı ve babasının elini kendi elleri arasına aldı. "Ne oldu?"

Babası derin bir nefes aldı ve kızının elini sıktı. "Arka lastikte bir sorun vardı. Yolcu tarafında. Yola çıktıktan sonra fark ettik. Manzara noktasına gidip oraya park etmeye çalışıyorduk, ama o lanet araba neredeyse bize çarpıyordu ve Hale kontrolü kaybetti."

Van çoktan arabaya binmişti. "Bilinci kapalı ama nefes alıyor. Ambulans çağırdın mı?"

Kalbi durmak üzereydi. "Evet. Nabzını kontrol et."

Kendisi de arabaya girmek istedi, ama diğer tarafa geçemedi. Korkuluk dayanmıştı, ama sürücü tarafındaki kapıya baskı yapıyordu.

"Ne... Dur. Sanırım CPR böyle yapılmıyor." Hale'in sesi dışarı sızdı ve ağzından çıkan inilti, onun şimdiye kadar duyduğu en tatlı sesiydi.

"Sence CPR nasıl yapılır?" diye şikayet etti Van ve birdenbire yaşlı bir evli çift gibi tartışmaya başlamaları, kadının nefes almasını çok daha kolaylaştırdı.

"En azından adamın emniyet kemerini çözmen gerektiğini biliyorum," diye cevapladı Hale. "Sanırım kafamı direksiyona çarptım. Lanet olası sedan. Başka kimseye çarptı mı? Mel iyi mi?"

"Ben iyiyim." Babası biraz sakinleşmiş gibiydi. "Yolda iyi iş çıkardın."

Yani kimse babasına sakinleştirici vermek zorunda kalmayacaktı. Bu iyi bir haberdi. Van kamyonetten yavaşça indi, kolları hala içerideyken Hale'e yardım etti.

Direksiyona çarptığı alnında çok az kan vardı. Hale ona doğru gidip durumunu kontrol etti. "Oturman lazım. Ambulans birkaç dakika içinde burada olacak."

"Ben iyiyim. Sadece başım dönüyor," dedi, SUV'ye bakarak. "Lanet olsun. Ödemesi bitmişti."

"Araba yenilenebilir. Sen yenilenemezsin ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişsindir." Van araya girerek kontrolü ele aldı. "Elisa'nın dediği gibi otur ve sağlık görevlilerini bekle. Bu, ona ikinci kez kalp krizi geçirtecek kadar korkuttu."

Neredeyse kendini kaybedecek olan tek kişinin kendisi olmadığından oldukça emindi. Hale kaşlarını çattı. "Eh, ben bunu yapmaya çalışmıyordum."

"Ama şimdi yapıyorsun," dedi Mel, uzaktan siren sesleri duyulurken. "İkimiz de devriye arabasının sıcaklığında oturup ambulansın gelmesini bekleyelim. Sana arka koltukta eşyalarımı sakladığım yeri gösterebilirim."

Bir dakika. Ne? Nate'in SUV'si diğer taraftan gelirken bu düşünceyi kafasından silkeledi. Ambulans kulübeden geliyor gibi görünüyordu, ama Nate Bliss'ten daha doğru sürmüştü. "Hale, iyi olduğuna sevindim."

Bu, onun söylemesi gereken bir şey gibi görünmüyordu, ama kendini kaybetmemeliydi. Ağlama ihtiyacı vardı, ama bunu derinlere gömmek zorundaydı.

Ağlama lan. Kimseye ne kadar zayıf olduğunu gösterme.

Burada otorite figürü oydu ve onu neredeyse kaybedeceğini haykırıp ağlayamazdı.

O geri çekildi ve onun alanına girdi. "Öyleyim. İyiyim, bebeğim. Burada olduğun için mutluyum ve Mel'in iyi olmasına sevindim çünkü yakında onun sığınağına taşınacağız."

"Ne?" Gerçekten kafasını vurmuştu. "Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirmişsin."

"Ayrıca, Leahan altınından bir servet miras alacaksın," diye söz verdi Hale.

"Leira Seven ve altın değil. Daha çok makarna gibi bir şey," diye düzeltti babası. "Görüyorsun, tüm finansal sistemleri bu buğday benzeri maddeye dayanıyor..."

Hale omzuna dokundu. "Ben iyiyim ve sen işini yapabilirsin, eve gittiğimizde birbirimizi tutma işini hallederiz."

Duvarlarının sallanmaya başladığını hissetti. Yeni patronunun önünde kendini kaybedemezdi. "Yapamam..."

O eğildi ve dudaklarını kısa bir süre onun dudaklarına değdirdi. "Sen mükemmelsin. İşini yap, ben de iyi bir hasta olacağım. Ama konuşmamız gerek, çünkü bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum."

"Neden?" Van hala solgundu.

"Bence biri bunun olmasını umarak lastiklerimle oynadı," diye cevapladı Hale sert bir sesle. "Bu seninle ilgili değildi. Onlar hep benim peşimdeydi. Şimdi tek soru neden olduğu."

"Bunun kasıtlı olduğunu bilemeyiz," diye itiraz etti Van. "Ben de o arabayı kullanıyorum. Bu kesinlikle benimle ilgili olabilir."

Babası yolcu tarafındaki arka lastiğin üzerine eğilmişti. Lastik çevresini elleriyle yokladı, kolunu arka tarafa uzattı. "Sanki biri çivi çakmış gibi. Yolda bunu fark edemezsin."

"Lastikler her zaman çivilerle hasar görür," diye cevapladı Van.

Babasının bulduğu şeyi görmek için yanına gitti. Onun izinden giderek arka tarafı yokladı. "Yolda bu kadar derin bir çivi batmaz. Yan tarafta ve dik açıyla batmış. Biri bunu batırmış. Lodge'daki biri."

Yanında Bliss County yazan büyük bir SUV durdu ve Nate, kaşlarını çatarak toplanan gruba baktı. "Lanet olsun Hale. Kim seni öldürmeye çalışıyor?"

Günün sorusu bu değil miydi?

İki saat sonra Elisa nihayet adrenalin yüksekliğinden kurtuldu ve düzgün düşünebilecek hale geldi. Gemma, Elisa karakolun kapısından içeri girer girmez eline büyük bir fincan kahve vermişti, bu da ona iyi gelmişti.

"O kadını daha önce hiç görmedin mi?" Nate, o gün erken saatlerde bulduğu kadının resmine bakıyordu. Nate'in vardiya toplantılarını yaptığı konferans masasında oturan Hale'in yanında duruyordu.

Sağlık görevlileri onu muayene etmiş ve halk doktoru da az önce istasyona gelerek yaptıkları işi kontrol etmişti. Caleb Burke'ü halk doktoru olarak adlandırdığına inanamıyordu, ama işte buradaydı. Bliss'in bir halk doktoru vardı ve Noah Bennett de hayvan doktoruydu, ancak gerektiğinde halk doktoru olarak da kullanılabilirdi. Garip bir şekilde, her şey ona mantıklı gelmeye başlamıştı ve artık Bliss'in tuhaflıklarına hiç aldırmıyordu. Sanki gerçek bir vatandaş oluyormuş gibi.

Sığınaklara taşınmayacaktı.

"Hayır." Hale, Van'a doğru baktı. "Onu tanımıyorum. Sen tanıyor musun?"

Van son birkaç saattir sessizdi. Hale'in iyi olduğundan emin olduktan sonra, içine kapanmıştı. Sanki savunma mekanizmasının sağlam bir şekilde devreye girdiğini görebiliyordu. "Hayır, ama bunu bugün daha önce şerif yardımcısına söyledim."

Evet. O duvarlar yine yükselmişti. "Şerif yardımcısı mı?" Hale gözlerini devirdi.

"O işte," diye tartıştı Van. "Ona ne diye seslenecektim?"

Hale ona baktı. "Bebeğim, bu kim bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmedim diyebilirim, ama ikimiz de biliyoruz ki ben bazı şeyleri gerektiği gibi fark etmiyorum. Eğer o benim üzerinde çalıştığım bir proje ya da aktif olarak peşinde olduğum bir kadın olmasaydı, bir yıl boyunca her gün otobüste yanımda otursa bile kim olduğunu hiç bilemezdim."

"Umarım yarın bir şeyler öğreniriz," dedi Nate, geri çekilirken. "Van'ın kardeşiyle konuştum, o bu konuyla ilgilenecek. Onun şirketi bu işin en iyisi. Eğer herhangi bir bilgisi varsa..."

ayak izini bulacaklar. Ve Leal, bugün muhteşem bir şekilde kendini topladı. Aferin. O Callie olsaydı ben çıldırırdım.

"O bir kadın," diye cevapladı Gemma. "O çıldırmaz. Bir kez öfkelenirsen, birdenbire dünyanın en kötü kadını olursun."

"Sen o kadının saçını çektin," dedi Nate burun kıvrarak.

Gemma omuz silkti. "Bunu hak etmişti ve dürüst olmak gerekirse, saçları da pek güzel değildi. Ben sadece Elisa'nın uzun zamandır erkeklerin dünyasında bir kadın olduğunu belirtiyorum."

"Korkarım on beş yıllık askerlik hayatı bunu bana iyice aşıladı." Hale'e baktı. "Ama içimden çıldırıyordum. Hayatımın büyük bir kısmı o arabadaydı."

Babası yarım saat önce Cassidy tarafından alınmıştı. İfade vermek ve Hale'in iyi olduğundan ve onu kurtarmak için uzaylı teknolojisine ihtiyaç duymadığından emin olmak için orada kalmıştı. Ona bazı iyi uzaylılar olduğunu ve bağlantıları olduğunu söylemişti.

Babasını seviyordu. Bu duygunun geçmesini, babasının onu kızdıracak bir şey yapmasını bekledi, ama babasını ve üvey annesini saran garip bir neşe vardı. Dünyaya, onun daha önce hiç düşünmediği bir şekilde bakıyorlardı.

"Mel'in bu kadar sakin olmasına da şaşırdım," dedi Nate, ona bakarak. "Orada da iyi iş çıkardın."

Hale elini tuttu. "Kafanda neler döndüğünü biliyordum, bebeğim. Soğuk davrandığını düşünmedim." Parmaklarını dudaklarına götürdü. "Kendini tutuyordun ve Van sanki *Grey's Anatomy* dizisindeymişiz gibi davrandığı için sana minnettarım."

"Çok hareketsizdin. Sanki ölmüş gibiydin." Van ayağa kalktı, gözlerini kısarak Hale'i işaret etti. "Kalbini yeniden çalıştırmaya çalışıyordum. Bir dahaki sefere ölmene izin veririm."

Hale yaklaşıp elini Van'ın boynuna koydu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Hayır, bırakmazsın kardeşim. Denediğin için teşekkürler."

Van'ı erkeksi bir kucaklamaya çekti ve sırtına bir şaplak attı, ama bu kucaklamada daha önce ikisi arasında görmediği değerli bir samimiyet vardı.

Van bir süre sonra geri çekildi. "Bir daha ölmeye çalışmayın. Bu çok sinir bozucu olmaya başladı." Oturduğunda çok daha sakin görünüyordu.

geri çekil. "Şimdi bunu konuşalım. Kardeşimin birkaç saat içinde bu kadının adını ve dosyasını bulacağını biliyorum, ama ben o adamın kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Adam mı? Onunla konuşan adam mı?" diye sordu Hale.

Kadın çıktıyı ona doğru kaydırıldı. "Bu, lobide tanıştığı adam. Onun için çalışıyor olabileceğini düşünüyoruz."

"Kamera görüntülerini izledim." Nate arkasına yaslandı. "Katılıyorum. Bence adam onu o bilgiyi almak için gönderdi, ama kadın ödeme istediği için bilgiyi sakladı. İkisi de o adrese gönderildikleri kulübeyi mahvetti. Bahse girerim kadın yapmamıştır."

Hale fotoğrafı dikkatle inceliyordu. "Tanıdık geliyor. Ne tür bir şapka takıyor? Spor takımı şapkasına benzemiyor. Yakın çekim alabilir miyiz? Şapkanın üzerinde bir desen var gibi görünüyor."

Elisa, Hale'in omzunun üzerinden baktı. Hale haklıydı. İlk bakışta şapka düz siyah bir şapka gibi görünüyordu, ama incelediğinde desen oluşturan daha açık renkli çizgiler olduğunu fark etti.

"Bildiğim hiçbir spor takımına benzemiyor," diye kabul etti Nate. "Ama kulübede insanlar çılgın şeyler giyiyorlar. Doğru şekilde baktığında, neredeyse bir sürü F harfi gibi görünüyor. Bir sürü F harfi olan bir spor takımı var mı?"

Gemma elini uzattı. "Bir bakayım." Nate şapkayı ona uzattı ve Gemma başını salladı. "Bu bir spor takımı değil. Tasarımcı. Bu Fendi logosu. O lanet şapka muhtemelen beş yüz dolar tutmuştur. Bu adam bir aptal. Fark edilmeden geçmeye çalışıyor ama tasarımcı şapkası mı takıyor? Kameranın görüntüsü siyah beyaz olduğu için göze batmaması tek nedeni buydu."

"Hey, bugün o adam," dedi Van, Hale'e bakarak.

"Adam mı?" Adamdan bahsetmemişlerdi, ama uzaylıların çiftleşme ritüelleri yüzünden konuşacak çok şeyleri vardı ve sonra da bolca seks yaptılar.

Hale başını salladı ve fotoğrafı istedi. Fotoğraf eline geçince, adamın omuzlarını işaret etti. "Kontrolünü kaybetmiş bir kayakçıya yardım etmek zorunda kaldık. Vücut tipi yaklaşık olarak aynı. Omuzlarının ne kadar eğimli olduğunu fark ettim. Burada palto giydiği için emin olamıyorum, ama o olabilir."

"Üzerinde bir sürü logo olan bir kayak kıyafeti giyiyordu, ama F harfi yoktu," diye belirtti Van. "Garip bir deneyimdi. Normalde bir insan bacağını kırmadığı için minnettar olur, ama o oradan bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi davranıyordu."

"Ve birkaç saat sonra Hale, biri lastiğine çivi batırınca neredeyse ölüyordu." Elisa, parçaların birbirine uymaya başlamasından hoşlanmamıştı. "Yani bu aynı adamsa, ikinizin kulübede olduğunu biliyordu. Park yerine gidip arabayı sabote etmiş olabilir. Ayrıca sedanda da olabilir."

"Bunu bilmiyoruz," diye düzeltti Nate. "Hale ve Van'ın bugün karşılaştığı adamın, videodaki kadınla buluşan adamla aynı kişi olabileceği teorisi üzerinde çalışabiliriz, ama bunu henüz genişletmemize gerek yok. Sedanın tanımı elimizde. Cam'i park yerine ve trafik kameralarına gidip benzer bir şey bulabilir mi diye bakması için göndereceğim. Dağda kamera yok, ama her iki taraftaki yola çıktığınızda, en az bir tane yardımcı olabilecek kamera var."

"Yani yine bir adamın beni öldürmek istediği noktaya geri döndük," dedi Van ve Hale homurdandığında elini kaldırdı. "Ya da seni. Üzgünüm dostum. Tüm eğlenceyi kendime saklamaya çalışmıyorum. Ama aynı adamsa, o zaman benim de o arabayı kullandığımı biliyor. Emin olamayız."

"İkinci kadın hakkında bir haber var mı? Pilar'ın konuştuğu kadın?" diye sordu Nate.

"Muhtemelen şehirden ayrılmış olabilir," diye açıkladı Elisa. Sabahın büyük bir kısmını kadını bulmaya çalışarak geçirmişti. "Neden kartını ya da başka bir şey bırakmadığını bilmiyorum."

"Pilar, kadının sinirli görüldüğünü söyledi," dedi Van. "Belki de düşünemiyordu."

Ya da belki doğru soruları sormamışlardır. "Ya o zaten insanlara sormuş ve bir sürü Bliss saçmalığı duymuşsa?"

Nate dik oturdu. "Lanet olsun. Haklısın. Festivalin bitmesi ve tatillerin yaklaşmasıyla, benimle iletişime geçmeyi düşünmemiş olabilirler. Ya da Pilar'ın sana söylediğini duymuşlardır. Muhtemelen kasabada başka biriyle konuşmuştur. Kartvizit dağıtmamış olmasının nedeni, kartvizitlerinin bitmiş olmasıdır."

Elisa, yapması gereken bir iş olduğu için ayağa kalktı.

On Beşinci Bölüm

Van, o gece kırkinci birasını doldururken hâlâ üzgündü.

Hale neredeyse ölmüştü. Yine. O kamyonu görmüş ve dünyadaki en iyi arkadaşının öldüğünü anlamıştı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu, ve muhtemelen hepsi onun hatasıydı.

"İyi misin dostum?" Alexei Markov, barın arkasına sığmayacak kadar iriydi. Üniversitede okuduğu süre boyunca Trio'da çalışmıştı, ortağının çok zengin olmasına rağmen. Bir keresinde Van'a, barmen olmanın onu terapistlik mesleğine hazırladığını söylemişti.

Bu gece terapi görmek istemiyordu. "İyiyim."

Alexei güldü ve akşam yemeği yoğunluğunda çalışan üvey oğlu Micky'den sipariş aldı. "Tabii ki iyisin. Herkes arabanın sorunlarından bahsediyor. Ayrıca, neden sığınağa taşıyorsun? Kalabalık olacağını duydum. Kalacak bir yere ihtiyacın olursa, küçük bir misafir evimiz var."

"Sığınağa taşınmıyorum." Dedikodular yine başlamıştı. "Hale bununla ilgili şaka yapıyordu. Caleb'in bir hata yaptığı ve Hale'in beyin sarsıntısını fark etmediği kesin, çünkü onda bir sorun var."

Hale çok sakindi. Her zaman sakin olmadığı için değil. Bu doğru kelime değildi. Huzurluydu. Hale huzurluydu ve bu, en iyi arkadaşını tanımlamak için kullanacağı bir kelime değildi. Sanki Hale Galloway için her şey yerine oturmuş ve dünya birdenbire anlam kazanmıştı.

Hale için iyi, çünkü ona hiç mantıklı gelmiyordu.

Alexei bar alanındaki küçük masalardan birini işaret etti. "Bana gayet iyi görünüyor."

Hale, Trio'da takılıyordu çünkü Elisa, vardiyasından sonra onları eve bırakabilmek için ikisine de burada beklemelerini emretmişti.

Çünkü artık arabaları yoktu ve araba alacak paraları da yoktu. Araba taksitlerini ödeyebilirler miydi?

Elisa ve Hale evlenmek istiyorlardı, ama Hale araba bile alamıyordu.

Hale, Max Harper'ın söylediği bir şeye güldü. Max, Hale'den beş dakika sonra gelmişti, sanki Hale onu aramış gibi. Belki de Max artık Hale'in en iyi arkadaşıydı.

Çok kötü bir durumdaydı ve nedenini açıklayamıyordu. Elisa ve Hale'in mutlu olmasını istiyordu. Gerçekten istiyordu. Öyleyse neden bu düşünce onu öfkeyle dolduruyordu?

Neden onların bir aile kurma fikri onu endişeye boğuyordu? Ne düşünüyorlardı? Elisa henüz buraya taşınmamıştı bile ve Hale dünyadaki en istikrarsız işe sahipti.

Alexei buzdolabına uzanıp bir şişe Pinot Gris çıkardı. "Soruyorum çünkü hala üzgün olduğun belli. Uzun Saçlı Roger sana bir teklifte bulundu mu? Zor durumda kalırsan her zaman pazarlık yapmaya hazır olduğunu biliyorsun."

Alexei'nin İngilizce'deki kelime dağarcığının yıllar içinde çok daha iyi hale geldiği söylenmişti, ama yine de bazı şeyleri söylemek için komik yollar buluyordu. "Durum tamamen sıkışık. O kadar sıkışık ki, önümüzü bile zor görüyoruz, ama Hale bunu anlıyor mu?"

"Sanırım Hale bu günlerde dünyayı sadece kalbiyle görüyor," diye cevapladı Alexei.

"Hale'in kalbi faturaları ödemeyecek, değil mi? Nasıl ödeyebilir ki? Çek hesabı yok. Oh, bekle, Hale'in de yok." Tek bir hesapları vardı ve o da Van'ın adına açılmıştı çünkü taş kağıt makas oyununda kaybetmişti. Kendini nasıl yetişkin sayabiliyordu ki?

"Hale tüm banka hesaplarını alabilir. Max ona gösterebilir bence," dedi Alexei, kalın Rus aksanıyla. "Max'in başka birine nasıl yetişkin olunacağını gösterecek kişi olacağını hiç düşünmezdim, ama şu ana kadar iyi iş çıkarıyor. Hale arkadaşlarıyla daha çok konuşuyor. Boşluğa bakmaktan daha iyi. Daha fazla mevcut. Bu iyi. Caleb eskiden boşluğa bakardı ve bu herkesin onun patlamaya hazır bir bomba olduğunu düşünmesine neden olurdu. Tabii ki artık değil. Artık normal."

Caleb Burke normal değildi ve asla da olmayacaktı, ama Bliss'te normal sayılabileceğini düşündü. Tanrım. Olan buydu. Hale, Bliss'te normal sayılabilir hale geliyordu. Neredeyse ölmekten paniğe kapılmıyordu, çünkü Bliss'te bu her zaman oluyordu. Uzaylılar hakkında şaka yapabiliyordu ve Mel'e o kadar mavi jelatini nereden bulduğunu bile sormuyordu. Öğleden sonra jelatinle kaplıydı, ama kimse ona bir şey sordu mu? Hayır. Hepsi sadece başlarını sallayıp Elisa'nın babasının uzaylıların üreme yan ürünüyle kaplı olduğunu kabul ettiler.

"Birisi seni öldürmeye çalıştıktan sonra sakinleşmek normal değil." Van yuvarlak tepsiye bir bira daha koydu ve masaya koydu.

"Başka ne yapacaksın?" Alexei, sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi omuz silkti, ama o yıllardır Bliss'te yaşıyordu, bu yüzden onun için önemli değildi. "Senin kadın davaları takip ediyor, o, Nate ve Cam kötü adamları yakalayacaklar. Tabii Gemma onlardan önce davranmazsa. El çantasıyla çok fazla zarar verebilir."

Elisa dışarıda katili arıyordu. Şu anda değil tabii. Şu anda şehirde dolaşıp Pilar'ın bahsettiği kadını gören var mı diye soruyordu, çünkü görünüşe göre Bliss'te birisi şehre birini aramaya gelse bile kimse ona yardım etmiyordu. Bliss'in angajman kuralları yüzünden. *Kardeşini, geçmişinin onu yakalamaya çalışan herhangi bir parçasına teslim etmeyeceksin.*

En azından bir uyarıda bulunabilirlerdi.

Alexei, Callie'ye on ikinci masanın şarabını uzattı. "Senin suçluluk mu yoksa kıskançlık mı hissettiğini anlamaya çalışıyorum. Ya da ikisinin karışımı."

"Suçluluk. Kıskanacak bir şeyim yok," diye karşılık verdi Van. "Suçluluk duyuyorum çünkü bunun benimle ilgili olduğundan hala eminim. Hale hayatında hiç yanlış bir şey yapmadı."

Alexei başını salladı. "Eminim yapmıştır, ama bazen yanlış bir şey yapmış olmanın önemi olmadığını da biliyor olmalısın. Bu dünyada masum insanlar da zarar görebilir. Hale birini gücendirmiş olabilir ya da belki birinin istediği bir şeye sahiptir."

Alexei onu dinliyor muydu ki? "Sorun da bu. Hiçbir şeyi yok. Hiçbir şeyi. Yarım bir arabası vardı, şimdi o da gitti. Aletleri ve sırtındaki giysileri var, hepsi bu kadar

ama bütün kasaba bunun bir hayat kurmak için yeterliymiş gibi davranıyor ve biz bunun yeterli olmadığını biliyoruz."

"Holly'yi almaya geldiğimde benim de sahip olduğum şey bu," dedi Alexei, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle. "Ama benim arabam yoktu. Beni öldürmek isteyen birçok insan vardı."

"Ve Holly ile bir hayat kurabilirsin diye düşündün?"

Rus'un yüzünde bir gülümseme belirdi. "Düşünmedim. Sadece kalbimin sesini dinledim ve ona ve Caleb'e bakmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum. Caleb'in kafasını kışından çıkaracağını ve bizimle geleceğini hep biliyordum."

İşte fark da buradaydı. "Evet, tıp diploması olan ve ailesinin tonlarca parası olan adamın sana bakacağını biliyordun."

"O bunların hiçbirine sahip olmasaydı da onun ortağı olurdu," diye ısrar etti Alexei. "Caleb'i seviyorum. Holly'yi seviyorum. Üvey oğlumu seviyorum. Bir aile olabileceğimize karar verdik ve şimdi güzel Amelia'mız var. Övünmek istemem ama ben burada olmasaydım bunlar olmazdı. Holly ve Caleb'in bensiz aynı olacağına inanmıyorum. Ben burada olmasaydım, o hala yalnız ve o hala kafeste olurdu."

Alexei'nin gerçek bir kafesten mi yoksa mecazi bir kafesten mi bahsettiğinden emin değildi. Her ikisi de olabilirdi, ama ne demek istediğini anladı. "Elisa'nın maaşıyla geçinemeyiz, Hale ve benim birlikte kazandığımız para da yetmiyor."

"Ne için yeterli?"

"Bir ev ve güvenlik için yeterli. Geceleri uyanık kalıp faturaları nasıl ödeyeceğimizi düşünmek zorunda kalmayacağımız kadar yeterli. O ikisinin sonunda evlat edinmek isteyeceği çocukları geçindirmek için yeterli. Benim istediğim türden bir hayat sürmek için yeterli..."

Siktir. Beyninde bu fikir dolanıp duruyordu, onunla yüzleşmemek için onu atlatıyordu.

"Kardeşinin sahip olduğu türden bir hayat mı?"

Alexei çok çalışmıştı ve kafası karışık bir adamın zihnini nasıl yönlendireceğini çok iyi biliyordu, ama bu konuda yanılıyordu. "Kardeşimi kıskanmıyorum."

"Kıskançlık kötü bir şey olmak zorunda değil," dedi Alexei. "Herkes biraz kıskançlık duyar. Önemli olan, bununla nasıl başa çıkmayı seçtiğimizdir."

onları kötü ya da iyi yapan duygular. Ve burada bahsettiğimiz şey kıskançlık değil. Kıskançlık, sahip olma ile ilgilidir. Kıskançlık, başkalarının sahip olduğu şeyleri kendimiz için istemek demektir. Bu bizi ezip acımasızlaştırabilir ya da kendimiz için iyi şeyler yapmamızı teşvik edebilir. Caleb'in eğitimini kıskanıyorum. Bu, kendim için istediğim bir şey. Bu yüzden gidip bunu yapıyorum. Kardeşinin neyini kıskanıyorsun?

Alexei'nin söylediklerinin bir kısmı mantıklıydı. "O ve Adam... çok uyumlular. Bir şeyler inşa ettiler. Sahip olmamız gereken her şeye sahipler ve ben bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Aynı yerden geldik. Ebeveynlerimiz hiçbir zaman altı aydan fazla bir yerde kalmadılar. Beni okula yazdırdıklarında, birkaç hafta sonra okul saatlerine bağlı kalmaktan hoşlanmadıkları için ya da annemin o ay kansere neden olacağını düşündüğü yiyecekleri bana yedirdikleri için beni okuldan aldılar. İstikrar yoktu. Jake istikrarın tam tanımıdır. Bir evi ve onu seven ve saygı duyan çocukları var. Karısı harika ve Adam onun yarısıdır. Adam Jake'i terk etmeyi asla düşünmez."

Alexei cesaret verici bir şekilde başını salladı. "İşte bu. Hale'in Elisa'yı sana tercih ettiğini mi düşünüyorsun?"

Bu tam olarak doğru değildi. "Bence Hale benimle çalışsaydı Elisa'yı ikna edebilirdik. Bence Hale beni değil Bliss'i tercih ediyor ve Adam Jake'e asla böyle bir şey yapmazdı."

"Bundan emin misin? Onlarla bu konuyu konuştun mu?" diye sordu Alexei. "Çünkü çoğu zaman hikayenin, dünyaya gösterdiğimizden daha fazlası vardır. Özellikle Bliss dışında. Burada daha açık davranıyoruz. Kardeşin kibar bir toplumda yaşıyor. Eminim çok şey saklıyordur. Bu ilişkiyi Bliss dışında sürdürmenin ne kadar zor olacağını düşündün mü?"

"Bu Jake'i hiç rahatsız etmiyor."

"Ya da göstermiyor. Bulur bulmaz buradan bir ev alması ilginç. Bir gün karısının arabası burada bozuluyor ve birkaç hafta sonra vadide bir kulübe alıyorlar. Buraya sık sık geliyorlar."

Jake burayı çok seviyordu. Balık tutmaktan daha fazlası mıydı? Burada hiçbir şeyi saklamak zorunda olmadığı için miydi? Çünkü burada kimse

Adam ve o eşlerini öptüğünde onlara iki kez bakacak mıydı?

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Van. "Onunla bu konuyu konuşmadım. Hale ve benim, kız arkadaşımız olarak bile kabul edebileceğimiz bir kadınla yakınlığımız olmadığı için, karımız olarak kabul edebileceğimiz bir kadınla ise hiç yakınlığımız olmadığı için, bunu konuşmak için bir neden yoktu."

"Ama Elisa öyle bir kadın, değil mi?"

Cevabı içten içe biliyordu. "O doğru kişi. Ama zamanlama yanlış. Ya da belki o benim için doğru kişi, ama ya ben onun için yanlış kişiysen? O çok şey yaşadı. Ona daha fazla acı çektirecek kişi ben olamam."

"O zaman yapma." Alexei'nin sesi sakindi ama içinde bariz bir sempati vardı. "Her sabah uyanıp, 'O benim aşkım olduğu için bugün onun hayatını daha iyi hale getirecek olan benim' de. Ve bu daha kolay olacak çünkü bir partnerin olacak. Dostum, hissettiğin bu kıskançlık daha kötü bir şey. Bence bu utanç. Bence hissettiğin şey, çocukken başına gelenleri kardeşin kadar iyi sindiremediğin için duyduğun utanç. Ama o senden büyük. Daha fazla zamanı var. Ve o farklı bir insan. Onun gerçekliği, dışarıdan bakıldığında seninkine benziyor, ama içten içe farklı. Koşullar ne olursa olsun, onlara sormadan başkalarının gerçekte nasıl hissettiğini bilemeyiz. Ve başarımızı başkalarının hayatlarıyla ölçemeyiz. Asıl soru, kardeşinin sahip olduğu ve senin gerçekten istediğin şey nedir? Kalbinin derinliklerinde. Güzel bir ev mi? Kurmasına yardım ettiği şirket mi? Birçok fırsatın olduğu heyecan verici bir şehirde yaşamak mı? Ya da istediğin şey, tam da bulmak üzere olduğun şey mi? Hayat arkadaşınla paylaşabileceğin muhteşem bir kadınla aşk mı? Etrafında kurduğu aile mi? İnsan gerçekten mutlu olduğunda bulduğu istikrarlı zemin mi?"

Alexei haklıydı. Hissettiği şey kıskançlık değildi. Utançtı ve bu en gereksiz duygulardan biriydi. Utanç, burada gerçek bir yeri olmadığına, yaşamının tek yolunun Jake'in izinden gitmek olduğuna inanmasına neden olmuştu.

"Çok güzeldi." Callie, gözlerinde yaşlarla barda duruyordu.

"Öyleydi, Pops." Micky bir peçete aldı ve içine burnunu sildi. "Bu işte çok başarılı olacaksın."

"Ben şahsen kıskançlık ile imrenmeyi birbirinden ayırmasını beğendim." Stef Talbot, eşi Jennifer ile birlikte barın ucunda oturuyordu. İki kadeh kırmızı şarap içiyorlardı ve görünüşe göre gösteriden keyif alıyorlardı. "Bu, herkesin anlayamadığı ince bir çizgi."

Jennifer burnunu kırıştırdı. "Dinlemiyormuş gibi davranmamız gerekiyor."

Talbot omuz silkti. "Diğer herkes öyle yapıyordu. Ne olursa olsun, Van, Hale'in sana büyük bir malikane inşa etmeni umursadığını sanmıyorum. Bence şu anki durumundan oldukça memnun."

"Uh, Taggart'ların evinde yaşıyor," diye işaret etti Van. "Sanırım yakında oradan atılacağız."

Talbot kaşlarını çattı. "Orası Hiram Jones Anı Evi. Tüm kayıtlarda öyle yazıyor."

Jen gözlerini devirdi, ama kocasını görmezden geldi. "Marie ile konuş. Senin karşılayabileceğin bir yer bulacaktır."

"Hayatımın geri kalanında barmen olmak istemiyorum," dedi, çünkü sorunun duygusal kökenini anlasa da, daha fazlası vardı.

"Hey, bebeğim, bu gece çıkmadan önce defterleri kontrol eder misin?" Zane karısının arkasına geçip ona sıkıca sarıldı. "Üç aylık vergilerim var ve gözlerim bulanık. Bütün gece burada olacağım."

"Hayır, yapmayacak," dedi Van. Artık bir tavır sergileme zamanı gelmişti. Bütün bu insanlar onun burada kalmasını istiyorlardı, peki, bu ayrıcalığın bedelini ödeyeceklerdi ve o da bunu onların için değerli hale getirecekti, çünkü Zane'in son vergi kanunu değişikliklerini takip etmediğine emindi. "Ama ben yapacağım."

Zane kaşlarını çattı. "Hippi adam neden benim defterlerimi kontrol etmek istesin ki?"

Herkes onu böyle mi görüyordu? Birkaç kez batik gömlek giymek... "Yeni çalışanların eğitimi ile ilgili tüm masraflar için indirimden yararlanıyor musunuz? Bir yıla kadar bu indrimi talep edebilirsiniz. Yeni fırın için indirim ne durumda? Yeni enerji verimli teknolojiye sahip ve baş vurabileceğiniz bir indirim var."

"Öyle mi?" diye sordu Zane. "Sanırım satış elemanı bundan bahsetmişti, ama tüm evrakların arasında kayboldu. Çok fazla evrak var

ve açıkçası matematiği hiç sevmiyorum. DEA'ya sayılarla uğraşmak için girmedim."

"Ama ben öyle biriyim." Van'ın içinde tuhaf bir iyimserlik duygusu kabardı. "Pazarlama okuduğunu sanıyordum," diye işaret etti Talbot.

"Artık değil." Bu o kadar da zor bir şey değildi. Bir dönem daha okuduktan sonra, müşteri bulmak için çok çalışması gerekecekti, ama ellerindeki parayı daha iyi kullanabilirdi. Muhtemelen kardeşinin servetine asla sahip olamayacaktı, ama önemli olan bu değildi.

Adam'ın Jake'i asla terk etmeyeceğinden kıskançlık duyuyordu. Ama terk eden oydu. Hale'in ihtiyacı olan şeyden uzaklaşmaya hazır olan oydu. Ve Van'ın ihtiyacı olan şey ise... onlardı.

"Bölümümü değiştiriyorum," diye duyurdu. "Kardeşimin askere gitmesiyle bile başaramadığım bir şekilde ailemi hayal kırıklığına uğratacağım. Muhasebeci olacağım."

Alexei omzuna elini koydu. "Bu iyi bir karar. Çok iyi bir muhasebeci olacaksın. Bliss ile IRS arasında arabulucu olacak birinin olması iyi olacak. Marie vergilerini öderken birini öldüreceğinden sık sık korkuyorum. Sen arabulucu olabilirsin."

"Yeni Detector 7000'i vergiden düşmede iyi şanslar. Mel onu kendi cebinden ödedi ve eminim vergilerinden düşmek isteyecektir," dedi Talbot gülerek.

Bu korkunç olurdu. Muhtemel müstakbel kayınpederine, uzaylı istilacılarıyla savaşırken oluşan temizlik masraflarını vergilerinden düşemeyeceğini açıklamak zorunda kalacaktı. Marie muhtemelen her kuruş için tartışmak isteyecekti. Zane her kod satırının açıklamasını isteyecekti.

Burada bir hayat kurabilirdi. Tek yapması gereken kendine inanmaktı. Ve Bliss'in normal hayatına alışmaktı.

"Ne oluyor, Hale?" diye bağırdı Max.

O anda Hale'i fark etti. Yemek odasının ortasında durmuş, bir adama yumruk sallıyordu.

Bliss normal, görünüşe göre şu anda başlamıştı.

* * *

Hale, Van'ın barda çalışmasını izliyordu, iini derin bir tedirginlik kaplamıştı.

Van'ın kafasında bir şeyler dönüyordu ve Hale bunun hoşuna gitmeyeceğinden emindi.

Trio bu gece çok kalabalıktı, tüm yemek salonu doluydu ve lobide masa bekleyen insanlarla doluydu. Van, Alexei ile birlikte çalışıyor ve içecekleri servis ediyordu. Hale bu masayı bulduğu için şanslıydı. Bar alanı da yemek salonu kadar doluydu.

"Yani sen bunun seninle ilgili olduğunu düşünüyorsun, Van da bunun kendisiyle ilgili olduğunu düşünüyor ve ikiniz de tasarımcı kıyafetleri giyen bir kayakçı pisliliğinin sizi öldürmeye çalıştığını düşünüyorsunuz." Max'in önünde bir bira vardı, ama bazen gizlice getirmeye çalıştığı acı kanatları bu sefer almamıştı. Sipariş ettiği birkaç şeyi almak için şehre gelmişti ve akşam yemeği için eve dönmeyi planlıyordu.

Ama önce en son dedikoduları öğrenecekti.

Bu pek adil değildi. Bliss'te dedikodu, ilgi göstermekle çok benzerdi. Şimdiye kadar, bir kişinin cinayet girişiminden kurtulmasına sıcak bir ev yapımı güveç kadar iyi gelen bir şey olmadığı söylendiği için, ona sayısız iyi dilek ve birkaç güveç gönderilmişti. Bunları yapan kadın ve erkeklerin de aslında hayatlarına kast edilen girişimlerden kurtulmuş olduklarını düşünürsek, o da bir deneyecekti. Hope Glen'in peynirli tavuklu ve ranch soslu güveci endişesini biraz olsun hafifletirse, onu seve seve yedi.

"Bu adamın peşinde olduğu kişi ben olduğuma göre, eminim ki o kişi benim." Bu öğleden sonra neredeyse başka hiçbir şey düşünmemişti ve bu onu sinirlendirmişti, çünkü Elisa'nın şaplak masasında ne kadar seksi göründüğünü düşünmesi gerekirdi, ama hayır, bir pislik onu ve Mel'i neredeyse öldürüyordu.

Max başını çevirip Van'a baktı, sonra tekrar ona döndü. "Dürüst olacağım. İkiniz biraz birbirinize benziyorsunuz. Bazı insanlar hala hanginiz hangisi olduğundan emin değil. Ben değil tabii ki. İsimleri ve yüzleri hatırlamakta çok iyiyim, ama eminim kasabada kafası karışık olan bazı insanlar vardır. Belki bu adam da öyledir. Bu onun profesyonelce bir davranışı değil."

Evet, profesyonelce olmayan kısmı buydu. "Neden birinin ikimizden birini öldürmesi için bir suikastçı tuttuğunu hiç anlamıyorum.

hiç mantıklı değil."

"Çünkü sen bulmacanın sadece bir parçasını biliyorsun," dedi Max. "Dışarıdan baktığında her şeyin mantıklı olduğunu göreceksin."

"Kar çemberleri gibi." Max bir şeyin peşindeydi. "Mel, Cassidy'ye bir drone göndermesini söyledi, böylece yukarıdan tam bir resim elde edip uzaylıların nerede bulunduğunu anlayabilecekti."

"Aynen öyle." Max, yaşlı bir adamın zihninde var olan uzaylılardan bahsetmek yerine, mükemmel bir argüman sunmuş gibi başparmağını işaret etti.

Yoksa var mıydılar? Mel için önemli olduğu dışında bunun bir önemi olup olmadığından emin değildi. Mel hayatından memnundu. Sayısız uzaylı türüne inandığı kimin umurundaydı ki?

Dallas'ta umursarlardı. Dallas'ta muhtemelen hastaneye yatırılır ve normal olabilmesi için ilaç verilir. Bazı insanlar buna ihtiyaç duyuyordu. Mel'in ihtiyacı yoktu.

Dallas'ta, o, Elisa ve Van normların dışında kalacaklardı ve dedikodular Bliss'teki kadar nazik olmayacaktı. Neden Van'a bunu anlatamıyordu?

"Bir şeyi gözden geçiriyoruz," diye devam etti Max. "Bu konuda çok tecrübeliyim. Hiç bir tarikata üye olmadığından emin misin?"

"Hayır."

"Çok katmanlı pazarlama dolandırıcılığına?"

"Beni etkili bir satış elemanı olarak görüyor musun? Sevdiğim insanlarla bile fazla konuşmam."

Max başını salladı ama devam etti. "Motosiklet çetesi veya herhangi bir tür suç çetesi?"

"Lisede kafeteryadan düzenli olarak yemek çalan iki arkadaşım vardı, ama neredeyse eminim ki yemekhane görevlisi bize göz yumuyordu. O kapıyı kilitlemediği kesin." Suç geçmişi bu kadardı.

"Dostum, bu çok üzücü," dedi Max başını sallayarak. "Hiç evlenmedin mi ya da zihnini silip seni süper bir askere dönüştürmek isteyebilecek bir kadınla ilişki kurmadın mı?"

"Şimdi de uyduruyorsun." Max bazen konudan sapardı.

"River Lee'nin evlendiği Jax denen adamla konuş. O adamın anlatacak hikayeleri var. Sanki her oynadığımızda bir erkeğin başına gelebilecek en boktan şeyi kazanıyor gibi," diye itiraf etti Max. "Benim vurulup atım tarafından sürüklenmem gerçekten daha üst sıralarda olmalı. Başka bir kasabada kazanacağıma yemin ederim. Ama Rus mafya üyeleri ve MC'ler tarafından işkence gören adamlarla rekabet etmek zorundayım ve Henry, CIA'deki günlerinden bahsederek beni bir mil geride bırakıyor. Buraya gelmeden önce hayatın nasıldı? Sen ve Van'ın çok yer değiştirdiğini ve onun bazı sorunlar yaşadığını biliyorum, ama kendinden nadiren bahsediyorsun."

Hale, Bliss'in en sıkıcı vatandaşı olmayı planlıyordu. "Annem bekar bir anne idi. Babamı hiç tanımadım. Bana, evli bir adamla ilişkisi olduğunu söyledi. Bir süre ona para gönderdi, ama ben o adamla hiç tanışmadım. Yedi yaşındayken, annem artık yeter dedi ve beni kız kardeşinin yanına götürüp orada bıraktı. Onu bir daha hiç görmedim. Birkaç akrabanın yanında kaldım, sonra da koruyucu aileye verildim. Harika bir deneyim değildi, ama yıllar sonra peşimden gelecek düşmanlar edindiğimi sanmıyorum. On sekiz yaşında reşit oldum, birkaç ay karavanda yaşadım, sonra Van ile tanıştım ve yola çıktık."

"Sen, eski zaman kıyafetleri giymiş bir çocuğun ağlayarak 'lütfen daha fazla' diye yalvaran filmlerdeki gibi birisin," dedi Max.

"Şey, şu anda değilim." Çocukluğunun modern bir Dickens havası olduğunu kabul etse de.

"Şimdi inşaat sektöründesin," diye düşündü Max. "Hiç gerçekten berbat bir iş yaptın mı?"

"Düzeltilmediğim bir iş yok." Müteahhitlerin kötü bir şöhreti olduğunu biliyordu, ama daha iyi olmaya çalışıyordu. Neredeyse tek kişilik bir işletmeydi ve bu, operasyonun her aşamasını kontrol ettiği anlamına geliyordu. Para hariç. Van olmadan ne yapacaktı?

Van nasıl onları terk etmeyi düşünebilirdi? Jake'in ona ihtiyacı yoktu, ama Elisa'nın ve kendisinin vardı. Hepsi oynayacakları roller vardı ve Van kendi rolünü terk ediyordu.

"Buralarda bir yerde olmalı. Nate ve kız arkadaşın bulacaktır, eminim." Max eğildi. "Bu adamı bulana kadar koruma tutmayı düşündün mü?"

"Max, arabamız için Uzun Saçlı Roger'a ödeyecek param yok," diye işaret etti. "Bu tavernada kız arkadaşımın beni almasını bekliyorum çünkü vadiye yürümek için hava çok soğuk. Bir koruma tutacak param kesinlikle yok."

"Taggart'ın bir sürü koruması var," diye düşündü Max. "Onun tuvaletini rehin al ve sana bir tane göndermesini sağla."

Bazen Max'in tavsiyeleri pek de iyi olmazdı. "Dikkatli olacağım. Hem artık arabam olmadığı için beni arabaya bindiremez." Bu düşünce midesinde bir taş gibi duruyordu. "Bu kişinin bana ulaşmak için Elisa'nın peşine düşeceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Onu terk etmek istediği son şeydi, ama neden birinin peşinde olduğunu bile bilmezken onu tehlikeye atabilir miydi? Onu korumakla yükümlü değil miydi? İlk kez ayrılmayı düşündü.

İlk kez, ona iyi gelmeyebileceğini düşündü.

Parası yoktu. Çalıştığı evler dışında ona sunabileceği bir evi yoktu, bu yüzden Elisa'nın kendi evi olmayacaktı. Artık hareketli olduğunu bile söyleyemezdi. Ulaşım için ona bağımlıydı. Yeni bir araç için krediye ihtiyacı olacaktı. Kredi alabilecek miydi?

Van'ın bahsettiği şey buydu. Dallas onlara maddi istikrar sağlayacaktı, ama bunun bedeli ne olacaktı?

Üstelik birisi onu öldürmeye çalışıyordu, neredeyse öldürmüştü ve o da yeni bulduğu babasını bu maceraya dahil etmişti. Kızın ne kadar sarsıldığını görmüştü. Dışarıdan tamamen profesyonel davranıyordu ama elini tuttuğunda, içindeki duyguların dalgalarını ele veren bir titreme vardı. Soğuk ya da duygusuz değildi. Çok fazla şey hissediyordu.

Ya bir dahaki sefere arabada onunla birlikte olan kişi o olursa? Ya bir dahaki sefere katil başarılı olursa?

Max eğildi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sesini alçalt. Dinleyenler var ve bu, kadınının duymasını isteyeceğin bir düşünce değil. Buna pek hoş bakmazlar."

"Onun güvenliğini düşünüyorum."

Max ıslık çaldı. "Kendi başını düşün, kardeşim, çünkü o kadın silah kullanmayı biliyor ve eğer 'seni kurtarmak için seni terk ediyorum' numarasını yaparsan, sadece o değil, Bliss'teki diğer tüm kadınlar da peşine düşer. Küçük kızlar bile, onları da hesaba kat. Benim Paige'im tekme atabilir ve Nell'in bebeği doğuştan öğrendiğine yemin ederim ki ölümcül bir bakışı var."

"Ciddiyim, Max. Yaralanabilir." Bugün bir gösterge ise, yaralanmaktan daha fazlası olabilir. O, aylardır bu dağ geçitlerinde araba kullanıyordu ve daha önce başka eyaletlerde de kullanmıştı. O ise bu yollara yeniydi. Onun aracı olsaydı, uçurumdan aşağı düşebilirdi.

Max, kimse dinlemiyor mu diye etrafına bakındı. "Ciddiyim, Hale. Sana başka hiçbir şey öğretmemiş olsam bile, bunu öğrenmeni istiyorum. Bliss'in ilk kuralı neydi, sana ne öğretmiştim?"

Bunu hatırlıyordu. "Rachel'a acı kanat yediğini söyleme."

Max kaşlarını çatı. "Gerçek olanı."

"Kadınları kızdırma." Bu, Max'in mantrası gibi görünüyordu. "Ama ben kimseyi kızdırmaya çalışmıyorum. Sevdiğim kadını hayatta tutmaya çalışıyorum. Onun ölümünün sebebi ben olursam, kendimle nasıl yaşayabilirim?"

"Böyle konuşmaya devam edersen, buna gerek kalmayacak." Max kaşlarını çatarak kaşlarını kırıştırdı. "Tamam, seninle ciddi konuşacağım. Elisa'nın peşinde biri olsaydı ve seni korumak için senden ayrılısaydı, nasıl hissederdin? Ve sen bunun farklı olduğunu söylemeden önce, bunu bir düşünmeni istiyorum, çünkü bu noktada o bebeğin ölümcül bakışları devreye giriyor. Şaka yapmıyorum. Nell'in ruhuna doğrultabileceği bir lazer gibi."

Max'e kesmesini söylemek istedi, ama haklıydı. Farklı mıydı? Bu durumda, Elisa bu durumla başa çıkmak için ondan çok daha yetenekliydi. Eğitimliydi. Dikkatliydi. Elisa'yı kurtarmak için kurşunun önüne atılmaktan başka ne yapabilirdi?

Bu şansı yakalayamazsa çok kızardı. Max'i anlıyordu, ama bu riski nasıl kabul edebilirdi?

Belki kendini onun yerine koyarak bunu kabullenebilirdi. Onu korumak için ondan ayrılısaydı, gerçekten nasıl hissederdin? "Neden bana güvenip yanımda durmama izin vermediğini merak ederdim

Neden birlikte sorunlarla yüzleşecek kadar güçlü olmadığımızı merak ederdim."

"Ve böylece Baby Flanders'ın lazer gözleriyle seni ikiye bölmesinden kurtulursun." Max onaylayarak başını salladı. "Rahat ol. Kasabadaki herkes sana dikkat etmesi gerektiğini biliyor. Festival bitti ve turistler tatil için evlerine dönüyorlar. Noel'den Yeni Yıl'a kadar burası sessizdir. Hepimiz bir araya gelip büyük bir parti veriyoruz, ama sadece kasaba halkı katılıyor. Bir iki gün içinde, bir yabancı göze batacak ve onu gözetlemek kolay olacak. Şerifin ofisi işini yapsın, biz de çok geçmeden bir çözüm buluruz. Her zaman buluruz. Mel'in sığınağında birkaç gün kalmaya ne dersin?"

Neden herkes onu sığınağa sokmaya çalışıyordu? "Hayır."

Ama Max'in söylediklerinin çoğu mantıklıydı. Noel'de turizm sezonu yavaşlayacaktı. Muhtemelen çok para kazanabilecek olmalarına rağmen, çalışanların ailelerinin yanına gidebilmeleri için pansiyon Noel ile Yeni Yıl arasında on günlüğüne kapanacaktı. Bliss güvenli, mutlu bir balon haline gelecekti. Güzel zamanlar olacaktı.

Van ile geçirecekleri son zaman olacaktı. Tatilleri o kadar da harika değildi. Genellikle bir tavuk, birkaç garnitür ve mağazadan alınmış bir pasta alırlar, sonra da bir film izlerlerdi. Bu yılın onlar için farklı olacağını düşünmüştü. Bu yıl, bu zamanın neden bu kadar çok insan için kutsal olduğunu anlamaya başlayacaklardı.

"Sığınağı küçümseme. Mel o şeyin içine Netflix'i kurmayı başardı. Başka bir boyuttan birinin ona öneriler yoluyla bilgi gönderdiğini iddia ediyor," diye devam etti Max. "Ve yaptığı viski de işe yarıyor. Bu konuda daha iyi hale geldi. Yıllardır kimse kaybolmadı."

"Sığınağa taşınmayacağım." Bu konuda kararlıydı. Van'ın tarafına baktı ve personel barın orada bir toplantı falan yapıyor gibi görünüyordu. Callie, Zane ve Micky, barmenlerin içkileri hazırladıkları ve alınmayı bekledikleri yerde bir araya toplanmışlardı ve hepsi ciddi görünüyordu. "Ama belki yalnız olmasam yardımcı olabilir. Banyo fayanslarını döşemek için bana yardım etmen karşılığında, ahırında birkaç gün çalışırım."

"Ciddi misin?" Max bu olasılık karşısında heyecanlandı. "Çok isterim. Değiştirmem gereken bir kapı var ve Rye çekiçle başa çıkamıyor. Ciddiyim. Her zaman lanet parmağını kesmeye çalışıyor."

Bir adam Hale'in görüş alanından geçerek tuvaletlere doğru yöneldi. Kalabalık bir restoranda bu şaşırtıcı bir durum değildi, ama Hale adamın sırtını gördü. Adamın omuzları tanıdık bir şekilde çökmüştü. Bu, öğleden sonra kurtardıkları adam mıydı? Güvenlik kamerası görüntülerinde de gördüğünden neredeyse emin olduğu adam mı?

Hale ayağa kalktı. Bu fırsatı kaçıramazdı. "Hemen dönerim."

Max, Hale adamı takip etmek için ayrılırken sadece omuz silkti.

Kapıyı açtığı anda, adam orada, pisuarda işini bitiriyordu.

Hale ellerini yıkamak için yanına gitti ve aynada adamı izledi. Onun olduğundan tam olarak emin olamıyordu. Dönüp lavaboya doğru yürüdü ve Hale kemerindeki logoyu fark etti. LV'nin ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama muhtemelen pahalı bir şeydi.

Bu noktada Van ile konuşması gerekirdi, çünkü Van içeri girip bu adamla dostça bir sohbet başlatarak onu yumuşatmaya çalışırdı, sonra da önemli soruları sorardı.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Hale'in bir planı yoktu.

Adam başını çevirdi ve onu görünce şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bu ne biçim bir soru? Seni tanımıyorum."

"Bugün erken saatlerde, kulübenin tavşan pistinde neredeyse ölecekken tanışmıştık," diye hatırlattı Hale.

Adam göğsüne dokundu, sanki ağrıyormuş gibi ovuşturdu. "Evet, bunun için sana teşekkür etmeyeceğim. Sanırım kaburganı incittin, seni aptal. Seni dava etmediğim için şanslısın. Şimdi gidiyorum çünkü senin açıkça sorunların var. Senin yetersiz olduğunu dışında kim olduğunu hiç bilmiyorum."

Ama öyleydi. Bu çok açıktı. Hale'in tüm içgüdüleri, bu adamın peşinde olduğu kişinin o olduğunu söylüyordu. "Benim. Sen peşimdesin. O kadını beni araması için sen gönderdin. Kulübeyi o mu mahvetti yoksa sen mi?"

Adamın yüzü hafifçe kızardı ve elleri hala ıslakken geri adım attı. "Beni başka biriyle karıştırdınız. Sizi tanımıyorum. Tanımak da istemiyorum. Benim için hiçbir önemin yok."

Bu sözler, gerçek olamayacak kadar fazla duygu yüklüydü. Bu adam ondan nefret ediyordu. Genelde insanları yargılamakta pek iyi değildi, ama bu adamdan dalgalar halinde nefret yayılıyordu. "Sana ne yaptım? Seni hiç hatırlamıyorum. Ne yaptığımı söylersen, durumu açıklığa kavuşturabilirim."

Adam sadece arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Hale bunu kabul edemezdi. "Birkaç gün önce bana ateş ettin ve arabamı sabote ederek kazaya neden oldun. Ne yaptığını biliyorum."

Adam hafifçe döndü. "Siktir git. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Tuvaletten çıkıp koridora fırladı. Hale onu takip etti. Bu adamın kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. "Neden peşimde olduğunu bilmek istiyorum. Bunu bilmeye hakkım var. Polis de senden bazı bilgiler istiyor. Lodge'da adresimi soran kadınla konuşurkenki görüntülerimiz var."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Yemek odasına geçti. "Lodge'da kalıyorum, ama sana temin ederim ki hayatımda bir kadın yok. Eski karım bana kadınlardan olabildiğince uzak durmamı öğretti. Hepsi de altın avcısı. Babamın yaptığı hataları tekrarlamayacağım." Restoranın bar bölümüne çıkan merdivenlerin önünde durdu. "Ve buradaki polis teşkilatını oluşturan cahil köylüler ne derse desin, ne yazık ki bana değerli bir şey sorabileceklerini sanmıyorum. O yüzden onlara siktirip gitmelerini söyleyebilirsin. Avukatımla konuşabilirler."

Hale artık bir yerlere varıyordu. "O da buradaydı, değil mi?"

Adam belli ki onu yine kovmak üzereydi, ama durdu. "Bir avukat mı geldi?"

Oh, bunu bilmiyordu. "Evet, yarın onunla konuşacağım. Randevu aldım, her şey hazır. Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?"

Adam bir an düşündü, sonra yüzünde kötü bir alaycı gülümseme belirdi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ona yaklaştım, sesi alçaldı. "Sen olsam kendime dikkat ederdim. Ben güçlü, zengin bir adamım. Benimle uğraşırsan, ben de seninle uğraşmak isterim. Ya da belki de siktiğin o fahişe polisle. Onunla uğraşmamı ister misin? Ona gerçek bir erkeğin neler yapabileceğini göstermemi ister misin?"

Nedenini bilmiyordu, ama öfkelen-di. Sözler sadece sözdü. İncitebilirlerdi, ama kimsenin ona ne dediği umurunda değildi.

Ama onu umursuyordu.

Max'in bir şey bağırdığını duydu ve sonra öfkesine yenik düştü.

* * *

Elisa saatler sonra hala öfkeliydi. Hale, Cameron Briggs tarafından kelepçelenerek dışarı çıkarılırken Trio'ya gelmişti. Bu çok yetmezmiş gibi, Van da Max Harper ile birlikte onun peşinden gitti ve ikisi de şerifin kendisi tarafından ilçe devriye arabalarına götürüldü.

Elisa, ikisini de almaya hazır-dı, belki akşam yemeği yiyip sonra yatakta uzun uzun sevişeceklerdi, çünkü gün çok zor geçmişti ve şimdi onları hapisten çıkarmakla uğraşmak zorundaydı, ki orası aynı zamanda Elisa'nın iş yeri-di.

"Bu büyük bir hata, dostum," diyordu Max, Bliss County Şerif Ofisi'ndeki iki hücreden birinin parmaklıklarının arkasından. "Akşam yemeğini atlama. Bedava. Boğazına tıkmak zorunda kalsan bile, sipariş et. Bu adama karşı koyabilmemizin tek yolu bu."

"Aç değilim ve buradaki adamlar bana karşı koymak istediğim adamlar değil." Hale, ifadesiz bir yüzle onun yanına oturdu.

"Çok geç. Akşam yemeğini kaçırdın," dedi Nate, üzgün üçlüyü incelerken kaşlarını çatarak.

Bu, Max'in hızla doğrulmasına neden oldu. "Bu adil değil. Saat daha dokuz bile olmadı."

"Evet, ama Stella's bugün saat dokuzda kapanıyor," diye cevapladı Nate. "Bliss County'deki mahkumlara kimin yemek vereceği konusunda katı bir anlaşmamız olduğunu biliyorsun. Bu gece sıra Stella'da. İyi haber ise Gemma'nın herkese protein barları getirmiş olması."

Gemma masasından başını kaldırdı. "Son kullanma tarihi yeni geçmiş."

Herkes bu felaket için işe geri dönmüştü. "Ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Hale bir turisti öldürmeye çalıştı," diye açıkladı Cam. "En azından görgü tanıkları bize öyle söyledi. Seni şaşırtacağını biliyorum, ama pek konuşkan değildi."

Evet, Gemma'nın anladığı kadarıyla Hale hiç işbirliği yapmamıştı ve bu onun için garip bir durumdu. Utanç ve öfkesini kontrol altına alması gerekiyordu çünkü bu hiç ona göre bir davranış değildi.

"Bence o adam Hale tuvaletten onayla bir şey yapmış olabilir," dedi Max. "Bir dakika önce adam iyiydi, bir dakika sonra yumruk atmaya başladı."

"Ve sen ona yardım etmeye karar verdin?" diye sordu Nate.

Max omuz silkti. "Ben onun akıl hocasıyım. Öğrenmesi gereken şeylerden biri, arkadaşın gerçekten aptalca bir şey yaptığında, sen de onunla birlikte aynı şeyi yapmak zorunda olduğundur. Van'ın kendini bu kavgaya atacağını bilseydim, daha rahat bir yaklaşım sergilerdim."

"Bana ne faydası oldu ki." Van çenesini avuçladı. "Bana yumruk attı. Ona yardım etmeye çalışıyordum ama o beni yere serdi. Ayrıca, bence bu haksız bir tutuklamaydı. Kavgayı ayırmaya çalışıyordum. Kimseye vurmadım ama beni dışarı attılar. Bu ayrımcılık."

"Hayır." Cam Briggs bu sahnayı oldukça eğlenceli bulmuştu. "Bu hiç de öyle bir şey değil. Peki diğer adam kimdi, çünkü içeri girdiğimizde kavga eden üçünüz gibi görünüyordu."

"Kaçtı." Hale'in çenesi gerildi. "Adını bile öğrenemedim."

Max, Hale'i işaret etti. "Gördün mü, sana söylemiştim. O adam ona kötü bir şey yaptı."

Bu konuda tamamen yanlış davranmıştı. Onların tutuklandığını görünce kendini kapatmış ve soğuk davranmıştı. Hale ve Van'ın kavga ettiğini duyunca, olabilecek en kötü yere gitmişti. "Nate, onları serbest bırakabilir miyiz? Bu bir bar kavgasıydı ve görünüme göre kavga ettikleri kişi burada değil. Zane, mülk tahribatı suçlamasında bulunuyor mu?"

"Sadece bir masa. Hale yenisini yapabilir," dedi şerif. "Ben daha çok neden burada olduğumuzla ilgileniyorum. Bunun ikisi arasındaki bir rekabet olduğunu sanıyordum."

"Kimse beni dinlemediği için," diye şikayet etti Max. "Sana neler olduğunu anlattım. Hale o adama öfkeli bir boğa gibi saldırdı. Adam gerçekten pislik bir turist gibi görünüyordu. Bunu anlayabiliyorum, ama onun akıl hocası olarak, bu tür şiddete başvurmadan onlarla nasıl başa çıkılacağını öğrenmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bak dostum, başka bir tür şiddet bulmalısın. Polislerin göremeyeceği bir tür."

"Yeni bir akıl hocasına ihtiyacın var." Max'in çok kötü bir etkisi olduğundan emindi.

Hale ayağa kalktı ve parmaklıklara gelerek onu parmaklıkların arkasından izledi. "Üzgünüm, bebeğim. Öyle kaybetmek istememiştim, ama o bir şey söyledi ve Van bana bağırıma başlaana ve Cam bana kelepçe takana kadar hatırladığım son şey buydu."

"Gözlerinde boş bir bakış vardı," diye açıkladı Van. "Sanki orada değilmiş gibi."

"Seni incitmek istemedim." Hale Van'a baktı. "Sen olduğunu bilmiyordum. Onun olduğunu sandım."

"O kim?" Sonunda sorulması gereken sorulara geliyorlardı. Nate ve Cam'in onları Trio'dan çıkarmak zorunda olduklarını anlıyordu, ama bu iki adamı daha iyi tanısaldı, bir şeylerin ters gittiğini anlardı.

"Aptal turist," diye ısrar etti Max. "O da o pansiyoncular gibi görünüyordu. Ama eminim kayak yapmayı beceremiyordur. Hiçbiri beceremez zaten. Onlar sadece butik biralarını yudumlayıp sosyal medyaya fotoğraflarını yüklemeyi severler. Hey, bira var mı Nate? Karımı arayan oldu mu? Akşam yemeği için evde olmam gerekiyordu ve o çok endişelenebilir."

"Seni bir gece burada tutmamı söyledi," diye Nate sırtarak cevap verdi.

"Nate?" Max etrafta olduğu sürece bu konuyu çözemeyecekti. "Hadi ama."

Nate iç geçirdi ve hücre kapısını açtı. "Peki. Yeni şerif yardımcısı işe koyulmak istiyor, o yüzden git Max. Ama siz ikiniz konferans odasına gidin. Bu ikinizin arasında bir kavga değilse, konuşmamız gerek."

Max hücreden çıktı ve gömleğini düzeltti. "Bu, burada yaşadığım en kötü deneyimdi, Şerif. Yemek yok. Bira yok ve o bankın minderleri de sönmüş. Bu, değerlendirmeme yansıyacak. Ayrıca, veda hediyesi olarak protein barlarını alacağım, Gemma."

Gemma burnunu çekip çantasını aldı. "Onu arabasına bırakıp eve gideceğim, tabii bana ihtiyacınız yoksa. Geçici eleman devriyeye çıktı ve bir saat içinde ofise dönmesi gerekiyor, yani özel olarak konuşmak için biraz vaktiniz var." Van ve Hale'e baktı. "Kendinize gelin, ikiniz de. O oldukça havalı ve burada onu kapacak başka erkekler de var."

"Benim işlerim gayet yolunda," dedi Van kaşlarını çatarak. "Sorun da bu zaten. Harika bir keşif yaptım ve Hale bana yumruk attı."

Hale, dışarı çıkmak istemiyormuş gibi hücrede kaldı.

"Ne dedi?" Ona doğru yaklaştı ve yüzündeki sert ifadeyi yumuşattı. Berbat bir gün geçiren tek kişi o değildi. O, bar kavgasına karışacak türden bir adam değildi. Eğer öfkesine hakim olamayacak kadar kızmışsa, bunun bir nedeni olmalıydı. "Benimle mi ilgiliydi?"

Van homurdandı ve birdenbire en iyi arkadaşının yanına geldi. "Kahretsin. Elisa hakkında ne dedi? Böyle sinirlenmesinin tek nedeni bu olabilir. Kimsenin onun hakkında ne dediği umurunda değil."

"Önemli değil." Hale, Nate'e baktı. "Adını bile öğrenmedin mi?"

Nate masaların birinin köşesine oturdu. "Başka bir parti olduğunu fark etmemiştim. Oraya vardığımızda Max'in Hale'i Van'dan çekmeye çalıştığını gördüm."

"Masum olduğumu biliyorsan, neden beni tutukladın?" Max, Gemma'nın peşinden kapıya kadar gelmişti.

"Çünkü uzun zaman oldu, eski dostum. Yüzünü özledim," dedi Nate sırıtarak.

Max ona parmağını gösterdi ve dışarı çıktı.

"Neler olduğunu anlamadığım için özür dilerim." Nate tamamen profesyonel tavrına geri dönmüştü. "Son zamanlarda aranızda bazı sorunlar olduğunu ve en iyi ortaklıkların bile zaman zaman patlayabileceğini biliyorum

. Zane ve benim de gençken bazı ciddi kavgalar yaşadığımızı biliyorum."

"O yapmıştı." Hale bu sözleri kararlı bir şekilde söyledi. "Lobi kamerasındaki adamdı. Onu tuvalete giderken gördüğümde fark ettim ve onu takip ettim. Şimdi otele geri döndüğüne eminim. Orada konuk olarak kalıyor. Van ve ben bugün onun bacağını kırmasını engelledik."

"Kahretsin. Aynı adam mıydı?" diye sordu Van. "Trio'da onu görmedim, ama bugün kulübede tanıştığımız adamın vücut yapısı aynıydı."

Eğer haklıysa, tehlikeli bir risk almıştı. "Hale, neden onunla yüzleştin? Neden şerifi çağırmadın? Seni öldürmeye çalıştığından şüphelendiğin adamla yüzleştin? Ona ne dedin?"

Hale omuz silkti. "Neden beni öldürmeye çalıştığını sordum."

Van inledi. "Ben olsam öyle yapmazdım."

Elisa Cam'e döndü. "Lodge'ı arayıp bu adamın kim olduğunu öğrenebilir misin?"

Cam paltosunu aldı. "Daha iyisini yapacağım. Oraya kendim gideceğim. Umarım onu ve sedanını da bulabiliriz. Trafik kameralarından elde ettiğimiz görüntüleri netleştirmeye çalışıyoruz. Doğru zamanda oraya gelen mavi bir sedan var, ama hava çok kötüydü, bu yüzden plaka numarasını alabileceğimizi sanmıyorum. Otoparkta bir bakacağım."

"Teşekkürler, Cam." Aslında evde karısı, ortağı ve çocuğuyla birlikte olması gerekiyordu.

Nate paltosunu aldı. "Onunla gideceğim. Bu durum hiç hoşuma gitmedi. Siz ikiniz gidebilirsiniz. Suçlamada bulunulmayacak." Onun yanından geçerken durdu, eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Hale'e karşı nazik ol. Bu durumun ciddiyetini anladı ve korkuyor, ama bence kendisi için korkmuyor. Bahse girseydim, senin onun aşık olduğu ilk kadın olduğunu ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmediğini söyledim."

Kadın, tavsiye için minnettar olarak başını salladı. Nate ve Cam ayrıldı ve ikisi yalnız kaldı. "Eve gidip bunu konuşmak ister misin?"

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," dedi Hale

yavaşça. "Başka nereye gidebiliriz ki?" diye sordu Van.

Van anlamadı. "Eve gitmek istemediğini söylemiyor. Benim onunla gelmemi istemediğini söylüyor."

"Öyle demiyor," diye düzeltti Van, bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. "Çünkü bu çok saçma olurdu."

"Neden?" diye sordu Hale. "Bence daha saçma olan şey, onu tehlikeye atmam olurdu. Bak, tüm bunlar olduğunda Max'le konuştuğum şey aslında buydu ve biliyorum ki bu adil görünmüyor ama lanet olsun, onu seviyorum ve incinmesini istemiyorum."

Onu kendinden uzaklaştırmasına karşı çıkması gerektiğini biliyordu, ama o onu sevdiğini söylemişti. "Ben de seni seviyorum."

Hale'in gözleri yumuşadı. "O zaman bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu kabul et. Van ve ben sabah Dallas'a gitmeliyiz. Kardeşinin arkadaşlarıyla görüşebiliriz. Bu tür işleri her zaman hallederler."

"Dallas'a mı gidiyorsunuz? Ne kadar süreliğine?" İkisi de onu terk mi edeceklerdi?

"Bu meseleyi çözene kadar," diye söz verdi Hale.

Bu senaryoda bir sorun vardı. "Ama bu biraz zaman alabilir, ve durumu açıklığa kavuşturmak ne demek? Ya bu adam doğru kişi değilse? Bu adam yakalanana kadar uzak kalmayı mı düşünüyorsun? Ya bu yıllar sürerse?"

Hale'in çenesi inatçı bir çizgiye dönüştü. "Öyle olmayacak."

"Bunu bilemezsin." Böyle bir dava uzun sürebilir.

Hâlâ adamın adını bilmiyorlardı.

"Senin peşine düşeceğini biliyorum," diye ısrar etti Hale. "Bu gece öyle söyledi."

"Demek seni kızdıran şey buydu." O pisliğin ne dediğini ona söylemesini diledi.

Hale başını salladı. "Önemli değil."

"Önemli." Birkaç şeyi netleştirmesi gerekiyordu. "Sen Dallas'a gitsen de gitmesen de bu davayı çalışacağım, yani bu işe dahil olacağım."

Hale bir an düşünmüş gibi göründü. "Ve Nate'den seni bu davadan almasını isteyeceğim. Evini başkalarının yarı fiyatına yenileyen adama bir iyilik yapabilirim."

"O zaman istifa edip özel dedektif olurum ve yine de bu davayı çalışırım," dedi kararlı bir şekilde. "Hayatımda ne yapacağımı sen belirleyemezsin, Hale. Aşık olabiliriz, ama ben senin malın değilim. Senin için daha rahat olacak diye kim olduğumu değiştiremezsin."

"O benden nefret ediyor." Hale başını salladı, bakışları içe dönüştü. "Nedenini bilmiyorum, ama o adam benden nefret ediyor ve ben gidene kadar durmayacak."

"Ve sen benden onun yolundan çekilmemi mi bekliyorsun? Belki de beni sevdiğini söylememelisin, çünkü belli ki benim kim olduğumu hiç bilmiyorsun." O, onun bunu neden yaptığını anlıyordu, ama geri çekilip bunun olmasına izin veremezdi.

"Ben kim olduğumu biliyorum ve senin incinmeni seyredecek bir adam değilim," dedi Hale.

"Harika. Yani o incinecek ve sen izlemeyecek misin?" diye sordu Van, alaycı bir tonla. "Çünkü sence bu adam neden ondan uzaklaşacak? Sence o, *'Oh, mahvetmek istediğim adam Dallas'a gitti. Beni neredeyse öldürecek kadar sevdiği kadını sevmiyor olmalı. Onu rahat bırakayım. Ya da Tanrıya şükür o adam Dallas'a gitti ve onu yalnız bıraktı. Oyun zamanı'* diyebilir."

Van mantıklı düşünüyordu. "Haklı. Ben bu işin içindeyim ve şu anda başka bir çıkış yolu yok."

"Bir yolu olmalı." Hale sorunu çözmeye çalışıyor gibiydi. "Eve gidebilirsin. Kuzey Carolina'ya geri dönebilirsin."

Gözlerini devirdi. Onun biraz zamana ihtiyacı olduğu belliydi. Bu konuda tartışmak sorunu çözmeyecekti. "Ben evimdeyim ve bir pisliğin beni kovmasına izin vermeyeceğim. Ve bana sığınakta kalmamı söylemeyi aklından bile geçirme. Eve gidiyorum. Benimle geliyor musun yoksa sana başka bir araç ayarlamamı mı istersin?"

"Belki de babanla konuşmalıyım," dedi Hale, ses tonu meydan okurcasına.

"Git yap." Babasıyla başa çıkabilirdi.

Van a r alarına girdi. "Hale, pisliklik yapmayı bırak. Kendine bakabileceğini biliyorsun."

"Buna gerek olmamalı." Hale geri adım atacak gibi görünmüyordu. "Onu, onun için kötü olduğunu anlayacak kadar seven biri olmalı. Belki de haklıydın. Belki de biz ona yetmiyoruz ve o bunu göremiyor. Lanet olsun, ben bir ilişkide nasıl davranılacağını bile bilmiyorum. Sen gidiyorsun ve haklısın. Ona sadece acı vereceğiz."

İnlememek için tüm gücünü kullanması gerekti. Eeyore geri dönmüştü. Hale bazen dünyayı böyle görüyordu ve yakın zamana kadar onun dünyası umutsuzluğun karanlık çukuru olduğu için onu suçlayamıyordu.

Onu terk etmek istiyordu.

Van onu terk edecekti. Bunu çoktan söylemişti. İşte ilk gerçek engellerine gelmişlerdi ve ikisi de onu terk edip uzaklaşacaktı. Bunu bilmemesi mi gerekirdi...

Hayır. O bu konuyu düşünmeyecekti. Bugün kendi şeytanlarıyla yakala ve bırak oyununu oynuyordu. Belki daha sonra kendini acıya kaptırmak için zamanı olurdu, ama bugün kesinlikle olmazdı.

"Ama kalmaya karar verdim." Van yanına geldi. "Kardeşimin Serena'ya verdiği şeyi ona veremediğim için utandığımı fark ettim, ama aslında düşününce Serena başından beri tüm paraya sahipti, yani belki de ben onun izinden gidiyorum."

"Burada çok fazla para yok, bebeğim. Otuz bin dolar ve makul bir yatırım portföyü var," diye itiraf etti, Van'ın sözleri onun içinde her zaman var olan karanlığı uzaklaştırdı. Kalacak mıydı? "Hala oldukça mavi yakalıyız."

"Ben muhasebeci olacağım, bu yüzden paramızı akıllıca kullanacağımızdan emin olacağım." Van ona döndü, elleri kalçalarına gitti. Ona baktı, bakışları ateşli hale geldi. "Sen söz konusu olduğunda çok akıllı olacağım. Senin yanında kalacağım ve kötü adamlar geldiğinde kahramanca kenara çekilip senin onları vurma izin vereceğim."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler, bebeğim." "Bu ciddi bir konu," diye ısrar etti Hale.

Bu onun içindi. Hepsi içindi, ama özellikle Hale içindi. Elini uzattı. "Biliyorum, ve bunu atlatacağız. Söz veriyorum. Ama ayrı kalarak bunu başaramayız. Bana, Bliss'te işlerin

burada, Bliss'te işlerin böyle yürüdüğünü söylediler. Broşürde ve her şeyde yazıyor."

Van eğilip şakağına bir öpücük kondurdu. "Bugün bir şey öğrendin mi?"

Henüz haberlere gelmemişlerdi. "Evet. Avukat, Movie Motel'de Gene ile konuştu. Kartını aldı. Onu aradım ama ofisi kapalıydı. Teksas, Spring'de bir aile hukuk bürosunda çalışıyor." "Annem bir süre orada yaşamıştı." Hale yine derin düşüncelere dalmıştı düşünceli yüz ifadesine geri döndü. Bu ifade, "dünya peşimde" yüz ifadesinden biraz daha yumuşaktı, ama "öğle yemeğinde ne yemeliyim" yüz ifadesinden daha dar gözlüydü.

"Sabah bir şeyler öğreniriz. Onu tekrar arayacağım," diye söz verdi, bu konuşmanın tehlikeli kısmını neredeyse atlattıklarını hissederek. "Öyleyse eve gidip bu konuyu bir düşünelim mi? Her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum."

Hale içini çekti ve elini tuttu. "Tamam."

Karakolun kapısının açıldığını duydu ve ardından koyu saçlı, kahverengi gözlü yakışıklı bir adam içeri girdi. Kot pantolon ve botların üzerine kışlık bir palto giymişti. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Jake?" Van geri çekildi. "Burada ne işin var?"

Jacob Dean bir zarf uzattı. "Onu buldum ve durum sandığından daha kötü olduğu için buraya geldim."

Hayır. Tehlikeli kısım şimdi başlıyordu.

On Altıncı Bölüm

Van, konferans masasının karşısındaki kardeşine baktı. Kardeşi Dallas'ta olması gerekirdi. "Uçağa mı atladın? Burada telefonlarımız olduğunu biliyorsun. Arayabilirdin."

Jake ceketini çıkardı, sandalyenin arkasına astı ve oturdu. "Bir anlık hevesti. Bu durum hoşuma gitmiyor. Anlamadığımız bir şeyler oluyor ve ben buraya geldim çünkü sen benim kardeşimisin ve seni yalnız bırakmayacağım. Ayrıca, tatil boyunca burada kalacağımızı bilmelisin çünkü, tekrar söylüyorum, sen benim kardeşimisin. Kimsenin beni görmek için programını değiştirmeye istekli olmamasının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Adam ve ben birçok tatili yalnız geçirdik."

"Adam burada mı?" Tatili Jake'in çocuklarıyla geçirmek, Elisa'yı ailesiyle tanıştırmak... Bunlar hiç aklına gelmemiş şeylerdi. Kardeşine söylemek zorunda olduğu şey hakkında kendini daha suçlu hissetmesine neden oldu. Ama yine de bunu yapacaktı. Jake'i seviyordu ama Elisa ve Hale'i öncelikli tutmak zorundaydı.

Jake başını salladı. "Serena'yı ve çocukları kulübeye götürdü. Seninle konuşmak istediğim için beni buraya bırakmalarını istedim."

"Burada olduğunu nereden bildin?" diye sordu Elisa.

"Tabii ki telefonunu takip ettim. Bence dünyada bir kişi onun nerede olduğunu bilmeli," diye cevapladı Jake, sanki bu yetişkin bir erkeğe yapılacak en mantıklı şeymiş gibi. "Omzuna bir izleme cihazı takacaktım ama sızlanmaya başladı."

Vücuduna yerleştirilmiş bir takip cihazıyla dolaşmayacaktı, ama Jake'in onu takip etmesine izin verdi. Kardeşi için bu, sevgisinin bir göstergesiydi ve Van'ın dünyanın neresinde olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Bu yüzden Van buna izin verdi. Bu davranışta kontrolcü bir yan yoktu.

"Haklısın," diye başını sallayarak cevapladı Elisa. Onunla Jake'in iyi anlaşacağı belliydi. Aslında, şimdi düşününce, onunla Jake'in pek çok ortak yönü vardı. "Ama kulübeni kiraladığımı hatırlıyorsun, değil mi? Şimdi onu bütün aileyle paylaşmam mı bekleniyor?"

"Orada neredeyse hiç zaman geçirmiyorsun. Güvenlik kayıtlarını kontrol ettim. Kiraladığından beri orada tek bir gece bile geçirmemişsin," diye karşılık verdi Jake. "Aslında kaldığın yerde kalarak biraz para biriktirebileceğini düşündüm. Lütfen bana o kulübenin her odasında yaptığını söyle, çünkü lan'ın bunu bilmesini istiyorum. Utanma. O bunu hak ediyor. Eminim ki o ve Charlotte, yılda birkaç kez Adam'ın ofisine gizlice girip masasında yapıyorlar."

"Ne bulduğunu bize söyleyebilir misin?" Hale'in ruh hali tamamen kasvetliydi, dikkati Jake'in masaya koyduğu zarfın üzerindeydi.

Jake soruyu görmezden gelerek Van'ın yüzüne baktı. "İyi misin? Çenen morarmaya başlamış gibi görünüyor. Ne oldu?"

"Hale, onu öldürmeye çalıştığını düşündüğümüz adamı yakalamaya çalışırken Van'ı vurdu," diye açıkladı Elisa. "İkisi de tutuklanıp buraya getirildi, bu yüzden karakolda bulunuyorlar."

"Onu görmeye geldiğini sanmıştım. Yeni yardımcısıyla görüştüğünü duymuştum." Jake, konferans odasına girmeden önce Elisa'ya kendini tanıtmıştı.

"Bu akşam hapisanede onları gördüm," dedi Elisa alaycı bir şekilde. "Sorun yok. Herhangi bir suçlama yapılmayacak, ama Hale'in haklı olduğunu ve kavga ettiği adamın size gönderdiğimiz güvenlik kamerası görüntülerindeki adamla aynı kişi olduğunu düşünüyoruz. Buraya çok çabuk geldiniz. Sizinle konuşalı sadece birkaç saat oldu."

"Özel jet," diye cevapladı Jake. "Şirketimiz ve McKay-Taggart arasında kullanmak için satın aldık. Hızlı hareket etmek istediğinizde çok kullanışlı oluyor. Yarın öğleden sonra lan'ın kabinine bir güvenlik sistemi kuracağız. Zaten bunu yapacaktı, ama sizin başınızın belada olması nedeniyle planı öne aldık. Adam ve ben, ihtiyacınız olursa yakınınızda olacağız."

"Hayır." Hale, ellerini masaya düz bir şekilde koydu, sanki onlara dikkat etmeye çalışıyormuş gibi. "Çocukları bu işe karıştıramazsınız. Hiçbirinizin bu işe karışmasını istemiyorum. Bu adam öğleden sonra Mel'i neredeyse öldürüyordu ve geçen gün beni vurmaya çalıştığında, benim yerime Elisa'yı vurabilirdi."

vurabilirdi. Ve şimdi Jake çocuklarla birlikte aile Noel partisi için mi geldi? Ne düşünüyordun sen?"

"Ailemin bana ihtiyacı olduğunu düşünüyordum." Jake, Hale'in öfke patlamasından rahatsız olmamış gibiydi.

"O zaman Van'ı Dallas'a geri götür ve Elisa'yı da yanında getir. Bu onunla ilgili değil. Benimle ilgili, yani ailenin bu işin içinde değil," diye ısrar etti Hale.

Jake, Van'a şaşkın bir bakış attı. "Kendini ne sanıyor bu?"

"O bir döngü içinde." Van onu bu durumdan nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Hale'i daha önce hiç bu kadar karamsar görmemişti. Hale'in yüzü her zaman somurtkandı, ama genellikle en kötü senaryoyu düşünmezdi. O, ne olursa olsun, akışına bırakır ve gelenleri kabul ederdi.

Ama artık bunu yapamıyordu çünkü bu ciddi bir ilişkiydi ve onun için bir kılavuz yoktu. Hale kuralları ve sınırları severdi. Rutin ve net beklentilerle gelişirdi, ama burada bunların hiçbiri yoktu çünkü oturup konuşmamışlardı. Van kendi duygularına o kadar dalmıştı ki, Hale'in kendi duygularını nasıl idare edeceğini bilmediğini hatırlamıyordu. Van'ın ailesi ne yapmış olursa olsun, onun duygularını kabul etmiş ve geçerli görmüştü. Hale ise bunların hiçbirini yaşamamıştı.

"Ben bir sarmalın içinde değilim," diye tartıştı Hale.

"Kesinlikle bir sarmalın indesin." Elisa her zamanki soğukkanlılığıyla tüm akşamı idare ediyordu.

"Bununla ne demek istediğini bile anlamıyorum." Hale'in sözleri öfkeyle doluydu.

Son birkaç saattir yüzündeki ölü bakıştan daha iyiydi. "Bu sadece korktuğun için mantıklı düşünemediğin anlamına geliyor. Panik yapıyorsun ve bu hepimizi incitebilir. Jake'in söyleyeceklerini dinleyelim ve sonra Jake'in ekibi bu adamı ararken herkesi güvende tutmak için makul bir plan yapalım."

"Bizim..." Hale derin bir nefes aldı. "Hiçbir ekibi tutacak param yok."

Jake kaşlarını çatı. "Neden ondan para alalım ki? Aranızda ne oluyor?"

"Van size ihtiyacınız olmayan ayrıntılı bir psikolojik analiz yapacağı için ben açıklayayım," diye başladı Elisa. "Üçümüz bir araya geldik,

biraz seks yaptık ve işler duygusal bir hal aldı. Van çıldırdı."

"Çıldırmadım," diye şikayet etti.

O onu görmezden geldi. "Hale ve ben, Van kendini toparlarken sakın davrandık ve şimdi o bizimle birlikte Bliss'te kalıyor, bu yüzden Hale, benim zarar görebileceğimi düşünerek kendini kurban etmeye karar vererek daha fazla drama yaratma ihtiyacı hissetti."

Jake homurdandı. "Ona senin orduda geçirdiğin zamanlardan bahseden oldu mu?"

"O hala ölebilir," diye ısrar etti Hale.

"Seks mi?" Van bu konuda takıldı.

"Ona her şeyi tek tek anlatmaya gerek yok," diye cevapladı. "Bir süredir uyumsuzluk yaşıyorlar ve bu durum aşırı uyarılmış ve daha fazla seksin olduğu bir yerde uykuya ihtiyaç duyan Hale'i çok rahatsız ediyor, anlarsın ya."

"Ben çocuk değilim." Hale'in çenesi inatçı bir çizgiye dönüştü.

Elisa rahatsız olmuşsa da bunu belli etmedi. "Bu yüzden seks konusunu da dahil ettim, bebeğim. Zorlu ve duygusal bir gün geçirdik ve umarım hayatımın son ilişkisi olacak olan bir ilişkinin başlangıcındayız. Birbirimize tutunmalı ve bağ kurmalıyız, bunu yapmanın en iyi yolu da seks."

Onu bu kadar çok sevmesinin bir nedeni vardı. Bu işi ilerletmek istiyordu, böylece iyi kısıma geçebileceklerdi. Van kardeşine döndü. "Seni buraya bu kadar çabuk koşturan ne buldun?"

Jake daha fazla konuşmak istiyor gibi görünüyordu, ama getirdiği zarfı açtı. "Gizemli kadının kimliğini buldum. Adı Helena Atwell. Houston bölgesinde özel dedektiflik yapıyordu. Kayıp kişiler konusunda uzmanlaşmıştı. Kefalet şirketleri için çok iş yaptı."

"Demek avukat değildi," diye düşündü Elisa. "Hale'i aramak için şehre gelen diğer kadının bir hukuk firmasında çalıştığını biliyoruz. Onu aradım. Sabah haber alırım umarım. Bayan Atwell'le iletişime geçmeyi denedin mi?"

"Bu zor olacak. İki gün önce Denver'da bir otel odasında ölü bulundu," dedi Jake düz bir sesle. "Göğsünden silahla vurulmuş. Ertesi gün Houston'a dönmesi planlanıyordu. Polis

şu anda herhangi bir şüpheli yok. Müşterilerinin listesini almaya çalışıyorum."

Hale'in yüzü gözle görülür şekilde solmuştu. "O adresi vermediği için onu öldürdü. Ya da belki de verdiğiinden sonra, kimseye söyleyememesi için öldürdü."

Jake'in keşfettiği şeylerle Hale'i rahatlatamayacağı belliydi. Soruşturmada ilerleme kaydetmeye başladıklarını söyleyerek Hale'i sakinleştirebileceğini ummuştu. Bu duruma olumlu bir bakış açısı getirmesi gerekiyordu. "O halde sabırlı olup müşteri listesini bekleyelim. O zamana kadar kulübeye yakın kalalım, güvenlik sistemi kurup olabildiğince dikkatli olalım. Diğer seçeneğimiz ise..."

Elisa onun yönünü işaret etti. "Sığınak yok."

"Diğer seçeneğimiz ise ikinizin Dallas'a gitmesi," diye tartıştı Hale.

"Neden Dallas'a gidelim ki?" Elisa sandalyesini Hale'e dönerek sordu. "Bu hiç mantıklı değil. Korktuğunu ve dünyadaki en değerli iki insana acı çektireceğinden endişelendiğini anlıyorum, ama bizi kurtarmak için yaptığın planların mantıklı olmalı. Oradan başlayabilir miyiz?"

"Kulübeye geri dönüp biraz dinlenmeye ne dersiniz?" Saat geç olmuştu ve bu gece hiçbir şeyi çözemeyeceklerdi. "Nate ve Cam onu arıyor. Jake ve ekibi özel dedektifi araştırarak ve Elisa yarın avukattan haber alacaktır. Yapabileceğimiz başka bir şey yok, hadi eve gidelim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Ama Hale bu sözleri söylerken bile yorgun geliyordu.

"Başka bir fikir bul." Elisa ayağa kalktı. "Ama bu gece ayrılmayacağımızı bil. Eşyalarımı alacağım. Arabada görüşürüz. Bay Dean, tanıştığımıza memnun oldum."

"Jake, lütfen," diye ısrar etti. "Yakında bir aile olacağımızı hissediyorum."

Elisa bir an düşünür gibi yaptı, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bu çok hoşuma gider, Jake."

Hale onu dışarıya kadar takip etti ve kardeşi ile baş başa kaldı. Onun için tüm dünyasını askıya almış olan kardeşi.

"Bize yardım ettiğin için ne kadar teşekkür etsem azdır." Kardeşinin önüne geçti. Aslında Jake'den bir santim daha uzundu, ama kimin ağabey olduğu belliydi. "Ama seninle bir şey konuşmam gerek."

Jake elini omzuna koydu. "Bliss'te kalıyorsun. Benim için çalışmaya gelmeyeceksin."

Kardeşini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. "Onu seviyorum. O burada kalmak istiyor. Hale de öyle. Şu anda aşırı duygusal davranıyor, ama benim istediğimi istiyor. Bliss'te bir aile kurmak istiyoruz. Ve bölümümü değiştiriyorum. Pazarlamayı sevmiyorum. Muhasebeyi seviyorum. Zaten bir muhasebecin var. Söz veriyorum, ben..."

Jake onu durdurdu ve kardeşçe bir kucaklaşma için kendine çekti. "Mutlu olarak bana borcunu ödeyeceksin. Senin için tek istediğim buydu. Şimdi beni kulübeye geri götür ve sonra Hale ile ilgilen, çünkü lanet olsun, o somurtkan piç kurusu bu durumu pek iyi idare edemiyor. Serena'nın kitaplarını hiç okumamış mı? Bu tür şeyler kötü biter."

Göğsünden büyük bir yük kalkmıştı. Kardeşi üzülmemişti. Onun için çok mutlu görünüyordu. "Bunu düzeltereğim. Üçümüz yalnız kalmalıyız, bunu halledeceğiz."

Hale'e, hepimizin birbirimize ait olduğumuzu kanıtlayacaktı. Öyle ya da böyle.

* * *

Van kulübenin kapısını açarken Hale verandada duruyordu. Karşıdaki Van'ın kardeşinin evine bakıyordu. İçerisi tamamen sessiz görünüyordu, evin dolu olduğunun tek kanıtı oturma odasından gelen sıcak ışık idi. Jake'i eve bırakmışlardı ve o kapının arkasında kaybolmuş, onu bekleyen karısının kollarına koşmuştu. O kulübenin içinde, Jake'in en iyi arkadaşı vardı. Adam ve Serena her şeyi halletmişlerdi, bu sayede Jake endişelenmeden yapması gerekenleri yapabilmişti. Bu, onun istediği her şeydi ve bu fırsatı asla yakalayamayacak olmalarının sebebinin kendisi olmasından çok korkuyordu.

Kullandıkları SUV, kulübenin diğer tarafına park edilmişti. Burada yalnız olduğunu iddia etmek isteseydi, bu çok kolay olurdu.

Ama yalnız değildi. Çapraz ateşte yaralanabilecek insanlarla çevriliydi. Silahı olmadığı için çapraz ateş bile olmazdı.

Her şey çok berbat bir hal almıştı ve kimse onun zararı azaltmaya çalışmasına izin vermiyordu.

Belki de artık sadece uzaklaşmanın zamanı gelmişti.

Artık lanet olası bir arabası olmadığı için, kelimenin tam anlamıyla yürümek zorunda kalacaktı.

Elisa yanına geldi, kolunu koluna doladı ve başını omzuna yasladı. "Dışarıda çok güzel bir gece."

"Fark etmedim. Beni öldürmek isteyen adam hakkında endişelenmekle çok meşguldüm." Hala gözlerindeki o derin nefret dolu bakışı hatırlıyordu. Sanki Hale ondan aşağıdaymış ve onu fark etmek zorunda kalmak bile büyük bir hakaretmiş gibi. Birçok insan onu sanki orada yokmuş gibi görmezden gelmişti, ama bu tamamen farklı bir şeydi. Bu kişisel bir şeyin ötesindeydi ve o ne yaptığını bile anlamıyordu. O adam ona zarar verebilirdi, sevdiği insanlara zarar verebilirdi.

"Acının ortasında bile durup dünyanın güzel yanlarını bulmak zorundasın," dedi sessizce. "Bunu kanser tedavim sırasında öğrendim. Böyle zor bir dönemden geçerken, uğruna savaşmaya değer bir şey bulmak zorundasın. Çoğu insan için bu eşleri, çocukları, aileleri olur. Benim ise yoktu. Yeni boşanmıştım ve annemin ölümünü izlemiştim. Hiç mücadele etmemeyi düşünmek benim için çok kolaydı."

Onun sessiz sözleri, onu somurtkan öfkesinden çıkardı. Onu şok ettiler çünkü ona göre o çok canlı biriydi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, hayatın çektiğim acıya değip değmeyeceğinden emin olmadığım anlamına geliyordu" diye açıkladı. "Ameliyat olmayı ve geri kalanını vazgeçmeyi seçebilirdim. Kanserinin geri gelme riski çok büyüktü, ama bu da düşündüğüm seçeneklerden biriydi. Annemin neler yaşadığını biliyordum. Onun başına gelenleri gördüm, onun için işe yaramadığını gördüm. Ama kardeşim beni ikna etti. Çok uzun süre hastaydım. Her gün

acı çekiyordum, aynaya bakıyordum ve artık kim olduğumu bilmiyordum. Hayatıma baktım ve fark ettim ki, hayatım bundan ibaretse, neden mücadele ediyordum ki?"

"Elisa," diye başladı ama ne söyleyeceğinden emin değildi. Onun kendisi için ne kadar değerli olduğunu söyleyebilirdi. Onsuz ne kadar yalnız kalacağını açıklayabilirdi. Ama bu onun hayatta kalmasına yardımcı olmazdı.

"Bunu yaptım çünkü kız kardeşimi dünyada yalnız bırakamazdım," diye açıkladı. "Onun için savaştım. Kendim için değil. Sanırım bu tekrar olursa, durum farklı olurdu."

"Kanser geri gelmeyecek." O, bu gerçeği var olmaya zorlayacaktı.

"Olabilir. Ya da tamamen farklı bir hastalık olabilir, ama bu sefer farklı olurdu çünkü bu sefer kız kardeşim bana ihtiyaç duyduğu için o infüzyon odasına girmezdim. Oraya girerdim çünkü ben buna değerim. Ben bu mücadeleye değerim. Hayatım, yaşamaya devam etmek için katlanmam gereken acıya ve ıstıraba değer. Buna değer çünkü kışın ortasında sevdiğim iki adamla birlikte verandada durup yıldızları seyredebilirim."

Onun tatlı sözleri gözlerini yaşlarla doldurdu. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu ve ona izin veremezdi. "Bu konuda mantıklı olmanı istiyorum. Beni seni uzaklaştırmaya zorlama."

Onu incitmek istemiyordu. Bu, kaçınmaya çalıştığı her şeydi. Onu incitecek sözleri söylemeye kendini zorlayabileceğinden bile emin değildi.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturayım, Hale. Beni uzaklaştıramazsın," diye karşılık verdi Elisa. "Sen uzaklaşabilirsin, ama beni senden uzaklaştıramazsın. Kalbimi parçalamak için kötü şeyler söylemek istiyorsan, söyle. Buna dayanabilirim çünkü sana inanmayacağım. Neden söylediğini çok iyi biliyorum ve o senin için gelirse, yine de senin yanında olacağım."

"Ben de seni koruyacağım," diye söz verdi Van. Hale'in diğer tarafına geçerek onu çevreledi. "Elisa haklı. Bizim için savaşılmaya değeriz. Tehlikeli bir şey olduğunda her seferinde çöküp ayrılmamalıyız. Bliss'te kalacaksak en azından. Bak dostum, hayatta hiçbir şey garanti değil. Herhangi birimiz yarın ölebiliriz. Gerçek şu ki, gelecekte bir gün içimizden biri

son kalan ben olacağım, ama eğer ben olursam, seni sevmenin mutluluğunu yaşadığım için seni kaybetmenin acısını da çekeceğim. Seninle birlikte girmeyeceğim hiçbir tehlike yok. Bir şeyi anlamayı istiyorum. Sen de uğruna savaşmaya değer birisin. Sen, Hale Galloway, sevgiye layıksın ve benim sevgimi kazandın."

"Sen de benim sevgime sahipsin," dedi Elisa sessizce.

Göğsü aniden çok sıkıştı. Değer. Bu kelimenin anlamını bile tam olarak bilmiyordu, ama bu kelimenin ona verdiği his, onu koruduğu, ona daha önce hiç hissetmediği bir şey hissettiriyordu. Değerli. Sevilen.

Onları kaybetmekten o kadar mı korkuyordu ki, onları kendinden uzaklaştırmaya hazır mıydı?

Durum tersine dönseydi, onların kendisini uzaklaştırmasına izin vermezdi.

Bir ailenin parçası olmak istiyorsa, onlar hakkında her şeyi kabul edecek kadar cesur olmalıydı. Onları kaybedebileceği gerçeği de dahil. Bu riski alacak kadar cesur olmalıydı.

Duygular içinden sert ve hızlı bir şekilde fışkırdı ve aniden dünya eskisinden daha canlı göründü. Bu durumla tek başına başa çıkmaya çalışmaktan vazgeçtiğinde, dünya daha parlak, daha gürültülü ve daha güzel hale geldi. Dönüp onu kendine çekti. "Dikkatli olacağına söz vermelisin."

O muhteşem yüzünde rahatlatma belirgindi. "Olur." Van'ı görebilmek için döndü. "Ve sen."

Van, yüzünde bir gülümsemeyle, "Tasarımcı kıyafetleri giyen bir pislik gördüğümde hemen saklanacağım," diye söz verdi. "Ve bence bütün kasaba bizi arayacak. Avukat kadının bizi bulamamasını sağladılar. Bizden birini öldürmeye çalışan bir turiste ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum. Yalnız değilsin. Hiç de bile."

Her şeyin ne kadar kırılğan olduğunu, hayatındaki ve onların hayatlarındaki tüm olayların onları buraya getirmesinin ne kadar tuhaf olduğunu fark etti.

Farklı bir çocukluk geçirmiş olsaydı, muhtemelen Teksas'ta yaşıyor ve anlamsız bir işte çalışıyor olacaktı.

Evsiz olmasaydı, Van ile tanışmazdı.

Van o bar kavgasına karışmamış olsaydı, Bliss'i bulamazlardı.

Elisa kansere yakalanmasaydı...

Mel Hughes ordudayken bir ilişki yaşamamış olsaydı... O kadar çok "eğer" var ki. Üçü arasındaki bu durumun gerçekleşmemesi için o kadar çok neden vardı ki, ama onlar buradaydılar. Birlikteydiler. Belki de sahip oldukları şeyi kırılğan olarak görmeyi bırakıp kırılğan bir şey olarak düşünmeyi bırakıp ona tüm güvenini ve inancını vermesi zamanı gelmişti.

Belki de aile sahibi olmanın anlamı buydu ve belki de o bu aileye ait olmaya layıktı.

Eğilip onu öptü. Bu, yakınlık olasılığını araştıran çekingen bir öpücük değildi. Bunun için çok geç kalmıştı. İlk öpücükleri geçip, dilini derinlere daldırarak, sadece ağzını yalayıp yuttu. Van'ın hareket ettiğini hissetti, Elisa'nın arkasına geçerek onu aralarına aldılar.

Olması gereken yerde.

Belki de hepsini karlı verandada yıldızların altında durmaya iten şey tesadüf değildi.

Belki de bu kaderin en güzel haliydi.

Onu Van'a doğru itti ve elleriyle belini buldu, giydiğı gömleğı çekip çıkardı.

"İçeri," diye fısıldadı Elisa, ağzına. "Yaz gelince seninle bu riski alırım, ama donmak istemiyorum, bebeğim."

Ona "*bebeğim*" dediğinde çok hoşuna gidiyordu. Onu kucağına alıp içeri taşıdı, Van kapıyı onlar için tuttu.

Oturma odasından geçip, paylaşmaya yetecek kadar büyük bir yatağın bulunduğu ana yatak odasına doğru yürüdü. O haklıydı. Bugün gibi bir günün ardından tam da ihtiyaçları olan şey buydu. Birbirlerine, burada, bir arada ve bütün olduklarını hatırlatmaları gerekiyordu. İkisini de seviyordu. O, kendisi ve Van'ın paylaştığı sevginin fiziksel aracısıydı. Bu, düzgün bir döngüydü ve o, bu döngünün bir parçası olduğu için çok mutluydu.

Kızın savaşıma kararını verdiği için ne kadar mutlu olduğunu ona hatırlatması gerekiyordu.

Onu odanın ortasında ayağı kaldırdı ve gömleğini ve sütyenini hızla çıkardı, ellerini göğüslerine koydu ve onları ne kadar takdir ettiğini gösterdi. Her yara izini seviyordu çünkü onlar onun hayatta olduğunu gösteriyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, onları öptü ve dilini meme uçlarında gezdirdi.

Van arkasında duruyordu, büyük elleriyle göğüslerini kavrayıp tutuyordu. Onları Hale'e sunuyordu.

Hale birini ısırdı. "Sen gördüğüm en güzel kadınsın. Gördüğüm ve göreceğim en güzel kadın."

"Bunu bilemezsin," diye gülümseyerek alay etti, elini uzatıp onun saçlarını düzeltti.

"Biliyorum." Hale'in başka bir kadına ona baktığı gibi bakmayacağını anlamıyordu. Onda farklı bir şey vardı, onu daha iyi bir insan yapan bir şey.

"Ben de bilirim." Van da onunla aynı fikirdeydi. "Senin kadar güzel bir kadın bulamayacağım. Bakmak bile istemiyorum. Burada mutluyum."

"İkinizi de seviyorum," diye yemin etti.

Ona ne kadar sevildiğini gösterecekti. Şu andan itibaren.

On Yedinci Bölüm

Hale'in tekrar onlarla birlikte olduğunu fark ettiğinde hissettiği rahatlama, Hale onu öptüğünde üzerine çöken şehvet dalgası tarafından tamamen yok edilmişti. Hale o kadar etkileyiciydi ki, Hale'in içinde bir şeylerin değiştiğini anlamıştı.

O öpücükte büyük bir duygu vardı. Aşk, tutku ve geleceğe dair umut.

Bu, onun çaresizce istediği bir gelecekti: bu iki adamla burada bir hayat kurmak. Ne olacağını, çocukları olup olmayacağını, bu yeni işte başarılı olup olmayacağını bilmiyordu. Onlarla birlikte olduğu sürece bunların hiçbir önemi yoktu. Onlar, hayatının geri kalanı için sağlam bir temel olacaktı. Onlara olan sevgisi, üzerinde durduğu sağlam zemindi.

Hale göğüsleriyle oynuyordu. Çok hassas değillerdi ama önemi yoktu. Zaten ıslanmıştı, amı tahrikle kayganlaşmıştı ama Hale onu daha da yukarıya, daha da yukarıya itmeye devam ediyordu.

Van arkasında durmuş, onu ısıtıyor ve göğüslerini avuçluyordu. Onlara bir hediyeymiş gibi, her şeyden çok sevdiği bir oyuncakmış gibi davranıyordu. "Elisa, bunu yavaş yavaş yapacağımızı söylemiştik."

Ne demek istediğini çok iyi biliyordu ve bunu kabul etmiyordu. Bu gece dikkatli planlama yapmanın sırası değildi. Bunların hiçbirini beklemiyordu. Hayatı boyunca rutin ve programlı bir hayat sürmüştü. Kendini biraz serbest bıraktığında mutluluğu bulmuştu. "İkinizi de istiyorum. Dikkatli olacaksınız, ama bu gece iki erkeğimi de istiyorum."

Buna ihtiyaçları vardı. Üçü birlikte olmaya ihtiyaçları vardı, birbirlerini seçtiklerini fiziksel olarak hatırlamaya ihtiyaçları vardı ve izin vermedikleri sürece hiçbir şey onları ayıramazdı. Birbirlerine

birbirlerine tutunurlarsa, her şeyi atlatabilirlerdi. Bu ilişki onların sığınağıydı.

Van'ın penisinin kıcına sertçe bastırıldığını hissetti. "Evet.

Kesinlikle evet," diye onayladı.

"Henüz söylemedim," diye başladı Hale, gözleri Van'a kayarken, "ama kalacağın için çok mutluyum. Burası bizim için doğru yer. Kardeşine borçlu olduğunu hissettiğini biliyorum..."

Van'ın kardeşini sevmiştir. Akıllı ve şefkatli birine benziyordu ve kardeşinin yalnız kalmaması için tüm tatil planlarını alt üst etmesi, aralarında her şeyin yoluna gireceğini düşündürmüştü.

"Ona zaten söyledim." Van'ın üzerine bir huzur çökmüş gibiydi, onu her zaman çevreleyen huzursuz enerji ortadan kalkmıştı. O burada, onlarla birlikteydi ve kalacaktı. Boynunun arkasına öpücük kondurdu, dudaklarını omurgasına bastırdı. "Tek istediğinin benim mutlu olmam olduğunu söyledi."

Hale başını salladı, elleri hala Hale'in göğüsleriyle oynuyordu. "Bu, tanıdığım Jake'e benziyor. Ama muhasebe meselesini konuşmalıyız. Bu bana sıkıcı geliyor."

"Rakamları severim." Van omzunu öptü. "Sanırım hayatım boyunca bir inek oldum ve şimdi bunun tadını çıkaracağım. Sanırım bu durumda yakışıklılığım beni engelledi. Muhasebeci olmak için fazla yakışıklıyım."

Hale inledi. "Hiç de öyle değilsin."

Eğer izin verseydiler, yaşlı bir evli çift gibi tartışacak ve odaklarını kaybedeceklerdi. "Van'la dalga geçmeyin. O yakışıklı ve mükemmel bir muhasebeci olacak. Şimdi yapmanız gereken işe odaklanmalısınız. İkinizi bir arada tutmak için zor bir gün geçirdim."

Van güldü, bu his onun teninde yayıldı. "Bunu yaptın bebeğim. Kedileri güdmek gibi. Birimizi hizaya getirdiğinde diğeri kaçıyor."

"Artık kaçmak yok. İkimizden de," diye söz verdi Hale.

Hale'in elleri kemerinin tokasına gitti, tokayı açıp kemeri çıkardı. O, pantolonunu çıkarabilmesi için botlarını çıkardı. Giydiği beyaz pamuklu iç çamaşırı, heyecandan çoktan ıslanmıştı.

Hale eğildi ve onu kokladı. "Çok güzel kokuyorsun."

Burnunu amına dayadı ve klitorisini okşayarak ovuşturdu. İnce kumaşın içinden onun nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Bu bile fazla gelmişti. Aralarında hiçbir şey olmadan, onun dilini hassas teninde hissetmek istiyordu.

Heyecan damarlarında dolaşırken kalp atışları hızlandı. Van'ın kolları onu sardı, Hale külotunu kalçalarından çıkarmaya başlarken onu sabit tuttu. Onların önünde çıplaktı ve bu iyi ve doğru geliyordu. Uzun zamandır bedeninden çok uzak hissetmişti

—sanki kendi derisinde bir yabancıymış gibi. Ama ellerini üzerinde hissederek, nefeslerinin sıcaklığını teninde hissederek, yeniden bütün hissetti. Hala önünde uzun bir yol vardı, ama bu doğru yoldu. Bu eve giden yoldu.

"Bacaklarını açın." Hale'in sesi normalden daha da derindi, gürültüsü delicesine seksi bir ses çıkardı.

Van'ın ayakları aniden bacaklarının arasına girdi, onu bacaklarını genişçe açmaya zorladı ve dengesi için ona yaslanmasını sağladı. Onu tutuyordu, gücü ona destek oluyordu.

Ve Hale eğilip ağzını amına dayadığında nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldığı için yardıma ihtiyacı vardı. Eli kalçalarının etrafında dolaştı, dili amını yalarken kalçalarını avuçladı. Ateş vücudunu sardı ve Hale'in dilinin ipeksi dokunuşları ile Van'ın kulağını ısırıp ellerini hala göğüslerini okşayan dişleri arasında kaldı. Başını Van'ın omzuna yaslayarak onlara tamamen teslim oldu.

Hale onu en tatlı şekilde işkence ediyordu, dili onu tekrar tekrar okşuyor, elleri onu sıkıca tutuyordu. Dili onu kırbaçladı ve tam da muhteşem bir şeyin eşiğindeyken, Hale geri çekildi.

Hayal kırıklığı onu kapladı. Çok yakındı.

Hale ayağa kalktı. "O kadar acele etme, bebeğim. Amın olabildiğince ıslanmış durumda. Artık seni yatağa yatırmanın zamanı geldi. Başlangıç olarak bir orgazm, sonra tamamen bizim olacaksın."

Hale kıyafetlerini çıkardı ve muhteşem, kaslı vücudunu ortaya çıkardı. Ellerin sertliğini seviyordu. Ellerini onun teninde gezdiriyordu, bu sürtünme vücudundaki her hücreyi uyandırıyor.

Belinden kalçalarına doğru inceliyordu ve penisi uzun ve sert bir şekilde gövdesinden dışarı çıkıntı yapıyordu. Kendini okşadıktan sonra prezervatifi aldı ve yatağa uzandı.

Oh, o buna çok hazırdı. Onların ona verebileceği her şeye hazırdı.

Hale, yumuşak yorganın üzerinde uzanmış, şimdiye kadar gördüğü en baştan çıkarıcı şey gibi görünüyordu.

"Devam et, bebeğim," diye fısıldadı Van kulağına. "Onu becermeni izlemek istiyorum. Boşaldığını izlemek ve bunu tekrar tekrar yaşatacağımı bilmek istiyorum."

Tüm çekingenliğini bir kenara bırakarak yatağa tırmandı. Erkekleriyle birlikteyken çekingenliğe ihtiyacı yoktu. Hale'in yüzünde şeytani bir gülümseme belirdiğinde, onun beline oturmaya başladı.

"Hayır." Elleri onu yönlendirmek için uzandı.

"Henüz onun sikini sürmeni istemiyor, bebeğim," diye düzeltti Van. "Yüzünü sürmeni istiyor. Yap şunu. Tereddüt etme. Amını tatmak istiyor, sonra da seni seven iki erkeğin ne kadar iyi olabileceğini göstereceğiz."

Bu yanlış görünüyordu, ama onlarla tartışmayacaktı, utangaçlığının geri gelmesine izin vermeyecekti. Hale yüzüne oturmasını istiyorsa, öyle yapacaktı. Pozisyonunu aldı, ağırlığını onun üzerinde tutmamaya çalışarak, Van'ın arkasında soyunup hazırlanmakta olduğunu fark etti.

Hale kalçalarını kavradı ve onu aşağı çekti, ağzı aç bir adam gibi onu kapladı.

Onun gönderdiği ezici sıcaklık yüzünden gözlerini kapattı. Dilini kullanarak onu becerdi, dudakları okşarken elleriyle onu bir ritme zorladı ve o da onun üzerinde kıvranmaya başladı.

Hale'in dilini sürerken başlığa tutundu, Hale'in elleri kalçalarından kıkına doğru kaydı.

Orgazm onu sardı ve o da kendini ona teslim etti, zevk vücudunu sararken dünyayı unuttu.

Sonra Hale onu aşağı itti, hareket etmesini sağladı. Vücudunun başka bir kısmını da onun üzerinde sürmesini istiyordu. Bir şekilde kalçalarına doğru yolunu bulurken kendini kemiksiz hissetti.

Onun sert ereksiyonunu amında hissedebiliyordu, ona baskı yapıyor ve giriş arıyordu.

İtmeden önce, elleri çıktı, boynunu ve başının arkasını kavrayarak onu kendine doğru çekti. "Seni seviyorum, bebeğim."

Bu sözler ondan çıkınca çok doğru gelmişti. "Ben de seni seviyorum."

Bu iki adamla tanışmadan önce bu sözleri hiç içten söylemediğini fark etti. İlk evliliği, kolaylık ve yapması gereken şey olduğu düşüncesiyle olmuştu. Ama bu sefer doğrudu. Bu sefer gerçektir. Adam onu öpmek için kendine çekti ve kız, adamın dudaklarında kendi heyecanının tadını alabildi.

"Hey, beni unutma." Van yanlarında duruyordu, muhteşem vücudu seks için hazır. Gözleri kadında iken, kadının başını tutup nazikçe kendine doğru çevirdi.

"Asla, bebeğim." İkisi de onundu ve her gün onları ne kadar sevdiğini onlara göstermeye niyetliydi.

Başını eğdi ve onu öptü, dudakları Hale'in penisi onun amına sürünürken, kayarak içeri girip çıkarken, şakacı bir şekilde dışarı çıkmadan önce dudakları onun dudaklarında oynuyordu.

Onlar onu arzu ile çıldırtacaklardı. Birkaç dakika önce orgazm olmuştu ve şimdiden bir tane daha istiyordu.

"Bunu asla yapmayacağından emin olacağım." Van'ın yüzünde çok seksi bir gülümseme vardı. "Şimdi sen onunla ilgilen, ben de seni hazırlayayım."

"Hazırım." Daha fazla tahrik olamazdı. Vücudundaki tüm nemin şu anda pelvisinde toplandığından emindi.

"Henüz değil, ama oraya varacaksın," diye söz verdi Van.

"Aklını başka şeylerle meşgul edeyim," diye teklif etti Hale.

Şu anda aklındaki tek şeyin seks olduğunu söylemeye fırsat bulamadan, Hale penisini ona bastırdı, onu doldurdu ve nefesini kesti.

Bu çok iyi hissettiriyordu ve o daha fazlasına hazır olduğunu biliyordu.

* * *

Van, Hale'in Elisa'yı sikmeye başlamasını izledi ve sikiinin istediğinden çok önce boşalacağından endişelendi. Bütün gece vaktleri vardı, ama bu ilk sefer özeldi. Hep birlikte ilk kez birlikte olacaklardı ve Van, bütün hayatı boyunca bunu beklediğini fark etti.

Hayatı boyunca bir yuva aramıştı. Çocukken bile. Ama fark etmediği şey, evin bir yer olmadığıydı. Ev, onunla uyum içinde olan, onu tamamlayan ruhlardı. Hayatı boyunca bir şey arıyordu ve Hale ile tanıştığında bunun bir kısmını bulmuştu, ama Hale onlar için çok gerekliydi. Hale, etrafında dönebilecekleri güneş, onları ısıtacak ve onlara bir amaç verecek kişiydi.

Ve onlar ona sahip oldukları her şeyi vereceklerdi.

Birkaç saniye daha izledi, birlikte hareket etmelerini sevdi. Hazırladığı prezervatifi aldı ve onu asi penisine geçirmeyi başardı, sonra onların arkasına yatağa tırmandı ve pozisyonunu aldı. Heyecanının daha da artabileceğini düşünmemişti, ama havada onu bekleyen o muhteşem kıcıını görmek işini gördü.

"Onu benim için sabit tut," diye emretti.

Hale hareket etmeyi bıraktı, elleri kalçalarında, onu kontrol ediyordu. Elisa inledi. "Çok yaklaştım."

Onlar yanındayken bir tane daha alamayacaktı. "Beni beklemek zorundasın. Bu iş ikimizin de katılımını gerektiriyor. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Penisinin etrafındaki o küçük deliği hissedecekti. Bu, onu hemen orada boşaltmaya neredeyse yetiyordu. Kondomlarla birlikte getirdiği kayganlaştırıcıyı aldı, ancak Elisa zaten muhteşem bir dağınıklık içindeydi. Elisa şehvetli bir kadındı ve Hale, onun onlar için ne kadar ateşli olduğunu seviyordu. Yine de, Elisa'nın kalçalarını ayırdı ve kayganlaştırıcıyı üzerine damlattı.

Elisa, Hale'e karşı kıvrandı.

Muhtemelen onu ısıtması gerekirdi. Eh, bir dahaki sefere daha düşünceli olacaktı, ama şimdilik bekleyemiyordu.

Zaman doğruydu, insanlar da öyle. Ve yer de. Bunu Bliss'te, evlerinde yapmaları doğruydu.

"Yavaş olacağım. Sen kıpırdama," diye emretti Van. Onu incitmek en son istediği şeydi. Kadın tıpayı oldukça kolay kabul etmişti, ama o daha büyüktü.

Penisinin başını onun küçük deliğine bastırdı ve etrafına kayganlaştırıcı sürdü.

"Kıpırdama, bebeğim." Hale'in elleri kalçalarını sıkıca kavradı ve onu yerinde tuttu. "İçine girmesi için bir dakikaya ihtiyacı var. Senin içinde olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini sana söylemiş miydim? Beni çok sıkı sarıyorsun. Çok seksi."

O neredeyse çok sıcaktı. Penisinin başıyla onu çevreledi ve sonra ona bastırarak içeri girmeye çalıştı. Bu his cildinde bir cızırtı yarattı ve damarlarında bir heyecan dalgası yarattı.

Elisa inledi ve başını Hale'in göğsüne yasladı. "Çok sıkı olacak."

"Sıkı olmayacak," diye söz verdi. "Ama istediğin zaman beni durdurabilirsin. Yavaş ve sakın gidebiliriz. Önemli olan senin rahatın, bebeğim."

Durmak zorunda kalırsa ne yapacağını bilmiyordu.

Kalçaları geriye doğru eğildi ve penisinin içeri girmesine izin verdi. Nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Ver bana," diye talep etti. "Onu istiyorum."

Hayatında hiç bir şeyi bu kadar istememişti. Bütün dünyası bu yatak ve bu iki insana daralmış gibiydi. Başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Dünya ne sunarsa kabul ederdi, ama onun mutluluğu için gerekli olan tek şey onlardı. En iyi arkadaşı ve onun karısı.

Hiç evleneceğini düşünmemişti, bu dünyadaki zamanını boş boş geçireceğini düşünmüştü, ama şimdi ayaklarının yere basmasını, onlarla bir hayat kurmayı istiyordu.

Hale onu sabit tutarken, o dikkatli hareketlerle penisini içeri ve dışarı soktu, yapması gereken işi yapmasına izin verdi. Her santimetre onu doruğa yaklaştırıyordu, ama pes etmiyordu. Onun bunu sevmesini, buna bağımlı hale gelmesini sağlayacaktı. Gecelerini böyle geçireceklerdi. Gündüzleri iş, arkadaşlar ve aile için olacaktı, ama geceler onlara ait olacaktı.

Yavaşça içine girdi, penisini nazik hareketlerle ona besledi. Ve sonra gidebileceği en uzağa geldi, kızın sıcaklığı penisini sardı, onu sıcaklık ve zevkle kapladı.

Aşağı baktı ve Hale kızlarını öpüyor, ona yol açıyordu. Elleri kızın yanlarını okşuyordu ve kız rahatlamış ve hazırды.

"İyi misin, bebeğim?" Onunla birlikte olduğunu bilmek isteyen adam, kızın içinde hareketsiz kaldı.

"Daha iyiyim. Başta biraz zordu ama şimdi merak ediyorum." Kızını sallayarak onu baştan çıkardı. "Gerçekten başladığında nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Onun için bunu yapabiliirdi. Kendini hazırladı çünkü bu cennet gibi hissettirecekti. "Seni bir saniye daha bekletmek istemiyorum."

Penisini neredeyse kenarına kadar geri çekti ve tekrar içeri soktu.

Nefesini içine çekti, vücudunun sıcaklığından ne kadar sıkı olduğuna, penisinin Hale'in penisi boyunca kayma hissine kadar her duyuyu hissetmeye izin verdi. Mükemmeldi ve uzun sürmeyecekti, ama onun için iyi hale getirmeliydi.

Ona doğru hareket etti, sanki Hale ile onun bedenini uyum içinde süren tam ritmi bulmuş gibiydi. Bedeninin her kıvrımı, dönüşü ve itışı onu uçurmakla tehdit ediyordu, ama o kendini tuttu.

O anın uzamasını sağladı, Hale orgazmını haykırıp kollarında titreyene kadar dalganın üzerinde sörf yaptı.

Ve kendini bıraktı. Onu defalarca sikti, omurgasının dibinde o karıncalanmayı hissedene kadar ileri geri hareket etti ve dünya en iyi şekilde paramparça olmuş gibi görünüyordu. Onu dalga dalga orgazma ulaştırırken zevk içinden patladı.

Sonunda yanına düştü ve onu da yanına yuvarladı.

Üçü de orada yatarken, sadece nefes alıp birlikte olmanın keyfini çıkarırken, içini derin bir huzur kapladı.

"İyi misin, bebeğim?" Hale, Elisa ve Van'a dönmek için döndü.

"Harikayım," diye fısıldadı Elisa, Van'a sarılarak.

Hale ise onun önüne sıkışmıştı.

Bu gülünç derecede büyük yatakta çok az yer kaplıyorlardı. O bununla bir sorunu yoktu. "Sen mükemmelsin."

"Birkaç ay sonra bana bunu hatırlat," diye cevapladı kadın memnuniyetle gülerek.

"Yıllar," diye yemin etti Hale. "Yıllar sonra da senin mükemmel olduğunu düşüneceğim. Bir kez kararımı verdikten sonra nadiren fikrimi değiştirim."

Bu, onun istediği her şeydi. Arkadaşı. Bir günlük karısı. "Sonsuza kadar. Seni sonsuza kadar mükemmel bulacağız."

Van ona yaslandı, tüm dünya kollarındaydı.

On Sekizinci Bölüm

Elisa kendine büyük bir fincan kahve doldurdu ve işe gitmek zorunda olmamayı diledi. Bliss County Şerif Departmanı'nın ilk kez anal seks için kişisel rahatsızlık izni verdiğini merak etti. İlçenin çoğunun yaşam tarzını göz önüne alarak, vermesi gerektiğini düşündü.

Yeni kadın sakinleri buz torbası ve donut yastıklarla karşılamalıydılar. Bliss'e hoş geldiniz.

"Yumurtalarını nasıl istersin?"

Elbette tüm kadınların kalmasının bir nedeni vardı ve bu da onlardan biriydi.

Van ocak başında duruyordu. Üzerinde sadece pijama altı vardı ve o kadar çekici görünüyordu ki, ağrısını unutmaya razı olabilirdi.

Olabilirdi. Ama sonra bütün bir vardiya çalışması vardı. "Bugün Hale'in yanında kalabilir misin?"

Onu bir dakika bile yalnız bırakmak istemiyordu. Avukatı bulmak her şeyin anahtarıydı, diye karar vermişti. Umarım bugün avukatla konuşabilir ve tüm bunların nasıl birbirine bağlı olduğunu anlayabilirdi. Çünkü bunların birbirine bağlı olduğundan emindi. Hale'i öldürmeye çalışan pislik, özel dedektif ve avukat, hepsi de yapbozun parçalarıydı ve bunları birbirine bağladığında çıkış yolunu görebilecekti. Bir şeyler yapabilecekti.

"Evet, bugün izinliyim, bu yüzden burada kalıp ona yardım edeceğim. Fayansla uğraşıyor. Fayansla uğraşmaya ben bile yardım edebilirim," diye söz verdi Van.

"Onun fazla yaratıcı olmaya karar vermemesini sağladığım sürece." Hale kalkmış ve giyinmişti, kot pantolon, kazak ve bot giyiyordu. Normalden daha genç, daha mutlu görünüyordu, sanki önceki gece içindeki karanlık bir şeyi serbest bırakmış gibi. "Bazen çizgilerin dışına çıkmayı sever, tabiri caizse. Fayans döşerken çizgilerin içinde kalmak

Ayrıca, Jake ve Adam'a güvenlik sistemini kurmaları için yardım edeceğiz. Bu, Taggart'ın burayı bir kulübeden yüksek güvenli bir hapis haneye dönüştürme planının son parçası."

"Gerçekten mi?" Tamamen normal bir kulübeye benziyordu.

"Yüksek teknoloji güvenlik sistemleriyle çevrilisiniz." Hale ona doğru yürüdü ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Normal görünen o kapı aslında kurşun geçirmez ve kırılması zor. Bir koçbaşı gerekir. O lanet şey çok ağırdı."

"Sanırım Hale'in demek istediği, burada güvende olduğumuz." Van üç tabak indirdi. "Sen, sevgilim, Bliss vatandaşlarını korumakla meşgul olabilirsin, sevgililerin Taggart'ın kalesinde güvendedeyken. Ayrıca, o adamın yatağında üçlü yaptığımızı asla söylemeyeceğiz. O korkutucu bir adam."

Hale bu düşünceye burun kıvrıdı. "Kardeşin dün gece ona mesaj atmadı sanki. Belki bu sabaha kadar bekler, ama öyle ya da böyle o adam burada bir şeyler döndüğünü anlayacaktır. Adam o adamla tuhaf bir şaka durumu yaşıyor. Ne zaman başlamak istiyorlar?"

Bunu itiraf etmezdi, ama Jake'in kardeşi ve ortağının yolun karşısında olduğunu bilmek onu çok rahatlatmıştı. Tabii ki bir sürü giysisi de oradaydı, ama bununla sonra ilgilenenecekti. O kulübede tek bir gece bile geçirmemişti. Onlarla birlikte yaşadığını ve hayatının geri kalanında da yaşayacağını kabul etmenin zamanı gelmişti.

"Muhtemelen öğleden sonraya yakın bir saatte," diye itiraf etti Van. "Serena, Adam ve çocukları Stella'nın evine kahvaltıya götüreceğini ve sonra muhtemelen Trading Post'a malzeme almaya gideceklerini mesaj attı. Bütün hafta kalacaklar ve Serena düzgün bir Noel istiyor. Kız kardeşin ne zaman geliyor?"

Sabrina'nın iki gün sonra buraya geleceğini hiç düşünmemişti. İki gün. Kırk sekiz saat sonra kardeşi, iki erkekle birlikte yaşadığı kulübenin kapısında duruyor olacaktı. Bunu kardeşine açıklaması gerekiyordu. "Yakında. Onu nereye yerleştireceğiz?"

Kız kardeşi tatil için geliyordu ve daha da önemlisi, buraya taşınmak isteyip istemediğini görmek için geliyordu. Okul yılını bitirmeyi planlıyordu, ama kız kardeşi

önümüzdeki yaz burada yaşayabilirdi. Tabii ki planların değiştiğini fark edince kaçabilir de.

"Vay canına. Çok korkmuş." Van ellerini beline koymuş, ona bakıyordu.

Hale de onu inceliyordu, başını hafifçe eğmiş, neyin yanlış olduğunu teşhis etmeye çalışır gibi. "Öyle. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Sol kaşı hareket etti."

Bu tam bir saçmalıktı. "Beni daha üzgün gördün. Movie Motel'deki o sabahı ve onların o kadar da kötü olmadıklarını konuşmak ister misin?"

Hale hemen kızardı. "Hayır. Hey, tarçınlı çörek yapmamı ister misin? Buzdolabında bir kalıp var. Sanırım yapabilirim."

Van burun kıvrıldı. "Korkak. Ve sen üzgünsün. Küçük kız kardeşinin ikimizi görüp kaçacağından mı endişeleniyorsun? Bilmeni isterim ki ben ailelerle çok iyiyimdir. Birini tanıyana kadar çılgınlığımı düşük seviyede tutarım."

Hiç de öyle değildi, ama bu onu rahatlatıcaksa, onunla tartışmayacaktı. "Bu kadar çabuk ilişkiye gireceğimi düşünmemişti herhalde."

Hale'in gözleri kısıldı. "Bizim hakkımızda biliyor mu?"

"Tabii ki." Kız kardeşi hakkında bir şey saklamamıştı. Erkekler hakkında her şeyi ona anlatmıştı, ama dün gece her şeyi kökünden değiştirmişti. Kız kardeşi, Elisa'nın bu erkeklerle yeni çıkmaya başladığını sanıyordu ve sadık, asla çılgınca şeyler yapmayan kız kardeşinin iki erkekle bir ilişki yaşıyor olması fikrine gülmüştü. Kız kardeşi, çoğu insanın alternatif yaşam tarzı olarak adlandıracağı bir hayatı yaşamaya karar verdiğinde nasıl hissedecekti? "Senin varlığından haberi var. Seninle birlikte yaşadığımı bilmiyor. Belki de onunla birlikte Movie Motel'de kalmalıyım."

Şimdi iki çift yargılayıcı göz ona bakıyordu. Bu, hayır demek gibi geldi.

"O bizi sevecek." Van, tartışma bitmiş gibi omuz silkti. "Ayrıca, bazen şiddetli kış fırtınaları olur ve Movie Motel kilometrelerce uzaktadır. Noel yemeğinde patlamış mısır ve meyan kökü yemek ister misin? Yoksa kayınbiraderim ve kayınbiraderimin getirdiği sonsuz

Para antalarından ne istersen onu yemek ister misin? Jake'i buraya dahil etmediğimi unutma. O hala MRE yiyebilir, ama Adam askerlik günlerini geride bıraktı. O, tanıyabileceğin en havalı herif."

"Bliss'te ne kadar havalı Şeyler bulabilir ki?" Buradaki yemekler harikaydı, ama onun görebildiği kadarıyla, Stella'nın haftalık spesiyallerini saymazsak, çok kaliteli değildi. Ve o da bunları denemeye çok korkuyordu.

"Gerekirse, unutulmaz bir Noel ziyafeti düzenleyecektir," diye söz verdi Van. "Bunu kaçırmak istemezsin. Ayrıca, Sabrina aile ortamında kendini rahat hissedecektir. Kardeşim burada ve bize destek oluyor, o da tuhaf bir  l  ilişkide. Uzun zamandır. Ona bu tür bir ilişkinin yürüyeceğini gösterecekler."

"O namuslu biri değil." Sabrina, Elisa'nın tanıdığı en açık fikirli insanlardan biriydi ve Elisa, kız kardeşinin ne olursa olsun onu destekleyeceğini biliyordu. Ama Elisa, bunun Sabrina için garip olabileceğini de anlıyordu.

"Hayır, ama o hayatı boyunca normal bir dünyada yaşadı," diye karşılık verdi Hale. "Başlangıçta bunu kafamda sindirmem gerekti. Şimdi buradayım ve bu bana tamamen kabul edilebilir geliyor, neden kimsenin bununla bir sorunu olsun ki?"

"Bu kulübede bolca oda var," dedi Van. "Kız kardeşinle büyük yatak odasında kalmak istersen, Hale ve ben ocuk odalarında kalırız. Ya da biz büyük odada yatarsak, sen ve kız kardeşin ayrı odalarda kalabilirsiniz."

Bu çok saçmaydı. Her Şeyi fazla abartıyordu. Sabrina iki erkekle ilişkisi olduğunu biliyordu ve kız kardeşini de tanıyordu. Onlara duygusal olarak bağlanamadığı sürece fiziksel olarak da ilişki kurmayacağını bilirdi. "Sorun yok. O iyi olacak. Ayrı yatmaya niyetim yok. Kendi evimde değil... tanımadığım birinin evinde. Bu arada, Şerifin evini bitirdikten sonra, kendimize ait bir yer arıyoruz. alıŐtıđın yerde yaŐamanın senin için daha kolay olduğunu biliyorum, ama bizim olabilecek bir kulübe istiyorum."

Hayatı akışına bırakıp, bugünü yaŐıyormuŐ gibi davranmayacaktı. Yarını istiyordu, ne olursa olsun

getirirse getirsin.

"Bunu bilmiyorum..." Van başladı.

Hale elini uzattı. "Oturup mali durumumuzu gözden geçirelim. Benimkiler genellikle büyük ödemeler halinde geliyor ve bunları malzeme satın almak için kullanmak zorundayım. Ayrıca Van'ın işini kurmakla ilgili masraflarımız da olacak. İş sırasında paramı en iyi şekilde kullandığımdan emin olmak için bir sisteme ihtiyacım var. İyi haber şu ki, rakamlarla arası iyi olan bir arkadaşımız var."

Van başını salladı, en iyi arkadaşına bakarken belli ki adı konmamış bir duyguyu bastırıyordu. "İşleri tahmin etmene yardımcı olacak bir yazılım hakkında bazı fikirlerim var. Bunu işe yarar hale getireceğiz."

İkisi de karamsarlığını kaybetmiş ve aynı fikirde olmaları büyük bir rahatlamaydı.

"Ama o zamana kadar arabalar hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi Hale iç çekerek mutfağa gidip bir kupa almak için. "Çünkü şu anda üç yetişkin insan bir arabayı paylaşıyoruz ve o da ilçeye ait."

En azından bu konuda yardımcı olabilirdi. "İyi haber şu ki, kardeşim ve benim üç tane arabamız var. Annemin cipini hiç satmadık. Durumu çok iyi. Kardeşime arabasının payı için ödeme yapabiliriz. Onun kendi arabası var. Tek yapmamız gereken, onu ve benim kamyonetimi Kuzey Carolina'dan buraya getirmek, sonra her şey hallolur."

"Yolculuk." Van sırtıttı. "Eğlenceli olacak."

Kapı çalındı ve Van kapıya doğru yürümeye başladı. "Jake erken dönmüş galiba. Muhtemelen önümüzdeki birkaç saat içinde elektrikçilikle ilgili çok şey öğreneceğim. Eminim sistem oldukça karmaşıktır."

Aslında bu konularda biraz bilgi edinmek hoşuna giderdi, ama yarım saat sonra karakolda olması gerekiyordu.

Hale kendine bir fincan kahve doldurdu. "Tost ister misin, bebeğim? Tost yapabilirim. Diğer her şeyi yakarım."

Van aslında iyi bir aşçıydı. İkisi birlikte evde her şeyi yapabilirdi. Odun kesmek hariç. Henüz kimse oduncu işi yapmamıştı ve ona söz verilmişti. İki yakışıklı erkeğin ateş için odun kesmesini izlemek istiyordu.

"Merhaba?" Van kapıyı açmıştı. "Sen misin?"

Omurgasından bir ürperti geçti ve döndü, en kötü korkuları gerçek oldu çünkü verandada bir adam duruyordu. Adamın yüzünü daha önce görmemişti, ama Hale'in yüzünün solmasından onun kim olduğunu tam olarak anladı.

"Başka bir yol denedim, ama ona veremem." Adam titrek ellerle tabancasını çekip Van'a doğrulttu.

Görev kemeri hâlâ masanın üzerinde duruyordu. Henüz takmamıştı, bu yüzden silahına uzanamıyordu.

Hale nefesini tuttu.

Ve Van kapıyı çarptı.

Bir gürültü duyuldu, ama hiçbir şey olmadı. Van sakince sürgüyü kapattı ve onlara döndü. "Bunu ihbar etsen iyi olur."

Kalbi durmak üzereydi. Silahını almak için büyük adımlarla yürüdü. "Sen geri çekil. Polisi ara. Ben onunla ilgileneceğim. Hale, ne yapıyorsun?"

Hale büyük pencerenin önüne geçmişti. O ve Van, içeri girmeye çalışan dengesiz adamı izliyorlardı.

"Düşününce biraz komik." Hale kahvesinden bir yudum aldı. "Kapının tamamen güçlendirildiğini bilmiyor. Oh, lanet olsun. Bu acıtacak."

"Pencereden uzaklaş," diye bağırdı, çünkü çılgın gözlü adam Hale'in tam önünde duruyordu ve silahı kafasına doğrultmuştu.

Tetiği çekti ve sonra kaşlarını çattı çünkü mermi cama çarptı ve sonra bir nevi sekerek verandaya çarptı.

Hale uzanıp cama dokundu. "O kadar yeni ki, doğrudan üreticiden gönderilmesini istedim. Normal kurşun geçirmez cam ama henüz piyasada olmayan ekstra bir kaplaması var. Taggart bu adama bir iyilik falan yapmış. İyi çalışıyor. Bir çizik bile yok."

Derin bir nefes aldı. "Bütün pencereler bu kadar sağlam mı?"

Hale, onu takip eden bir katil varken oldukça sakin bir şekilde başını salladı. "Evet. Arka kapı da güçlendirilmiş. Bacadan girmeye çalışırsa kötü şeyler olur. Henry

bunun insan hakları yasalarına aykırı olduğunu düşünüyor, ama ben sadece kimsenin başka birinin bacasından aşağı inmemesi gerektiğini düşünüyorum."

"Big Tag'in hiçbir şeyine tırmanmayacağım." Hale başını salladı ve elini kulağına koydu. "Dostum, seni duyamıyorum. Bizi öldürmen için dışarı çıkmayacağız. Bol şans."

Telsizini aldı. Adamların sakin olması iyiydi, ama yapması gereken bir iş vardı. Bu Taggart denen adama bir teşekkür notu gönderecekti, çünkü onun paranoyası muhtemelen hepsini kurtarmıştı. "Ben Şerif Yardımcısı Leal. Eski Jones çiftliğinde desteğe ihtiyacım var." Jargonu zaten biliyordu. "Dışarıda silahlı bir adam var."

"Yoldayım." Nate'in sesi telefondan geldi. "Beş dakikaya oradayım. Adamları kulübede tut. Orada güvende olurlar."

Onun dışında herkes onun bir kalede yaşadığını biliyordu.

Adam tekrar denediğinde başka bir ping sesi duydu. Ya da belki Van onun telefonunu bulup video çekmeye başladığı için kızmıştı.

"Kardeşim şimdi kim olduğunu öğrenecek, pislik," diye bağırdı Van. "Jake'in yüzünü gördükten sonra, bu sadece an meselesi. İşini batırdın, dostum."

Hale onu izlerken kaşlarını çatı. "Nedenini bilmek istiyorum."

Sorgulama için zamanları yoktu. Bu pisliği hapishaneye atmak istiyordu, sonra ona sorularını soracaktı.

Adam kaçmaya hazırmış gibi döndü, sonra durdu, tüm vücudu dondu ve yüzünde saf bir dehşet ifadesi belirdi.

"Oh, lanet olsun." Hale'in ağzı açık kaldı. "Bu Maurice. Maurice'e silah doğrulttu."

Orospu çocuğu. Bu olamazdı. Maurice onun gözetiminde ölmeyecekti. Babası ve üvey annesinden Maurice'in kasabanın maskotu olduğu hakkında sayısız hikaye duymuştu, ancak babası bu hayvanı tanımlamak için efsanevi kelimeler kullanırdı. Kasaba Maurice'i severdi. Yeni evindeki ilk birkaç haftası bir geyik cinayeti ile lekelenmeyecekti.

"Siz ikiniz içeride kalın," diye emretti ve kapıyı açarak Glock 22'sini şüpheliye doğrulttu. "Yere yatın. O geyiği vurmayın. O geyiği vurursanız, ben de sizi vururum."

Geyik oldukça sağlam görünüyordu. Kulübe kadar sağlam. O geyik çok sağlamdı.

Adam döndü ve silahı gördüğü anda elindeki silahı düşürdü. Ve sanki altına işemiş gibi görünüyordu. Tasarımcı kot pantolonundan idrar çıkmasını umdu.

"Yere yat."

Elleri havadaydı, Maurice yanından geçmeye başladığında tüm vücudu hareketsizdi.

O pislik devasa bir şeydi. Ve kendine özgü bir şekilde güzeldi. Görkemli boynuzları kafasından yükseliyor, büyük kara gözlerinin üzerine yayılıyordu. Kız, verandanın en üst basamağında durdu ve büyük boğa yanından geçmeye başladığında göz göze geldi. Boğa havayı kokladı ve sonra ona doğru nefesini üfledi, büyük burun deliklerinden buhar çıkıyordu. Kafasını karşıdaki kulübeye çevirdi ve bir kez daha nefesini üfledi, sonra yoluna devam etti.

Kadın, saldırganla başa çıkmak için bu fırsatı değerlendirdi. Gerçi adam kulübeye tamamen saldırmış gibi görünüyordu. "Yere yat."

Adamın yüzünden gözyaşları akıyordu. "Ama hava soğuk."

"Cehennemde daha soğuk olacak dostum. Şaka yapmıyorum." Uzakta, yolda kırmızı ve mavi ışıkların yaklaştığını görebiliyordu. Ayrıca, dikkatleri üzerlerine çektiklerini de görebiliyordu.

"Günaydın, Elisa." Marie Warner mülkünün sınırında duruyordu ve elinde bir av tüfeği vardı. Sanki normal gardırobunun bir aksesuarıymış gibi, tüfeği rahatça tutuyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı? Görünüşe göre bir orospu çocuğunu vurman gerekebilir."

Hızla yere yatıp yüzünü karın üzerine koydu. "Yerdeyim. Yerdeyim."

Nate, o anda Jake'in eviyle ortak kullandıkları araba yoluna saptı. SUV'yi durdurdu ve ellerinde kelepçelerle, yerde ağlayan adama yaklaştı. Nate iç geçirdi. "Ağlamalarından nefret ediyorum. Başımı ağrıtıyorlar. Tamam dostum. Tutuklusun. Umarım bunu nasıl yapacağımı hatırlarım, çünkü çoğu zaman senin yaptığını yapanlar benim hapishanemde değil, morgda son bulurlar."

"Ona haklarını okumalısın," diye Elisa cesaretlendirdi. Bu işe yeni başlamıştı, ama bunu zaten biliyordu. "Onun da hakları var."

Nate onu kaldırdı. "Evet, peki, bol şans. Elisa, Hale ve Van'la birlikte karakola git. Onları arayan hoş bir avukat var. Sanırım anlatacak bir hikayesi var."

Jake'in sürdüğü SUV geldiğinde, Nate dönerek suikastçı adayını da yanında sürükledi. Çocuklar yüzlerini camlara dayamış, gözlerini kocaman açmışlardı.

"Sessiz kalma hakkın var," diye başladı Nate.

Jake arabayı durdurdu ve endişeli bir ifadeyle dışarı atladı. "Ne oldu? Herkes iyi mi?"

"Biz iyiyiz." Van verandada duruyordu. "Bu cam işe yarıyor. Sen de biraz taktırmayı düşünmelisin."

Hale onun yanında duruyordu, ama gözleri Nate'in tutukluyu bıraktığı SUV'ye takılmıştı. Hiçbir şeyin mantıklı gelmediği, çok kaybolmuş gibi görünüyordu. Hale onun yanına koşarak gitti.

"Neden bahçemizde bir geyik var?" Adam, karısı Serena'nın yanında durmuş, verandalarının yanında başı eğik duran Maurice'e bakıyordu. Eğlenceli bir şeyler bulduğu belliydi.

"Ona Snickers çikolataları bırakıyoruz," dedi Brianna gururla. "Mel, Maurice'in bizi sevmesini istiyorsak ona şeker bırakmamız gerektiğini söyledi."

Bu, babasının tarzıydı. Her zaman yararlı tavsiyeler verirdi. Hale'in koluna girdi ve ona yaslandı. "Şimdi neler olduğunu öğreneceğiz. Her şey yoluna girecek."

Hale eğilip Brianna'nın kulağının hemen üstüne bir öpücük kondurdu. "Evet, her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun." Van diğer tarafındaydı, Hale'i sevgi ve destekleriyle çevreliyorlardı.

"Geyiklerin çikolata yemesi gerektiğini sanmıyorum," dedi Adam kaşlarını çatarak. "Ayrıca verandaya bu kadar yaklaşmamaları gerektiğine de eminim."

"Maurice sihirli bir geyik," diye ısrar etti Tristan.

Sonra Maurice biyolojik bir geyik olduğunu kanıtladı ve çikolata muhtemelen midesini bozdu ve bunu kimin temizleyeceği konusunda çok tartışma oldu.

Ama Bliss'in büyülu bir yer olduğuna şüphe yoktu.

* * *

Hale avukata baktı. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu ve tatil kıyafeti giymişti. Görünüşe göre tatildehydi. Onu bulma işini, kocasıyla eğlenceli bir kayak tatili geçirmek istediği için kabul ettiğini açıklamıştı. Şerifin ofisindeki konferans masasının karşısında, kayak kıyafeti ve kabarık yelek giymiş, kayak merkezinden direkt gelmişti. Ama Hale'in ağzını açık bırakan bilgi bu değildi.

"Bir kardeşim mi var?" Bir kardeşi vardı. Van vardı. Ama Anna Kaplan olarak tanıtan kadına göre, biyolojik bir kardeşi vardı.

Avukat, buradan göremedikleri halde hapishane hücrelerine doğru bir bakış attı. "Bunu kanıtlamak için DNA testi yapılması gerekir, ama benzerlik var. Ve siz, biyolojik babanız olduğunu düşündüğüm Harrison Jeremy'nin ikizi gibi görünuyorsunuz. İşte. Dosyayı da getirdim."

Kadın ona bir manila klasör uzattı ve Elisa ile Van da bakmak için eğildiler. İkisi, onu öldürmeye çalışan adamı gözaltına aldıkları andan itibaren yanından ayrılmamışlardı. Onun kardeşi olan adam. Muhtemelen. Belki. Umarım değildir.

Klasörü açtı ve tüm umutları yok oldu.

"Vay canına," dedi Elisa. "Sana benziyor ama daha yaşlı."

"Onun gençlik fotoğrafları tam isabet," diye Anna onları ikna etti.

"Bilemiyorum. Bu adam kötü görünüyor." Van onun tarafındaydı.

"Hale kötü biri değil."

Anna omuz silkti. "Muhtemelen Jeremy ailesinde büyümediği içindir. Kardeşinin bu kadar pislik olmasının bir nedeni var. Adı John. John Jeremy. Hiç şansı yoktu."

Avukatın esprisi kuruyd. "Hâlâ neden beni öldürmek istediğini anlamıyorum. Onu tanıyıordum. Onu asla tanımayacaktım."

Şerif eğildi. Masanın başına oturdu, Gemma yanında notlar alıyordu. "Bu davaya nasıl karıştığınızı açıklayabilir misiniz, Bayan Kaplan?"

"Oh, Anna deyin," diye düzeltti. "Ben o sıkıcı, resmi avukatlardan değilim."

"Amin," diye onayladı Gemma. "O pisliklerden nefret ederim. Aile hukuku ile mi uğraşıyorsunuz? Bu yüzden mi miras mahkemesinde çalışıyorsunuz?"

"Evet." Anna ona döndü ve neyse ki avukatlık işlerini tam olarak anlamadığını fark etti. "Houston dışında küçük bir hukuk bürosunda çalışıyorum. Aile hukuku ile ilgileniyorum, yani çoğunlukla vasiyetnameler, önceden verilmiş talimatlar ve velayet davalarıyla uğraşıyorum. Şahsen vasiyetnameler konusunda uzmanım. Eğer vasiyetnameniz yoksa, bir tane hazırlatın, yoksa kendinizi Harrison Jeremy'nin durumunda bulursunuz. Eh, o öldü, yani artık umurunda değil, ama çocuğuna büyük bir karmaşa bıraktı." Kaşlarını çatı. "Çok üzgünüm. Babanız dört ay önce vefat etti."

"Onu tanı mıyordum, bu yüzden sorun yok. Bunun benimle ne ilgisi olduğunu hala anlamıyorum."

"Teksas eyaletinde vasiyetnameniz yoksa, mahkeme sistemi davayı nasıl ele alacağı konusunda geniş bir takdir yetkisine sahiptir," diye başladı Anna. "Bu basit olabilir. Bir erkek ölürse ve geride eşi kalırsa, çocukları olup olmadığı önemli değildir, eş her şeyi alır çünkü biz ortak mülkiyet eyaletiyiz. Eş yoksa durum daha karmaşıktır. Bu durumda Harrison Jeremy'nin eşi on yıldan fazla bir süre önce vefat etmiş ve o yeniden evlenmemişti. Sadece bir tane tanınan çocuğu vardı, bu yüzden mahkeme işi basit hale getirebilirdi. Ama burası küçük bir kasaba ve yargıç neredeyse tüm aileyi nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu. Bu yüzden kanunun lafzına harfiyen uydu, ki Teksas'ta bu, bir kişi vasiyet bırakmadan vefat ettiğinde, mahkemenin tüm olası mirasçılarının tespit edilmesi için elinden gelen her şeyi yapması gerektiği anlamına gelir."

"Ah," dedi Gemma, anlamış gibi. "Yani, arka planda bu adamın mirasına hak iddia edebilecek başka bir aile olup olmadığını kontrol etmek için kayıtları incelemek üzere görevlendirildiniz."

Şimdi her şey anlam kazanmaya başlamıştı. "Yani babasının parasının bir kısmını alacağımı mı düşündü?"

"Yarısını," diye düzeltti Anna. "Jeremy'nin biyolojik çocuğu olduğunu kanıtlayabilirsem - ki bunun bir sorun olacağını sanmıyorum - mirasın yarısını alırsın."

Van arkasına yaslandı. "Vay canına. Bu beklenmedik bir şey."

"Ne kadar olduğunu bile bilmiyorsun." Hale, henüz kesin bir şey söylemiyordu. Hiçbir şey.

"Bunun için bir kişiyi öldürdüğünü ve uçümüzü de öldürmeye hazır olduğunu biliyorum," diye işaret etti Elisa. "Bu sabah bizimle konuşmak için gelmedi. Çaresizdi. Birkaç bin dolar için çaresiz olmazdı. Anna, mirasın değerinin ne kadar olduğunu biliyor musun?"

"Beş milyon," diye cevapladı avukat. "Senin payın iki buçuk milyon olacak, ama varlıkların satışına bağlı olarak biraz daha fazla ya da az olabilir. Bu, çalıştığım en büyük miras değil. Anladığım kadarıyla Jeremy ailesi, olduklarından daha zengin görünmekte ustaydı. Bence John Jeremy ciddi bir borç içinde. Mirasla bu borcu ödeyebileceğini düşünüyordu. Mahkeme bana diğer olası mirasçılar aramamı emrettiğinde sinirlendi. Özel bir dedektif tuttu ve dedektif oraya önce ulaştı. Maalesef bu tür işler biraz zaman alıyor çünkü avukatlar buna öncelik vermiyor."

"Bu neredeyse pro bono bir iş," diye ekledi Gemma. "Mahkemeler avukatları işe aldıklarında onlara tam ücretlerini ödeyecek kadar paraları yok. Eminim özel dedektif daha iyi para kazanıyordu. Tabii, öldürülene kadar."

Bu adamın biyolojik kardeşi olduğu kadar bir katil de olduğunu unutmamalıydı. Parayı ele geçirmekten başka hiçbir şeyi umursamamıştı. "Beni nasıl buldun? Babamın kim olduğunu hiç bilmiyordum."

"Onun küçük bir kasabada yaşadığını söylemiş miydim?" Anna'nın gözleri eğlenceyle parladı. "Birkaç kaydı inceleyip, John Jeremy'nin bana verdiği kişileri arayarak babasının başka çocuğu olmadığını doğrulayabilirdim. Oldukça basit. Ama kuzenlerden biri Margaret Galloway adında bir kadın hakkında bir şey söyledi."

"O benim annemdi. Biyolojik annem." Onu düşünmek zordu. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Uzun zaman önce evi terk etmiş ve bir daha geri dönmemişti.

"Evet, ve o Harrison Jeremy ile aynı kasabadan geliyordu," diye açıkladı Anna. "O, Harrison'dan çok daha gençti ve liseden mezun olduğunda, Harrison'ın sekreteri olarak işe girdi."

Elisa şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Patronuyla bir ilişki yaşamış."

"Elbette," diye cevapladı, ama kolunu kadının sandalyesinin arkasına doladı. Normalde tüm bunlar onu endişelendirirdi. Çok fazla drama ve değişiklik vardı ve o sakinliği tercih ederdi. Kesinlikle ilgi odağı olmak istemiyordu, ama artık her şey yolundaydı. Onu gerçekten dengeleyen kişiyi bulmuştu ve bununla başa çıkabilirdi. "Şimdi düşününce, teyzem annem o işi almamış olsaydı her şeyin farklı olacağını söylerdi. Ne demek istediğini sormadım. Sanırım benim doğmayacağımı kastetmişti."

"Jeremy'nin doğum masraflarını ödediğini kanıtlayan mali kayıtları bulabildim, ancak kimse onu doğum belgesine yazdırmamış," diye devam etti Anna. "O andan itibaren Margaret Galloway o küçük kasabadan kaybolur. Bebeği ve yirmi beş bin dolarla kasabayı terk eder, ama anladığım kadarıyla bu parayı çok çabuk harcar. Bir yıl içinde Ohio'da kız kardeşlerinden birinin yanında yaşamaya başlar ve onları tanıyanlara göre, kız kardeşi sonunda çocuğa bakmak zorunda kalır."

"Evet." Hikayenin bu kısmını çok iyi biliyordu. "Ben yedi yaşındayken bizi terk etti. Ondan sonra birçok ev değiştirdim ve sonunda Nebraska'da bir koruyucu aileye yerleştirildim. Yıllar boyunca bazı sosyal hizmet görevlilerinin onunla iletişime geçmeye çalıştığını biliyorum, ama onu bulamadılar."

Anna'nın yüzü asıldı ve o, onun ne söyleyeceğini biliyordu. "Seni terk ettikten birkaç yıl sonra öldü. Bunu sana söylediğim için çok üzgünüm, ama bir trafik kazasında hayatını kaybetti."

Elisa'nın eli onun elini buldu.

Anna'nın elini sıktı, ama hissedebildiği tek şey, olabilecekler için uzak bir acıydı. "Bu eski bir yara. Sorun değil, çünkü şimdi iyi bir ailem var. Yani benim adımları ve temel olarak nereye bırakıldığımı biliyordun. Ortadan kaybolmakta oldukça başarılıydım."

"Ama arkadaşın öyle değildi," diye karşılık verdi Anna.

Van inledi ve başı öne düştü. "Çünkü hapisten uzak duramadım. Lanet olsun. Bu benim hatam."

"Evet. Muhtemelen 2,5 milyon dolar alacağımız ve bu da hepimizi başarıya ulaştıracak olan senin hatan," diye işaret etti Elisa.

Hale gülümsedi. Bu şekilde düşünmemiştir. İki buçuk milyon dolar, zengin ve ünlüler gibi yaşamalarını sağlamazdı, ama doğru kullanırlarsa, kulübelerini alıp işlerini kurabilirlerdi ve isterlerse, evlat edinip bazı çocuklara iyi bir yuva sağlayabilirlerdi. Bu, hepsini mutlu edecek tam da doğru miktarda para olabilirdi. "O biraz haklı."

Van başını kaldırdı, yüzünde parlak bir ifade belirdi. "Aslında öfke sorunlarım bize para kazandırdı."

"Eh, seni takip etmeyi kesinlikle kolaylaştırdılar." Anna arkalarına yaslandı, hikayenin bu kısmında daha rahat görünüyordu. "Orta Batı'daki tutuklama kayıtlarını araştırdığımda, Bay Dean'e yakın olduğunu anladım ve adın onu kefaletle serbest bırakan kişi olarak üç kez geçti. Aslında senin tutuklanıp tutuklanmadığını araştırıyordum, ama bazı yerler kayıtlarını çok iyi tutuyor ve hatta ehliyetin bile kayıtlıydı. Böylece hayatta olduğunu anladım ve tek yapmam gereken Bay Dean'i bulmaktır, çünkü muhtemelen sen de orada olurdun. İtiraf etmeliyim ki, ikizin bir çift olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle sayılırlar," dedi şerif, çarpık bir gülümsemeyle. "Yani, burada Bliss'te öyleler."

Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "O kulübede fısıldaştıkları şey bu muydu? Üçlü seks mi yoksa uzaylılar mı hakkında konuştuklarını anlayamıyorum çünkü bazen uzaylılar hakkında konuştuklarından eminim. Bir adam, çiftleşme ritüelleri nedeniyle benim kros kayak pistinin bir kısmında kayak yapmama izin vermedi."

"Nelutlar," dedi Elisa, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi. "Kışın çiftleşme dönemleri. Bunu bölmek istemezsin. Çok karışık olur. Babam sana ciddi bir kuru temizleme faturası ödemekten kurtardı."

Oh, buraya tam uyum sağlayacaktı. "Bliss'te ilişkiler farklıdır. Van ve ben yıllardır en iyi arkadaşız ve şimdi bu muhteşem kadını paylaşıyoruz. Hepsi bu. Bizi Bliss'te nasıl buldun?"

"Oklahoma'daki şerife nereye gittiğinizi biliyor mu diye sordum ve bana en son duyduğu bilginin,

Bliss, Colorado'da olduğunu söyledi," diye cevapladı Anna. "Görünüşe göre Şerif Wright, senin ağır bir suçlu olmadığından emin olmak için onu aramış."

Nate utanarak kızardı. "Sormak zorundaydım."

"Kayıtlarımı aldığını biliyordum. Etrafı aradığını bilmiyordum," dedi Van kaşlarını çatarak.

"Bliss hassas bir yer," diye itiraf etti Nate. "O dengenin bozulmayacağından emin olmam gerekiyordu. Ve sen bozmadın. Eğer yardımı olacaksa, kardeşini de araştırdım. Ian Taggart'ı da. Eğer o, yerel hayır kurumlarına bağış yapmaktan çekinmeyen hoşgörülü bir adam olmasaydı, onu dışarıda tutmanın bir yolunu bulurdum. Bir dahaki sefere, bizi daha iyi hale getirebileceğini düşünen bir pislik ortaya çıktığında, buna sevineceksin."

Muhtemelen öyle yapardı. "Demek Bliss'e gelmeye karar verdin."

"Kimse benimle konuşmak istemedi." Anna'nın kahverengi at kuyruğu sallandı. "Elk Creek Lodge'un istihdam kayıtlarını buldum, ama sen taşınmışsın. Ama çok uzağa gitmediğini düşündüm. Van, Trio'da tam zamanlı çalışmaya başladı, bu yüzden yakınlarda bir yerde olacağını biliyordum. Kayak yapmayı çok seviyorum, bu yüzden kocamı ve çocuğumu da alıp lodge'a yerleştik. Bir günümü Bliss'te etrafta sorular sorarak geçirdim ama bir sonuç alamadım. Eve dönmeden önce son bir kez daha gelmeyi planlıyordum, ama sonra şerif beni buldu ve işte buradayım."

"Parayı almak için ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Van. "DNA örneği mi lazım? Senin için biraz saç çekebilirim."

"Van." Elisa, Van'ın adını sanki cehennemin ateşli gazabı üzerine çökebilirmiş gibi telaffuz etti.

"Üzgünüm, bebeğim." Van geriye yaslandı.

Ama haklıydı. "Varis olduğumu nasıl kanıtlayacağım? Beni terk eden adamdan para almamalıyım, biliyorum, ama bu paraya ihtiyacımız var. John kendi payını avukatlara harcayacak galiba."

Nate bu düşünceye gülümsedi. "İyi bir avukata ihtiyacı olacak, çünkü görünüşe göre her şey kardeşinin güvenlik kamerasına yakalanmış. O aptalın seni öldürmeye çalıştığı anın mükemmel bir kaydı var. Ve onun özel dedektifi öldürdüğünü kanıtlamak uzun sürmeyecek. Ömür boyu hapis cezası alacak."

"İyi," dedi Van. "Çünkü bizi rahat bırakacağını sanmıyorum."

"Yakın zamanda çıkacağını sanmıyorum. Burada yargılandığında, Denver muhtemelen onu bekliyor olacak." Nate masadan kalkıp ayağa kalktı. "Uzun bir süre kimseyi rahatsız etmeyecek."

"Ama onu takip etmeye devam edeceğiz." Gemma da ona katıldı ve not defterini kapattı. "Genelde bunu yapmak zorunda kalmam. Elisa, onu vurmalıydın. Böylece kulübe davet edilirdin ve beni bir sürü takip işinden kurtarırdın. Gördün mü, işte bu yüzden burada orospu çocuklarını vuruyoruz."

Elisa'nın her şeyi mükemmel bir şekilde hallettiğini düşündü. Ona dönerek yanağına bir öpücük kondurdu. "Harikaydın, bebeğim. Gereksiz yere insanları öldürmemeye devam et."

"Aferin, Leal." Nate ona selam verdi. "Şimdi işine dön. Sıra sende."

"Kahvaltı bile yapmadım," diye sızlandı.

Bunu halledebilirdi. "Van ve ben Stella'ya gidip sana kahvaltı alacağız."

Elisa ona gülümsedi ve tüm dünyasını aydınlattı. "Pankek ve şurup almayı unutma."

O da ona göz kırptı. "Tamam."

O ve Van dışarı çıktıklarında, kardeşi olabilecek adamın tutulduğu hapisane hücrelerine bir kez bile bakmadı.

Onu seven bir ailesi vardı. Bu, onun isteyebileceği tek şeydi.

Epilog

İki hafta sonra

Elisa, tatil için süslenmiş belediye binasına bakındı. Babasının yaptığı güzel pancar çelenkleri de dahil.

"Yeni babamız çok yetenekli." Sabrina onun yanında durmuş, karmaşık oymalı çelenkleri inceliyordu. "Ellerinin rengi nasıl morlaşmadı?"

Mel ve Cassidy, Sabrina'nın babasının hayatta olmadığını anladıkları anda onu da evlat edindiler. Ziyaretinin neredeyse bir haftası dolduğunda, Sabrina onların verebileceği tüm o tuhaf, muhteşem sevgiyi içlerine çekiyordu.

"Uzaylıların ona yaptıkları bir şey yüzünden pancarın derisine nüfuz edemediğini söylüyor. Bu yüzden bu kadar çok meyve suyu içmek zorunda." Babasının tuhafliklarını kabul etmek bu kadar kolay olması garipti. Ya da belki de herkesin normal olmadığını ve gerçekliğin diğer insanlar için farklı olabileceğini kabul etmek normal olmalıydı.

Onun gerçekliği bir nevi harikaydı.

"Onun benim işimde bir efsane olduğunu biliyorsun," dedi artık tanıdık gelen bir ses.

Son birkaç hafta boyunca Jacob Dean ve ailesiyle çok zaman geçirmişti, hala rüyalarında gördüğü muhteşem bir Noel günü de dahil. Adam Miles havalı bir herifti ve onu bu yüzden takdir ediyordu. Ama Jake onunla daha çok anlaşıyordu. "Kayıp kişiler işinde mi?"

Jake, Nell Flanders'ın herkese çevreye ve insan işgücüne zarar vermediğini garanti ettiği elma şarabından bir yudum aldı. "Hayır. Ben zekadan bahsediyordum. Arkadaşlarım ve ben uzun süre özel operasyon ekibinde çalıştık ve sonra

bazen Ajansa yardım ettik. Baban, gördüğüm en yüksek güvenlik iznine sahip kişilerden biri. Sanırım o adam gerçekten başkanla görüşmüş."

"Ciddi misin?" diye sordu Sabrina. "Neden başkana danışmanlık yapsın ki?"

Babasının tuhaflıklarının başka bir açıklaması vardı. Bu doğru olabilirdi. "O uzman bir uzaylı avcısı."

Sabrina'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Hadi ama."

Jake geniş omuzlarını silktilti. "Gökte ve yerde daha pek çok şey var..."

Bliss'te, onun hayal ettiğinden çok daha fazla şey vardı. Sabrina ve Jake, babasının dünyayı birden fazla kez kurtarmış olabileceğini tartışmaya başladıklarında, Elisa gözlerini Van'a çevirdi. Van, çocukların oyun istasyonunun yanında Stefan Talbot ile konuşuyordu. Oyun istasyonunda hiç çocuk yoktu. Çocuklar bir şeylerin üzerine tırmanarak çok daha fazla eğleniyor gibi görünüyordu. Van, Elisa'nın vergi, hesap tabloları veya diğer sayılarla ilgili konulardan bahsettiğini anladığı bir coşkuyla konuşuyordu. Ana dalını değiştirme kararını verdiğinden beri, tuhaflığı daha da belirgin hale gelmişti. Artık havalı bir adam gibi davranmıyordu. Tam bir matematik delisi olmuştu. Ve istatistiklerden çok bahsediyordu.

Onu çok seviyordu.

"Selam, güzelim." Diğer erkeği iki bardak elma şarabı ile yanına geldi ve birini ona uzattı. "İçinde sadece babanın viskisinden bir yudum var. Yavaş içiyorum, vücudumun bu özel uzaylı caydırıcı özelliklere alışmasını sağlıyorum."

Bu iyi bir fikirdi. Babasının viskisi, aşırı içen birçok Bliss vatandaşını sarhoş etmiş görünüyordu. Kupa'yı aldı ve Hale ile birlikte gelen Max Harper'a merhaba dedi. "Babamın uzaylılarla ilk karşılaşmalarından sonra dünyaya geldiğim için genetik olarak korunduğum söylendi. Babamın DNA'sı uzaylıların ikliminde hayatta kalabilmesi için değiştirildi, bu yüzden viskiyle aynı sorunu yaşamıyorum."

Garip bir şekilde, öyle de oldu. Viski ona lezzetli geldi. İlk gece, babasının ateş çukurunun etrafında oturup smores yapıp içki içerken, babası

en çılgın hikayeleri anlatırken, iki erkek de bayılmıştı. Sabaha kadar uyanık kalmış, babası ve üvey annesiyle gülüşmüştü.

Burayı çok seviyordu. Yeniden ebeveynleri olmasını seviyordu. O kadar çok seviyordu ki, annesini bile sevgiyle düşünmeye başlamıştı. Hayatı zor geçmişti ve yükünü paylaşacak bir Sabrina yoktu. Onu seven birini bulamamıştı. Annesi başka bir yol seçme cesaretini gösterebilseydi, hayatı farklı olabilirdi.

Annesi ile kızgın olmak artık bir fayda sağlamıyor gibi görünüyordu ve ona huzur getirmeyen her şeyden kurtulmaya çalışıyordu.

"Max, bana bakıyor." Hale, küçük çevrelerinin dışındaki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi bu sözleri fısıldadı.

"Sana söylemişim. Lazer gözleri var." Max de eğilip fısıldadı. "Ne yaptığını biliyor."

Elisa onların bakışlarını takip etti ve Nell Flanders'a ulaştı. Nell, bol pantolon ve kazak giymişti ve bebeğini göğsüne bağlamıştı. Poppy Flanders, her zaman gülümsüyor ve etrafındaki dünyayı kucaklıyor gibi görünen sevimli bir çocuktı. Ama şu anda kaşlarını çatmış ve onların tarafına bakıyordu. "Poppy'den mi bahsediyorsun?"

Hale başını salladı. "Seni biyolojik kardeşimden kurtarmaya çalıştığımdan beri beni her gördüğünde bana öyle bakıyor."

Bebeğin gözleri daha da kısıldı.

"Sanırım seni duydu," dedi Max. "O bebeği yatıştırman lazım. Bence onda cadı güçleri olabilir."

"Peri güçleri." Nell de kendi eğlenceli hikayelerini anlatabilirdi. Elisa, Nell ve Henry'nin tatlı bebekleriyle tanıştırmıştı ve Nell, bu bebeğin peri büyüğü ve bolca sevgiyle dünyaya geldiğine yemin ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, uzaylılar ve sasquatchlar arasında, o her zaman perileri tercih ederdi.

Hale, sesini yükselterek Elisa'ya döndü. "Elisa, toplumsal normların senin güvenlik konularındaki çok daha etkileyici bilgilerini ezmesine izin veren bir aptal olduğum için içtenlikle özür dilerim. Bundan sonra, mirası paylaşmak zorunda kalmamak için beni öldürmeye çalışan bir kardeşim olursa, bu işi tamamen senin halletmene izin vereceğim

ve senin eve çiçekler ve bir çeşit yiyecek ikramıyla dönmeni bekleyeceğim."

Birdenbire tüm gözler onlara çevrildi.

"O bebek seni öldürmeye çalışmıyor," diye bağırdı Van.

"Şu anda öldürmüyor çünkü o düzgün bir şekilde özür diledi," diye düzeltti Nell ve bebeğine baktı. "Gördün mü, değişebilirler."

"En azından o sadece seni öldürmeye çalıştı. Benim varlığımdan bile haberdar olmadığım kız kardeşlerimden biri, hafızamı sildi ve bir buçuk yıl boyunca bana işkence etti," dedi sarışın saçlı iri yarısı adam. Jax Lee, karısı River'in omuzlarına kolunu dolamıştı.

"Gerçek hikaye," dedi River.

"Gösteriş yapma. Gördün mü, senin işin kolaydı Hale," diye ekledi Max başını sallayarak. "Hey, Poppy şimdi mutlu."

Gerçekten de, bebek birdenbire Uzun Saçlı Roger'ın bebeğine hayran kaldı. O bebek, Princess Two adında bir köpekti.

Hale açıkça rahatlamış bir şekilde içini çekti. "Harika. Belki şimdi Henry'nin yaptığı pastadan biraz alabilirim. Çok lezzetli görünüyor. Tabii, o yaramazları geçebilirsem."

Çocuklar ortalığı birbirine katıyorlardı. Rachel Harper, çocuklarından biri sandalyesinde horlayan Marie'ye tinsel asmaya başladığında masasından kalktı. Karısının tinsel'i tutuyor olması da durumu hiç kolaylaştırmıyordu.

"Çocuklar, hadi ama," diye emretti

Rachel. Onu tamamen görmezden geldiler.

Laura Kincaid-Briggs ellerini beline koymuş, kızına zeminin aslında lav olmadığını açıklamaya çalışıyordu.

Ortalık kaos gibiydi.

Sonra yüksek bir düdük sesi havayı yırttı, ses o kadar etkileyiciydi ki müzik bile durdu.

Kız kardeşi salonun ortasında duruyordu, en iyi öğretmen yüzünü takınmıştı. "Çocuklar, şimdi oturup el işi yapacağız. Haydi başlayalım. Paige, bitirene kadar kurabiye yok. Kurabiyeler el işi yapanlar içindir. Süslemeler yapmalıyız, yoksa tatil sezonu biter. Haydi başlayalım."

Tüm çocukların yaptıkları işi bırakıp el işi masasına doğru ilerlediklerini izledi.

Sabrina etrafındaki kalabalığa parlak bir gülümseme attı. "Merak etmeyin, millet. Yıllardır ilkokulda öğretmenlik yapıyorum. Devam edin. Çocuklar ve ben bir süre burada olacağız."

Rachel, Sabrina'nın yanından geçmesini izledi. Elisa'nın kız kardeşine, gerçekten aşık bir kadının özlem dolu bakışıyla baktı.

Laura'nın gözlerinde de aynı ifade vardı.

Serena Dean-Miles olan biten her şeyi izlemişti. Çocukları da Sabrina'yı mutlu bir şekilde takip etmişti. "Bu iyi bir öğretmenin işaretidir. Hey, birisi okul açacağınızı söylememiş miydi?"

Rachel dönüp koridorun karşısına doğru bağırdı. "Stefan! Stefan, çek defterine ihtiyacım var. Stef'in çek defteri kimde?"

Görünüşe göre kız kardeşi bu işi gayet iyi yapacaktı.

"Biraz ökse otu bulup bu partiyi ısıtmak ister misin? Yargılayıcı bebeklerle barıştım ve şimdi çocuklar kontrol altında," diye fısıldadı Hale.

Van aniden diğer tarafına geldi. "Kahretsin, bebeğim. Sanırım Stef kız kardeşini satın almak üzere. Kötü anlamda değil ama. Oh, hey. Seksi mi oluyoruz? Çünkü duyduğuma göre tam donanımlı bir süpürge dolabı varmış."

Gülerek onların kendisini götürmesine izin verdi.

Bliss kasabasının tamamı geri dönecek.

Yazarın Notu

Cömert okuyucularım sık sık bana, beğendikleri bir kitabı nasıl tanıtabileceklerini soruyorlar. Beğendiğiniz bir yazara yardım etmenin pek çok yolu var. Yorum bırakın. E-okuyucunuz bir kitabı arkadaşınıza ödünç vermenize izin veriyorsa, lütfen paylaşın. Goodreads'e gidin ve diğer okuyucularla bağlantı kurun. Sevdiğiniz kitapları tavsiye edin, çünkü hikayeler paylaşılmak içindir. Bu kitabı okuduğunuz ve sevdiğiniz tüm yazarları desteklediğiniz için çok teşekkür ederim!

Casusluk Yapma Şeklinizi Seviyorum

Masters and Mercenaries: New Recruits Lexi

Blake

19 Eylül 2023'te çıkacak Satın
almak için [buraya](#) tıklayın.

Tasha Taggart casus değildir. Bu, kız kardeşlerinin işidir. Tasha'nın destek rolü, onları hayatta tutmak, aralarında kavga ettiklerinde hakemlik yapmak ve dünyadaki en zorlu patronu yatıştırmaktır. CIA için çalışmak, hayal ettiği kadar göz alıcı değildir ve kendisi oldukça yalnızdır. Bu yüzden, son operasyonlarına başlamadan önceki gece bir barda çekici bir adamla tanıştığında, bu cazibeye kapılmaya karar verir. Gece mükemmel geçmektedir, ta ki yeni soruşturmalarının hedefi ile yattığını fark edene kadar. Kız kardeşleri bu konuyu ona sonsuza kadar hatırlatacaktır. Daha da kötüsü, aşırı koruyucu babasına, ki kendisi aynı zamanda patronlarıdır, durumu açıklamak zorunda kalacaktır.

Dare Nash, Sidney'de geçireceği haftanın nasıl geçeceğini tam olarak biliyordu: ailesinin iş çıkarlarını temsil etmek için sıkıcı konferanslara katılmak ve otelde tek başına yemek yemek. Ta ki çarpıcı ve gizemli bir Amerikalı kadının büyüüne kapılana kadar. Tasha'nın gözlerindeki bir şey, ona her baktığında vücut ısını yükseltiyor. O büyüleyici ve bu seyahatte onunla geçirebileceği her dakikayı onunla geçirmeyi planlıyor, iki arkadaşı çok yoğun görünse de. Babası yakında şehre gelecek ve ona, hayatının geri kalanını birlikte geçirebileceğini düşündüğü bir kadını tanıtmak için heyecanlanıyor.

Dare, Tash'ın görüldüğü gibi biri olmadığını keşfettiğinde, rüya kaba dönüşür. Onu aldatan tek kişi o değildir ve şimdi, kendi liginin çok ötesinde düşmanların hedefinde bulunmaktadır. Ona güvenemez, ancak hayatını kurtarmak ve gerçeği ortaya çıkarmak için Tasha ve ailesinin yardımı gerekebilir.

Jake, Adam ve Serena'nın hikayesini okumak isterseniz, The Men With the Golden Cuffs'a göz atın!

The Men With the Golden Cuffs
Masters and Mercenaries, Kitap 3 Lexi
Blake
Şimdi satışta
Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Tehlikede olan bir kadın...

Serena Brooks, erotik romanların çok satan yazarıdır. Mutlu sonlu hikayeler yazmayı bilir, ancak kendisi için mutlu bir son bulamamıştır. Boşanmış ve yalnız olan Serena, bir sapık onun hayatını tehdit etmeye başladığında başvurabileceği kimsesi yoktur. Polisler ona inanmaz. Eski kocası ise tüm bu hikayeyi uydurduğunu düşünür. Başvurabileceği tek kişi, tuttuğu iki koruma adamıdır. Onlar onu fiziksel olarak korumaya söz verir, ama kimse onun kalbini koruyamaz.

Aşkı arayan iki adam...

Adam Miles ve Jacob Dean, bir bütünün iki yarısıdır. Yetişkinliklerinin tamamını, ikisini de idare edebilecek tek kadını aramakla geçirmişlerdir. Adam eğlenceli, hoşgörülü bir aşıkken, Jacob sahiplenici, sevgi dolu bir dominandır. Serena hayatlarına girdiğinde, Adam onun aradığı kadın olduğundan emindir. Ancak Jacob'ın geçmişi geri dönerek hepsini rahatsız eder. Serena'nın hikayesinden şüphelenir ve endişeleri, Adam ile arasına bir uçurum açar. Ancak takipçi saldırıdığına, bir araya gelmek zorunda kalacaklar, yoksa birbirlerini sonsuza dek kaybedecekler...

* * *

"Master Storm kim?" diye sordu alçak bir ses.

Beş yaşındaki bir kız çocuğu gibi çığlık attı. Jake Dean, o bakmıyorken bir şekilde yatak odasına girip arkasına yaklaşmıştı. "Bunu kesmelisin! Tanrım, bana kalp krizi geçirteceksin." "O bu konuda çok iyidir. Bu onun en büyük yaşam becerilerinden biridir." Adam ihmalci bir şekilde kapı çerçevesine yaslandı. Mojo onun yanında oturdu, devasa vücutları onun kaçış yolunu kapatıyordu. Mojo'nun kuyruğu sallanıyordu ve ağzı açık, dili dışarıda nefes nefeseydi. En azından köpeği onları eğlenceli buluyordu.

İkisi de küçük yatak odasındaydılar. Bu yatak odası yıllardır bu kadar erkek ilgisi görmemişti.

"Bana böyle gizlice yaklaşma." Kendini zorlayarak Jake'e baktı. İkisi arasında Adam'ın daha kolay başa çıkılacağı belliydi. Jake sert biriydi. Sert adamlarla pek iyi geçinemezdi.

Model gibi mükemmel yüzünün üzerinde tek bir kaş yukarı kalkmıştı. "Sinsice yaklaşmadım. Sen etrafına dikkat etmiyordun. Acentene bizi kovmasını söylemekle çok meşguldün."

Adam'ın yüzü düştü. "Ne? Ama daha yeni geldik. Bak tatlım, zorla girme olayı korkutucu olduğunu biliyorum, ama bir nedenimiz vardı. Güvenlik sistemin berbat. Ve savunmamız olarak, aradık ve kapı zilini çaldık. Senin dans etmeni bekleyerek ön verandanda durarak işimizi yapamayız. Bu arada, çok sevimliydin."

Yüzü kızardı. Tanrım, bir parçası onun onu aşağılamadığını inanmak istediği için kendinden nefret ediyordu. Alaycı sesi yumuşak ve ikna ediciydi. Gülümsediğinde, yüzünde muhteşem gamzeler belirliyordu. Adam Miles, bir erkekte isteyebileceği her şeye sahipti. Çekici ve zekiydi, ayrıca doğuştan alfa erkek bir partneri vardı.

Dur bakalım, Serena Brooks. Hayal gücün çok fazla çalışıyor. Dünya öyle işlemiyor.

"Bunun hırsızlıkla ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bizimle dalga geçtiğimizi söyledi." Jake, bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi ciddi bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Ben onunla dalga geçmedim. Ona bağırmayı kesmesini söyledim. İşitme duyum çok iyidir. Bağırmaya dayanamıyorum."

Ve görünüşe göre onu aptal sanıyordu. "Senin hakkında konuşmadığımı biliyorsun." Adam'a döndü. Onun ağzından çıkan bu sözler onu gerçekten incitmişti. Jake gibi birinin yazdıkları yüzünden onu küçümsemesini bekliyordu, ama Adam daha hoşgörülü görünüyordu.

"Ne? Ben mi? Ciddi misin? Seni nasıl dalga geçtim?" Bu fikirle gerçekten zorlanıyor gibiydi.

"Belli ki kitaplarımın bazılarının başlıklarını okumuşsun. Bak, böyle bir kitabı okumayacağını anlıyorum, ama yaşam tarzımla ilgili seçimlerimi kötüleyen kimseyi dinlemeyeceğim. Anlamayabilir ya da kabul etmeyebilirsin, ama buna saygı duymanı talep edeceğim."

Jake gerçekten güldü. "Küçük köle, BDSM ile sorunlarımız olduğunu düşünüyor."

Adam gözlerini devirdi. "Evet, şey, senin gerçekten bazı sorunların var tatlım. Ne zamandır bu yaşam tarzını sürdürüyorsun? Yoksa sisteme karşı isyan etmeyi seven küçük bir turist misin?"

"Buraya gelmek için deri kıyafetlerimi çıkarmak zorunda kaldım. Sanctum adlı bir kulüpteydim." Jake'in yüzü biraz yumuşamıştı. "Adam sınırlarımı biliyor. Güzel altların öfkeyle bana küfürler yağdırmasını sevmiyorum. Adam'ın ağzı bozuktur ama seni asla alay konusu yapmaz. Yıldırım çarpar."

Adam ona gülümsedi. "Ve yer sarsılırdı. Cidden, biz öyle düşünmüyoruz. Kendi başımıza yeterince tuhafız. Kitaplarını okumadım ama okumak isterim."

Jake'in tüm vücudu tetikte bekledi. "Aslında buna ihtiyacımız var. Anladığım kadarıyla, bu senin kitaplarınla ilgili, doğru mu?"

Rahatlama ve tehlikeli bir sevinç arasında kalmıştı. Onlara inanmıştı. Gerçekten umursamıyorlardı. Hatta Jake bu yaşam tarzının bir parçası gibi görünüyordu. Bu yaşam tarzının dışında, pantolonlardan bahsederken "deri" terimini kullanan pek çok erkek tanıımıyordu. Jacob Dean'in bir çift deri pantolon giydiğini, kesik göğsünü sergileyerek yere başını salladığını ve sessizce onun ayaklarının dibine diz çökmesini istediğini düşünmek, kalbini çarptırdı. Beynine yaklaşık bir milyon soru geldi, ama kendini sorulan sorulara sadık kalmaya zorladı.

Lexi Blake hakkında

New York Times'ın en çok satan yazarı Lexi Blake, kocası ve üç çocuğuyla Kuzey Teksas'ta yaşıyor. 2010 yılında yayıncılık yolculuğuna başladığından bu yana, kitaplarının üç milyondan fazla kopyasını sattı. Genç yaşta yazmaya başladı ve oyunlar ve gazetecilik üzerine yoğunlaştı. Romantik romanlar yazmaya başlayana kadar başarıya ulaşamadı. En garip yerlerde mizah bulmayı sever ve mutlu sonlara inanır.

Lexi ile çevrimiçi bağlantı kurun:

Facebook: [Lexi Blake](#) Twitter:

[authorlexiblake](#)

Web sitesi: [www.LexiBlake.net](#) Instagram:

[www.instagram.com](#)

Lexi'nin ücretsiz haber bültenine [buradan](#) kaydolun.

Lexi Blake'in diğ er kitapları

ROMANTİK GERİLİM

Ustalar ve Paralı Askerler

Beni Seven Dom

Altın Kelepçeli Adamlar Bir Dom

Sonsuza Kadar Kalır

Efendisinin Gizli Servisinde

Sanctum: Efendiler ve Paralı Askerler Novella Sev ve

Öl

Koşulsuz: Efendiler ve Paralı Askerler Novella Zindan

Royale

Zindan Oyunları: Efendiler ve Paralı Askerler Novella

Heyecan Verici Bir Manzara

Sevilen: Efendiler ve Paralı Askerler Novella Sadece İki

Kez Seversin

Luscious: Efendiler ve Paralı Askerler~Topped Adored:

Efendiler ve Paralı Askerler Novella Efendi Hayır

Sadece Bir Tat: Ustalar ve Paralı Askerler~Topped 2

Sanctum'dan Sevgilerle

Sadık: Bir Masters and Mercenaries Novella Hakimiyet

Asla Ölmez

Boyun Eğmek Yeterli Değ il

Usta Bitişler ve Paralı Asker İsrıkları ~ Mükemmel Eşleşenlerin Gizli Tarifleri:

Ustalar ve Paralı Askerler ~ Mükemmel Eşleşenler 3

Sadece Onun Gözleri İçin

Düzenlenmiş: Usta ve Paralı Askerler Novella Bir Gün

Daha Aşk

Hizmetinizde: Ustalar ve Paralı Askerler ~ Topped 4 Usta

Parçaları ve Paralı Asker İsrıkları ~ Kızlar Gecesi

Kimse Daha İyisini

Yapamaz Kapağı Kapat

Korunan: Usta ve Paralı Askerler Novella

[Büyülü: Bir Masters and Mercenaries Novella](#)
[Büyülenmiş: Bir Masters and Mercenaries Novella](#)
[Taggart Aile Değerleri](#)

[Treasured: Bir Masters and Mercenaries Novella](#)
[Delighted: Bir Masters and Mercenaries Novella](#)

Tempted: Masters and Mercenaries Novella, 27 Haziran 2023'te çıkacak

Masters and Mercenaries: The Forgotten

[Kayıp Kalpler \(Memento Mori\)](#),
[Kayıp ve Bulunan](#)
[Sende](#)
[Kaybolmak Uzun](#)
[Süredir Kayıp](#)
[Kayıp Aşk](#)

Masters and Mercenaries: Reloaded

[Teslim Etmek İmkansız](#)
[Dom Kimliği](#)
[Sanctum'dan Gelen Adam](#)
[Yalan Söyleyecek Zaman](#)
[Yok](#)
[Soğuktan Gelen Dom](#)

Ustalar ve Paralı Askerler: Yeni Askerler

Casusluğu [Seviyorum](#), 19 Eylül 2023'te Vizyonda

Kelebek Körfezi

[Kelebek Körfezi](#)
[Körfez Bebeği](#)
[Bayou Rüyası Bayou](#)
[Güzelliği Bayou](#)
[Sevgilisi Bayou](#)
[Sevgilisi](#)

Park Avenue Sözü

[Start Us Up](#), 8 Ağustos 2023'te Çıkıyor

Kanunsuz

[Acımasız](#)
[Tatmin](#)
[İntikam](#)

Adaleti   **Arayış**
[Koruma](#)   [Emri](#)
[Arzunun Kanıtı](#)

Ménage Ustalar (Shayla Black ve Lexi Blake tarafından) [Bakire](#)

[Esirleri](#)
[Bakirelerinin Sırrı Bakire](#)
[Cariyeleri Bakire](#)
[Prencesleri Bakire Rehine](#)
[Bakire Sekreterleri Bakire](#)
[Metresleri](#)

Mükemmel Beyefendiler (Shayla Black ve Lexi Blake tarafından) [Skandal Asla Uyumaz](#)

[Oturumda Baştan](#)
[Çıkarma Büyük Kolay](#)
[Baştan Çıkarma Duman](#)
[ve Günah](#)
[Başkanın Zevkine](#)

KENTSEL FANTASTİK

Hırsızlar
[IşığI Çal Günü](#)
[Çal Ayı Çal](#)
[Güneşİ Çal](#)
[Geceyi Çal](#)
[Ripper](#)
[Bağımlı](#)
[Uykucu](#)

Sürgün
Yaz Çalmak Asi
Kraliçe
Asi Muhafız

LEXI BLAKE, SOPHIE OAK ADIYLA YAZIYOR

Teksas Sirenleri

Küçük Kasaba
Sireni Şehirdeki
Siren
Köleleştirilmiş
Siren
Sevgili Siren
Bekleyen Siren
Çiçek Açan Siren
Serbest Bırakılan
Siren Yeniden
Doğmuş Siren

Bliss, Colorado'da Geceler

Üçlü Sürüş. İkili
Aşk. Tekli Tutku
Bliss'te
Kaybolmak.
Bliss'te Bulunmak
Saf Mutluluk
Mutluluğu Kovalamak
Bir Zamanlar Bliss'te Bliss'e
Dönüş
Bliss'teki Sirenler
Bliss'te Mutlu Son Bliss'ten
Uzakta
Beklenmedik Mutluluk

Bir Peri Masalı

Bağlı
Canav
ar
Güzelli
k

Bağımsız [Away](#)
[From Me](#)
[Snowed In](#)

İçindekiler

<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm On Birinci</u>	
<u>Bölüm On İkinci</u>	
<u>Bölüm On Üçüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>On Dördüncü Bölüm</u>	
<u>On Beşinci Bölüm</u>	
<u>On Altıncı Bölüm On</u>	
<u>Yedinci Bölüm On</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Epilog</u>	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

